

The Gangster and the Hangman

Larry Serfozo

A Gengszter és a Hóhér És más történetek

Serfőző Levente amerikai magyar író novelláskötete

**Eredeti Angol kiadás: 2008, by PublishAmerica
A szerző fordítása
Minden jog fenntartva
Serfőző Levente**

A Gengszter és a Hóhér

Ha visszagondolok legrégebbi emlékeimre, egy nagy öreg házra emlékezem, ijesztően magas falakkal, a magas mennyezeten a beszivárgó esővíz rajzolta térképekkel és kongó termekkel, ahol tömött sorokban apró ágyacskák álltak.

Ápolónőkre emlékezem, bemocskolódott fehér köpenyekben és kikeményített kék nővérsapkákkal fejükön, ahogy simatetejű gyermekágyakat toltak és lapos csészékben avas tejbegrízt hoztak nekünk. A kenetlen kerekek élesen csikorogtak, rázták a felszolgáló asztalt és a kifolyt savószerű kása ragadós lével kente be a régen mosott vászonabroszt. A fertelmes szagú étel, ízetlen az édesítő cukor nélkül, mely csak vasárnaponként volt rászórva vékony, alig látható rétegekben.

A gríz melyet kanállal a szánkba töltöttek hasonlított a szappanos fürdővízhez, melyben, hármunkat egy bádogkádba téve hetente egyszer lecsutakoltak.

Anyámra nem emlékszem. Ölelő karok és csiklandó szorítások és ringató gyermekrigmusok hangja a fülemben, amíg békésen szenderegtem anyám kebelén, biztonságban érezve magamat, hogy vigyázni fog rám és szeretni fog, ezekből a meghitt percekből egy sem jutott ki nekem.

Akkor nem tudtam, de ma már tisztában vagyok vele, apró gyermekkoromban állami gondozott voltam. Tápláltak minket, szállást adtak és egy omladozó kastélyban éltünk. A kastélyt parkerdő vette körbe, toronymagas fákkal és magas kőfallal, egy félelmetes határvonallal mely komor tilalommal zárt körbe minket.

A nemkívánatos idegenek távoltartására szögesdrótot szegeltek a fal tetejére és éjjel nappal két fegyveres őr vigyázta a bejáratot.

Későbbről terjedelmes hálóteremre emlékszem, háromszintes emeletes ágyakra és egy osztályteremre ahol rozsdásodó drótháló borította az ablakokat. Az évek teltevel múltbéli környezetem ködös képei lassan elvesznek a homályba, de még ma is pontosan emlékezem az ijedt döbbenetre, amikor egy nap, talán tíz éves lehettem, amit éreztem az egyik idősebb fiút hallgatva, aki lámpást gyújtott tudatlanságom sötétjében.

Jó viseletünket és engedelmességünket jutalmazva a főfelügyelő gondnok, egy lompos viceházmester külsejű alak összetekeredett kígyókra emlékeztető copfokból rakott kontyával a feje tetején beosztott a konyhára

krumplit hámozni, sárgarépákat vakarni, és fazekakat és tányérokat mosogatni, és súrolni az odakozmált tepsiket.

A hegynagyságú krumpli halom mellett dolgozva, egy idősebb fiú, mindössze néhány centiméterre állt tőlem, és gondosan vizsgálgatta gyorsan mozgó kezéből előbukkanó megpucolt krumplit. Tekintetünk nem találkozott, de az orra alatt suttogva és elharapva a szavakat, félő és tilalmas dolgokat adott a tudtomra.

— Tudod, hogy miért vagyunk itt?

— Nincsenek szüleink, árvák vagyunk, a Párt viseli a gondunkat.

— A Párt, — ismételte szavaimat gúnyosan, — a Párt ölte meg szüleinket, és egyelőre nem tudják, hogy mit tegyenek azoknak a gyerekeivel, akiket lemészároltak.

Szavai, mint egy gyilkos mérgezett tőre hasított bele szívembe és kezeim reszketni kezdtek. A görbe pucoló kés beleszaladt a krumpli húsába és mély sebet ejtett benne és halálos félelemmel hebegve kérdeztem a fiút.

— Minket is meg fognak ölni?

— Nem tudom, de hallottam, hogy beszélnek, — kezdte és nézésünk találkozott. Pupilláim fekete kútkávájának mélyén ott ült a rettegés, láthatta, de folytatta ijesztő beszédjét. — Ezek az ellenforradalmár ebadta férgek túlságosan sokba kerülnek nekünk, ha fel tudnánk számolni őket, sok pénzt meg tudnánk takarítani az államnak.

— Kik azok az ellenforradalmárok? — kérdeztem és valahogy nyugodtabban éreztem magam, én nem lehetek azok közül való.

A fiú szemeit ismét a kezében lévő krumplira szegezte, a kés sebesen mozgott a kezében és tovább beszélt. — Mindazok, akik ellenük vannak, azok mind ellenforradalmárok.

— Kik ellen?

— A kommunisták ellen, — a fiú felelt és egy pillanatra megállt a kés a kezében, — még ennyit sem tudsz?

Egy felügyelő nő közeledett; merev arcán látszott az elégedetlenség és tapasztalatból tudtuk, hogy a keze hirtelen eljár. Gyorsan kellett, hogy kérdezzek. — Voltak nekünk valaha is egyáltalán szüleink? — Motyogtam félve. — Mint ahogy a piros nyakkendő és a fehér inges úttörőknek van, akiket leírnak nekünk az osztályban olvastatott könyvekben.

— Mindenkinek voltak szülei, — emlékszem, ahogy a nagyobb fiú hadaróan sietős szavakkal magyarázta, — egyszer meg kellene tudnunk, hogy mi lett velük. Nem tudom, hogy kik lehettek, de arról az egyről biztosíthatlak, hogy nagyon jó szülők voltak.

A fiú röviddel beszélgetésünk után eltűnt. Túlságosan idős volt, rossz befolyással volt ránk; túl sokat tudhatott és vigyázatlanul kimondhatta azt, amit gondolt.

Évek múltak, és amikor elértem a tizennyolcat, ahogy közölték velem, mert fogalmam sem volt, ha nem volt anyám honnan tudhatták, hogy mikor születtem. Kitüntetéssel végeztem el az iskolát és kieresztettek az életbe, hogy legyek a reményteljes alapzata, támogatója és pillére a kommunista rendszernek.

Igaz, mint osztályelső, olvastam bőven Lenin munkáiból és Marx és Engels Kapitalizmus című művét és előlről hátulról szajkóztam a dialektikus materializmus elméletét. Az árvaház igazgatója javaslatára elmentem a felvételi vizsgára a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiánál, hogy hithű katonatiszt legyen belőlem. A vizsga egy forró júliusi napon történt és egyik része volt, hogy be kellett, hogy mutassam úszni tudásomat.

Rettegtem ettől a résztől, soha nem volt lehetőségem, hogy meg tanuljak úszni, de áldott szerencsém volt, az iskola medencéjében nem volt víz és üres betonfalai szárazon ásítottak felénk a rettenetes hőségben. Csak az alján volt tenyérnyi posványos víz és a tavaly őszi itt maradt hervadó levelek, szinte egy év eltelté óta áztak már barnán benne.

Nem nagyon lelkesedtem a katonaiskoláért, ahogy emlékszem, csak azt szerettem volna megtudni, hogy ki volt az anyám és mit tettek vele.

Az árvaház igazgatója, ritkás szőke hajzattal és vereses arcbőrére a visszerek kékeszöldön fakadó tekervényes indáival, egy kövérkésen puhány férfi volt. Vastag ajkait automatikusan mozgatva és lebernyegesen elálló füleit engedelmesen hegyezve felettes vendégei előtt, ahogy illett, és rajongó odaadással szolgálta az ügyet, a párt ügyét. Gyakran a munkásörség századosának háromcsillagos vállpánttal ékesített egyenruhájában jött be végezni munkáját és csőre töltött géppisztolyt tartott az íróasztala mögötti lezárt üvegszekrényben.

Felém nyújtotta elbocsátó levelemet és atyai tanácsokkal látott el.

— Adrián, nagyon jól csináltál nálunk. Nem csak a tanulmányaidban és a testgyakorlatban voltál a legelső, de kitűnő munkát végeztél a Kommunista Ifjúsági Szövetség helyi sejtjénél is.

Kihúzta íróasztalának felső fiókját és kivett egy kis vörös könyvecskét. Kinyitotta, belenézett majd cápaszerű szemeivel rám meredt.

— Itt van a személyi igazolványod. Ez mindig nálad kell, hogy legyen. Ez a könyvecske a bizonyítéka, hogy társadalmunknak hasznos tagja vagy. Tiszta a múltad és nincs büntetett előélete. Reméljük, hogy ez továbbra is így lesz.

Itt szünetet tartott, szemeit apróra húzta, mint egy ártánydisznó és éles tekintete belefúródott agyamba. — Felvettek a Zrínyi Miklós katonai Akadémiára. Három év múlva alhadnagy leszel honvédségünknel. Becsüld meg magad, ilyen alkalom nem mindig adatik meg egy hozzád hasonló származásúnak.

Elhallgatott és gyűlölködő nézése mély himlőhelyeket égetett arcbőrömbe, ahogy tovább leckéztetett.

— És, feltételezve, hogy nem okozol nekünk csalódást, a munkás-paraszt kormány meg fogja neked bocsájtani anyád bűneit.

Leesett az állam, szinte jött a merészség, hogy megkérdezzem, milyen rettenetes bünt követhetett el anyám. De okosabb voltam, már fiatalon belénk nevelték az alapreakciót, fogd be a szádat és nem kerülsz bajba. Már régen kitanultam a mellébeszéléseket, a bujkálásokat, az álszent és hazug bólogatásokat és pillantásokat. Már régen tudomásom volt arról, elfojtott suttozásokból, gondozóim gyűlölködően gyanakvó pillantásaiból és a különlegesen kegyetlen bánásmódból, amiben részesítettek megtudva, hogy valami borzasztó szörnyűség rejtelkedett a múltamban. Ha az árvaintézetben valaki meg akarta őrizni elméjének épségét és el akarta kerülni a megvadult bántalmazásokat, meg kellett, hogy tanulja, hogy hogyan tegyen lakatot a szájára.

Szempillám sem rebbent, álltam az igazgató éles tekintetét és hallgattam további szavait.

— A katonai akadémia szeptember közepén kezdődik. A nyári szünetre szereztünk neked egy munkahelyet a Gheorgiu Dej Hajógyárnál. Két hónapod van, hogy megtanul egy öntudatos gyári munkás kötelességeit és jogait. Ez alatt az idő alatt egy Váci úti munkásszálláson fogsz lakni.

Átnyújtotta a személyit és befejezésnek még ennyit mondott.

— Az igazolványba már bevezettük új munkahelyedet és címedet a szálláson. Az iskola és foglalkozásod is hozzá lesz adva, ha szeptemberben elkezdődik akadémiai kiképzésed.

Kimentem az országútra, és ahogy vártam a Budapest felé menő távolsági autóbuszra belenéztem a személyibe, hogy anyám neve benne van-e valahol.

A rubrika üresen volt hagyva, mintha soha senki nem adott volna nekem életet.

Munkásszállás, nem várom el a mai olvasótól, hogy el tudja képzelni, hogy milyen egy munkásszállás. Szürke betonfalak, téglakockaszerű háromemeletes kaszárnyaépület, nyolc ember szobánként, és vécé-kézmű a folyosó végén, az előre gyártott elemekből készült és körülbelül kétszáz emberre méretezett tákolmány leginkább egy ostrom alatti menhelyre vagy szegényháza emlékeztetett.

Főzni nem lehetett és zuhanyozni sem. Enni és tisztálkodni a munkahelyeden kellett, haza csak aludni járhattál.

A szobákban és a folyosókon olyan bűz uralkodott, de legfőképpen a vécékben, amilyent még az árvaházban sem tapasztalhattunk, de még csak el sem tudtunk volna képzelni. Mosatlanul bűzölgő lábfejek és más teljesen elhanyagolt testrészek tucat számra, az egy héten csak egyszer cserélt zoknik, kapcák és gatyák szaga, és az olcsó fokhagymáskolbászok penetráns kipárolgása és az állott kenyér savanyú illata keveredett a hányingert okozó romlott szalonnadarabok, szárazra kapart disznóbőrök és a félig megevett hagymafejeknek orrfacsaró bűzével.

A tehén fara mellől eleresztett zsellérkölkök hozzá voltak szokva az ilyen élethez, örültek is neki, mert így pénzt is lehetett spórolni, de én okádni tudtam volna, és alig bírtam elviselni a kapadohány füstjét, a bőfőgést és a bélgázok fertelmes kigőzölgéseit.

Nem bántam, hogy reggel ötkor kellett felkelnem, hogy beérjek a munkába. Mindenre képes voltam csak, hogy otthagyhassam az emberi nyomorúságnak ezt a visszataszító gyűjtőhelyét, amivel új életem üdvözölt. Soha nem kívántam reggel fekvőhelyemen tovább aludni.

A gyárban a fémlemezüzem művezetője beosztott egy régen összeszokott brigádhoz. A brigádvezető, egy kugligolyófejű, magas pofacsontú overállba bujtatott diktátor egy fiatal férfi mellé állított. A legény talán tíz évvel lehetett nálam idősebb, magas és sovány, sötétszőke hajjal és kék szemekkel, aki bütykös, kikérgesedett keze ellenére, és vasüszökkal összeégetett alsókarja mellett finoman szólt hozzám és megértette, hogy zöldfülű vagyok és ez a legelső munkanap egész életemben.

Ketten fogtunk meg egy teljes négyzetméter nagyságú vastáblát, legalább nyolc milliméter vastagságúakat, vágott éleik hasítottak, mint a borotva és leemeltük egy vállig érő rakás tetejéről és egy háromcylindres vaskos gépen kézzel kéményszerű hengereket hajtottunk belőlük.

Karom hamarosan fájni kezdett, a munka nagyon nehéz volt vékony csontjaimnak és puha izomzatú fizikumomnak.

Ha elkészültünk három darabbal, munkatársam előgurított két targoncára szerelt vashengert. Veres gumicsöveket erősített a tetejükön lévő szelepekre és egy hosszúkás lánghegesztő szerszámhoz kapcsolta a szabad végeket. Majd benzines cigarettagyújtót vett elő, pattintott és a hegesztőpisztoly végén máris ott kékllett és sercegett a vékony, de gyilkos hegesztőláng.

Nem szólt semmit, megállás nélkül dolgozott, mialatt nekem a végeket egymáshoz kellett passzítanom, és ahogy próbáltam nem belélegezni a reám ömlő gázokat.

Amikor befejeztük mind a hármat, — cigarettaszünet, — mondta és felém biccentett, — a forrasznak hűlni kell.

A három vashenger mögé elbújva leültünk egy halom rozsdás láncra. Zubbonyzsebéből kivett egy pakli cigarettát, bevette a szájába és odatartotta az egyik veresen izzó varrathoz. Nagyot szívott és eltartva a cigarettát magától tölem elfele messzire fújta a füstöt.

— Rágyújtasz? — kérdezte.

— Nem, kösz, nem cigarettázom, — feleltem és örültem, hogy ülhetek, lábaim már nagyon kezdtek fájni.

— Hans, — mondta, — Hansnak hívnak.

— Adrián, — feleltem.

Hans újabb slukkot szívott és elgondolkozva, lassan eregette a füstöt kifelé, hogy a brigádvezető, aki egy munkapadnál háttal nekünk állva egy satuba befogva hajtogatott valamit, ne vegye észre, hogy leültünk.

Mintha érdekelné, hogy milyen magasabb rendű terv hozott ide melléje, és mégis tartózkodó, szűkre szabott mondatokban, hogy bármikor visszakozhasson a hallgatás palástja mögé, Hans lassan beszélni kezdett.

— Adrián, érdekes név. Hol dolgoztál régebben?

— Állami gondozott voltam. Tegnap szabadultam a Váci Gyermekintézetből.

— Hallottam a helyről, — Hans, hosszú gondterhelt füstfelhőt eresztett ki az orrán és szemünk egy pillanatra kérdően egymáséba meredt. — Azt mondják, hogy az egy büntető intézmény.

— Nem igaz, — tiltakoztam, — én soha nem követtem el semmiféle bűnt.

— Nem te, a szüleid, azok voltak az úgynevezett bűnösök.

Úgynevezett bűnösök, szóhasználata teljesen felkavart, egy teljesen új hadseregét a kérdéseknek zúdította rám. Hans cigarettáját bámulta, már félig le volt égve, tudtam egy percen belül állunk fel és újra kezdjük a kemény vaslemez hajtogatását, mely már mostanra is véres hólyagokat

csinált tenyeremre. Nem volt időm tépelődni, bíznom kellett benne. Hans az első becsületes embernek látszott, akitől megkérdezhettem és választ várhattam eltitkolt eredetem ügyében.

— Hans, mit gondolsz. Miért nem akarják nekem megmondani, hogy ki volt az anyám? Még a személyi igazolványomban is üresen hagyták a nevét.

Hans óvatosan körbenézett, a hatalmas gyárcsarnokban fülsüketítő zajjal dübörögtek a kalapácsok és csattogtak a szegecselő, de mégis, mintha a legnagyobb titkot mesélné nekem, közelebb hajolt és egy hajszállal az érthetőség határa felett beszélve suttogóra fogta hangját.

— Úgy nézem, te nem sokat tudsz erről az országról. Anyád valami komoly politikai bűnt követhetett el és kivégezték valamiért, amit cselekedett, vagy amit írt. Mindenki tudja, hogy a Váci gyermekvárosban, abban a régebbi uralkodó arisztokráciától elvett kastélyban azok vannak, akiknek a szüleit az 1956-os felkelés után kivégeztette a kormány. A büntetés fokozásaként még azt sem engedték meg, hogy a nagyszülők vagy a rokonok neveljék a hátra maradt gyerekeket. Végso bosszúként a kormány hithű kommunistákat nevel ott belőlük.

Még szerettem volna sokat kérdezni, de a brigádvezető megkerülte a hengereket és ránk szólt. — A cigarettaszünetnek vége, kezdjétek dolgozni, — majd felemelte hangját és figyelmeztetően folytatta. — A lemezrakás nem lesz kisebb magától, meg ne lássam még egyszer, hogy lazáltok.

Nekiálltunk dolgozni és a délelőtti hátralévő részében egy jobb célhoz illő igyekezettel megállás nélkül hajtogattuk és hegesztettük a lemezeket. Délben enni mentünk. Az étkezdében, egy világos, piros zászlókkal és vörös csillagokkal díszített teremben a gyár konyhája jó és bőséges ételt tált fel dolgozóinak, amihez egy nagy csupor tejeskávét is kaptunk. Étélünket gyorsan beanaláztuk Hanssal és mielőtt a főnökök befejezték az evést és visszaszállingóztak, mi ketten bementünk a kavicsos udvarról a Fémlemezüzemi csarnok hodályszerű belsejébe és leültünk ugyanarra a lánchalmazra ahol reggel már néhány szót váltottunk.

Volt időnk beszélgetni, a brigádvezető két hozzá hasonló testes és öntelt alakkal társalgott a bejárat előtti napfényben. Fogpiszkálón, melynek összenyálazott vége undorító módon lógott ki vastag ajkaik közül rágódtak nagy kevélyen és nem siettek vissza a homályos és füstös épület belsejébe, ahol lemezalkatrészeket gyártottunk az udvaron felállított konstrukció alatt lévő tengerjáró hajóknak.

Mostanra már észrevehettem, Hansnak volt valami leszámolnivalója a kommunistákkal és nem kellett félnem, hogy beárul. Nyugodtan megkérdezhettem tőle, ami már régóta nyomta lelkemet.

— Hans, mit gondolsz, hogyan lehetne megtudnom, hogy ki volt az anyám.

— Egyszerű, — felelte Hans mialatt utolsó cigarettáját sodorgatta simára ujjai között. — Hallottam, hogy a Zrínyi katonai akadémiára mész. Az egy nagyon vonalas iskola. Sok minden jár azoknak, akiket oda felvesznek, a kisebb kommunisták odafigyelnek, ha az akadémiások mondanak valamit. Menj vissza Vácra és mond meg az ottani igazgatónak, hogy az iskola ragaszkodik anyád nevének kitöltésére és adják ki a születési igazolványodat.

Hálás pillantást vetettem Hansra, most éreztem először, hogy mi is jelent, ha van egy barátod, akiben megbízhatsz.

A brigádvezető eldobta a fогpiszkálót és bejött a hangárba. Ahogy lassan felálltunk a láncokról Hans rám nézett és szája sarkában ravasz mosoly bujkált.

— Innen már te is fogod tudni, hogy mit kell tenned. Ügyes, talpraesett legénynek látszol.

Munka után autóbusszal visszamentem Vácra. Kevéssel öt előtt értem oda, Gönci elvtárs a Gyermekintézet teljhatalmú igazgatója, kékesszürke munkásör egyenruhájában ült íróasztala mögött és éppen készülődött, hogy készenlétbe tegye magát szervezetük Újpesti parancsnokságán tartandó heti találkozóra.

Újságpapír volt kiteregetve előtte és azon nagy gonddal tisztította darabokra szedett géppisztolyát és revolverét. Olyan tekintetűt vetett rám, mintha egy kedvenc időtöltését megzavargó piaci légy lennék, akit még csak el sem lehet hessegetni.

— Ha a Zrínyi Akadémia akarja a születési bizonyítványodat, akkor nyújtsanak be egy írásbeli kérvényt az Óbudai rendőrséghez. Azok kezelik az anyakönyvi kimutatásokat, nem mi.

A golyókkal teli tárat benyomta a pisztolyba, felvette a pisztolyt, nézegette egy kicsit majd rám meredt. — Van még valami más bajod is, — kérdezte megvető hangon és vészjóslóan összeráncolta szemöldökét.

Láthattam fenyegető testtartását, eggyel több ok gondoltam, hogy kitartóan kutassak tovább, de nem mertem kérdőre vonni a kommunista rendszer eme teljhatalmú pribékjének jogait, hogy kutyájaként kezeljen és beszéljen hozzám. Egyetlen telefonhívásába került volna, hogy elvitessen, és időtlen időig bezártasson, mint megbízhatatlan osztályellenséget.

Alázatosan meghajtott fejjel kihátráltam szobájából és engedelmes mosollyal az arcomon álltam apró disznószeemeinek rosszindulatú villogását.

Amikor elmondtam Hansnak, hogy mit történt, barátom azonnal kész volt a válasszal. — Minden valószínűség szerint Óbudán születél. Az egész területben csak egyetlen kórház van szülészeti osztállyal. Menj el oda, azoknál évekre visszamenőleg meg kell, hogy legyen minden születési adat. Könnyebben vergődsz velük zöld ágra, mint a rendőrséggel.

A következő hét elején munka után elmentem az Óbudai Margit kórházba. Késő volt, lassan már sötétedett és egy csapat kétségbeesett kinézetű ember várakozott a kapu előtt. Egy egyenruhás őr, kockafejével és utálatosan arrogáns modorával egy igazi falu rémének nézett ki, vitatkozott egy bekötött fejű idősebb asszonnyal.

— A látogatásnak vége, — kiabálta az őr és szinte mellbe taszította a szerencsétlent. — Jöjjön vissza holnap.

Az asszony sírt, — Engedjen be a férjemhez. Ma este hozták be szívrohammal, még az is lehet, hogy nem éri meg a reggelt.

Az őr durván ráordított az asszonyra, — Beszéljen az ügyeletes főnökkel, Chernoch elvtársnővel. Egyedül ő adhat engedélyt, nem én.

Körbesétáltam a háztömböt és csak egy fél óra múlva jöttem vissza. Senki nem volt az ajtó előtt csak az őr, aki egy vérszomjas barbár arckifejezésével mustrálgatott engem fülkéjéből. De nem ijedtem meg tőle, egyenesen az ablaka elé léptem.

— Chernoch elvtársnő berendelt magához.

Az őr türelmetlenül legyintett a kezével és szemei vérben forogtak, mint egy láncra kötött tehetetlen vérebnek. — A második ajtó jobbra az első emeleten, — utasított megvetően és kiengedte a kapu mágneses zárát.

Felmentem az emeletre, kopogtam a megjelölt ajtón és egy kedves női hang válaszolt.

— Bejöhet, nyitva van.

A szobában egy vékony testalkatú és ősz hajú matróna ült egy íróasztal mögött. Nem találtam félelmetesnek, inkább segítőkészség látszott rajta. Nyakán felül begombolt fehér egyenruhája alatt mintha egy apró kereszt körvonala rajzolódott volna ki szíve felett.

— Miben lehetek a segítségére, — kérdezte és mintha egy bátorító, de rejtett mosoly bujkált volna az arcán a megközelíthetlenség álarca alatt.

Nem nevezhettem elvtársnőnek a tisztas kinézetű hölgyet, nem találtam olyannak, mint akiket idáig ismertem. Idegesség fogott le, végre egy jóindulatú személy előtt állok, idáig komolyan kételkedtem létezésükben, és szavaim szótagokként, akadozva jöttek ajkamra.

— Doktornő asszony, madame, kérem, segítsen, az édesanyámat keresem.

— Mikor hozták be, — kérdezte és hangja lágy volt és megnyugtató, és kedvesen nézett rám.

— Tizenhét évvel ezelőtt, — nyögtem ki szavaimat fájdalmasan. Torkom összeszorult, szívem sajogott és lélegzetet is alig kaptam. — Amikor születtem, azóta sem láttam, soha.

— Mi a neve édesanyjának, — kérdezte Chernoch doktornő és felállt. Az íróasztal mögötti fal mellett álló hosszú iratszekrényhez lépett és kérdően nézett vissza rám.

— Nem tudom, — feleltem kérlelően és éreztem, hogy a könnyek, mint a bánatnak csillogó gyöngyei ülnek ki reszkető szemhéjam szélére.

— Ez nagyon kevés, hogy sikeresen tudjunk kutatni édesanyja után, — felelte a doktornő, és szeme melegéből kiolvashattam, hogy megérti fájdalmam és kutatásom mélyen fekvő indítóokait. — Miből gondolja, hogy édesanyja ebben a kórházban született?

— Annyit tudok, hogy 1956. Május 12-én születtem és szinte bizonyosan ebben a kórházban. Ha meglennének az aznapi szülésekről bevezetett adatok, talán azokban találhatnánk valamit.

— Ez nem lesz nehéz, — felelte Chernoch doktornő és szeméből melengetően sütött rám a szimpátia. — Üljön le és tegyen úgy, mintha dolgozna valamin, arra az esetre, ha valaki váratlanul bejön, és megkérdezi, hogy mit csinál nálam.

Az orvosnő kihúzott egy fiókot melyre rá volt írva, 1956. Kivett belőle egy vastag dossziét, leült az asztalához és forgatni kezdte a lapokat. Szeme ide-oda járt és rövid idő után megszólalt.

— Itt van, — mutatott egy köteg gépelt oldalra, — születések 1956 Májusában. 150 gyereket segítettünk abban a hónapban világra. A mostani arányhoz hasonlítva termékeny egy esztendő volt, — tette hozzá sóhajtva. — Kellene valami közelebbi adat is, hogy meg tudjam édesanyját találni.

— Adrián a keresztnévem.

— Családi neve?

— Pongrác.

— Akárcsak a májusi fagyosszent, — mondta és felnézett, mosolya szinte fénybe borította az egész szobát.

Lapozgatott és ujját lassan csúsztatta lefele sorról sorra és rázta a fejét, — Nincs itt senki Pongrác családi névvel, de várjon, — emelte fel a mutatóujját boldogan, — van itt egy Adrián, aki pontosan Május 12.-én született.

— Mi az édesanya neve? — kérdeztem az izgalomtól elfúló hangon.

— A maga édesanyja, bizonyára, — mondta Chernoch doktornő kedvesen, a hangja, mint egy angyalé, akiknek létezésében való kétkedést

kora gyerekkorom óta belém nevelték, — a szülőanya neve Doktor Szabó Ilona, jelent ez a név magának valamit.

— Remegtem izgalmamban, — Ez a név nekem mindent jelent. Tudna adni hozzá egy címet is, — és próbáltam belelesni a lapokba, amit a doktornő mutatója és hüvelykje között tartott összefogva.

Chernoch doktornő nem felelt azonnal, Talán gondolta, hogy már idáig is sokat mondott, és még a falaknak is füle lehet. Egy újságpapíros sarkából letépett egy darabot, szótlánul ráírt néhány szót és ideadta nekem.

Remegő ajkakkal olvastam a címet, — Landler Jenő utca 20.

— Tudja, hogy hol van?

— Nem, — ráztam a fejemet, szólalni nem tudtam, a sírás teljesen elfojtotta a hangomat.

— A Duna pesti oldalán a Hetedik Kerületben. Tudja, hogy hogyan kell odamenni?

— Nem, — feleltem és megdörzsöltem a szememet. Többet nem tudtam visszatartani a könnyeimet, melyek sós patakokban folytak le arcomon.

A doktornő elővett egy fehér zsebkendőt és odanyújtotta nekem.

— Használja ezt és tartsa meg, ha akarja. Jó szerencsét fog hozni anyja keresésében.

— Nagyon szépen köszönöm, — feleltem és most életemben először zokogni kezdtem.

Chernoch doktornő körülnézett. A kórház csendes volt, sehol még egy lélek sem látszott a közelben. Ráncos, tisztességben megöregedett arcára dacos ellenkezés ült ki és szemében megvillant a reménykedés lángsugara.

— Fiam, az isten akarata vezérelt téged ide hozzám és nem valaki máshoz. Ha a döntés napja elérkezik, emlékezz szent akaratára.

Felálltam. A doktornő finom mozdulatai, kedves hangja és szerető tekintete egy mennyből alászállt gondoskodó nagymamára emlékeztettek, legalábbis, ahogy egy ilyen lényt el tudtam akkor képzelni.

— Üljön fel a hatos villamosra a Margithíd budai hídfőjénél, — mondta, — és Pesten szálljon át a 79-es trolibuszra, az majd leviszi a Landler Jenő utcáig.

A munkásszállóba visszafele megnéztem a zsebkendőt. A sarkába piros cérnával ez volt hímezve: *Szent Margit, Magyarország Védőszentjének Vallásos Rendháza.*

Akkor, legelső alkalommal életemben gondoltam, hogy igenis van egy felsőbb isteni hatalom, egy intelligens teremtmény, aki mindent tud, és előre eltervez.

Elmondtam Hansnak, hogy megtudtam anyám nevét; Hans hosszú slukkokat szívott cigarettájából majd lassan, elgondolkozva válaszolt.

— Tudom, hogy ki volt és mi volt az édesanyád.

— Ki?

— Attól függ, kit kérdezel.

— Beszélj, mit tudsz róla.

— Tudod mit, — felelte Hans. — Jobb ötletem van. Holnap szombat és csak fél napot dolgozunk. Munka után gyere velem haza és töltsd velünk a hétvégét. Sok mindent meg kell tudnod, mielőtt véleményt formálhatsz, hogy ki is volt anyád és miért kellett tizenhét évet az árvaházban töltened.

Hans és felesége, egy fiatal, szőke erőteljes alkatú nő, kerek arcával és tömött, derékig érő copfjaival egy nádfedeles apró parasztházban laktak Solymáron, négy megállóra az angyalföldi vasútállomástól, ahol a hajógyár volt. A házon sok volt a javítanivaló, de az utcai oldalon illatos virágokból ültetett kert díszlett és hátul veteményeskert és egy düledező fakerítés szálkásodó védelme között dróthálóval elkerített csirkeketrec és kacsasztató látszott.

— Hilda, — Hans bemutatott feleségének, — Ez itt Adrián, a magyar fegyveres erők jövőendő tisztje.

— Tisztje, — Hilda megrázkódott és vidám mosolya fagyosra hűlt, — igazán, — tette hozzá és nem nyújtotta kezét, mintha valaki utálnivaló lennék.

— Bizonyosság, de feltétellel, — Hans incselkedett felesége előítéleteivel. — Adrián majdnem készen áll a végső eskü letételére, már csak zavaros múltján kell magát túltennie.

— Ezt, hogy értsem, — Hilda kérdezte valamivel barátságosabb hangon és a hátsó teraszra vezetett minket, ahol a nádtető meleg árnyéka alatt fagyos arcán a jégcsapok lassan olvadni kezdtek. Villás farkú fecskék repkedtek ki és be és csiripelő sárga fiókákat táplálták a sarkokba ragasztott kényelmes sárfészkeikben.

Hans megpaskolta Hilda terjedelmes fenekét és vicces hangon kijelentette. — Adrián édesanyja elsőszámú közellenség volt.

— Hagyd abba, Hans, — Hilda alaposan hasba boksolta férjét, jóval a madzag alatt, ami fenntartotta klott gatyáját. — Kinek az ellenségéről beszélsz te itt?

— Természetesen a Népi Demokratikus kormány ellenségéről.

— Aha, — Hilda három poharat tett az asztalra. — Az más. Már szinte azt hittem, hogy egy véreskezű gyilkosról van szó.

Hans egy demizson bort tett az asztalra. A demizson teteje egy kétségesen tiszta rongyba bugyolált fadarabbal volt ledugaszolva, amit egy gyors csavarintással kihúzott és töltött mind a hármunknak.

— Igyál, Adrián, — fordult felém, — Én nem hozhatok ítéletet édesanyád felett, ezt magadnak kell meghoznod, de javasolom, hogy mielőtt megteszed, jöjj tisztába a tényekkel és tudd meg az igazságot.

— Valahol el kell kezdenem, — Feleltem és belekóstoltam az iszonyúan savanyú falusi borba.

— Ez a keresés tényleg fontos lehet neked, — Hans keményen a szemembe nézett, — de javaslom, hogy inkább hagyj békét ennek az egész ügynek és kezd el katonai pályafutásodat a kommunistáknál. Gondold meg, mi a fontosabb, hogy belebolondulj egy megoldhatatlan rémségbe, amin amúgy sem tudsz változtatni, vagy jól élj a kommunisták kenyerén.

— Tudni akarom, hogy ki volt az anyám.

— Anyádat gyilkossággal vádolták, amit állítólag 1956 novemberében követett el. Rögtönítélő bíróság elé állították és 1957 márciusában kivégezték. Ennyit tudok, az újságok nem írtak többet esetéről.

— Minden részletet szeretnék megtudni, — kiáltottam, — addig nem lesz nyugtom, amíg meg nem tudom, hogy anyám ártatlan volt-e vagy bűnös.

— Merész vállalkozás, — Hans felelte, — csatlakozz a többi millióhoz. Mi is bűnösök vagyunk, és csak éppen megtérnek minket, ha jól viseljük magunkat.

— Ezt hogyan érted?

— Őseink sváb országból jöttek ide és 1775-ben telepedtek le ezen a vidéken. Szőlőtőkét hoztunk magunkkal, kitartó kétkezi munkával feltörtük és megműveltük ezeket a dombokat és bort termeltünk. Majdnem két századon át legeltettük a teheneinket és szállítottuk a tejet, a túrót és a sajtokat Pestre és Budára. De 1945-ben mégis vagonokra raktak és kitelepítettek minket Németországba, ahonnan eredetileg jöttünk.

— Miért?

— Kollektív felelősség. Olyasmiért büntettek, amit mások követtek el.

— Hogyan maradtatok ti itt?

— Hazudtunk, azt mondtuk a kitelepítési biztosnak, hogy mi igaz magyarok és jó kommunisták vagyunk.

— Azok vagytok?

— Bizonyára, bár alig várjuk, hogy szedjük a cókémunkat és kimenjünk ebből az országból, de nem kapunk útlevelet se én, se Hilda.

— Miért? — Kérdeztem, ami mutatta, hogy hazám modernkori politikájáról fogalmam sem volt.

— Mert német nemzetiségűek vagyunk.

— Hát ebben meg mi a logika?

— Azt nem tudom. Csak egyet tudok. Neked velünk együtt ki kellene szöknöd nyugatra. Ha itt maradsz és megkezded a katonaiskolát és bevesznek a pártba, el fog jönni az a nap, amikor elveszett édesanyád sorsa utáni kíváncsiság erősebb lesz, mint a kommunista ügy iránti lelkesedésed. És erre a hibádra hamar rá fognak jönni és megbízhatatlan államellenséggé fognak nyilvánítani, és lógni fogsz kémkedésért vagy más felforgató cselekményekért.

— Nem értem?

— Pedig egyszerű. Te soha nem fogsz tudni velük azonosulni azok után, amit édesanyáddal tettek. Jobban teszed, ha nyugat felé tartasz, mielőtt megkezded a katonaiskolát. Ha egyszer már katonatiszt lettél, többet nem engednek ki ebből az országból nyugat fele. Ha illegális szökésen kapnak, halálbüntetést kapsz érte. Határozatlankodásodért hurkot tesznek csonttá-bőrré fogyott nyakad köré és két ÁVH pribék próbálja majd eltörni a nyakcsigolyádat.

Többet soha nem mentem vissza munkásszállóra. Hanssal és Hildával megittuk az egész demizson bort és másnap reggel elgyalogoltunk az Ausztria felé vezető főúton lévő benzinkúthoz. Ott vártunk, amíg egy kamion behúzott. Mialatt a két sofőr bement az étterembe Hans átvágta a kamion hátsó rakodóajtáját tartó láncot. Mind a hárman bemásztunk a rakodótérbe és Hans belakatolta az ajtót belülről. Bent magokkal töltött zsákok voltak, Szovjet Örményország Produktuma címkével. Elbújtunk közéjük és a lehető legapróbbra összehúztuk magunkat.

Hallottuk, ahogy az orosz sofőr vadul rázza a törött láncot. — Valaki fel akarta törni teherautómat, — káromolta a keze szárát annak, aki babrált vele, majd, hogy az ajtó maga zárva volt körbement és bejött egy oldalajtón. Elégedetten konstataálta, hogy portékája érintetlen és kiment. Kint újra beláncolta az ajtót, lakatot kattintott rá, majd pár perc múlva beindította a motort és megindultunk nyugat fele.

A határom még mélyebben bújtunk a zsákok közé. A határőrök zseblámpával bevilágítottak, egy darabig nézegették a kamion papírjait, majd áteresztették a határon.

Két évig voltam a Transkircheni menekülttáborban, ahol különféle alkalmi munkákon hegesztőként dolgoztam Hans mellett. Tőle megtanultam németül, jól éreztem magam velük, de ahogy amerikai bevándorlásomat engedélyezték elköszöntem tőlük, a két legjobb és legtisztességesebb egyéntől, akiket valaha is ismertem.

Azóta eltelt tizenöt év.

Ma, 1991 nyarán itt állok a Landler Jenő utca 20 előtt. Amerikai állampolgár vagyok és foglalkozásom szerint gengszter.

Nincs magas beosztásom az alvilágban, csak egy alacsony beosztású végrehajtó vagyok, egy hallgatag limuzin sofőr, csak néha roppantok el egy-egy ujjat, ha valamilyen adóságot nehezebben tudok behajtani. Pusztá mérgemben soha nem ölnék, kizárólag csak a kellő tiszteletet megadva, ha főnököm elrendeli, hogy csináljak ki egy senkiházit, aki visszaélt a bizalmával.

Ha szembe jönne velem az utcán, azt gondolnád, hogy jó modorú üzletember vagyok, széles vállakkal és napbarnított arcbőrrel és nem gondolnád, hogy a zakóm alatti pisztolytáskában töltött revolver van és egy másik a csizmám szárában.

Már évekkel ezelőtt abbahagytam Hansszal és Hildával való levelezést. A politika soha nem érdekelt, az újságokban kizárólag a sportot olvasom és a lóverseny eredményeket. Figyelmemet szinte teljesen elkerülte a kommunizmus összeomlása Kelet Európában.

Fagyos külsőm alatt megmagyarázhatatlan gyűlöletet rejtegetek, ami jellegzetesség kiváltképpen hasznosnak bizonyult, hogy beinvitáljanak Don Federico bandájába, a Bronx északkeleti negyedében.

Három hónappal ezelőtt, amikor egy Kolumbiai indiánokból álló új drogkereskedő bűnszövetkezet kinyírta Don Federicót és átvették az öreg főnök működési területét, okosan számítva esélyeimet egyszerűen beleolvadtam a háttérbe. A kolumbiaiak nem ajánlottak fel nekem új pozíciót és jól jövedelmező állásom teljesen ellégiesedett.

Akkorra már temérdek pénzem volt a bankban, több mint amennyit életem hátralévő részében el tudnék költeni, elvesztettem kíváncsiságomat, hogy turf területek feletti vitákban vegyek részt, hogy heroinnal vagy kokainnal házaljak, illegális jövedelmeket mossak tisztára vagy pénzt zsaroljak sikeres üzlettulajdonosoktól. Böven lett szabadidőm és tudtam, itt az ideje, hogy befejezzem anyám sorsának felderítését és megtudjam, hogy ki is volt ő.

A Delta Légitársaság közvetlen járatán New Yorkból egyenesen Budapestre repültem.

Még soha nem voltam szabadságon. Amerikai útlevelemben benne volt, hogy Magyarországon születtem, és ahogy a kistermetű khaki egyenruhás határőr a Ferihegyi repülőtéren ránézett leereszkedő grimasszal az arcán kérdezte. — Milyen munkát végez Amerikában?

Olyan öntelt büszkeséggel válaszoltam, amilyent kizárólag egy alvilági maffiózó birtokolhat. — Közegészségügyi mérnök vagyok, én szedem össze az utcákról a szemetet.

— Érezze jól magát Magyarországon, — felelte a kis senkiházi és tovább eresztett anélkül, hogy beleturkált volna csomagomba.

Szobát vettem ki egy hotelben a Szépművészeti Múzeum mellett a Városliget szélén. Pihentem, jókat ettem az étteremben és hallgattam a cigányzenét. Két nap múlva késznek éreztem magam, hogy elkezdjem vizsgálódásaimat.

Meleg nyári este volt, cigarettára gyújtottam és türelmesen vártam a fátlan utca járdáján. A nyitott ablakokból savanyú, áporodott szag áradt felém és a két emelet magasságú bejárati kaput nézegettem. A festék már régen lepattogzott róla, az egykor erős tölgyfa már évtizedekkel ezelőtt szálkásra száradt, a szánalmas alkotmány nem engedett be, mintha megtagadta volna belépésemet arra a helyre ahol egykoron anyám élt és kisdédként ringatott kebelén.

Egy idős férfi közeledett felém, nehézkes mozdulatokkal cipelt egy terjedelmes, élelmiszerekkel teli papírzacskót. Megállt az ajtónál és zsebeiben kulcs után kezdett kutatni.

— Bocsásson meg, uram, — kérdeztem és legmegnyerőbb mosolyomat erőltettem arcomra, — mióta lakik ebben a házban?

— Én, — az öreg lassan felém fordult, recsegő hangja fáradt keserűséget hordozott magában, — hatvan éve.

— Meghívhatnám egy kávéra vagy egy pohár italra, — kérdeztem és szívem a torkomban dobogott, olyan izgatott voltam, mint soha, egyetlen adóság behajtási megbízatás végrehajtásánál sem, — szeretném megkérdezni öntől, hogy vajon ismert-e valakit, aki régebben ebben a házban lakott.

Kutató, bizalmatlan tekintetet vetett rám az idős férfi, de megállt és térdére helyezte a csomag súlyát és én óvatosan hozzátettem, — úgy harmincöt, negyven évvel ezelőtt.

— Felviszem a csomagomat az emeletre és visszajövök, — felelte az öreg és köhögő roham jött rá, de láttam, örül az alkalomnak és megtiszteltetésnek veszi, hogy beszélgethet a múltból valakivel. — Elmehetünk a Magdi presszóba egy kávéra és egy szelet tortára. — Tette hozzá a köhögés után. — Egy utcahossznyira van ide, ott elmondok magának mindent, amire vissza tudok emlékezni.

A presszóban italkimérés volt, olcsó likőrök és csapolt sör, és hátul apró táncterem kerek asztalakkal és kényelmetlen székekkel. Egy szimpatikus fiatalember, lapockája súrolta a háta mögötti málladozó festékekkel dekorált falat egy régi tangót kalimpált egy öreg zongorán. A hangok élesen ütődtek bele a csupasz falakba és a legény mély hangon

énekelt hozzá. Két fiatal pár, egyik ülve turbékoltak egymásnak, a másik szorosan összekapaszkodva lassan forogtak körbe a parketten, senki sem méltatott minket figyelemre.

Leültünk egy sarokasztalnál és bemutatkoztam. — Pongrác Adrián a nevem, — kezdtem, — és édesanyámat keresem. 1956 nyarán a maga bérházában lakott. — Itt megálltam figyeltem az öreg ráncos arcát és hozzátettem, — Szabó Ilona volt a neve.

Az idős férfi a pincérnőt figyelte, aki ceruzával és rendelő blokkal a kezében közeledett hozzánk, fekete ruhájában és fehér csipkekötényében és pártájával, és valami végtelenül unott és mosolytalan hangon kérdezte.

— Mit hozhatok?

— Habos kávé és egy szelet dobostortát, — felelte asztaltársam és én hozzátettem, — hozza nekem is ugyanazt.

Egy ősrégi ereklje, fáradt szempilláit elkeseredetten leeresztve és görcsös ujjaira összpontosítva tekintetét, kezét az asztalon nyugtatatta, mintha, ha előre bukna, fel tudja fogni a zuhanást, lassan, rekedtesen megcsömörlött hangon válaszolt.

— Doktor Szabó Ilona. Mindenki ismerte a házban. Szépséges fiatal nő volt és fényes jövő állt előtte. Igen, emlékszem, gyermeke volt. Szegény, régen elhunyt feleségem vigyázott néha a kisbabára, ha doktornőt váratlanul behívták éjszakai szolgálatra és a kórházi bölcsőde be volt zárva.

Az öreg megállt beszédjében, talán légszomja lehetett és ismét a pincérnőt nézte, aki elének tette a kávé és a süteményt.

— Feltételezem, hogy a kisbaba maga volt, — kérdezte és nehezen kapkodott a levegőér, valamikor erős dohányos lehetett.

Egy pillanatra visszahőköltem ettől a beteg embertől. Egy élő halott, aki feltámadt a múltból, semmit nem tudtam róla, kivéve, hogy már nagyon közel állt a sír széléhez. Teljesen elkeseredettnek és boldogtalanak láttam, elhihetem-e pusztuló memóriájú visszaemlékezéseit. Gengszter ösztönöm azt diktálta, hogy ne teregessem ki neki kártyáimat, minél kevesebbet mutatok neki igazi érzéseimből annál könnyebben fogom kiszedni belőle, amit tud.

Nem adtam neki egyenes választ. — Nem tudom, — feleltem, — árvaházban nőttem fel és különféle lehetőségeket vizsgálgatok, hogy ki is lehetett a szülőanyám.

Az öreg lassan kavargatta méregerős kávéját, hangját alig érthetővé halkította, és meglepően okos és éles pillantást vetett rám.

— Hogyan lehetséges, hogy maga nem tudja, hogy ki volt Szabó Ilona?

— Az árvaházban nem voltak hajlandók nekem megmondani a nevét, később tudtomra adták, hogy jobb lesz, ha nem érdeklődöm utána.

Időközben érett ember lett belőlem, és ma, a rendszerváltozás után, az én időm is eljött, hogy megtudjam az eredetemet homályba tartó igazságot, és nem azt, amit egy kommunista kiadású könyvben olvashatnék. Annyit tudok, hogy anyámat kivégezték, de meg kell tudnom, hogy mivel vádolták és milyen bűnök alapján, és kik ítélték el.

— Szerencséje van, Pongrác úr, — felelte az öreg, — hogy nem egy kommunistával akadt össze, hanem velem. Én a kommunizmus előtt ügyvéd voltam, de hatalomátvételük után harmincn éven keresztül csak gépalkatrészeket katalogizáltam egy hatalmas raktárban.

Micsoda fenomenális kommunista siker történet, gondoltam, és ha lett volna még bennem bármi részvétérzés megmaradva sajnálatot éreztem volna az öreg iránt. De nem is próbáltam, ha tudtam volna sem, hogy derékba törött élete iránti szimpátiámat szavakban fejezzem ki és határozott hangom kérdeztem.

— Tudna valami kiinduló alapot adni, amivel megkezdhetném keresésemet?

— Van egy ember, Gali József a neve. Újságíró volt és írásaiért tíz évet töltött a börtönben 56 után. Gali együtt volt Szabó Ilonával a doktornő letartóztatása előtti ügyeleten. Keresse meg, nem olyan messze lakik innen és majd ő elmondja, hogy mi történt azon az éjszakán.

Másnap, néhány telefonos kísérlet után megleltem Galit és meghívtam ebédre a hotelom éttermébe.

Szaftos marhapörköltet rendeltünk és hozzá egy üveg kadarkát és Gali bőbeszédű lett, elvégre újságíró volt.

— Szabó Ilona a Cházár András utcai klinika vezetésével volt megbízva, — kezdte. — Azzal vádolták, hogy November 18-án éjszaka egy embert halálra szúrt.

Közbe akartam vágni, hogy igazak voltak e vádak, de Gali csendre intett. — Szabó Ilonát találkozóra hívtuk aznap éjszaka. Néhányan közülünk földalatti újságot szerkesztettünk, hogy bátorítsuk az embereket az oroszok elleni ellenállásra és tájékoztassuk őket a nyugati világ felháborodásáról. A lapot egy másik helyen, a Péterfy Sándor utcai kórház légoltalmi pincéjében állítottuk össze és ott is nyomtattuk a példányokat. Az oroszok és az ÁVH emberei elfoglalták a kórházat és több száz sebesült bajtársunkat kirángattak a kórházi ágyakból és elvitték őket. Minket nem találtak meg, de nagyon aggódtunk, hogy hamarosan felfedeznek minket is és kértük Szabó Ilonát, hogy engedje meg, hogy az ő klinikáján folytassuk tevékenységünket.

Gyanítottuk, hogy renegátok vannak köztünk és újságunkat feljelenthetik. Fiatal szabadságharcosaink idegesek lettek és többeket árulással kezdtek vádolni. Két férfi, Molnár és Gyöngyösi behoztak egy Kollár nevű alakot és azzal vádolták, hogy az ÁVH-hoz tartozik. A maga édesanyja, gondolom meg akarta menteni Kollár életét, és úgy tett, mintha halálos injekciót adott volna neki és halottnak nyilvánította. Sajnálatos módon Kollár megmozdította fejét és felnyögött. Feldühödve Ilona mulasztásán, hogy nem ölte meg az embert, Molnár szíven szúrta Kollárt.

— Anyám nem ölt. Miben volt bűnös akkor? — nem állhattam tovább és belevágtam Gali szavába.

— Kollár halála után anyád pánikba esett, — Gali folytatta, — a rendőrség értesítése lehetetlen volt. A doktornő nem akarta az új nyomdahely létezését a rendőrség tudtára adni és kulcsot adott Gyöngyösinek és Molnárnak a kazánházhoz, hogy találjanak ott ásókat és temessék el Kollárt. Édesanyád maga mosta fel a padlóról a kiömlött vért és a kést bedobta a vécébe.

— Micsoda végzetes tévedés, — kiáltottam és arcom remegett kínomban, — szegény anyám saját magát mártotta be a gyilkosságba, ujjlenyomatait otthagyta a késen és bűnrészes lett mivel próbálta megmásítani az evidenciát.

Gali tovább beszélt. — Szinte hihetetlenül, — mondta, — másnap reggel az ÁVH kijött és átkutatta a Cházár utcai klinikát. A maga anyja ottmaradt éjszakára, orvosi kötelessége volt, felelős volt a rengeteg ott fekvő sebesültért és a betegekért. Az ÁVH megtalálta nála újságunknak egy példányát és letartóztatták. Két óra leforgása alatt megtalálták a frissen hantolt sírt és a véres kést is a vécében.

— A gazemberek, — jajdultam fel, és minden gengszter hidegvéremre szükségem volt, hogy ne vaduljak be. — Valaki feljelentette anyámat.

— Egy férfi, Gönczi Ferenc volt a neve, csodával hatásos módon soha nem lett letartóztatva és 56 után egyetlen napot sem töltött börtönben. Ő kellett, hogy legyen a feljelentő. Ő is ott volt egész éjszaka, egyetlen dolgot lehetett csak a javára írni, véletlenül figyelmeztetett minket, hogy ne menjünk a Cházár András utca felé, mert mi is el leszünk kapva.

— Mi történt édesanyám letartóztatása után? — kérdeztem.

— Mi egyelőre kimenekültünk a csapdából és még hat héten keresztül publikáltuk az újságot. Gönczi velünk maradt, de mégis csak áruló volt. Letartóztatásunk halogatásával még sokkal többünket bemártott. Göncziből később karhatalmista lett, majd munkásör százados és a Váci Gyermekintézet igazgatója.

— Ismerem ezt az embert, — kiáltottam. — A Váci Gyermekintézetben nőttem fel.

— Gönczi már nincs Vácon, — folytatta Gali, — öt évvel ezelőtt nyugdíjba ment. Soha nem lett belőle jómódú ember. Még a párt is csak megvetéssel viseltetett iránta. Vett magának egy kis vityillót Balatonvilágoson és ott él egyedül. — Gali itt elhallgatott, komótosan kihalszott a zsebéből egy gyűrött, sárga papírdarabot és odanyújtotta nekem. — Itt a címe, ha akar vele beszélni. Gönczi volt az egyik koronatanú Doktor Szabó tárgyalásán, 1957 Márciusában.

— Mi lett Molnárral és Gyöngyösivel?

— Kiszöktek Ausztriába és később Svédországba emigráltak. Mind a ketten idült alkoholisták voltak és májrákban haltak meg pár évvel ezelőtt.

Újabb két nap telt el. Fontolgattam következő lépésemet, végiggondoltam, hogy milyen kínok alá fogom vetni azt a patkány árulót, Gönczire, miközben remekül éreztem magamat Budapesten. Itt senki sem ismert, nem voltak se Kolumbiaiak, sem fiatal gyapjas fejű feketék és bő gatyájú spanyolok tele késekkel és lőfegyverekkel. Teljesen felsőbbrendűnek éreztem magamat ezekhez a naiv kelet európaiakhoz hasonlítva.

A Kossuth Lajos utcában feltűnt nekem egy üzlet. Régiség jellegű puskákat árult és antik késeket. Bementem, pupillám még nem állt át a járda fénye után az üzlet sötétjére és mintha érdekelt volna, vaksin vizsgáltam a vitrinekbe kirakott ősrégi hadiszerszámokat.

— Lehetek valamiben szolgálatára? — kérdezte a fegyverkereskedő, aki kimerészkedett golyóálló üveggel védett fülkéjéből.

Végigjártattam a szememet az üveglapok mögött tíz sor magasságban kirakott szabályakon, damaszkuszi pengéken, alabárdokon és huszárkardokon, elidőztem egy elöltöltős Derringer pisztolynál és leereszkedő hangon kérdeztem az engem kíváncsian méregető tulajdonost.

— Van valamivel modernebb portékája is?

— Az emeleten, — felelte és fejével biccentet egy kovácsoltvas spirál lépcsőzet felé mely meredeken kanyargott felfele az egyik hátsó sarokban. — Menjen fel és nézze meg, hátha valami megnyeri-e a tetszését. Addig én bezárom az utcai ajtót és magam is feljövök. Egyedül vagyok az üzletben és óvatosnak kell lenem, ugye megérti.

Fent, erős vasdrót ketrecekbe zárva elképesztő méretű támadófegyver gyűjteményt láttam, automata pisztolyokat, hatlövetű revolvereket, kézigránátokat, és bajonettel felszerelt puskákat.

Még egy percig sem gyönyörködtem a gyűjtemény lenyűgöző szépségébe és hallottam, hogy az öreg szuszog már felfele a kanyargós lépcsőszerkezeten.

— Szovjet hadseregtől hátra maradt raktáranyag, — magyarázta a tulaj rekedtes, lélegzetből kifulladt hangon, — amikor a ruszkek végre kitakarodtak innen mindent elkótyavetyéltek aprópénzért. Hozzám hasonló nem egészen legális kereskedők kezében több a fegyver, mint az egész magyar rendőrség raktárában.

Megjátszottam a csodálkozót, fülemig érő mosolyra torzítottam a számat és hozzá hasonló gúnyolódó stílusban válaszoltam.

— Gyűjtöm a modern fegyvereket, és szeretnék méltó emléket állítani dicsőséges felszabadítóinknak. Egy oldalpisztolyra van szükségem és nagyobb kaliberű revolverre, és mind a kettőhöz legalább egy-egy doboz golyóra.

— Töltse ki ezeket az űrlapokat, — felelte a kereskedő és elém tolt egy halom papirost, — és kérem a személyiét vagy az útlevelét.

— Az árat mondja meg, — mondtam és szemem olyan fagyosan hideg lett, mintha soha nem lett volna langymeleg és barátságos. — Mennyi a készpénzben való fizetés és kérdezősködés nélkül viszem magammal a portékát ár?

— Értem, — a kereskedő bólintott, hangja éppen olyan közömbös volt, mintha primőr zöltséget árulna szezonon kívül és közölte velem az árat, mely búsás hasznót hozhatott neki.

— A két pisztolyért és a golyókért kétszázezer forint, és ha akarja, jutányosan megszámlítok magának egy AK-47 géppisztolyt, abból is van egy néhány raktáron.

— Ne fárassza magát, — mondtam és egy köteg magyar bankjegyet tettem elé a pultra. — A géppisztolyok nagyon zajosak és nem lehet velük elég jól célozni. Tisztára csak bemutatóra valók, talán majd valami arab jó hasznát veheti, vagy esetleg egy szudáni fekete.

— Remek választás és jó tanács egy nyilvánvalóan tehetős úriembertől, — a vén fegyverkupec röhögött és hüvelykjét nyálazgatva megszámlolta a Szent István lovas alakjával ékesített bankókat. — Megengedi, hogy becsomagoljam a fegyvereket. A mi kis cserebere akciónkat nem szükséges, hogy bármi utcai nép orrára kössük.

Másnap, határozott léptekkel tapostam a serpentin út homokját, mely az évezredes löszfal oldalába bevágva a rusztikus kinézetű vasútállomástól kanyargott felfele egy füves fennsík tetejére. A keskeny ösvényen csúsztak a homokszemek a csizmám alatt, a forró júliusi nap egyenesen a

fejem felett tetőzött, és az izzadság sós patakokban csorgott le arcomon, de egyre közelebb értem céломhoz, az okhoz, amiért meglátogattam születésem országát.

Csendes békesség vett körül, senki nem volt a közelben, vadméhek döngicséltek és gerlék búgtak az ősrégi parkfák tetején, bizsergető izgatottságot éreztem gerincem hosszában, mely teljesen ellentétben állt a szívemre és énemre leszállt, és idáig soha nem érzett végtelen nyugalommal.

Keresztülvágtam egy széles mezőn, vadvirágok között és homokgödrök mentén, valahol egy kutya ugatott a messzi távolban, és elértem egy kövezetlen földúthoz, melyet még tegnap kinéztem magamnak a térképen.

Harmadik ház a baloldalon, benéztem a fehérre zománcozott vaskerítés teteje felett és meghúztam a csengőt a cifrára kovácsolt bejárat kapunál.

A férfi, akit keresetem, hamarosan előkerült és kijött a kerítéshez. Sokat öregedett mióta utoljára láttam, a feje tetején kopasz volt, két oldalt mintha valami tehén nyalta volna hegyesre, elálltak megmaradt fűrtjei, ő volt az, Gönczi Ferenc, az elárvult gyermekek egykori teljhatalmú ura, hordószerű kövér hasával és kigúvadt, álmos szemeivel, ahogy a napfény ellen hunyorított és felmért magának.

Valamiben megzavarhattam vártalan megjelenésemmel, mert kedvetlen hangon kérdezte, — Mi óhajt, fiatalember?

Egy atlétatermetű óriás állott előtte, fekete vasalt élű nadrágban, nyakig begombolt fekete ingben, fényes bilgeri csizmával a lábán és egy fehér vászonzakóval széles vállain, Gönczinek halvány gőze sem lehetett, hogy hova tegyen.

De én legmegnyugtatóbb, legbizalomgerjesztőbb mosolyomat erőltettem arcomra és baráti hangon szóltam hozzá. — Gönczi elvtárs, nem emlékszik rám?

Gönczi eltátotta száját, apró, gyanakodó disznószemeivel végigmustrált és megrázta a fejét.

— Bocsáss meg, elvtárs, de nem emlékszem, — mondta és várt. Végtelen unalom gyötörhette ezen az elhagyott helyen és ezen a forró nyári napon, és láttam, jelenlétemben egy barátot remélt, akivel elbeszélgethet a régi napok dicsőségéről.

— Pongrác, — segítettem neki, még mindig barátságosan és megnyerő modorban. — A maga egyik legjobb neveltje voltam a Váci Gyermekintézetben. Valaki említett, hogy itt lakik a közelben és gondoltam, hogy egy keveset elbeszélgethetnénk közös múltunkról.

— Hogyne, természetesen, — felelte Gönczi és sietve kizárta az ajtó, — gyere beljebb, fiam. Remélem nem haragszol kezdeti

bizalmatlanságomért. Ezzel az új jobboldali kormányral a hatalmon jobb, ha óvatosak vagyunk mi régiek.

A hátsó teraszhoz vezetett, ott leültünk egy hosszú, kockás viaszosvászon abrosszal borított kecskelábú asztalnál, egymással szemben elhelyezkedve.

Gönczi markába fogott egy hatalmas, fanyelű kenyérvágó kést és egy jókora kerek kenyeret hozzá és büszke elégedettséggel kijelentette.

— Frissen sült parasztkenyér. Egyél velem egy szeletet, jobban csúszik vele a homoki rizling, — mondta és rámutatott a kenyér mellett álló üveg borra. — A búza és a szőlő, mind itteni termék, a helybeli kenyérnél és bornál nincs sehol jobb az egész világon.

Jobb kezemet a fehér nyári kabátom alatt elrejtett pisztolyra helyeztem, de arcomon még mindig ott ült a jóindulatú mosoly,

— Úgy látom, maga nagyon élvezi nyugdíjas éveit.

Gönczi bólintott, — valóban és szemeit a kenyérre és a kés irányítására összpontosította, hogy minél vastagabb szeletet kanyarintson le magának.

— Hogyan élvezhet valamit, amit nem érdemel meg? — Kérdeztem és ujjaim szorosabban markolták pisztolyom bordázott agyát.

Azonnal reagálva váratlanul ellenséges szavamra felém tartotta a hatalmas kést és rám meresztette szemét.

— Ki maga? — csattant fel és még mindig el volt telve felfuvalkodott vonalas önbizalmával, — ez valami ostoba tréfa.

— Nem, — mondtam élesen, — emlékszik maga Szabó Ilonára?

Gönczi megrázta a fejét, még nem fogta el a düh, még mindig remélte, hogy egy barátira akadt, akivel borozgathat végtelen unalmában és nyugodt hangon kérdezte, — Kellene, hogy emlékezsek?

— Engedd meg, hogy emlékeztesselek. — folytattam tegező modorban, — Te hívtad rá az ÁVH-t. Te hazudtad a bírónak, hogy Szabó Ilona ölte meg a te ÁVH társadat. Te elárultad a szabadságharcosokat. Feltételezem, hogy soha nem akartad ezt a nevet még egyszer hallani. Vagy megérni a napot, amikor felelősségre leszel vonva érte.

— Igen, most már emlékszem, — felelte Gönczi és a legorcátlanabb módon hadonászni kezdett a késsel az orrom előtt, — arról a kis bűdös fasiszta szukáról beszélsz. Beképzelt egy ringyó volt, soha nem volt hajlandó velem járni, mindig csak egy ostoba senkiházinak tartott.

— Tehát ezért öletted meg.

— Nem. A pártnak rendet kellett teremtenie. Mi meg kellett mutassuk azoknak a lázadó ellenforradalmároknak, hogy kinek a kezében van a hatalom.

— És ezért meg kellett, hogy gyilkoltass egy ártatlan nőt és árvaházba kellett, hogy kényszeríts csecsemő gyermekét.

Gönczi inni próbált poharából, de keze reszketett és a bor nagy foltokban ráömlött ingére. Az ital is mellément, vadul köhögött és hörögve köpte felém szavait. — Mindennek hívhatjuk Szabó Ilonát csak ártatlannak nem.

Tovább nem kellett, hogy folytassa fertelmes indoklásait, elegendő volt belőle. A bensőmben parázként égő gyűlölet tűzvészé lobbant, szemeim két éles törként fúródtak lelkébe és dühödt hangon félbeszakítottam.

— Sajnálom, hogy idáig is éltél. Sajnálom, hogy ötévnyi nyugdíjat élveztél. Sajnálom, hogy meggyaláztam anyám emlékét és ilyen sokáig büntetlenül életben hagytalak.

— A mocskos anyádat, — Gönczi felugrott. A szék mögötte felborult és hatalmas robajjal ráesett a betonra. Gönczi úgy ordított rám, mintamég mindig kicsi gyermek lennék félelmetes hatalma alatt. — Takarodj a házamból, mielőtt ízekre szedlek.

Kirántottam a pisztolyomat és a szeme közé szorítottam a cső végét.

— Ne fenyegezz, ha nem áll módodban végrehajtani szándékomat. A te fajtád ideje lejárt. De ha nem szégyellsz élni, és ha nem undorodsz saját magadtól, van egy alkum számodra.

Gönczi nem tudott válaszolni félelmében. Szemei, mint feldagadt golyók suvadtak ki üregükből, de bólintott.

— Mond meg a nevét a bírónak, az ügyésznek és a hóhérnak, — mondtam. — Ha az igazat beszéled, életben hagylak, és ha hiszek neked, elmegyek innen anélkül, hogy bántalmaználak.

Gönczi három érthetetlen nevet mormogott.

— Írd le a nevüket és a címüket erre a papírra, — néztem rá mereven és mellényzsebemből kihúзва ceruzát és egy noteszt tettem elébe.

Gönczi írt és közben alig érthetően dünnyögött az orra alatt. — A bíró, Osztay Zoltán és az ügyész, Újfalussy még ma is jó barátok. Minden kedden összejönnek Osztay villájában a Ménesi úton, Budán. Menj el hozzájuk és minden kétséged el fog oszlani anyád bűnösségéről. A hóhér egy kicsit bolond, mindennap hosszú, magányos sétákat tesz a Városligetben. Ma már senki nem hall róla túl sokat.

Eltettem a teleírt cédulát. Szememet nem vettem le róla, felhúztam a ravaszt és odatartottam a fejéhez. Ocsmány, ugatásszerű hangot hallatott, morzsák fröcsköltek kifele szájából és kését arrogáns ellenkezéssel felém szegezte.

— Az istenbe is, megígérted, hogy nem ölsz meg.

— Te utolsó mocsok oportunista, remek életed éltél és soha nem törődtél azokkal, akiket letapostál utadban. Semmi megbánás nincs benned. Soha nem mondtad meg nekem az igazságot. Tizennyolc évig voltam a kezed alatt és soha nem említetted meg nekem anyám nevét és, hogy te öletted meg. Hogyan hihetnék én neked most?

— Végzetes ballépést csinálsz, — kezdett nekem könnyörögni, lábai reszkettek és láttam, hogy összevizezi nadrágját.

Nyugodt maradtam és a legmegvetőbb gyűlölettel a hangomban tudtam beszélni hozzá, a gyűlölettel, melynek mélységét soha fel nem tudta volna fogni undorítóan posványos lelkében. — Csak azt az egyet sajnálom, hogy a halált ennyire könnyűnek csinálom számodra.

Meghúztam a ravaszt; a golyó hátul a tarkóján jött ki és szürke agyvelőt és piros vért fröcskölt a szék égnek álló négy lábára mögötte. Gönczi leesett a földre, nyögött és még egyszer utoljára kitámadott.

— Ezért el fognak téged kapni, te piszkos fasiszta. Ne gondold, hogy a te ostoba demokráciád legyőzött minket.

Még két golyót beleeresztettem a mellkasába, néztem, ahogy a habos vér kibuggyant a száján és megvetően válaszoltam.

— Lehet, de azért ne gondold, hogy tárcsázni fogom a mentőket.

Visszaültem az asztalhoz és vártam, amíg elcsendesedett. Majd felálltam és a kenyérvágó kést mélyen beledöftem a szívébe. Nem mozdult és nem láttam a sebből vért kibuggyanni. Szíve megállt, az áruló patkány megdőglött.

Esteledett. Lassan és kényelmesen mozdulva sétáltam elfele, gyönyörködtem a Balaton hegyei felett lebukó nap vérveres sugaraiba, és legyalogoltam a mezőről, erről a békés, lösz formálta füves platóról. Nyugodtan leültem egy padra az apró vasútállomásnál, és békével a szívemben vártam a következő vonatot, hogy visszavigyen Budapestre.

Másnap este egy üveg tokaji aszút vettem magamhoz és becsöngettem a Ménesi úti lakásba. Fél percen belül az ajtó kinyílt és résnyire és egy ösztövért termetű idős férfi nézett ki. Kopasz volt és borotvált arcú és akkora görbe orra volt, mint egy sziklaorom.

— Osztay bíró, — kérdeztem.

Fürkésző pillantással végigmért, — Igen, de ki maga?

Beindítottam előre begyakorolt bemutatkozási mesémet. — Osztay elvtárs, az újrászerveződő kommunista párt küldött magához. Tanácsolták, hogy ne telefonáljak, a revizionista reakciók könnyen lehallgatják beszélgetéseit.

— Mesebeszéd, — legyintett az öreg és rövidlátóan összehúzott szemekkel a kezemben lévő bort kezdte nézegetni. — Én csak egy öreg nyugdíjas vagyok, semmi takargatni valóm nincs, és nem félek senkitől.

— Az ellenséget nem szabad lebecsülni, — feleltem és lábfejemet az ajtó és a keret közé tettem, — plusz mi kiválóan tudnánk hasznosítani az ön tudását és tapasztalatait. A következő választáson mi kell, hogy nyerjünk.

Érdemeit ecsetelő vonalas beszédem jó hatással volt rá, Osztay arca kivirágzott, mint a szenteltvízzel meglocsolt bazsarózsa.

— Magasztalások és borocska, maga az énfajta fiatal kommunistám, gyere beljebb fiam, állunk rendelkezésedre.

Szélesre tárta az ajtó és beengedett. Az előszobából bementünk a nappaliba és egy második idős férfit láttam a díványon üldögélni.

— Újfalussy elvtárs, feltételezhetem? — Mosolyogtam megnyerően, — rengeteget hallottam és olvastam a híres esetekről, ahol a párt részéről ön képviselte a vádat.

Újfalussy nagyképuen biccentett, de nem kelt fel, hogy kezet fogjon velem. A koktélasztalra helyeztem a bort és Osztay kiment a konyhába, hogy hozza a dugóhúzót.

Ahogy Osztay visszajött, jobb kezemet kabátom leple alá csúsztattam és kihúztam a revolveremet. Bal kezemmel zakóm oldalzsebéből elővettem egy tekercs erős ragasztószalagot és hidegvérűen, mint egy böllér, aki két disznót akar leszúrni egyszerre, utasítottam Újfalussyt.

— Újfalussy elvtárs, ragassza be a barátja száját, és kösse össze a kezeit és a lábait, de szorosra csinálja ám, mert lelövöm magát és magam végzem el a feladatot.

A hatalmas revolver láttára kövé váltak, mintha tehetetlen zombik lennének és engedelmeskedtek.

Újfalussy tisztességesen megkötözte Osztay-t, és gyengéden, hogy ne fájjon neki, mint ahogy az egy jó baráttól elvárható leültette egy fotelba. Osztay teljesen tehetetlennek látszott, de láttam, hogy forr benne a düh, pedig a fotel kényelmes volt és süppedős. Olyan kegyetlenül szikrázott a szeme, mintha még mindig a bírói székből ülne és ő határozná meg, hogy mi fog történni.

Újfalussy nem szólt egy árva szót sem, hozzá volt szokva a legrosszabb gazemberekhez is és tudta, hogy legjobb esélye az életben maradásra engedelmes együttműködésében rejlik.

— Tehát, — kezdtem, és a kellő hatás kedvéért nyitott tenyérrel alaposan pofon vágtam Újfalussyt, — mi ketten zavartalanul beszélgethetünk. Mivel egyedül vagyok és maguk ketten, ha megengedi,

teljesen érthető, hogy ivócimboráját semlegesítettem, és nem engedem, hogy zavarjon minket.

Szeme sarkából Újfalussy a telefon felé pislogott. Próbálta elérni, de észrevettem, elkaptam a csuklóját és úgy megszorítottam, hogy a csont roppanását hallani lehetett és Újfalussy felordított kínjában.

— Ne provokáljon feleslegesen, — mondtam, — mert nem állok jól magamért. Készen áll-e az igazság elmondására, vagy kell, hogy még egy kicsit érveljek.

Újfalussy bólintott.

Pisztolyom csövével egy kicsit megcsiklandoztam az orrát és, mint egy professzor a pálcával a fekete tábla előtt, magyarázni kezdtem jövetelem célját.

— Maga volt a vezető ügyész Doktor Szabó Ilona tárgyalásán.

Olyan bamba tekintetű vetett rám, mintha kínaiul beszélnék hozzá.

— Ne próbálja tetetni, hogy nem emlékszik, — folytattam vérfagyasztóan hideg hangon, — maga személyesen folytatta le a vádlott vallatását.

Nem reagált. *A tetves szemétláda*, gondoltam és egy létrafokkal magasabbra emeltem a hangomat.

— Hogy emlékeztessük a nagyérdemű hallgatóságot, Szabó Ilona neve minden korabeli újságba benn volt és esete a legutóbbi választások alkalmából is a felszínre került. Mondja, Újfalussy, milyen érzés egy védtelen nőt megütni. Valami ilyesféle, — mondtam és öklömmel alaposan szembeütöttem. Szeme azonnal feldagadt és most szinte úgy nézett ki, legalábbis nekem, mint aki hajlandó észre térni és kifizetni az adóságát.

Mélyre eresztettem hangomat, és határozott, követelő tónusban, de még mindig hidegvérű modorban folytattam.

— Gondolom, hogy maga nem tudta, vagy inkább nem érdekelte, hogy Szabó Ilonának volt egy fia. Én vagyok az a fiú. Maga búsás fizetést kapott az államtól, hogy megölje az anyámat. Nem számított arra, hogy én valaha is rájövök, hogy magának mennyire fontos szerepe volt abban, hogy anyámat olyan bűn beismerésére kényszerítsék, amit soha nem követett el.

Újfalussy kissé kinyitotta a száját. Egy lépést hátraleptem, mintha én lennék a védőügyvéd valami tényleges tárgyaláson és leckéztetni kezdtem. — Maga, maga megvetésre méltó hulló perzekutor elvtárs, valami ellenvéleménye van talán, talán el akarja mondani tárgyalási záróbeszédjét.

Újfalussy undorító, rekedtes hangon kezdett beszélni, mintha most is egy bírósági tárgyalóteremben lenne, ahol a falakat vörös drapériák és sarló-kalapács címeres zászlók borítják.

— Szabó Ilona bűnös volt. Beismerte, hogy ő döfte a kést Kollár szívébe. Még csak nem is nagyon kellett, hogy puhítgassam a vallatásnál.

Felvettem az üveg tokajit és darabokra törtem Újfalussy fején. — Tehát beismeri, hogy kínoztá anyámat, — kiáltottam rá.

Vérének piros színe keveredett a finom bor aranyával és Újfalussy úgy ordított, mint valami méltóságában megsebzett vadállat. — Mi megnyerjük a következő választást és én leszek a vádló ügyész a maga tárgyalásán. Maga nem ruházhatja fel magát a törvény erejével.

Előbújt belőlem az aszfaltbetyári alaptermészet és durván belevágtam szavaiba. — Feltételezem, hogy maguk alkut kötöttek az új kormánnyal. Maguk piszkos szélsőbaloldali kommunisták engedték a nacionalistákat nyerni ezúttal, de az alku részeként az atrocitások elkövetőiből egyetlenegy sem lett felelősségre vonva. De a maga balszerencséjére engem kihagytak a számításból, ami teljesen szabad kezét ad nekem, hogy olyan büntetést szabjak ki magára, amilyent jónak látok. Magának nem volt szüksége esküdszékre, hogy kimondják anyám bűnösségét, én sem érzem magam elkötelezve, hogy biztosítsak valami hasonlót a maga részére.

Nadrágom zsebéből előhúztam egy kalapácsot és jó nagyot rásóztam Újfalussy térdére. Újfalussy ordított, mint egy leszúrt ártánydisznó és sértetlen térdén egyensúlyozva próbált felállni.

Felemeltem a hangomat, orgánumom megközelítette egy lökhajtásos gép motorjának decibeljeit. — A legtöbb, amit tehetek a maga érdekében, hogy szenvedéseit néhány perccel meghosszabbítom. Akarom, hogy lássa, hogy anyám meggyilkolásában betöltött szerepéért cimborája, Osztay Zoltán bíró is ugyanabban a jogos eljárásban részesül, mint maga.

Osztay fotelja elé álltam. Vérben forgó szemeiben a tehetetlen düh lángja lobogott, keresztbe tudott volna lenyelni, ha tehetne volna.

Pisztolyommal mellbe löktem, — borzasztóan sajnálom bíró elvtárs, — mondtam, — hogy idáig elhanyagoltam. Gondolom maga nem nyúlt tettelegesen anyámhoz. Mit mond? Véleménye szerint ezt enyhítő körülménynek kellene, hogy vegyem? Van-e erre a maga gyakorlatában valami bírósági precedens?

Lerántottam a pofájáról a ragasztószalagot és a hétpróbás gazember azonnal kiabálni kezdett. — Két magas rangú rendőrtiszt barátunkat várjuk ma estére, — mondta és olyan dühvel ordított, hogy habzott a szája, — hamarosan itt lesznek, és mindig van náluk lőfegyver. Majd meglátjuk, hogy akkor milyen bátran fog maga ugrálni.

— Csak nem akar siettetni, — vigyorogtam rá a szájam sarkából és halántékához szorítottam a pisztolycső végét. — Azzal, hogy megfoszt, a maga lassú kínzásának gyönyörétől csak tetézi bűneit. És, hogy ezen a helyen említsem meg, rohadt kommunisták számára nincsen túlvilág,

nincsen halál utáni élet. Tehát ne számítsanak arra, hogy a pokolban találkozunk. Miután meghúzom a ravaszt és hallotta a végső pukkanást, a maguk számára semmi nem marad, csak fekete sötétség.

Elsütöttem a pisztolyt. Osztay teste megrándult, tarkójából kispriccelt a vér és nyaka oldalra csuklott. Mégiscsak belevitt, hogy a minimális büntetést mérjem ki számára. Ez nagyon felmérgetett, nagyon bántott, hogy ilyen könnyen megúsza. Újfalussy fele fordultam, aki négykézláb mászkálva jajgatott a padlón.

— Magával meg mi legyen, — kérdeztem tőle szónoki hangon. Adjak magának lehetőséget, hogy védje magát vagy ragaszkodik, hogy azok a rendőrbarátai valóságosak és tényleg hamarosan itt lesznek.

— Mit akar tőlem, — rimázkodott Újfalussy, — megígérem, hogy nem jelentem be a rendőrségen. Eladom magának egy lyukas fillérért a házamat. Megengedem, hogy a feleségem lefeküdjön magával.

— Nem hálok együtt rongy lotyókkal, — kiáltottam megvetően, — egyetlen dolgot szerettem volna csak, hogy anyám elringasson ölébe, amikor kisgyerek voltam. A maga rohadt fajtája megfosztott engem az anyai szeretettől. Én nem vagyok az a könnyen felejtő fajta és mielőtt lelövöm magát, a tudtára adom, hogy ki is vagyok én. A maguk szemét pártja jó kommunistát akart belőlem nevelni, de mit értek el vele, Amerikában első osztályú gengszter lett belőlem. Abból élek, hogy kínoztok és megölök embereket. Én a maga legszörnyűbb rémálma vagyok. Adja ide a címét és én pusztán szórakozásból megölöm a maga feleségét és kiirtom a gyerekeit. Ennyire dühös vagyok magukra. nem vagyok benne biztos, hogy a maga padlóra kifolyt vére le fog-e tudni csillapítani.

Elvesztettem az önuralmam, ami nagyon veszélyes dolog az alvilágban. Készen álltam, hogy vak dühömben öljek, az pedig a legrövidebb út a börtön felé.

Három golyót beleeresztettem Újfalussy fejébe és anélkül, hogy csodáltam volna munkám eredményét sarkon fordultam, kimentem a konyhába és a mosdóban megmostam a kezemet. Alaposan megkefélttem minden ujjamat, kiszedtem minden szemetet a körmeim alól és, mint valami orvos az operáció után sokáig vizsgálgattam őket. Majd törülközőt vettem magamhoz, visszamentem a nappaliba és bármiről, amihez esetleg hozzáérhettem letöröltem ujjlenyomataimat.

Csizmám vasalt hegyével mind a két kommunistát alaposan sípcsonton rúgtam, hogy maradt-e bennük valami élet. De nem, olyan élettelenül feküdtek a szőnyegen, mint valami két feldöntött próbababa.

Halottak voltak.

Anyám gyilkosai.

Idáig sikeresen eltettem három szélsőbaloldali latrot láb alól. *Nem valami nagy veszteség*, gondoltam és, mint szivárvány a vihar után jókedvem és nyugalmam visszatért.

Már csak egy volt hátra.

A hotelem éttermében vacsoráztam. A cigányok játszottak és a hegedű hangja újra tépte soha nem gyógyuló lelki sebeimet. A fiatal nő, aki édesbús nótákat énekelt a bandával odajött az asztalomhoz és leült mellém.

— Te nem innen való vagy, — nézett kedvesen meggyötört szemeimbe, — miért látszol olyan szomorúnak? Valakit hiányolsz, akit rettenetesen szerettél? Az éjszaka még hosszú, szeretnéd, ha társaságom enyhítené bánatod?

Az alkohol és a keserűség a könnyek fátylával vonta be szemeimet, de jól láttam, a kis énekesnő ugyanannyi idős lehetett, mint amikor anyám meghalt. Ránéztem, megfogtam a kezét és szomorú, csendes hangon feleltem ennek a bánatomat felismerő népviseletbe öltözött tündérlánynak.

— Nagyon megtisztelsz kedvességeddel, és bájosan aranyos teremtnék talállak, de holnap korra reggel, nem messze innen, egy befejezetlen ügy végére kell, hogy pontot tegyek. Ha elmerülök társaságod élvezetébe, nem fogok tudni koncentrálni, hogy rendes munkát végezzek.

A leány megértett, visszament a pódiumra és az est hátralévő részében kizárólag nekem énekelt a múltat felidéző és végtelenül melankolikus dalait.

Másnap reggel kimentem a Városligetbe. Néhány perccel nyolc után volt, a hajnali harmat gyöngyei még sem száradtak fel a pázsitról, és máris megtaláltam a padot, ahol egy magányos öregember üldögélt.

Leültem melléje. Nagytermetű vaskos férfi volt az illető, gondosan fésült dús ősz hajjal a fején és kipattant hajszálerek veres térképével az arcán, ő volt az én emberem, ahogy hatalmas kezeit térdén nyugtatta és távoli és élettelenül jeges szemeivel, mintha a fagyott tundrát szemlélné a tél közepén, csak nézett maga elé mozdulatlanul.

Hosszú ideig egyetlen szót sem váltottunk, majd az öreg lassú, fáradt hangon megszólalt. — Tudom, hogy ki vagy. Értem jöttél? Végre elhoztad a megnyugvást nekem?

— Bodnár, — kérdeztem, nem akartam tévedni.

— Igen, én vagyok. — mondta, — Magyarország leggyűlöltebb embere.

Bűnbánata meglepett. Egy hidegvérű tömeggyilkost vártam, akit minden lelkiismeret furdalás nélkül le tudtam volna rádiózni a föld színéről.

Mintha a gyóntatószékben lennénk, Bodnár saját magától sorolta tetteit, — Egy teljes rajra való volt belőlünk, — kezdte, — mind önkéntesek a külön pénzért és a demizson borért, amit minden akasztás után kaptunk. Négyezer férfit és nőt akasztottunk fel az ellenforradalom után. Én személyesen ötszázhuszonhármat öltem meg.

— Mikor gyilkolt utoljára az állam nevében?

— 1970 nyarán, utána csak köztörvényes bűnözők voltak, több kivégzés nem volt politikai okokból, vagy újságcikkekért. Elküldtek a Kőbányai börtönből, de adtak egy kapusállást az Óbudai Margit kórháznál.

Undorral rázkódtam össze és testem remegett a szörnyű emlék súlya alatt. Ugyanaz az ember volt, aki a kapuban utamat állta, amikor 18 évesen anyámat először kerestem.

Nem éreztem sajnálatot ez iránt az emberi mocsok iránt. Számára többet nem létezett feloldozás. Semmiféle megbánó gyónás nem csökkenthette bűneit.

Torkom száraz lett és elszorult, és iszonyú fájdalommal szívemben rekedten kérdeztem. — Emlékszik az édesanyámra, Szabó Ilonára?

Egy ezüstös hal ugrott ki a vízből és Bodnár merev szemei lassan követték a hullámok gyűrűit, melyek egyre szélesebb körökben terjedtek ki lábunk előtt. Hátunk mögött a füves gáton egy nő apró kutyát sétáltatott, és ránk pillantott, de nem látott mást, mint egy idős férfit és fiatal ismerőst, akik egy bársonyosan meleg nyári reggelen barátságosan csevegtek egymással valami nekik érdekes témáról.

Bodnár, a hóhér csendesesen beszélni kezdett, halkán mintha csak magához szólna és csak saját önkínját kívánná enyhíteni. — Emlékszem rá, olyant, mint ő volt soha nem lehet elfelejteni. Még szürke börtönruhájában és krétafehér arcával is szépséges volt. Nem felejtettem el, hogy mennyire félt, mennyire meg volt rettenve a haláltól. Minden ízében reszketett, ahogy a fekete csuklyát fejére tettem. Még most is látom, ahogy kezeit hátrakötöztem, és ahogy kisimítottam haját a csuklya alól.

— Milyen volt a haja? — kérdeztem és a torkomból hörögve feltörő levegő szárazabb volt, mint a sivatag számumja.

— Puha és színe az olvasztott aranyé. A nyár forróságában, az érett búzamezőkön látsz hasonló szökeséget. Kezeim reszketettek, ahogy hozzáértem selymes bőréhez. Lábaim elgyengültek és még egyszer látni akartam a szeme színét. Levettem a csuklyát, és rám nézett, tekintetében remény gyúlt, remélte, hogy megkegyelmezek neki.

— Milyen volt a szeme kéksége.

— Szeme kékségét nem tudom leírni magának, de ha feltekintesz a kora őszi égre, amikor a levegő kristálytisztá és a darvak húznak dél felé, ő fog reád visszanézni.

— Emlékszik a hangjára?

— Nem tudom elfelejteni hangja bársonyát. Kora tavasszal, amikor a zsenge fű sóhajtani kezd, ő fogja suttogni füledbe gyengéd szavait. Éppen úgy, ahogy akkor kérdezte, hogy szabadon fogom-e engedni?

Elővettem a pisztolyomat és Bodnár tarkójához tartottam. Érezhette a kemény acél hidegét, és megállt beszédjében, várta, hogy akarok-e még valamit kérdezni.

Anyám soha vissza nem hozható elvesztése még mindig iszonyúan fáj, és készen voltam tettemre, de még egyszer meg kellett, hogy kérdezzem az öregembert.

— Mit felelt neki?

— Semmit. Semmit nem tudtam volna mondani, ami rettegését csitíthatta volna. A csuklyát visszahúztam a fejére és megkötöttem a nyakánál. Hallottam, ahogy zokogott a fekete sötétben, egyedül a halállal szemben, még csak egy papot sem engedtek közel hozzá. Sírástól elcsukló hangját alig értettem, de volt még egy végső valami, amit akart mondani.

— Mit mondott, — kérdeztem és kezem szorítása önkéntelenül ellazult és a pisztoly csöve lecsúszott Bodnár tarkójáról, — mik voltak az utolsó szavai?

— Megmondom neked, — Bodnár a hóhér válaszolt, — ha megígéred, hogy meghúzod azt a ravaszt. Nem érdeklem meg, hogy éljek. Nem akarom rettenetes büntudatomat tovább hordozni lelkemben, abban a lúggal telt gyalázatos köpöcsészében, amit a kommunisták meghagytak nekem, amikor lelkiismeretemet kiégették és tömeggyilkost csináltak belőlem.

— Megegyeztünk. Becsületes alkuba léptünk, amit még egy gengszter is be fog tartani, — mondtam és ismét tarkójához szorítva a cső acélját lassan felhúztam a ravaszt.

— Azt mondta, — Bodnár a hóhér folytatta, — utolsó gondolatai azok voltak. *Istenem, mentsd meg az én kis fiamat ezektől az istentelen állatoktól. Uram, van egy csecsemő gyermekem, mi lesz belőle az én szeretetem nélkül?*

— Remélem, hogy anyám a mennyországból most megfigyel minket, — hangszálaim rekedten remegtek és minden szótagot iszonyú kinnal kellett, hogy kinyögjek és a hóhér aligha érthette szavaim.

— Akart még valami mást is mondani? — kérdeztem.

— Akart, — bólintott Bodnár, — még mindig beszélt és Istenéhez könyörgött, ahogy meghúztam a fogót és leesett a mélybe. Még sokáig

rugdalt a lábaival és hallottam, ahogy a levegő hörögve gurgulázott tüdejéből felfele törött torkán át és összehánytam magam. Ujfalussy és Osztay ordítottak rám, hogy alkalmatlan vagyok a feladatra és nem érdemlem meg a mai adag bort.

Meghúztam pisztolyom ravaszát. A golyó a homlokán jött ki és berepült a tóba. Bodnár előrebukott, de bal kezemmel visszanyomtam, vissza, mintha hátát támasztaná a pad támlájának.

Felálltam és felmentem a füves gát tetejére. Fent a fiatal nő jött visszafele a kutyával és kacér mosollyal nézett rám.

Ujjam hegyével megbiccentettem derbi kalapom karimáját, udvarias bólintással fogadtam kezdeményezését és köszöntem neki.

— Szép napunk van, nemde bár, madame?

Másnap délelőtt kitaxiztam a Férihegyre és igyekeztem elérni New Yorkba tartó gépemet. Az útlelvizsgálatnál egy fiatal határőrtsízt, újratervezett nemzeti egyenruhájában ülve ablaka mögött lepecsételte papírjaimat. Ahogy visszaadta a kezembe, kötelezve érezte magát, hogy búcsúként valami kedveset mondjon.

— Remélem, hogy jól érezte magát nálunk Magyarországon és sikeres volt ittléte.

Mind a harminckét fogamat megmutattam az udvarias határőrnek és örömmel válaszoltam. — Valóban nagyon sikeres.

A tiszt mosolyogva viszonzta kedvességemet, — Látogasson meg minket újra, országunknak szüksége van magához hasonló emberekre.

A Barringtoni Leány

A rémséges tragacs az első kocsim volt. Egy lelkiismeretlen alaktól vettem a roncsot, aki rendőrségi árverésen vásárolta Queensben és azt állította, hogy a szájalmas járgány vadonatúj kora óta az övé volt. Nemrégiben érkeztem a városba a legendás hat húszassal, az én esetemben egy DC-9 utasszállító repülővel Rómából, és egyelőre fogalmam sem volt a munkánélküli pénzcsinálás ezerféle módjáról.

A férfi szerint, a törött hátsó lámpa elkerülhetetlen következménye volt a városi parkolóhelyek notórius hiányának, a karosszéria mély horpadásait egy Bronxi aszfaltbetyár okozta, aki lehúzta a kocsi oldalát, és akinek még csak le sem tudta írni a rendszámát. A törött lökéscsillapítókat meg sem említette és én észre sem vettem a fényesre kopott kerekeket, csak a gépjármű biztonsági vizsga folyamán, ahol újonnan szerzett kincsemet használhatósági okokból alaposan elhasaltatták.

Az eladó papírt íratott velem alá, a járműt olyan állapotban vettem meg, amilyenben volt. Készpénzt adtam neki és a gépkocsival együtt annak költséges problémái is az enyémekek lettek.

Új voltam ebben az országban. Kilenc hónapig napközben rajzolóként dolgoztam egy Bronxi csőszerelő vállalatnál, és esténként irodákat takarítottam Manhattani felhőkarcolókban.

Főtt krumplit ettem és hozzá tojásrántottát, nap-nap után és tizenegy dollárt fizettem hetenként a legkisebb szobáért egy Bronxi szobásházban, a Hull utcában, a Gun Hill Road közelében.

De hétvégeken boldog voltam és elégedett a sorsommal. Nem szuperboldog, nem frekventáltam diszkó bárokat, ahol lányokat csíphettem volna fel, csak elégedett voltam, hogy volt elegendő pénzem krumplira, egy tucat tojásra, egy zacskó almára és hetente szeletelt rozskenyeret és dobozos sonkát vehettem luxuscikkeknek. Beiratkoztam a New Yorki közkönyvtárba és, hogy javítsak angolságomon esti nyelviskolába jártam a DeWitt Clinton középiskolába a Mosholu Fasor sarkán.

Huszonhat éves voltam, és eltökélten haladtam előre utamon, hogy kikorrigáljam ifjúságom vigyázatlan tévedéseit.

A kocsit elvittem egy hegesztőhöz a 137.-ik utcában és megkértem, hogy hegessze össze az eltörött lökéscsillapító rudakat tartó lemezugókat.

— Ez a kocsi komoly balesetben volt, — rázta a fejét a kerges kezű szaki komolyan.

— Mi lett a kerekekkel?

— Az eredeti kerekek szétmentek az ütéskor, vagy lelopták őket és a tulaj, aki eladta magának kicserélte őket kerekekkel, amit a szemétrakáson talált egy benzinkút háta mögött.

— Mennyibe kerülne kicserélni a törött rugóstagokat? — kérdeztem és keserveset sóhajtottam.

— Száz dollár, — felelte a hegesztőmester és rám nézett. Nyilván láthatta csalódásomat, mert elismerően bólogatva hozzátette, — De megéri, a kocsi jó, háromszáz lóerős nyolchengeres motorja van, új kerekek, ha kicseréli a törött stoplámpákat, amit maga is meg tud csinálni, lesz magának egy alacsonyfogyasztású turbórepülője, ami a nyílt országúton simán csinál 160 kilométert óránként.

A pénz javát, amit a kilenc hónap alatt ebben az országban idáig kerestem, félretettem és volt elegendő készpénzem. Ezeröttszáz dollárért volt egy megbízható és kényelmes, bár csúnya és horpadtoldalú Chevrolet Impala automobilom.

A motor, mint egy jóllakott tigris mély hangon dorombolt a kezem alatt és kitartóan gurultunk észak felé a kanyargós autópályán és egyre jobban élveztem a hegyvidéki éjszaka misztériumát, igazi függetlenségem első hétvégéjének pénteki előestéjét.

Egyetlen barátomnak sem, akikkel találkoztam a menekült táborban, vagy akiket régebből, még otthonról ismertem, nem volt kocsija, de még csak nem is vezettek soha egy automobilt.

Annak ellenére, hogy nem voltam különösebben vallásos, bár katolikusnak kereszteltek, de nem ültem a gyóntatószékben vagy nem vettem magamhoz a szent ostyát nyolc éves korom óta, el kellett volna, hogy higgyem, hogy mennyei beavatkozásnak köszönhettem az olcsó szobát, ahol jelenleg laktam.

Egy földre szállt angyal, a Second Avenue-i Bistro bár és magyar étkezde idős tulajdonosnője képében, tanácsolta nekem. — Menjen el a baptistákhoz, azok majd találnak magának kiadó szobát.

Tehát így kerültem a fanatikusán vallásos baptista családhoz, akiknek házában, egy Viktória korabeli kiszáradt faszerkezetű tűz kelepcebén laktam a lázítóan forrongó és vérpezsdítő zenével teli hetvenes években.

Az egyetlen bőröndömben, amit Budapest óta cipeltem magammal Olaszországon keresztül New Yorkig három belvárosi férfiszabó varrta öltönyt hoztam magammal az óhazából. Vasárnap reggelenként, házigazdám hétüléses kombi kocsijának hátsó ülésén ülve, ficsúrosan kiöltözve és széles amerikai kravátlival a nyakamban, csatlakoztam a családhoz és elmentem velük a vasárnap reggeli misére.

Házigazdáim joggal hihették, hogy fényes jövő áll előttem. A gazda felesége láthatta a könyveket, amiket kivettem a könyvtárból és olvastam a szobámban. Megfigyelhette, hogy milyen pedáns rendben tartottam dolgaimat és megjegyezte, hogy ágyamat minden reggel tökéletesen bevetem és tudhatta, hogy két munkahelyen is dolgozom. Háziasszonyom kiváló emberismerő volt, jó akart lenni hozzám és rendszeresen meghívott hozzájuk a vasárnapi istentisztelet utáni díszebédre.

Viszonzásul hosszú történeteket meséltem nekik az óhazából, részleteztem a kommunisták szörnyű tetteit és meghallgattam vallásos hiedelmük indoklásait. Az egyetemen filozófiát is tanultam és vitába tudtam szállni bárkivel, hogy elemezzük az ember értelmébe vetett bizalom és a vallásos dogma megmásíthatatlansága közötti különbségeket.

Bevallottam háziasszonyomnak, Mrs. Bognárnak, hogy magányosnak érzem magam és sem időm sem pénzem sincs, hogy barátokat találjak, vagy egy barátnőt, vagy lányokkal ismerkedjek. Azt nem mondtam meg neki, hogy hivatalosan még mindig nős vagyok, és feleségem van Budapesten, akit hűtlenül elhagytam.

Megszöktem fiatal feleségem mellől és nem volt szándékomban, hogy kihozassam Amerikába. A fontos tény kihagyása feletti lelkiismeret furdalásomat azzal csitítottam, hogy az amerikai magyar újságokban ügyvédet kerestem, akik ismerték az Atlanti óceánon keresztüli válások lebonyolításának fortélyait.

Mrs. Bognárnak fogalma sem volt arról, hogy fiatal bérlője mennyire álnok és hazug is tudott lenni, ha érdekei úgy kívánták.

De ma éjszaka, nem gondoltam ezekre a fájó dolgokra, csak követtem az út elnyújtott kanyarulatait és élveztem a bódító perc gyönyörét. Egyedül voltam és a helyzet urának éreztem magamat. Lehajtottam az ablakot, kocsimban nem volt légkondicionálás és meleg volt, és érezni akartam az erdő hús levegőjét. A jellegzetes szaga egy amerikai görénynek, érdekes módon nem teljesen kellemetlen illat hozzá nem szokott orromnak, ömlött be a sötétségből a nyitott ablakon keresztül és elárasztotta kocsim belsejét. Akkor még fogalmam sem volt, hogy mi lehetett a titokzatos erdei aroma eredete és, hogy mennyire utálták a görénybűzt a helybeliek.

Pár nappal ezelőtt, ahogy csavaroztam kocsimra az új stoplámpákat, Mrs. Bognár kiszólt az ablakon.

— Gyszika, ha befejezte jöjjön be hozzám. Mutatok magának valami érdekeset.

Elpakoltam a néhány szerszámot, ami az enyém volt, felmentem az emeletre és megmostam a kezemet. Korábban egy idősebb férfi, Charlie lakott a szobámban. Charlie két évvel ezelőtt hazament Erdélybe és ott megnősült. Egy évvel később, mire felesége végre megkapta a bevándorlási vízumot, kiment a JFK repülőtérre és hazahozta a fiatalasszonyt. Haza a Bronxi szobásházba, ahol rajta kívül még tíz másik férfi lakott és megosztott két fürdőszobát és egy konyhát hátul, ahol főztek és egy közös asztalnál több turnusban étkeztek.

A lencsőke hajú fiatal és sajnálatraméltó teremtes, aki egy ősi városból érkezett ide, ahol elődei már ezer év óta éltek, ahol rokonai, tradíciói és felekezeti temploma volt, annyira megdöbben a látottaktól, hogy egy szót sem tudott kinyögni meglepetésében. Odahaza jó állása volt és soha nem látott még ilyen nagyvárosi nyomort. Álmában sem tudta volna elképzelni a döbbenetes látottakat, amik itt valósággal arcul ütöttek.

A férfi a földalattin vitte haza, bár amikor megkérte a kezét, helikoptereket ígért neki, melyek a repülőtérrel egyenesen a felhőkarcolók tetejére szállnak le és utcákat ahol gurul az arany és kolbászból van a kerítés. Valóságban a kis nővel cipeltette haza bőröndjét, le és fel a magasvasút rozsdásodó lépcsőin és a földalatti málladozó betongarádicsain.

A fiatal feleség nem bátorkodott rálépni a mozgólépcsőre és a lépcsőn kellett felmenniük. Lassan, óvakodva szedte lábait és férje rákiabált.

— És még te tartod magad fiatalnak? Harminc évvel vagyok idősebb, mint te és nézd, hogy milyen ruganyosan lépkedek.

A fiatalasszony még soha nem látott fekete bőrű népeket. Tágra nyílt, hitetetlen szemekkel bámulta olvasztott csokoládéra emlékeztető színüket, ahogy öltözködtek, és ahogy viselkedtek, és vajon miért viselték azokat a buggyos gatyákat. Odahaza a szobásházban férje lelkére kötötte, hogy ne mozduljon ki a kétszer négyméteres szobából, mivel a házi szabályok értelmében nem lehetett női látogatókat fogadni és rejtegetnie kellett feleségét. A kicsi asszony szomjas volt az augusztusi kánikulában és a férj nem volt hajlandó neki egy hideg kólát venni. Szegény nő három napig bujkált a szobában mire Mrs. Bognár felfedezte, hogy Charlie megnősült és fiatal feleségével együtt aludt a keskeny vaságyon az egy személyre bérelt szobában. Mrs. Bognárt elfogta a pulykaméreg, csípőre tette a kezét és teljes hangerővel rákiabált bérlőjére.

— Ide nem hozhat semmiféle nőszemélyt, — visította. — Nem engedhetjük meg a férfiak és nő együtt fetrengését. Ez Isten előtti

erkölcstelenség. Két napot adok magának, hogy szedje az irháját és költözzön ki.

Mrs. Bognár férje, Mike felesége háta mögött állt és tekintélyes méreteivel súlyt adva felesége fenyítő szavainak beleegyezően bólogatott.

Később, én ugyanazt a szobát béreltem ki. Charlie egyszer visszajött és feljött a szobámba, hogy megkeressen egy elveszett könyvet.

— Megmutatta már neked a fenekét? — kérdezte, kajánul kacsintott nekem és benézett az ágy alá, hogy kiszedje onnan a könyvet.

— Ki?

— Mrs. Bognár. Nem láttad még az ablak alatti asztal fölét hajolni? Terjedelmes fenéke van, és nagyon imádja, ha valaki csodálja.

— Néha meghajolt, — feleltem, — hogy elérje az ablakkilincset. De nem gondoltam, hogy incselkedni akar velem.

— Ugyan már, testvér. Vedd már észre. Mit gondolsz, miért dobott ki engem innen?

Megvontam a vállam és elhúztam a számat.

— Féltékeny volt, — Charlie vigyorgott gúnyosan, — nálánál jóval fiatalabb asszonyt hoztam a házba.

Charlie szavai jártak az eszembe, ahogy megcsengettem Mrs. Bognár ajtaját.

Mrs. Bognár virágos háziköpenyben nyitott ajtót és szélesre tárta előttem, az ajtót, hogy már félre ne érts. — Várjon, — mondta és az ajtót nyitva hagyva az ebédlőasztalhoz libegett és egy brosúrával a kezében tért vissza. — Ez most jött a postával, — mondta bátorítóan, — itt találkozhat rengeteg fiatalal. Jóérzésű és Istenben hívő fiatalokkal.

Próbáltam belesni a színes lapokba, mi állhat bennük.

Mrs. Bognár folytatta, — a július negyedik nemzeti ünnep most lesz ezen a hétvégén. Nézze, ez itt az Északi Fény Biblia Társaság meghívója. Egy egész sziget az övék egy hatalmas tó közepén. Lesz vízisíelés, vitorlázás, úszómedencéjük van, röplabdapályájuk és termálmedencéjük. Ezernyi fiatal fog ott ünnepelni és piknikezni. Remekül eltöltheti ott a hétvégéjét.

— Hol van ez a hely, — a közelgő hétvége máris nyomasztó unalommal nehezedett rám, és a lehetőség felkeltette érdeklődésemet.

— A New Yorki felvidéken, közel a George Tóhoz, talán négyszáz kilométerre ide, de magának van most már egy jó kocsija. Menjen, érezze jól magát.

Tehát erre az ígéretes helyre igyekeztem ma éjszaka.

Jogosítványomhoz kellett, hogy gyakoroljam az autóvezetést. Kellő fizetség fejében Mr. Bognár elvállalta a feladatot és kocsiját használva leckéket adott nekem szombat reggelenként. Mr. Bognár kiváló oktatónak bizonyult, rendesen megtanított vezetni és a hiba nélküli írásbeli után elsőre átmentem a vizsga gyakorlati részén is.

Jobb időknék kell jönnie tavasz felé, gondoltam, többet nincs szükségem a különjövedelemre és terveztem, hogy felmondom irodatarítási munkámat. A következő fizetési napon észrevettem, hogy ötven dollár hiányzik a rendszeresen kapott összegből.

Pénzért dolgozom, fontolgattam, és nem éreztem semmiféle gátlást, hogy szembeálljak munkadómmal, a takarító szolgálat tulajdonosával.

— Kevesebb a pénz, miért rövidített meg?

— Gratulálok, magát bevették a szakszervezetbe. A tagsági díjat vonták le.

— Senki nem kérdezte, hogy be akarok-e lépni.

— Nem kell, hogy kérdezzék. Ha nálam akar dolgozni, szakszervezeti tag kell, hogy legyen. Nem én írom a szabályokat.

Ahogy mondtam, az esti másodműszak már régen a terhemre volt. *A lealacsonyító munka nem illik hozzám, gondoltam, elvégre diplomás mérnök vagyok* és pökhendien válaszoltam.

— Nem dolgozom többet magánál, itt az ideje, hogy kilépjek.

Mindig jó kapás gyerek voltam, ami munkát rám bízta azt mindig legjobb tehetségem szerint végeztem el. Nem számított, hogy mennyire mocskos vagy lealázó volt a feladat. Egyszer, irodatarítói karrierem kezdetén, mindig más helyre küldtek, hogy ugorjak be a hiányzók vagy a vakáción lévők helyére. Egy este, a brigádvezető, egy toronymagas fekete férfi, széles mosollyal és tökéletes fogakkal és mélyen kongó baritonos hangon magyarázva elvitt egy épülethez. Megmutatta, hogy mit kell csinálni és otthagyt. Időközben az állandó alkalmazott, egy fiatal és csinos fekete bőrű leány mégiscsak bejött dolgozni. Nem tetszett neki, hogy ott talált, egy helyettest, ráadásul egy fehér férfit, aki veszélyeztetheti munkahelyét, és közölte velem, hogy ki kell, hogy tisztítsam a vécét.

A fekete leány amerikai volt és én, egy alsóbbrendű emigráns, és tettem, ahogy utasítottak és hibátlanul tökéletes munkát végeztem. Soha nem zavart, ha kezeimet mosószer marta, vagy hosszú, zongorajátszáshoz szokott ujjaimat klór égette pirosra.

A leány bejött, hogy megnézzé munkámat és nem hitt a szemének. Hitetlenkedve rázta a fejét és megvetően morogta a foga között.

— Az ördög rúgja meg, soha nem hittem volna, hogy egy ilyen hunki semmitől sem undorodik.

A kezdet kezdetén valaki egyszer ezt mondta nekem.

— Fiatalember, a maga hozzáállásával még sokra fogja vinni ebben az országban. Ezt az országot a kemény munka és a csurgó izzadtság tette naggyá.

Nem csak azért, mert bevándorló voltam és többet vártak tőlem, de ilyenfajta keményfából faragtak, nem szerettem időmet tétlenül vesztegetni vagy, hogy csak akkor tegyek valamit, ha örömöm telik benne.

Akkorra már, kilenc hónapi Amerikai munka után már több ezer dollárom volt a Bowery Takarékbankban és gépkocsit szándékoztam venni. Többet nem volt szükségem az irodatakarítói munkára, hogy betöltse magányos estéim ürességét, vagy külön keresetet adjon, vagy, hogy könnyebben elaludjak esténként a Bronxi szobásház legkisebb szobájában.

A megengedett sebességet kissé túllépve vettem a veszélyes kanyarokat és az éjszaka titokzatosan susogó csendje, az ezernyi tücsök és levelibéka zenéje és a hasítóan kristálytisza éjszakai levegő felüdítette lelkemet és új életet öntött belém. Ahogy elhagytam a hazámat meghaltam. Életem véget ért azon a napon, amikor eljöttem. Nem térhettem vissza és nem bírtam volna elviselni a letartóztató szemétláda rendőrbiztos gúnyos tekintetét. Véleményem szerint nem tettem semmi rosszat, de a szokásos három hónapi elzárásra szóló büntetés mellett, a szocialista állam egy életre megbízhatatlan osztályellenséggé nyilvánított volna, és mindenki más pedig egy gyengeelméjű bolondnak.

Ma éjszaka jól éreztem magamat. Gépkocsim ereje hatalmat adott kezembe, beledőltem a kanyarokba és emelkedve és süllyedve a hegyi hágók hullámain, úgy véltem, hogy újjászülettem ma éjszaka és új ember lett belőlem.

A pillanat az enyém volt. Az előrelátás, idősebb korunk istenverte betegsége még nem bénított le. A jövő nem érdekelt a következő fizetésnapon túl. Saját lakásom vagy házam még soha nem volt, ezt a kiváltságot még nem ismertem, de hogy bezárhattam magam mögött egy szobát és a hűtőszekrény kicsiny sarkát a magaménak tudhattam, és választani tudtam, hogy zuhanyozzak-e, vagy beüljek egy fürdőkádba és zártra húzhassam a reteszt, már elegendő volt, hogy igazi belső boldogságot juttasson nekem. Csak egyetlen fontos hozzávalót hiányoltam életemből, hogy boldogságomat megoszthassam valami fiatal és imádásra méltó valakivel, egy barátnővel.

Ahogy ügyesen kiterveztem előre, mielőtt átléptem a nagy kelet-nyugat választóvonalat, a kommunista kormány nem engedte ki utánam

feleségemet. Túltettem rajta. De itt és most, egyetlen tisztességes szándékú leány, aki valamit is adott jövőjére és jövőendőbeli gyermekeinek meleg otthonára és jólétére, nem vehette volna komolyan, amit ajánlani tudtam volna nekik.

Az ő szempontjukból én egy zsugori alak voltam, egy huszonhat éves senki, akinek még saját fazeka sem volt, amiben vacsoráját megfőzze, és saját evőeszköze sem, amivel megegye, amit kotyvasztott. Hogy megvetésüket kiérdemeljem még csak azt sem kellett tudniuk, hogy már egyszer nő voltam, és még undorítóbb módon elhagytam gyanútlan és ártatlan feleségemet.

Ez a kocsi volt az egyetlen tulajdonom és egyetlen barátom, akim volt. Éjszakai vándortársam, két oldalán behorpadva és eleje és háta összetörve szegényes volt, de melegben tartott és gyengéd szeretettel ringatott műbőr üléses ölében.

Lassan fogyni kezdtek a hegyek. Most már lefele gurultunk és rövidesen kiértem a Taconic hegyvonulat fennsíkjára. Az egyenes úton engedtem a kocsit vadul száguldani és a gép és én egyek lettünk, elválaszthatatlan összeesküvők és bajtársak, akivel együtt harcoljuk majd ki saját helyünket az új kontinensen.

Rápillantottam az órára, még akkor megvolt a svájci Cornavinom. Negyedik évemben a Műegyetemen vettem egy dunai csempésztől, aki matróz volt a szárnyashajón Budapest és Bécs között.

Telt az idő, az óramutatók már kevéssel éjfél után jeleztek.

Négy órával később a hatalmas útjelző tábla Saratoga Springs várost jelezte. Ragadtak le a szemeim, meg kellett, hogy álljak. Lehúztam a műútról és behajtottam az első parkolóba. Leállítottam a motort, átmásztam a hátsó ülésre és beburkolóztam a magammal hozott pokrócba. Perceken belül mélyen aludtam, fogalmam sem volt, hogy hol vagyok, de nem is érdekelt, teljesen ki voltam merülve.

A korahajnal derengő fényei ébresztettek fel. Egy hatalmas rododendron bokor mellett találtam magamat, egy tóparti étterem parkolójában. Hideg volt, az ablakok be voltak párasodva, mintha nem is július lenne. Csend volt és az otthonnélküli csavargók magányának baljóslatú érzése nehezedett rám. Arcom betegesen sápadt lehetett, fogaim vacogtak, forró kávéért kívántam és valami meleg ételt. Kikászálódtam a kocsiból és bekopogtam az étterem ajtaján.

— Nyitva van, jöjjön be, — válaszolt egy dallamos, kellemes csengésű női hang belülről.

Álmos voltam és szédelegtem, és morcosan ledobtam magamat egy pult melletti bárszékre. Halkan dudorászva csak úgy magának a hang tulajdonosa, egy kissé teltkarcsú középkorú nő egy negyednyi fordulatot csinált felém, miközben nekem háttal állva tovább zsírozta a sütőplatnit és egy szemmel rám hunyorított.

— Kávé?

— Igen, kérem, — feleltem bátortalanul és néztem, ahogy a néni matat az edényekkel és a kávéfőző üvegiéből teletölt egy csontszínű és csorbaszélű agyagibriket. Tompa puffanással egy szalvétán elém tette a kávé és szűrős, szürke szemeivel, mintha tekintetével agyamba akarna fúrni, rám nézett és megkérdezett.

— A kocsijában aludt?

— Igen, nagyon elfáradtam és pihennem kellett. Miért?

— Nincs semmi baj, nem azért kérdezem, de mire ez a nagy sietség? Montrealba igyekszik?

— Miből gondolja?

— Az akcentusa, maga nem errefelé való.

— Igaz, de nem Montrealba tartok. Az Északi Fény Biblia Társaság táborában tervezem tölteni a hétvégét.

— Azoknál? — kérdezte a néni, és határozott iróniát éreztem hangjában.

— Valami nem stimmel velük?

— Nincs baj velük, — a néni megvonta a vállát és odább csoszogott papucsában, — csak maga nem úgy néz ki, mint aki közējük tartozik.

Később a néni visszajött és segítőkész hangon kérdezte, — Adhatok enni is valamit?

Egy pillanatra egymásba fonódott a tekintetünk és eltűnődtem. A Biblia Társaság brosúrája napi háromszori étkezést ígért. Nem volt értelme, hogy itt költsem a pénzemet valami villásreggelire.

— Köszönöm nem, — mondtam halkan, — Reggelre soha nem eszem sokat, a kávé tökéletesen elég volt és teljesen helyreállított.

Egy órával később, talán fél hét fele, követve a brosúrában megjelölt útirányt, megtaláltam az Északi Fény Biblia Társaság parkolóját.

Egy csoport, jobbára fiatal, de néhány idősebb alak is köztük, csomagokat hordtak és ültek be egy motorcsónakba. Ruházatuk drága áruházakból való divatos luxuscikkeknek látszottak és szánakozó érdeklődéssel nézegették országúti karambolban összehorpasztott kocsimat befordulni a kapun és hallgatták kerekeim kenetlen csapágyainak csikorgását.

Leparkoltam és kiszálltam. Erre abbahagyták a rakodást és vártak. Egy középkorú zömök, de csupa izomember, leginkább egy nyugdíjba vonult professzionista ökölvívóra vagy amerikai futball trénerre emlékeztetett elem állt.

— Szolgálhatok valamivel? — kérdezte.

— Gyula a nevem, — feleltem és biccentettem szerényen, — a július negyedik Hétvége a Szigeten gyűlésre jöttem ide.

— Ki küldte ide. Melyik gyülekezetből való? Kiket képvisel?

Gondolkoznom kellett. Semmiféle kongregációt nem reprezentáltam. Csak hozzám hasonló fiatalokkal szerettem volna találkozni, vidám vakációzókhoz szerettem volna csatlakozni. Ez is mutatta, hogy mennyire naiv voltam. Nem tudtam, hogy mit feleljek, tétováztam.

Egy ösztövé ember, csuklói vékonyak voltak, mint a ceruza észrevette bizonytalanságomat és segítségemre sietett.

— Ha velünk akar tartani, örömmel fogadjuk, — mondta és a nyugdíjazott ökölvívóval egymásra néztek, aki még mindig kétkedő arccal, szinte ellenségesen vizsgálgatott. Az ösztövé intett nekem, hogy üljek be a csónakba és folytatta. — Az Úr vezetett téged testvérünk ide hozzánk. Imánkban fogjuk megköszönni irántunk való jóságát.

— Az Első Magyar Baptista Egyháztól vagyok, a 82.-ik utcából Manhattanen. — mondtam végre magamhoz térve zavarodottságomból, — papunk asszonylánya adta ide nekem a maguk brosúráját.

Ökölvívó és Ceruzacsukló fagyos grimasza barátságos, meleg, bár nem teljesen őszinte mosolyra változott, — Áldjuk az Úr nevét gondoskodó jóságáért. — mondták egyszerre, — Csatlakozz hozzánk, testvérünk, tedd meg első lépésedet új életedhez vezető utadon.

Ráléptem a masszív pallókból összeácsolt kikötődokra, csomagomat leengedtem a csónakba és elengedve súlyomat ránehezedtem az egyik ülés deszkájára. Ökölvívó beindította a motort és hatalmas félkörben hosszú habos barázdát húzva magunk után becéloztunk egy fél kilométernyi távolságra lévő erdős szigetet. A titokzatos ismeretlen ígéretes földje, a jégkorszakból itt maradt kékes vizű mély tó túlsó partján, mintha vonzott volna magához, mintha csalogatóan integetett volna felém. A víz felszínéről ködös pára emelkedett, megakadt a fák koronájának tetején és kísértetiesen sejtelmes jövődöléssel vont a közöttük kiugró sziklabércek éleit.

A sziget partja előtt Ökölvívó megállította a motort és lassan besodródunk egy kikötődok mellé. Az erős betonépítmény a sziget egyetlen elérhető belépőhelyének látszott. A tintahalszínű fekete habok szolgálai engedelmességgel csapkodták a moszattal borított fal oldalát, a csónak alázatos himbálódzása, mintha figyelmeztetett volna minket. *Ki,*

aki belépsz ide, felejtsd el egyéni létezésedet, mostantól kezdve a mi hatalmunkban állsz.

Egy piros cseréptetős tetőzet alatt egy csoport szolidan öltözött fiatal állt, férfiak öltönyökben, fehér ingben és nyakkendőben, a leányok fél vádliig érő sötétszínű szoknyákban, állukig felgombolt hosszú ujjú fehér blúzokban, mintha temetésre várakozó gyászos rokonok lennének, úgy vártak és nézték, ahogy kiszállunk.

Udvarias voltam és utoljára maradtam a kiszállók közül. Ceruzacsukló elsőnek hagyhatta el a csónakot, mert már régen ott állt a parton és nagyban beszélgetett egy jól öltözött fiatalemberrel. A fiatalember keménykötésű fekete bibliát tartott a kezében és kezeit ájtatosan egymásra kulcsolva tartotta a hasa előtt. Nálam kissé magasabbnak tűnt, sablonos amerikaiak találtam világosszőke hajával és kék szemével, ahogy figyelmesen hallgatta Ceruzacsukló előadását.

Tíz másodpercre szemünk találkozott, finom bólintással konstatálta jelenlétemet, melyet én hasonlóképpen viszonztam.

Kiléptem a partra, Ceruzacsukló átkarolta vállam és a fiatalember elé irányított.

— Ez itt Julián, — kezdte, majd megállt és kérdően rám nézett, — jól mondom, ugye Julián a neve.

— Gyula, — javítottam ki, — Gyula a hivatalos nevem, de hívhatnak Gyszinak is.

Ceruzacsukló nem zavartatta magát, — Julián testvérünk a mi Urunk igazságát kutatja. — folytatta és nem javította ki tévedését vagy talán nehezebbre eshetett kiejteni az idegen neveket, — a sötétségben meglátta lámpásunkat és mi meg kell, hogy mutassuk neki az igaz utat.

— Az egyedüli utat, — tette hozzá a szőke legény, és ügyesen átcsúsztatva a bibliát bal kezébe kezét nyújtott nekem.

Kezet fogtunk, és ahogy a fiatalember egy percnnyire a magáéban tartotta az enyémet barátságosan rám mosolygott és bemutatkozott.

— Isten hozott nálunk, Gyszi. Engem Róbertnek hívnak, engedd meg, hogy legyek a te vendéglátó házigazdád és segítőd minálunk.

Ceruzacsukló elengedte vállaimat, de azzal egyidejűleg Róbert könyökömnél fogva gyengéden felfele irányított egy széles sétaút felé, mely a kikötődokk felett nagy ívű félkörben húzódott előre a part hosszában.

Róbert belelapozott a bibliájába, anélkül, hogy egyetlen pillantással is beleegyezésemet kérte volna, és kiválasztott egy oldalt. Mutatóujjával és hüvelykujjával nyitva tartva a könyvet megállt és felém fordult.

— Gyszi, — kérdezte, — elfogadtad-e már a mi Urunk Jézus Krisztus áldásos jelenlétét életedben.

Ezt a kérdést már többször hallottam. Tudtam, hogy mit értenek alatta.

Tavaly a Hálaadás Ünnepre a Bognár család levitt magával engem Greenville városba, Dél Karolinába.

Greenville-ben, a gálaeste főeseményének végén felálltam a többiekkel és mialatt a prédikátor segítségül hívta az Úr mennyei befolyását és meghajtottuk fejünket a mellettem álló fiatalember ugyanezt a kérdést szegezte nekem.

Én ártatlanul megráztam a fejem, mire ő orra alatt ezt suttogetta nekem feleletül.

— Fogjuk meg egymás kezét és reménykedjünk az Úr csodájában.

Mr. Bognár kihallgatta eszmecserénket és biztató bár kételkedő hangon, és arcán az ezer főre menő hívői tömeg áldásos energiájától áthatott fényességgel megerősítette a fiatalember szavait.

— Fogadja el Jézust és mondja rá az igent. Büszkék leszünk magára.

Valami makacs ellenállás legyűrte a belém nevelt udvariasságot. A lábfejemre koncentráltam tekintetemet és az este további részében indokolatlan konoksággal hallgattam. Mr. Bognár csalódottnak látszott, de tudta, a teológiai fontosságú kérdést nem erőltetheti tovább egy kommunisták nevelte ateistával.

De végig, az 1100 kilométer hosszú úton hazafele a Bronxba, mialatt Mr. Bognár kemény kézzel fogta a kormányt és enigmatikusan bazsalygott az orra alatt, Mrs. Bognár nem adta fel és próbált meggyőzni.

— Az Úr egyetlen fiát küldte le a földre, hogy megmentse lelkeinket a poklok tüzétől. Nem fogja megbánni, ha elfogadja az Úr áldozatát.

Észrevéve ellenkezésemet, reagálva száналmas makogásimra munkám fontosságáról, mérnökszakmai fejlődésemről, az égető szükségéről, hogy visszanyerjem lelki egyensúlyomat és rendbe tegyem érzelmi világomat, Mrs. Bognár tovább oktatott, hogy az ő szempontjukból fogjam fel és fogadjam magamba az igazságot.

— A vallás az élet minden területén segíteni fogja magát. Imádkozhat az előléptetésekért, a szakmai tudás könnyebb elsajátításáért. A maga esze és tehetsége is Isten ajándéka. Csatlakozzon egyházunkhoz és minden problémája megoldódik.

Szinte beadtam a derekamat. Mi rossz lehet abban, ha valaki egy vallásos gyülekezetnek a tagja, kérdeztem magamtól, három gyerekük van. Kell, hogy legyen egy isten, aki ilyen csodálatosan megáldotta őket.

Mrs. Bognár biztos lehetett abban, hogy már megmentette lelkemet az örök kárhozattól, egy lépéssel tovább lépett és végzetes tévedést csinált.

— Ha egyszer már hívó ember lett magából és befogadta az urat a szívébe, teljesen természetesnek fogja tartani, hogy fizetnie kell az egyházi adót, jövedelmének tíz százalékát.

— Adok, amikor az egyházzsolga körbejár a persellyel.

— A mise alatti adományok a kötelező egyházi tizeden felül vannak. Ne sajnálja, amit felajánl, az Úr százszorosan visszaadja ajándékainkat.

Arra gondoltam, hogy milyen nehéz is volt heti tízdolláros fizetésemelést kapni munkadómtól és mikén kellett keresztülmennem, hogy kiszökjek Magyarországról és végre tisztességes összeget keressek. Elfogott a kétkedés, az elsötétített autópályán kelepcébe esve éreztem magamat a Mrs. Bognár melletti ülésen és el kellett, hogy tűrjem véget nem érő vallási rábeszéléseit, de a pénz gyarló szeretete elegendő belső erőt adott, hogy ellent tudjak állni megállíthatatlan okfejtéseinek a 14 órán át tartó út alatt.

A végén, közel a Bronxhoz Mrs. Bognár reményteljes hangon összegezte beszélgetésünk lényegét.

— Az elvetett mag egy nap a hit hatalmas fájává fog terebélyesedni. Ha mást nem ezt higgye el nekem.

A George tó legnagyobb szigetének fái alatt kerengve egy vallásos fanatikussal oldalamon, de pontosan annyira makacsul pogány módon és istentelenül gondolkozva, mint amikor jelessel tettem le filozófia vizsgát a kommunista mérnökiskolában, válaszoltam Róbertnek.

— Elhalaszthatnánk véleménynyilvánításomat a szóban forgó kérdésben. Még nem reggeliztem. Mi lenne, ha az étkezde fele sétálnánk, és ott beszélgetnénk bármely témáról, amiről csak akarsz.

— A kérdés és a válasz is végtelenül egyszerű, egy szimpla igen vagy nem is elégséges lenne, — felelte Róbert és könnyökömnél fogva tovább vezetett, egyre beljebb a több kilométerre terjedő és csodálatos erdei ösvényen, mely körbefutotta az egész szigetet.

— Meddig szolgálják fel a reggelit? — kérdeztem.

— A reggeli hét órakor kezdődik az első istentisztelet után és nyolc órára rendszeresen befejeződik.

Megnéztem Cornavin órámat, — Tíz perc múlva nyolc, — mondtam, — igyekezzünk, talán még kaphatunk valami harapnivalót.

— Megyünk, — Róbert felelte, — arrafele tartunk, — és pontosan ellenkező irányba vezetett tovább, távolabb és elfele a kantin felségesen nyálcsurgató illataitól.

Róbert kicsivel később a bibliából kezdett olvasni egy idézetet, — *Hiszel-e az Isten fiában? — Ki lenne az, mesterem? — kérdezte az ember. — Hogyan hihetnék én benne? Hol van? — De hiszen látod és hozzád beszél. — Az ember sírt és térdre hullott. — Hiszek benne, Uram. — És Jézus szólt, — Én azért jöttem le ide erre a világra, hogy ítélkezzek, hogy azok, akik nem látnak, lássanak, és hogy azok, akik látnak, vakká legyenek.*

Okos beszéd, gondoltam, valószínűleg igaz is, de éppen most rettenetesen éhes vagyok. Mi baj lenne, ha lelki üdvöm megmentését tíz perccel későbbre, reggeli utánra halasztanánk?

Róbert folytatta lassú, de határozott lépteit, mintha teljesen feledné, hogy mennyire kellemetlenül éhes vagyok, és teljesen elmerült a magasztos idézet elemzésében. *Az alias gazember*, füstölögtem mérgesen magamban, ez is mutatta, hogy teljesen ellenkező hatást gyakorolt rám magasztos céljaival, *a szemétláda már régen elfogyaszthatta a saját reggelijét.*

— Gyszi, — kérdezte Róbert mialatt hosszú, egyenletes léptekkel még vagy egy fél kilométert haladtunk, — kedvedre van-e, hogy velem együtt olvasod a bibliát?

— Természetesen, — feleltem diplomatikusan, — de tulajdonképpen vakációzni jöttem ide, vízisíelni, szelni a habokat, röplabdázni a homokban, ilyen fajta gyönyörök fellelésért jöttem én ide.

— Mindenre lesz idő, — bibliát tartó kezét Róbert széles ívben meglengette az ég felé, — lesz idő örülni és vidámodni, de egyszer a számunkra leglényegesebb dolgokkal kell foglalkoznunk.

Néma reménytelenséggel bólintottam.

Eddigre minden épületet már magunk mögött hagytunk, csak fák, magas lucfenyők, bükkfák és tölgyek és sűrű rekettje vett körbe minket, és csak mi kettőnk egyedül a vadonban. Egyetlen ehető morzsa sem volt látó vagy szaglási közelben.

Róbert váltakozva olvasott fennhangon a bibliából vagy idézett fejből. Néha színészi szünetet tartott, várta, hogy talán hozzászólok vagy véleményt nyilvánítok, és egy szent apostol áldott türelmével próbált jobb belátásra bírni.

Három óra telt el, néha megállva és megindulva egyre kerengtünk az ösvényen körbe, mialatt a szentírás szavai inspirálta és melodramai módon előadott monológját pazarolta rám, mire befejeztük a sziklás partok és az én türelmem határainak felfedezést.

Ebéd, egyedül ez volt az egyetlen koncepció, amit kimerült agyammal hajlandó voltam felfogni.

— Még csak tizenegy, — mondta Róbert, — engedd meg, hogy megmutassam neked meditációs rejtekhelyünket.

A meditációs szobában, egy emelvény tetejére állított háromlábú széken kuporogva Ökölvívó oktatott egy tucatnyi tágra nyílt szemű fiataalt. Ahogy meglátott minket lelkesen felkiáltott, de annyira lelkesen, hogy túlbuzgósága teljesen hamissá tette örömét.

— Gyere beljebb, Julius, — integetett nekem az ökölvívó passzív-agresszív vendégszeretettel, — mi éppen a biblia és a modern moralitás közötti kapcsolat gyakorlati alkalmazhatóságát tárgyaljuk.

— Foglalj helyet, — Róbert utasított, — és figyeld, amit az ember akar mondani.

Az igazság elferdítése lett volna, ha valaki azt állította volna, hogy az ember sokat mondott, szerintem egyre csak ugyanazt az alapvető tanítást hajtogatta.

— Ellent kell állnunk a test gyönyöreinek, a tánc nem más, mint közös paráználkodás. A szerelem szentséges és az Úr kizárólag azért adta nekünk a szex örömét, hogy házastársunkkal együtt teljen benne kedvünk. Dohányzás és az ivás az ördög tevékenysége és a gonosz verte meg az emberiséget a droghasználattal. Ellent kell állnunk a kísértésnek. Elfoglalt napjainkon is kell, hogy szakítsunk időt csendes tevékenységekre, ha házasként vagyunk együtt a családdal, ha egyedülállóak vagyunk, akkor magunkban. Csendes meditációink alatt gondoljunk arra, ami a legfontosabb az életünkben. Az Urat minden kétkedés nélkül kell szolgálnunk. Urunknak adnunk kell, kérés és megbánás nélkül. Földi javainkat fel kell, hogy ajánljuk neki, mert minden tőle ered és nélküle semmink sincs.

Tizenöt perccel később, amikor már azt gondoltam, hogy befejezte előlről kezdte az egészet, — a kísértéseknek ellent kell, hogy álljunk, — és így tovább és a többi.

Számos újabb rundó után, kezemmel óvatosan eltakarva szememet meglestem az órát. Mindjárt egy óra, az isten szerelmére, ezek az emberek soha nem esznek.

Akkor ismét kellett egymás kezét fogjuk és Ökölvívó néma imádságra szólított fel minket és mindannyian ájtatosan kértük az Úr segítségét.

Hangtalanul mozgattam ajkaimat és imádkoztam, hogy gyomrom hagyná már abba a korgást. Micsoda egy megvetendően földi gondolat, kizárólag az ördög inspirálhatott ilyesmire, de bárhogyan is próbáltam, az éhségérzetet nem tudtam kipurgálni az agyamból. Nem tudtam koncentrálni a felszentelt üzeneten melyet oly becsületes erőfeszítéssel

próbáltak belém sulykolni. Akkor egy kezdetleges idea, valószínűleg sem nem az Úrtól sem nem az ördögtől eredendően jött nekem, mivel annyira egyszerű volt és alapvető, hogy kizárólag a dialektikus materializmus alapelvein nyugodhatott, jutott eszembe. Megtörvén az ájtatos láncot kihúztam kezeimet Róbert és egy másik kezéből és hüvelykeimmel államot támasztva és többi ujjaimat az orrom előtt tartva imára kulcsoltam őket.

— Borzasztóan sajnálom, — súgtam Róbertnek, — de nagyon rosszul érzem magam utazó ruháimban. Böröndömben van egy tiszta és vasalt öltönyöm. Át szeretnék öltözni, hogy megadjam ennek a magasztos pillanatnak a kellő tiszteletet.

Róbert megrázta a fejét. — Várj egy kicsit, mindjárt befejezi. Mindenre lesz elegendő idő.

— Hol van a böröndöm? — kérdeztem türelmetlen hangon.

— Maradj csendben, a szobádban.

— Hol van a szobám?

Ökölvívó ránk meresztette cápaszerű szemeit. Róbert ijedten lehunyta szemét és ájtatosan meghajtotta fejét.

Felálltam, — Majd odakint megvárlak, — vettem oda Róbertnek.

— Nélkülem nem kapsz enni az étkezdében, — Róbert figyelmeztetett és haragjában elvörösödött, — Ül le.

Ökölvívó hangnemet változtatott. Merev arca barátságos vigyorba torzult és ránk mutatott. — Úgy látom, — mondta vicces hangon, — még mindig vannak köztünk, akik inkább ennének, mint imádkoznának. Rendben, nincs megírva, hogy csak üres gyomorral lehet lelkeket menteni.

A hallgatóság nevetett, felém fordultak és leereszkedő tekintetükkel alaposan felmértek.

— Holnap ugyanitt és ugyanebben az időben, — Ökölvívó mondta befejezésül, majd lecsúszott a székéről és eltűnt egy ajtó mögött.

Róbert arca jóságos megbocsájtást mutatott, amit burkolt undornak is lehetett volna venni, elvégre gonoszul szentségtelen és tiszteletlen módon viselkedtem, és ráadásul a nyilvánosság előtt.

— Még nagyon sok a javítanivalónk, a munka java még hátra van, — jegyezte meg, ahogy kifele tessékelt az ajtón.

Róbert megmutatta a szobámat, de nem volt időm átöltözni. Sietnünk kellett, hogy idejében ott legyünk az ebédlőben. Szemérmetlen étel utáni sóvárgásom helyett, hogy csökkent volna egyre jobban elhatalmasodott rajtam, és annyira elködösítette felfogóképességemet, hogy még Róbert is

szüneteltette erőfeszítéseit és magamra hagyott az étkezde bejáratí ajtájánál.

Lehet, hogy a nyilvánosság előtt demonstrált hitehagyásom készítette, ami direktbe tagadta jóakarató erőfeszítéseit, hogy megmentsem saját önromboló önzésemtől, bár lehet, hogy csak próbára akart tenni, hogy hogyan viselkedem, ha magamra hagynak, de Róbert exkuzálta magát. — Én a tanári menzán eszem, — mondta. — Négy órákor visszajövök, és a szobádban találkozunk.

Ezzel intett az ajtóállónak és az beengedett. Gyorsan felkaptam egy tálcát és beálltam a sor végére, mely mintegy ötven személy hosszúságban kígyózott az ételosztó pult előtt. Emberfeletti erőfeszítéssel tartottam vissza magam, hogy megroncsolt idegeim be ne csípődjenek, az ételért való várakozás szinte örökkévalóságnak tűnt, de a végén, a tálcámon tudhattam egy étellel megrakott tányért és egy csészére való gőzölgő leves. Az asztalok felé fordultam és helyet kerestem, ahol leülhetek.

— Gyere ide, és csatlakozz hozzánk, — integetett egy joviális kinézésű férfi, akinek, ahogy láttam kerek arcát a kipattant visszerek és pattanások sokasága festette állandó pirosra. Odamentem és leültem. Belemerítettem kanalamat a forró levesbe, finom marhagulyásnak látszott rengeteg galuskával, krumplival és kifőtt zöldséggel és ettem volna, de Joviális Arc megforgatta szemeit és felkiáltott.

— Imádkozzunk, köszönjük meg a mi Urunknak, hogy ételt adott nekünk.

Az imádság alatt kissé magamhoz tértem. Elvégre. én itt nem csak saját magamat képviselem, de a közösséget is ahonnan jöttem és az országot ahol születtem. Esetleges faragatlan viselkedésemmel egész népemre hozok szégyent és fajtámat teszem nevetségessé.

— Ámen, — hallottam innen-onnan, és bár álnokul hazugnak érezve magam, de beleolvadtam a környezetembe, mint egy kaméleon és én is helyesltem.

— Az Úr neve legyen áldott, — mondtam, de rögtön megbántam. Nem voltam benne biztos, hogy melyik felekezet használja ezt a kifejezést, talán csak a reformátusok és nem ezek.

Tévedésemet nem vette észre senki és végre, illendően vigyázva, hogy ne szürcsöljek feltűnően, vagy még neveletlenebbül ne csorgassam az ételt kanalamról vissza a tányérba, enni kezdtem.

Mintha a mennyországba kerültem volna, olyan jól kezdtem magam érezni az első néhány kanálnyi után, felfogóképességem is teljesen helyreállt, amikor Joviális Arc hangját hallottam.

— Mi a neved, testvérünk, — kérdezte.

— Julián, — feleltem udvariasan, akkora már lemondtam arról, hogy magamat Gyuszinak hívassam. De azért megálltam az evésben és udvarias érdeklődéssel néztem a kérdező felé.

— Honnan jöttél hozzánk, Julián és mi hozott téged ide közénk?

— Hungary, Magyarországon születtem. — feleltem, és mivel nem szerettem volna, hogy ha ételem kihül és ismét nekiálltam kanalizni a levesemet.

— Hungry, — mondta, kihasználva az angol nyelv adta szójáték lehetőségét, — ez megmagyarázza, hogy miért vagy annyira éhes, tehát hungry.

Asztaltársaink elismerően nevettek rovásomra az ízléstelen tréfán.

Hát így is jó, gondoltam, és magam elé húztam húspástétommal és törtburgonyával megrakott tányéromat és komótosan nekiálltam tömni magamat.

A szám tele volt, rágtam és a szaft csurgott le az államon, majd egy nagy papírpohárból kortyolva hidegvízzel lemostam, ami nyelés után a fogaimhoz ragadt és flegma hangon válaszoltam.

— A mennyekben lakó úr remek étvággyal áldott meg, ami még annál is figyelemre méltóbb, ha meggondoljuk, hogy nem reggeliztem és tegnap este óta úton vagyok, hogy a Bronxból ideérjek.

Néztek rám, mintha soha nem láttak volna még embert evés közben beszélni. Mire akarok kilukadni, hogy megjátszom, mintha közülük való volnék és olyan tekinteteket vetettek rám, mintha egy valahol belső Ázsiában született faragatlan vadember lennék a Bronxból.

— Ti borzasztó büszkéek vagytok arra, amik ti vagytok, — kezdtem és gondoltam, hogy most alaposan beolvasok nekik, — de én büszke vagyok arra, ami én vagyok. Különösen arra vagyok büszke, hogy önállóan tudok gondolkozni. Élcélni és gúnyolódni és előítéletekkel tele lenni nem éppen a legnemesebb erény, amiért az Úr jutalmakat osztogat.

Ettől kezdve nem beszéltek hozzám, mintha ott sem lettem volna, de nem bántam, legalább békében befejezhettem ebédemet.

Ebéd után sokkal jobban éreztem magam, szinte madarat lehetett volna velem fogatni, nemhogy bárkivel is kikezdzek. Visszamentem a hálólhelyre, egy rusztikus kinézetű épületbe, ahol háromszintes emeletes ágyakban tizenketten voltunk elszállásolva szobánként.

Ebben nem láttam semmi kivetnivalót, három hónapon keresztül hasonló körülmények között laktam a menekülttáborban. Elővettem a törülközőmet, megkerestem a szappanomat és nekiindultam, hogy egy

zuhanyozót keressek, hogy lemossam a 48 óra alatt rám rakódott, zsírt, port és izzadtságot.

Egy helyen ki volt írva, hogy zuhanyozó, de az ajtó be volt zárva. Megvakartam kétnapos borosta borította államát, ha mást nem, meg kellene, hogy borotválkozzak, máskülönben tényleg úgy fogok tűnni ezeknek a jól fésült evangélistáknak, mint holmi erdei vadember.

A fogkefét úgy tartottam a kezemben, mint egy merénylő a gyilkos tört, a törülközőt derekam körül tekertem, hogy takarjam pucérságomat és körbejártam az épületet, hogy hátha valahol be tudnék jutni a zuhanyozóba. Az épület háta mögött találtam egy ablakot, megpróbáltam a kilincset, nehezen mozdult, de ügyesen egyenesben tartottam az ablak oldalait és sikerült felhúznom az alsó üveget. Térdemet az ablakpárkányon tartva elrúgtam magam a földről, becsúsztam a keskeny résen, átfordultam és tompa puffanással lelandoltam a zuhanyozó padlójára.

Egyszer kizártam az ajtót, aztán boldogan dudorászva, mintha egy győzelmi indulót dalolnék beszappanoztam arcomat és kezdem lehúzni a szakállamat. Ahogy tisztultam bőröm szinte ragyogott az elégedettségtől. Nem volt senki a közelben, ledobtam a törülközőt és egy pillanattal később a meleg zuhany gyönyörteljes élvezete teljesen visszaadta optimista jókedvemet.

Lehet az ablak kezdett bepárásodni, vagy a zubogó víz sistergése riasztotta fel, de az ajtó kicsapódott és egy trampli kinézetű széle-hossza egyforma nő, maga előtt tolva egy kerekes vödröt és egy nyeles felmosórongyot csattogott be a zuhanyozóba.

— Mit csinál itt? — kiabált rám rosszindulatú gyanakvással hangjában, mialatt próbáltam szememből kimosni a beleragadt sampont és vakon tapogattam törülközőm után. — Zuhanyozás csak reggel hattól hétig engedélyezett. Nem fogom maga után másodszor is felmosni a követ.

— Elnézést, asszonyosság, — exkuzáltam magam szánalmasan mekegő hangon, — de ma reggel érkeztem és le kellett, hogy mossam magamról az út porát.

— Be fogom jelenteni magát, és ez az incidens bele fog kerülni a káderlapjába, — fenyegetett a takarítónő, de érdekes módon nem tudta levenni árgus szemeit ágyékom tájáról.

A víz lemosta rólam a szappanhabot, elzártam a csapot és gyorsan a derekam köré tekertem a törülközőt.

Váratlanul, szinte szeszélyes pálfordulással a középkorú nő meggondolta magát és barátságosan rám mosolygott.

— Miattam ugyan nem kell sietnie.

Mióta elhagytam feleségemet, tizennyolc hónapja nem voltam nővel. *Micsoda egy kísértés, gondoltam, ez nem lehet igaz. Mire nem gondolok eme magasztos helyén a tiszta erkölcsöknek. Örök kárhozatra leszek ítélve, ha ezt megteszem, ellent kell, hogy álljak a bennem lakózó ördögnek.* Szorosra húztam a törülközőt derekam körül és egy idiótához illő bárgyú mosollyal az arcomon kisompolyogtam a zuhanyozóból.

A takarítónő arca mély csalódást mutatott, de inkább csak én képzeltem ilyesmit megrontott és perverzió terhelte agyamban, de ahogy félreállt megvetően morogta felém.

— Ahogy gondolod, te buta fatökű.

A hálóteremben Róbert már várt rám. — Hol voltál, — kérdezte éles hangon.

— Lezuhanyoztam, muszáj volt.

— Lezuhanyoztál? — kérdezte és rosszálló pillantást vetett rám.

Vicsorításnak is beillő mosollyal feleltem, — Igen, testem tiszta, gyomrom tele, tökéletes kombináció, hogy lelkem fogadja az ígét. Beszélgethetünk, amiről csak akarsz.

— Rendben, — bólintott hűvösen, — három percen belül légy az ajtó előtt teljesen felöltözve.

Kiszedtem legjobb öltönyömet, az egyetlen, kiválasztottam egy fehér inget és nyakkendőt hozzá, felöltöztem és csatlakoztam Róberthez, aki az ajtó előtt várt és türelmetlenül dobolt ujjaival a bibliáján.

Újrakezdtük sziget körüli sétánkat. Mint ahogy a tó hideg vize gyengéden, de megállás nélkül mossa a partokat és tisztítja az apró kavicsokból képzett fövenyt, Róbert éppen olyan kitartóan mosta az agyamat. Lélegzetet ritkán vett, nem tudom, hogyan csinálta, de részletesen kifejtette az azokra váró ítéletnap szörnyűségeket, akik nem hajlandók elfogadni Jézust, mint egyedüli megváltójukat és nem hajlandók újjászületni a vízkereszttségben.

— Róbert, — szakítottam félbe egy félóra múlva, — te egy nagyon jó svádájú igazi amerikai fiatalember vagy és ezt nehogy bármilyen szempontból is félreértsd, de nem tudom elképzelni, hogy mi érdeked fűződhet egy ilyen magamfajta ágrólszakadt bevándorlóhoz, mint én. Angolságom akadozik, sajátságos és ellentétes véleményeim vannak mindenről, ami neked szent és magasztos. Az én gondolkodásom még mindig át van itatva régi hazám utáni vágyakozással. Milyen közös érdeket látsz te a mi kapcsolatunkban.

— Igaz, mi másképpen látunk dolgokat, — bólintott Róbert és láttam, hogy gondosan próbálja megválogatni szavait, — de az Úr

számára minden tékozló fiú egyformán kedves. A mi missziónk, hogy szavait elvessük és megmentünk mindenkit, akit lehet. Én is ezt teszem. Én feltettem az életem, hogy az Úr szent igéjét terjesszem a vaksötétben elveszettek között.

Szegény fickó, találgattam tényleges indítóokait, pap akar lenni vagy prédikátor és én vagyok a vizsgáladata. Csak tudná, hogy mennyire makacs is tudok lenni, ha akarok.

Most először a nap folyamán Róbert elhallgatott. Gondoltam, hogy itt az alkalom, hogy elmondhassam valakinek életfilozófiámat, a tapasztalatokat, melyeket fiatal életem folyamán összegyűjtöttem.

— A szabad akarat alapján történő döntés, — kezdtem, — részemről ezt a jogot tartom a legfontosabbnak. Hogy mennyire lesz életem nehéz, hogy mennyire keményen kell majd küszködnöm, a bajok, amiket el kell, hogy viseljek, a bűnök, amiket elkövetek, a bűnhódések, amiket a törvény ereje által el kell, majd szenvedjek, vagy még fájdalmasabban, az önkínzó lelki büntetés, mely az örökkévalóságra is szólhat. A sikertelenség, vagy az ambíció hiánya vagy a siker és a kézzelfogható eredmények, ezek mind az én döntéseimen fognak múlni, a döntéseken, amiket ma és minden más napon majd teszek vagy idáig megtettem.

— Igaz, — bólintott Róbert, és ha lehet még erősebben szorította magához bibliáját.

— Alaptermészetemmel ellenkező döntések megrontanák életemet, — folytattam, — saját magam kell, hogy kiválasszam az utat, melyet járni akarok. Nem szeretném, hogy bárki is rávegyen valamire, ami szándékommal ellentétes, csak azért mert kihasználja, hogy szeretnék tőle kapni valamit, szeretném elérni azt, ami neki már van, még akkor is, ha esetleg csak feltételezem, hogy neki megvannak azok. Nekem kell kiválasztani azt, amit akarok cselekedni, még akkor is, ha súlyos árat kell, hogy fizessek érte a jövőben. A kommunisták egy teljes skálányi lehetőséget ajánlottak nekem. Ingyenes egyetemi tanulás, jól fizető állások a pártrendszeren belül, a lehetőség, hogy a vezető elitnek elismert és kiváltságos tagja legyek. A kommunisták is ajánlottak nekem csábító eshetőségeket.

— Mi utáljuk a kommunistákat, — vágott közbe Róbert és arcára sötét felhőként ült ki a felháborodás.

— Én is utálom őket, — feleltem, — de ti mennyiben vagytok mások, mint ők?

— Mit mondtál, jól hallottam? — vágott szavamba Róbert és hangjában, mint fába állott éles kés nyele remegett a felháborodás.

— A ti agymosással határos átnevelési módszereitek semmivel sem különbek, mint amiket a kommunisták csinálnak az úttörőtáborokban, ahol egy egész hadseregnyi vörös nyakkendős úttörő csodálja szavaikat.

— Nincs jogod, hogy a mi misszióunkat agymosásnak hívjad. — Róbert kiáltotta, — minket az Isten maga jelölt ki, hogy segítsük a rászorultakat, a tévelygőket és a kárhozatra ítélteteket. Ezt jobban megértenéd, ha beengednéd az Úr világosságát lelkedbe.

Ne vessenek meg érte, képtelen voltam megérteni lelkesedését. De nem akartam a jelképes nehézágyúkat sem harcba vetni, sem vitatni vele egy felsőbbrendű mennyei hatalom létezését. Már eddig is fontolgattam, de most már bizonyos voltam benne, minél hamarabb el kell, hogy menjek innen. Ez nem az én otthoni grundom, itt nem fogom tudni magamat megvédeni. Még a végén akaratom ellenére rávesznek valami hosszantartó kellemetlenségre.

— Róbert, — mondtam, — Én nem tartozom közétek. Csak az idődet vesztegeted velem. Engedj az utamra. Engedd, hogy fogjam a csomagomat és elmenjek.

Róbert megrázta a fejét. — Ma már nincs több motorcsónak, ami átvinné a partra. Hat órai kezdettel kötelező gyülekezet lesz a Konferencia Központban és mindenkinek ott kell lennie. Erre igazán el kellene jönnöd. Ne félj, senki nem fog kikezdeni veled. Melletted fogok ülni. Bátorítani foglak és segíteni, hogy meghozd döntésedet.

— Vacsora előtt vagy után lesz a nagy találkozó? — Kérdeztem igazán szentelen és gyepes fejű, szemellenzős módon.

— A gyűlés után állóbüfé lesz. — Róbert sóhajtott lemondóan, — Ünnepegni fogunk, de csak akkor, ha sikeresen megtérítettünk elegendő eltévelyedettet.

Az Auditórium Maximum vagy, ahogy ők nevezték a Konferencia Központ, teljesen besokkolt engem. Nagyságrendekkel nagyobb volt, mint a legnagyobb előadóterem a Műegyetemen, mely legalább ötszáz férőhelyes volt.

A hatalmas ívben elrendezett padsorok, egyenletesen emelkedve a padlótól a tetőig legalább kétezer résztvevőre voltak méretezve.

A színpadon egy tíztagú bizottság foglalt helyet a hallgatósággal szemben és várakozott, hogy a közönség helyezkedjen el.

Róbert középmagasságban és a baloldal legszélén egy sornál megállt és intett, hogy ülünk le.

— Hallgasd az Üzenetet mely legesleginkább neked fog szólni, — suttogta felém és elhelyezkedett székében.

Ceruzacsukló emelkedett szólásra. Lassú, nyugodt ütemben kezdte beszédét és részletesen elemezte életének egyiket a másik követő depressziós eseményeit, amikor végül is hallott egy helyről, melyet odáig nem ismert, a mennyországról és, hogy mennyire szeretett volna oda kerülni. Könnyes szemekkel ismerte be, hogy legjobb barátját azért veszítette el, mert nem szánt elegendő időt arra, hogy együtt tanulmányozza vele a szentírást.

Nagy figyelemmel hallgattam szavait. Időnként oldalvást rápillantottam Róbertre, aki elégedetten konstataulta az arcomon lassanként felderülő megdicsőülés fénysugarát.

Ceruzacsukló teljes negyven percig nem hagyta abba mondókáját. Három évbe tellett neki, ahogy mondta, mire elég erősnek érezte magát, hogy kézbesíteni tudja nekünk a *Behatást*. A pódiumról mennydörögte a hallgatóság felé, hogy mennyire szereti a mi ifjúságunkat és mennyire boldog, hogy személyesen tapasztalhatja, ahogy Isten jobbra fordítja az életét azoknak, akik az Északi Fény vallásos szervezetéhez csatlakoznak.

Egy másik, hasonlóan jóvágású és jól fészült bizottsági tag, bár jóval fiatalabb, mint Ceruzacsukló kezdett beszélni és elmagyarázta az Északi Fény Biblia Társaság működésének célját. — Evangelizáció és Tanúságtétel, — mondta, — ahogyan az következetesen egybevág a Szentírás tanaival, hogy építsük Jézus Krisztus Egyházát, és hogy az Írás Behatását eljuttassuk a mi generációnk ifjúságához.

A beszéd egyetlen perccel sem volt kevesebb, mint egy félóra. Énekkar zengedezett a háttérben és egy lehető legmodernebb hangszórórendszer ítéletnap i zivatarhangokat és rémséges menydörgést szolgáltatott. Egy gépezet szívárványt állított elő, a terem egyik oldalától a másikig, üdvözlést és menedéket ígérve azoknak, akik készen álltak elfogadni az Úr üzenetét.

Már nyolc óra volt és most már világosan láttam, egyelőre le kell, hogy mondjak az állóbüféről. Melléhez szorítva keménykötésű bibliáját Róbert rajtam tartotta a szemét és figyelte, hogy milyen hatással van reám a valóban kiváló minőségű előadás.

A műsor valóban elhozta hozzám a Behatást, tagadhatatlanul.

Ceruzacsukló szónoki basszusa túlharsogta a fények és a speciális hanghatások kakofóniáját. — Lépjen elé mindaz, — kiabálta, — aki késznek érzi magát, hogy elfogadja Jézus Krisztust, mint megváltóját. Álljatok fel és mutassátok hiteteket büszkeséggel és köszönjétek meg az Úr útmutató áldozatát.

Elsőnek egy fiatal nő állt fel. Csábosan rövid szoknyájában vonzókülsejű teremtések látszott és a lehető legkecsesebb bájjal jajgatva adta elő szenvedélyes könyörgését.

Az ördög nem akart békében hagyni. A legszentségtelenebb kísértéssel vett körbe és nem hagyta, hogy ne vegyem észre a lány gesztenyebarnán göndörödő vállig érő fürtjeit és, hogy mennyire kíváncsnak látszott könyörgő nagy szerencsétlenségében.

Egy másik is felállt, majd két széksorral felettünk egy négyes csoport egymás kezét tartva, és tíz másodpercen belül, nyakamat bölömbikaként nyújtogatva minden irányban legalább ötven megtértet számoltam össze.

Egyszerre rettenetesen elszégyelltem magamat, szúrós szemeivel nézve Ceruzacsukló egyenesen engem pécézett ki magának.

Róbert könyökével oldalbordáimba bökött, — Még nem érzed magad késznek? — kérdezte.

— Még nem, — ráztam meg a fejemet és erősen megmarkoltam a szék karfáját.

Egy a pódiumon ülők közül éles hangon kiáltott, — Mennyei urunk, van-e itt valaki közöttünk, aki követve áldott vezetésedet külföldről érkezett közénk? Készen áll-e arra ez az illető, hogy elfogadja Fiadnak megváltó áldozatát.

Több száz szempár meredt rám. Karmin pirosra veresedtem és szinte éreztem, hogy egy természetfeletti erő kiemel ülésemből és talpamra állít.

De makacs módra és javíthatatlanul ülve maradtam. Fertelmes módon röhögve fülembe a kis kommunista krampusz tovább okádta felém rettenetesen káromló szentségtelenségeit.

— Tarts ki mellettem, úgysem tudod magad tőlem teljesen megtisztítani. Benned lakozom és én adtam neked a tudást, én hittem el veled, hogy egy nap mindent tudni fogsz. Hatalmad korlátlan és nincs határ, mely elválasztja világot a meg nem ismerhetőtől, tudod, ahogy a vallásosok állítják, a mi világegyetemünkön túli Isten birodalmától. Nem emlékszel, amit tanítottam neked, a transzcendentális felület melynek csak egy oldala van, valami, ami végtelenül nagy és mégis egy véges teret fog közre. A fizika törvényeivel mindent meg lehet magyarázni. Felesleges, hogy higgy egy vallásban. Túlvilág, ne nevetesd ki magadat, ilyesmi nem létezik.

Szinte éreztem a kénköves bűzt, melyet a vállamon izgágáskodó kicsi gonosz árasztott magából. Körülnéztem, hogy valaki más látja-e, de senki sem vette észre jelenlétét, az ördög kizárólag csak bennem lakozott.

— Isten útjai kifürkészhetetlenek, — Róbert szólt hozzám, mintha megbocsátotta volna szánalmas és kiábrándító elutasításomat. — Hinnünk kell, hogy lesz nap, egy második alkalom, amikor szemed kinyílik és a sötétség helyett látni fogod a fényt és meg fogod érteni az igazságot.

Az előadás után nem tudtam enni, teljesen elvesztettem az étvágyamat és egyre csak arra gondoltam, hogy nem érdemlem meg, hogy itt legyek és ezekkel a magasztos lelkű evangélistáknál egy asztalnál egyek és igyam italukat.

Nagyon rosszul éreztem magamat és teljesen ki voltam merülve. Két nap óta nem aludtam rendesen és rettenetes érzelmi stressz alatt álltam. Visszamentem a hálóba, befeküdtem a harmadik szinten lévő ágyamba és bebújtam a pokróc alá. Talán tíz óra lehetett, lecsavartam a lámpát és másodperceken belül mély komatóz jellegű álomba zuhantam.

Nem tudom, hogy mikor, talán mindössze tíz perc múlva, de lehet, hogy fél óra is volt a többiek betódultak az ajtón és valaki feloltotta a villanyt. A fal fele fordultam és a fejemre húztam a pokrócot, de hiába. Az egyik, a legagresszívebbek közül, aki az előadáson ott ült a pódiumon lerántotta rólam a takarót és rám kiáltott.

— Imádkoznunk kell mielőtt éjszakai nyugalomra térhetünk.

Ökölvívó beállt középre és lendületes pátosszal szavalni kezdett.

— Soha nem szabad harcunkat feladni. Lehet, hogy az egyik nap veszítünk, az ördög erős és gonosz, de mi erősebbek kell, hogy legyünk a mi hitünkben. A mi erőnk folyamatos és kitartó imádkozásunkban van, hogy azzal elnyerjük Isten szeretetét és segítségét. Csak vele és Ő általa tudunk sikerre menni.

És így tovább, Cornavinom már tizenegyet mutatott, szemeim ragadtak le és agyam megszűnt működni, okfejtése már nem ért el elmémig.

A végén, amilyen hirtelen bejöttek, olyan váratlanul ki is mentek. Az ajtón kifelé menet Ökölvívó még egyszer kiadta a figyelmeztetőt.

— Reggel hatkor ébresztő. Hét órakor kezdjük a reggeli imádságot az étkezdében. Remélem, hogy senki sem fog késni.

Reggeli után eldöntöttem. Ezek az evangélisták soha nem fognak engem igazából maguk közé fogadni. Nem fognak, mert én sem leszek soha más, mint aki vagyok. Róberthez fordultam és próbáltam megmagyarázni döntésemet.

— Róbert, vissza kell, hogy menjek a Bronxba. Hétfő reggelre ott kell, hogy legyek. — Nem mondtam neki, hogy a hétfői napot megkaptuk szünnapnak és irodánk zárva van, mivel július negyedike vasárnapra esett és folytattam. — Be kell, hogy menjek dolgozni. Nagyon hosszú autót áll előttem.

— Nem kell elmenned, — felelte, — itt nálunk mindent megtalálsz, amire szükséged lehet. Arra a Bronxi állásra nincs szükséged.

Mi találunk neked majd munkát. Légy hasznos tagja gyülekezetünknek és segíts nekünk, hogy a világot jobbra változtassuk.

— Sajnálom, Róbert, — makacskodtam, — én az vagyok, aki vagyok, és én nem tudok beilleszkedni a ti világotokba.

— Ne mondj ilyet, — felelte erre és gyengéden tartva könyökömet lassan a sziget körül körbefutó ösvény felé irányított. — Beszélgessünk, jó híreim vannak számodra.

Megvettem a sarkamat egy bazaltszikla oldalában. — Mennem kell, — jelentettem ki. Ne próbálj akaratom ellenére itt tartani.

— Vasárnap nincs motorcsónak szolgálat. Várnod kell holnapig.

— Nem várhatok, — mondtam rendíthetetlen makacssággal. — A kikötő dokk mellett fogok várni. Ha kell, átúszom a túlsó partra.

Róbert elszomorodott, aggódhatott, hogy végzős vizsgáján elbukik, és leszállt magas lovának fellengzős nyergéből.

— Ne tedd ezt velem, — fogta könyörgőre, — két évembe került, hogy elvégezzem az evangélista iskolát, és az első elveszett lelket sem tudom megtéríteni, idehaza, a mi otthoni bázisunkon. Hogyan válnék be egy ügyünkhöz ellenségesen hozzáálló országban?

— Sajnálom, Róbert, — mondtam, — minden részvétem a tied. De kell, hogy menjek és hozzam a csomagomat.

Hoztam a csomagomat és leültem egy padra a dokk mellett. Népek jöttek, mentek, és rám néztek, először szánakozóan, majd gyűlölködő kíváncsisággal. Nézegettem a távolságot a partig, fél kilométer talán, nem különösebb dolog egy úszómedencében, de egy hideg tóban. És hogy vinném át a csomagomat? Száraz ruhára lesz szükségem, hogy hazavezessek. A jeges víz le fogja bénítani izmaimat.

— Oh, Istenem, — sóhajtottam és káromoltam magamat, *micsoda hipokrita vagyok. Hol van most az én dialektikus materializmusom?*

Tizenkét óra volt. A túlsó partról megindult egy motorcsónak. Egyetlen ember ült benne és perceken belül átért hozzám, leállította a motort és besodródott a dokk mellé.

— Üljön be, — mondta megvetően és mérgesen csikorgatta felém a fogait. Beültem és megindultunk, az illető többet egy szót sem szolt, csak mogorván gubbasztva hallgatott az egész út folyamán.

A hatalmas tölgyóriás alatt, ahol hagytam horpadt oldalaival, rozsdafoltjaival és szörnyű kinézetével kocsim kedvesen üdvözölte visszatértemet. — Te szánalomra méltó bolond, — látszott mondani, — mit akartál tőlük? Nem voltam én elég jó neked?

— Bocsáss meg, bébi, — feleltem és benyomtam a kocsni kulcsot az indítózár lyukába, — ilyesmi soha többet nem fog előfordulni.

Hazafele lehúztam a Taconic országút első útszéli piknik-pihenőhelyén. Leültem egy kecskelábú asztalnál és kibontottam a nagy duplaszendvicset, melyet még egy Saratoga Spring-i fűszeresnél vettem. Kinyitottam egyik doboz kólát és lassan harapdálva és iszogatva hozzá elnéztem a messzi távolban kéklő Catskill hegyek erdő borította kontúrjait.

Egy fiatal nőt vettem észre ülni egy görcsös vadalmafa alatt. Hátát nekivette a szürke törzsnek és nézett engem. Színes cigányszoknya volt rajta és egy fehér pólóing. Melltartót nem viselt, erős keblei kereken duzzadtak át a vékony anyagon.

— Akarsz egy harapást, — kérdeztem és közelebb toltam szendvicsem felét hozzá és a hűtőmből egy bontatlan doboz kólát vettem elő.

Nem válaszolt, de halvány, alig észrevehető mosoly bujkált a szája szélén. Úgy éreztem, hogy nem utasított határozottan vissza, de nem is bátorított.

Körbenéztem. A parkolóban egyedül csak az én kocsim állt.

— Hogy kerültél ide, — kérdeztem.

A leány felállt és közelebb lépett hozzám, — autóstoppoltam, — mondta.

— Honnan?

— Barringtonból, Great Barringtonból.

— Az merre van?

— Massachusetts-ben, és ha mindent tudni akarsz, New York City felé tartok.

— Nem tudom megenni az egészet, — mutattam a szendvicsre, — kellene, hogy segíts nekem.

A leány leült velem szembe az asztal túlsó oldalán lévő padra. A szendvics érintetlen felét áttoltam hozzá és ránéztem.

— Julián a nevem, — mondtam neki barátságosan.

— Mit csinálsz itt egymagadban a július negyediki ünnepen? — kérdezte és beleharapott a balóni, sonka és szeletelt sajt finomságba, — honnan kerültél ide?

— Magyarországon születtem, jelenleg a Bronxban lakom és ott is dolgozom.

— Miféle munkát csinálsz? — kérdezte és gyorsan, szinte türelmetlenül aprókat harapva gyöngyfogaival a szendvicsből kíváncsian vizsgálgatott. *Bármennyire is próbál félrevezetni képmutató tartózkodásával, gondoltam, a kis nő már régen nem láthatott ételt és nagyon éhes lehet.*

— Gépészmérnök vagyok, légkondicionáló és klímaberendezéseket tervezek New Yorki felhőkarcolókba.

— Ember, ez aztán már vonalas, — felelte, hátravette fejét és kislányosan kacagni kezdett. Majd lenyúlt és az asztalra tette a szatyrát. Az üreg szatyor valaha szőnyeg lehetett, abból öltögethette össze valaki, talán ő. — Van még valami más is, — tette hozzá, — amit be akarsz nekem vallani?

Megnéztem a leányt magamnak. Húsz-huszonöt éves lehetett, sovány volt, talán negyvenöt kiló, ha volt annyi. Leány létére magas természetnek néztem, majdnem olyan magas volt, mint én. Éjfélete csillagszemeiben hamis kacérság lobogott, határozottan az én esetemnek látszott.

— Válfélben vagyok, — jelentettem ki gyors elhatározással.

— Igen? — mondta és reám kerekítette szemeit, — most merre van az a szerencsés volt feleség?

— Magyarországon.

— Szinte direkte csodás, — sóhajtott és nagyot harapott a szendvicsből, — bár nem tudom, hogy mi közöm lenne hozzá, a te dolgod.

— Tudom, — mondtam, — csak miheztartás végett tisztázni akartam. De miért vagy te egyedül? Ha nem haragszol, hogy megkérdezem? — és, ahogy vártam a válasza kortyoltam egy keveset a kólából.

— Ma reggel hagytam ott a férjemet. Kisteherautóját 23-as út és a Taconic elágazásig hajtottam és onnan lábon jöttem idáig. Három óra gyaloglásomba került. Ezóta már biztosan kialudta magát és keresi az eltűnt járgányt.

— Nem inkább téged keres.

— Nem hiszem, — kacagott az ismeretlen.

— Akkor autóstoppoló vándor sem vagy? — mosolyogtam vissza.

— Nem, — intett a fejével és hamis fény villant a szemében. — Füllentettem, nagyon szeretek füllenteni.

— Kolosszálisan áramvonalas, — mondtam, szerettem volna hasonlóan viccesnek hallatszani, mint ő és egy szintre kerülni vele. — Kimondottan szeretem a jó fantáziájukat. — tettem hozzá.

Ahogy beszélgettünk és, ahogy elnéztem a fiatal nőt egyszerű, de vonzó öltözkéiben, el nem tudtam volna képzelni, hogy férje mit nem szerethetett rajta és hogy, miért kellett elszöknie otthonról. És hogy én miért ne szeretném úgy, ahogy van, és ahogy viselkedik.

— Nem fog a férjed mégis keresni? — kérdeztem, — nem fog utánad jönni sörétes puskával és erővel hazavinni?

— Nem, — a szökevény feleség ránézett a kocsimra, — nem, feltéve, ha elég gyorsan eltűnök a semmibe.

A kis nő problémáját addigra már teljesen magaménak fogadtam és örömet javasoltam. — Ül be a kocsimba és induljunk meg. Majd New Yorkból felhívhatod a férjedet telefonon.

Bólintott és táskája után nyúlt.

Már a kocsiban ültünk és húztunk kifelé a parkolóból, amikor megkérdeztem. — Mi a neved? Megmondanád, és ha lehet, most az egyszer ne füllents.

— Betsy, — felelte és kezét gyengéden a kezemre tette.

Harmincöt évvel később, hatvanegy éves koromban és első szívrohamom után, kissé elkábítottan nyugodva a Bridgeport-i kórház szívosztályának műtőjének preparációs előterében és várakozva első katéteres koszorúér tágitásomra, visszaemlékeztem életem megpróbáltatásaira és a nehézségekre melyeken át kellett, hogy menjek, arra a hajszás lóversenyre melyet idáig létezésemnek hívhattam.

Gondterhelt jósággal respektálva néma ábrándozásomat, Betsy gyengéden simogatta homlokomat és bátorítóan szólt hozzám.

— Egyetlenem, — suttogta bársonyosan kedveskedő hangján, — nem lesz semmi baj, nincs miért aggódnod, minden tökéletesen fog sikerülni.

— Ígérem, — feleltem és fájdalmas mosolyt erőltettem az arcomra. — a magam részéről mindent megteszek, hogy élve kijöjjek a műtőből.

— A gyerekek is hamarosan itt lesznek. — felelte Betsy.

— Mind a négy?

— Igen, te tudod, hogy hogyan van. Mind a négynek jó fizetésű állása van és keményen dolgoznak. Lehet, hogy nagyon el vannak foglalva, de ők is és én is, mi mindannyian végtelenül szeretünk téged.

— Gondolod, hogy van élet a halál után? — kérdeztem és aggódva összehúztam a szemem.

— Hallgass, drága kis butám, — mondta Betsy, az én kis szöktetett arám Great Barringtonból és puha csókot nyomott a számra, — remélhetőleg ezt még nem kell, hogy megtudjuk a következő harmincöt év lejárta előtt. Szigorú diétára foglak és ígérem, hogy húsz kilót leadatok veled.

A Kaszinóhajó

A vékony kis szőke nő férje mellett ült. Unatkozott és az ülés sem volt kényelmes és férje, rövidnadrágjából kinyújtva hosszú szőrös lábait és néha lustán megbillentve szempilláit félig aludt. Az asszony a megbízható feleségek példaképének látszott, bár térden felül érő rövid szoknyája és mélyen kivágott blúza nagyon kíváncssá tette, ahogy ült ott aranyosan és nem csinált semmit.

A hajó motorja egyenletesen zúgott és az álmosító zaj elszenderíthette férjét, mert az már percek óta meg sem moccan.

Az ég alján fehér párafelhők tornyosultak, mint minden nyári nyugat-floridai délutánon, a tejszínhabhegyek díszőrséget álltak az azúrkék menyboltozat peremén mely, mint egy nagy üvegharang borult rá a világra. Még órák voltak hátra mielőtt a késő esti viharok komor fellegei megérkeztek, az idő egyelőre selymesen meleg volt és nyugodt béke lengedezte be a nyugdíjas paradicsom, könnyed és gondtalan életvitelét.

A hajó orra kiemelkedett a vízből és a keskeny él sietősen hasította a szétomló hullámokat maga előtt, a szárnyas hajó teljes sebességgel száguldott kikötője felé. Nedves permet szállott alá a felvert habokról és két oldalt a szinte végtelenül széles hullámok, amíg a szem ellátott egymást követve görögtek. Nem volt sokat mit nézni az üres semmiben mely csobogva vette körbe a kaszinóhajóról hazafelé tartó utasokat. Madarak, néha egy-egy repülőhal vagy a vízbe zuhanóbombázóként lecsapó nagycsőrű pelikán nem jelentett mulatságot a kis szőkének, aki minden körülmények között jobban szerette az emberek társaságát.

Az út legalább egy hosszú óráig tartott és végtelenül unatkozott, két kezével markolta a kemény műanyagülés szélét és a himbálódzó hajó ritmusára egy picit ide-oda mozdította a fenekét.

— Milyen volt a játék? — Hallott valakit mellette tőle kérdezni, — nyertek valamit?

Egy idegen férfi a férjével ellentétes másik oldalán, szemtelen módon öt centivel közelebb ülve, mint illene, bár mentségére mondván a

padon erősen szűken volt a hely próbált beszédbe elegyedni vele. Belül, a zárt kabin elsejében bőségesen lett volna ülőhely, de ott a levegő fűledt volt és kellemetlen szagok terjengtek és az utasok nagy része itt a hajó oldalán, a kora délutáni tűző nap erős sugarai előtt az árnyékban megbújva és ott ahol járt a levegő, szeretett tartózkodni.

Óvatosan, nehogy észrevegyék, az asszony a szeme sarkából a férfi fele pillantott. Reagálásában a férfi nem kellett volna, hogy bátorítást érezzen ki, hogy ő felkeltette a csinos kis nő érdeklődését, vagy okokat leljen, hogy az miért mérte fel őt szemével.

A férfi talán tíz évvel volt fiatalabb férjénél. Kényelmes, de ismert márkájú ruhákba volt öltözve; vasalt nadrág, finom kötésű pólóing és ragyogóra fényezett félcipő, sötét fekete haj és frissen borotvált arc; a férfinak kellemesen mély baritonja volt, bár eléggé észrevehető, de nem éppen kellemetlen akcentussal beszélt.

— Nem volt szerencsénk, — a kis nő az alkalmat kereső férfi felé fordította tekintetét, — három óra hosszat játszottam a pénzérme gépeken, egyiktől a másikig mentem szerencsét próbálni. Elveszítettem negyven dollárt, amit az utolsó pillanatban szinte mind visszanyertem. Hogy ment magának?

— Én huszonegyet játszok, — felelte a férfi ügyességét fitogtató hangon. — Néha jó pénzt csinálok, máskor kevesebbet, de mindig többel megyek haza, mint idejöttem.

A nő kacagott, önfeledten, és mint akit abszolúte nem érdekel a dolog. — Jó magának, — mondta és pillantást vetett férje felé, hogy az ébren volt-e és kihallgatja-e őket.

A férj lustán elnyúlt az ülésen, szemhéját szinte teljesen bezárta, és a keskeny, nyitva maradt részt a horizont távoli szélére összpontosította. Érdektelenséget mutatott, a saját gondolataival lehetett elfoglalva, nem hallgatódzhatott, és a dízelmotor hangos dübörgése és a víz sustorgása között nem is érthette szavaikat.

Mosolygós gödröcskék jelentek meg a kis nő arcocskáján, és most már teljes figyelmét az idegennek szentelve beszélni kezdett hozzá.

— Tehát, ha jól értem, maga egy sikeres ember és a keze alatt minden arannyá válik.

— Honnan való, — a férfi nem reagált a gúnyolódásra és, nem zavartatva magát finom hangon kérdezte, — vagy az egész év folyamán Floridában lakik?

— Aha, — az asszony nevetett csiklandósan és kiegyenesített két lábfejét kecsesen összeszorítva néhány centivel a padló fölé emelte lábait. Tíz centis tűsarkai, ingerlően kislányos kékpettyes miniszoknyája kiemelték erős combjainak szépségét, és mutatták, hogy selymes bőrén egyetlen folt sem és semmi öregítő visszér sem jelent még meg. Nem volt

rajta felesleges kövérség és bokái sem voltak eldagadva és lábai éppen annyira kíváncsiak voltak, mint harminc évvel ezelőtt, népi táncosnő korában.

— Péter a nevem, — a tolakodó idegen próbálgatta szerencsését.

— Mónika, — a fiatalasszony játékosan megrázta a fejét és szőke loknijai vidáman lebegtek a szélben. Hunyorítani kellett, a hajó fordult és a nap a szemükbe sütött, és mintha kacsintott volna, Péter bátorításnak is vehette.

— Chicagóban lakom az év egy részében, de sok időt töltök idelelenn Floridában is. Éttermem van Tarpon Spring városban, görög konyha és a legjobb görög borok a specialitásom.

— Ettől meg kellene, hogy hatódjak, — Mónika felelte tiszteletlen gúnnyal hangjában, de térde egy szinte észrevehetetlen centivel közelebb csúszott Péter lábához. A hajó nagyot ugrott egy váratlan hullámon és megbillent, és Mónika tenyere önkéntelen reflexszel támaszkodott meg Péter lába közepén.

— Bocsánat, — pirult el az asszonyka haja tövéig, — nem volt semmi más, amibe meg tudjak kapaszkodni.

Péter nem húzódott el, közelebb nyomta vaskos fenekét az asszony rugalmas popsi húsához, mely formásan gömbölyödve rugalmas erővel nyomódott le az ülésre, és az önkéntelen akciót készpénznek vette, az asszony hajlandóságának nyilvánvaló bizonyítékaként, és erkölcsös félősségének teljes hiányaként. — Életében nem kóstolt még olyan finom ételt, mint amelyet én készítek magának, ha eljön éttermembe.

— Férjnél vagyok, — az asszony biccentett a másik oldalán szendergő lajhár fele, — az ott a hites uram, Jerry.

Védekezésre szánt szavak, vagy nyílt visszautasítás, a férfi érthetett volna ennyiből, de az asszony hangjában volt valami, ami egészen más szándékot jelzett.

A kis szőke tekintette a messzi távolba veszett, mintha gondolatait nem akarná elárulni és szeme kékjének izgató csillogását a hullámok egyforma emelkedésének és süllyedésének csodálásával próbálná csillapítani.

Soha nem járt ki férje nélkül, legalábbis nem a harminc év alatt mióta házasok, de mióta az nyugdíjba ment, az embernek több ideje van és új hobbikat szedett fel és csak a saját dolgaival foglalkozik, bicikli és tenisz, könyveket olvas tucatszám, és ráadásul regényeket is ír; az asszonyka az utóbbi időkben elhanyagolva érezte magát. Jól esett, hogy valaki észrevette, valaki hozzászólt, és olyan izgató, ha titkos hajlandóságot mutat neki.

— Magam is házas vagyok, — mondta Péter, mintha abszolúte nem zavarta volna az asszony váratlan elcsendesedése. — A feleségem

Chicagóban maradt, sajnos el van hívva és cukorbeteg. Nem tud sehova messzire elutazni vagy nyaralni valahol délen. — Itt Péter megállt a beszédben és egyenesen az asszony szemébe nézett. Hangja izgatott lett és vágytól remegő és elfúló hangon kérdezte.

— Szokott randevúzni a férje nélkül is?

A gyorshajó sebesen közeledett Port Richey kikötőjéhez. A nagytestű, bozontos szakállú kapitány visszavette a motort, vissza, hogy a hajó hullámokat ne verjen és szinte hangtalanul siklottak előre a Pithalachascotee folyó tölcsértorkolatának iszapjába kotrott hajózási csatorna hosszában. A bal parton gazdag villák sora vonult el mellettük. Jobboldalt a dús trópusi növényzet fedte lagúnapart fehér kócsagokkal és fekete erdei gólyákkal megrakott fái és bokrai és gázlómadarak iszapban turkáló szácai tarkították a vízi országút szegélyét.

Péter nézte, ahogy Mónika gyermeki csodálattal szemlélte a természet adta és az újjgazdagok tőzsdemanipulációból kapott pénz építette házak szépséget.

— Nekem is ilyen házam van, — mondta Péter egyszerűen, mintha egy sikeres ember minimális kötelessége lenne, hogy milliódolláros házat építesse magának.

Jerry felébredt lusta álmodozásából. Hallotta, hogy Mónika egy idegen férfihez beszél. Lehet, hogy valami beszédes nyugdíjas, aki egy kedves szót remél, egy futó mosolyt, és örült, hogy felesége nem unatkozott.

Érezze jól magát az asszony, gondolta, amíg még fiatalosnak néz ki és kíváncsúnak, flörtöljön egy múló félóráig, zavartalanul, de mégis biztonságban férje oldalán. Soha nem volt a nyílt házasságok vagy feleség cserélgetések híve, harminc évig semmi hűtlenséget nem követett el és semmi ilyesmiről nem tudott az asszony részéről, miért ne bízott volna meg benne.

Közelebb hajolt feleségéhez és megfogta az asszony kezét. — Majdnem otthon vagyunk, drágám, bocsáss meg, hogy elaludtam.

Álmos szemeinek hunyorodó sarkából meglátta, ahogy az idegen egy sárga papírdarabot csúsztat Mónika kezébe. Mintha egy névjegykártya lenne, vélte, és figyelte, ahogy az asszony csendesen beejtette a papírt nyitott táskájába, ami most közte és a férfi között nyugodott a padon. *Miért ne*, gondolta, *emeljük meg egy kicsit a tétet, ebben a csiklandósnak ígérkező játékban.*

— Ez itt Péter, — csicseregte az asszony hízolgően férje felé, — a huszonegyes kártyajáték nagymestere.

— Remek, — felelte Jerry és átnyúlt felesége öle felett. Könyöke az asszony puha hasaaljába fúródott és kezét nyújtott Péternek.

— Szervusz, — mondta, — Jerry vagyok.

— Péter, — a férfi ismételte nevét és vizsgálódva nézett a férj arcába. Kövérekés ujjai enerváltam lógtak, de azért elfogadta a felajánlott jobbot és kezében tartotta, talán egy tizedmásodperccel tovább, mint ahogy azt az egyszerű udvariasság megengedte volna.

A hajó kikötött. Az utasok felálltak és nyugodtan várták, hogy kiszállhassanak. Jerry elsőnek, Mónika mögötte, Péter udvariasan előre engedte őket. Jerry érdeklődve nézte, ahogy az izmos matrózok helyére tolták a mozgatható vashidat és vastag kötelekkel a parti oszlopokhoz erősítették a hajót.

Testét félig hátrafordította, a szoknya izzadtságtól nedves selyme rózsaszín bőréhez tapadt és fenekének finom formái átütöttek a vékony anyagon, Mónika hallgatta Péter szavait és érthetetlen módon, túlságosan is figyelmesnek tűnt.

— Odaadtam a telefonszámomat, — suttogta a férfi, — hívjon fel, ha el tud szökni otthonról, néhány óra is bőségesen elegendő lesz.

A kocsi parkoló fele vezető kavicsúton Péter néhány lépés távolságra követte Jerryt és feleségét. Mielőtt kocsik fele széledtek volna el búcsút vett tőlük. — Örültem, hogy találkozhattam egy ennyire szimpatikus házaspárral. Remélem, hogy rövidesen ismét láthatjuk egymást. A hét melyik napján szeretnek ide kijárni?

— Szerdánként, a jövő szerdán is itt leszünk, — válaszolta Jerry és karját felesége keskeny dereka köré fonta és tenyerét könnyedén végigsimította az asszony kerek fenekének rugalmas dombjain.

Mónika Péterre kacsintott. Férje nem láthatta, minden lehetséges jelezte ezzel Péternek, még az is, hogy felhív egy férfit telefonon, akivel csak most ismerkedett össze.

Péter beindította hatalmas Buick Park Avenue kocsiját. A nyolchengeres motor csendesen dorombolt és magabiztossággal töltötte el, ahogy a luxus módon kialakított belső térben kényelmesen elhelyezkedett.

— Micsoda egy pompás nő, — morogta Péter magában mialatt teljes erőre állította a klímaberendezést. — Ez a férje teljesen vak. Észre sem vette, hogy a felesége menyire érdeklődik utánam.

Hátratulatott a Buickkal és meglátta Jerryt és Mónikát beülni legalább nyolc éves sötétzöld Toyota Camry kocsijukba.

Elkapta Mónika tekintetét, ahogy az asszony csodálta a drága automobilt, amiben elhajtott. Mutatóujjával és hüvelykujjával kört formált,

még egyszer az asszony tudtára adta, hogy mennyire elégedett a fejleményekkel. A férj is odanézett, Péter leereszkedően és minden zavarodottság érzése nélkül bólintott felé és tudomásul vette folytatólagos, bár mostanra teljesen felesleges jelenlétét.

Fél órával később Péter behúzott a Cyclades étterem és éjszakai mulató parkolójába, Tarpon Springs városban. Befele menet a kulcscsomót lezser mozdulattal lóbálta a kezében és hunyorított, ahogy az erős napsütésről belépett a konyha felé vezet hátsófolyosó sötétjébe.

Philip, a sógora neonlámpával világított kicsiny irodájában ült és utána szólt. — Hol maradtál ilyen sokáig? A vacsora nem készül el magától.

— Vegyél fel egy pár mexikóit, — Péter visszavágott, — majd azok dolgoznak alacsony fizetésért és juttatások nélkül.

— Ez egy görög étterem és ide nem veszünk fel koszos külföldieket. Ha nem tetszik, visszamehetsz Chicagóba és élhetsz a nővérem betegnyugdíjából.

Philip nem kevesebb, mint százötven kilót nyomott, bottal kellett magát segítse, hogy körbejárjon, de az étterem az övé volt és Péter házának a vendégszobájában lakott, az Anclothe folyó szembeni oldalán. Péter kevés örömet tudott megengedni magának az életben, feleségétől törvényileg szeparáltan élt, de fizetett orvosi költségeiért és gyógyszereiért. Szánalmasan kevés pénze maradt bármi luxuscikkekre és Philip nélkül talán már az utcára került volna. De egykoron Péter főpincér volt, finom modora és rábeszélő hangja azokra az időkre nyúlt vissza, amikor Chicagóban egy tízmillió dolláros évi költségvetésű görög hastáncos klubban ő volt az alkalmazottak felvevésének és igazgatásának korlátlan ura.

De a környék megváltozott. Az új demográfia képviselőit nem érdekelte többet a klasszikus görög hastáncos zene és a felséges ízű görög ételek, csak a rock and roll és a hamburgerek és a zsírba sült krumpli és a klub a szó szoros értelmében hasra bukott, a bevétel hiánya végett elhasalt. Többet nem léptek fel széles csípőikkel és csábos fekete szemeikkel a kendőiket forgató és pucér hasú lányok. Többet nem volt az asztalon vörös bor kréta szigetéről, se bárány flekken se ízletes disznósült; Péter elvesztette állását és pénze sem sok maradt.

Isteni gondviselés Pétert kitűnő szakácsnak teremtette és sógora állást ajánlott neki idelelni, Floridában az ő saját görög éttermében. Philip így nem kellett, hogy beteg nővérét támogassa, aki életében állásban soha nem volt, csak Pétert a főpincért szolgálta ki.

Amellett, hogy tele volt adósággal és kötelezettségekkel Péternek még egy másik, meglehetősen komoly problémája is volt.

Péter imádta a csinos nőket. Kor nem számított, csak a hölgynek legyen bájos kis mosolya és ne legyen túl kövér, felesége éppen eléggé elhízott volt és egy másik malacra nem volt szüksége. Költséges hobby, de szerencsére Péter, az egykori főpincér tudta, hogy finom modorával és fennhéjázó csiszoltságával, hogyan vegye le lábáról a nőket.

Ruhát cserélt és hallgatta, ahogy Philip kiabál utána.

— Hova álltál be a kocsival? Remélem a tulajdonos részére fenntartott helyre. Nem szeretném, ha valamelyik részeg vendég lehúzná az oldalát.

Mónika süteménytészta gyúrt a konyhában. A sárgadinnyére emlékeztető cukor, liszt és zsírból összeállított labdát, egy félpohárnyi koleszterinmentes tojással morzsolta el, Jerry szívbjára való tekintettel diétásan kellett étkezniük, és ábrándozva idézte fel Péter udvarló szavait.

Ide-oda járó szemeivel férje felé nézett, a konyhapult tetején keresztül, aki elmerülten, mintha nem is ezen a világon lenne olvasott egy könyvet. Mellette szótár volt és jegyzetfüzet, amibe néha beleírt egy érdekesebb kifejezést vagy egy ismeretlen szót. Rendben, gondolta Mónika, ezért viselkedsz hát úgy, mintha fényévekkel előbbre lennél az én intelligencia szintemnél.

Tiszta abszurdum, gondolta Mónika, már én pedig fel nem hívom telefonon azt a dilis görögöt.

Jerry felnézett a könyvéből. — Az a férfi, tegnap a hajón, mi is volt a neve? Amelyiknek annyira tetszettél.

— Az? — Elpirult, férje kérdése meglepte és hirtelen nem találta a szavakat. Feldobta a tésztát, néhányszor megforgatta a levegőben majd levágta a kemény gyúródeszkára. *Jerry gondolatolvasó lenne, belelát az agyamba*, fontolgatta és próbált közömbös hangon felelni.

— Csak barátságos akart lenni, gondolom.

— Péter, hát persze, — Jerry kinyitott oldalával lefele letette a könyvet, — udvarias úriembernek néz ki, akinek minden sikerült az életben.

— Gazdag, — Mónika bólintott, — határozottan úgy beszélt, mint akinek van mit a tejbe aprítania.

Jerry felállt, átjött a konyhai részbe és megállt felesége háta mögött. Az asszony védtelen volt, két keze tele volt ragadós tésztával, kissé kifulladásosan lélegzett a fizikai tevékenység és a remélt izgalom miatt. *Jerry játszani akar*, gondolta és hasán bizsergő remegés futott végig.

Megvetette a lábát és felkészült, hogy férje hátulról meg fogja szorítani és bele fog markolni a húsába.

A férfi tenyerébe fogta az asszony melleit és izmos hasfalát kerek popsijához nyomta. Gyengéden megcsókolta fülét, egy elszabadult szőke hajtincset félrefűjt és mézédés hangon udvarolni kezdett. Az asszony megtekerte fenekét, megvetette lábait és engedte, hogy a konyhapulthoz szoruljon és a kemény férfiasság belevágjon feneke szétnyíló partjaiba.

— Nem bánom, ha tetszel valakinek, — susogta Jerry felhevülten és apró harapásokkal fogai közé vette felesége rózsaszínű fülcimpáit. — Jobban felismerteti velem, hogy micsoda érték van a tulajdonomban.

— Igen, — mondta az asszony, — és szereted a süteményeket, amiket sütök neked.

— Ez nem hallatszik valami romantikusnak, — Jerry elhúzódott, — de imádom a nőt, aki szereti kihasználni a gyengéimet.

Jerry megindult szomszédos irodája felé és az ajtóból visszaszólt. Hangja nyugodt volt, tényekre szorítkozó és a féltékenység legkisebb árnyalat nélküli.

— Randevúznál velem, ha ajánlatot tenné?

Jerry soha nem volt egy vadállat ember, nem voltak magas tesztoszteron rohamai, dagadó bicepszek, cifra tetoválások, nem Jerry nyugdíjas mérnök volt, reagálásait könnyen meg lehetett előre jósolni. Mónika biztonságban érezte magát oldalán, de most még sem tudta, hogy hova akar kilyukadni férje ezzel a kérdéssel. Arra bízta, hogy idegen férfival menjen el? Ez valami ravasz csapda talán, mik lehetnek a szándékai? Szívbetegsége után most már az agya is tönkrement?

Jerry után kiáltott, — Ne beszélj, marhaságokat.

A férfi bekapcsolta számítógépét és visszajött. Megállt a konyha és a szobák közötti boltív alatt és mintha Péter nem is létezne a világon és soha nem is beszélgettek volna róla a legtermészetesebb hangon bejelentette.

— Holnap délelőtt teniszeccsem van. Te meg menj el a bevásárlóközpontba. Használd a Camryt. Majd én csinállok spagettit és paradicsomszószt hozzá. Maradhatsz, ameddig akarsz, tiszteletben fogom tartani, amit elhatározol.

Mint mindig, Jerry ébredt fel elsőnek. Az automata kávéfőzőből felé áradó illat és a finom folyadék cseppjeinek koppanása könnyebben felébresztette, mint bármi ébresztőóra. Kirakta a tányérok a reggeliző asztalra, kiolvasztott két fagyasztott bagelt a mikrohullámú sütőben és sárgásbarnára pirította őket a kenyérpirítóban.

Egyet Mónikának, egyet magának.

A pirítóból kiugrószeletek hangja felébresztette az asszonyt. Az összegyűrt nyári takaró félig lecsúszott róla és lustán tétovázott az álom és az ébrenlét határán. Szerette volna, ha férje hagyja reggeli készítést, ne kenje már a péksüteményekre azt az örökös baracklekvárt, hanem jöjjön ide hozzá az ágyba, karjaival ölelje át és markolja meg a fenekét.

Szempillái álmosan ragadtak le, néha másodpercekre visszaaludt, időérzéke semmivé lett és alig érezte, ahogy férje búcsúcsókot lehel az arcára.

Mikor ismét felébredt egyedül találta magát a házban. Háromnegyed kilenc, nézte meg az órán és lerúgta a takarót. Próbálta leküzdeni a puha ágy meleg, marasztaló vonzását.

De nem, inkább hanyattfeküdt. Nem volt elég akaratereje, hogy felkeljen. Térdeit felhúzta és lenézett combjai közé, melyeket elernyedten kissé széjjelengedett. Egy ellazult elégedettségérzés kerítette hatalmába és saját lábainak szépségében gyönyörködött. Formás és hosszú, mint ahogy a teremő szándékozta megalkotni a női szépséget, kerek kis hasa és alatta a sűrű bozót. Melyet soha nem borotvált, de még csak rövidre sem vágott.

Táskája felé tekintett mely a komódon feküdt és eszébe jutott Péter névkártyája és telefonszáma.

Örülség, lehetetlen ötlet, gondolta, soha nem fogom megtenni, kockáztassam házasságomat, hogy felhívjam, de talán csak egyet csöngetek, hogy felveszi-e, hogy halljam, hogy mit mond az üzenet rögzítőjén. Hagyhatok neki néhány rövid szót is, hogy nem érdekel a dolog, máskülönben soha nem fog nekem békén hagyni.

Visszahanyatlott a párnájára és csiklandós kíváncsisággal kérdezte magát. *Mi lenne, ha én is egy olyan nő lennék, aki áruba bocsátja a bájait?*

A gondolatba belereszketett, mint egy vadul megpendített hegedűhúr, és mintha saját tisztátlan gondolatait vesszőzné hangosan felkiáltott.

— Mónika, fejezd be, te nem vagy valamiféle örömlány, nem kezdheted el a pénzért való szerelmet ötven éves korodban.

Húsz éves volt, amikor férjhez ment Jerryhez, aki már akkor betöltötte a harmincötöt. Tizenöt évvel volt idősebb nála és már akkor állandó professzor volt a New Yorki Egyetemen. Negyvenévi becsületes szolgálat után, férje megérdemelte a nyugdíjat és a nyugdíjas élet békéjét.

Gyereük soha nem volt, ketten együtt olyan boldogok voltak, hogy nem érezték szükségét, hogy életüket utódokkal tegyék teljesebbé. Mónika eleinte a Macy's áruházban dolgozott és később Jerry vett neki egy használtruha üzletet Astoria, Queensben, New York külső kerületében. Mónika szeretett adásvétellel foglalkozni, vigyázni az árú

készletre, és átlátni az embereken, ha silány dolgokat próbáltak minőségi portékaként, Sachs's Fifth Avenue márkaként eladni.

Itt tanulta ravasz mosolyát, és magabiztos és bizalomgerjesztő modorát. Könnyű élete volt, soha nem kellett aggódnia, hogy a számlákat nem tudja fizetni és nem kellett, hogy felgyűjtsön fizetetlen hitelkártya tartozásokat.

Szaktudományában főleg nőkkel volt dolga, néhány nőies tulajdonságú férfiakkal talán, és egyetlenegy brutális nőfaló sem került az útjába.

A férfiak saját társadalma, izléstelen tréfáik és gondolkozásuk örökké lent a szennyecsatorna fenekén, örökös kiéhezetttségük a női test után, dicsekedésük, hogy kivel csinálták és hogyan, idegen volt számára és távoli, mint ahogy Mekka is messzire esik Jeruzsálemtől.

Abbahagyni a munkát és bezárni az üzletet túl korán jött neki, negyvenkilenc éves korában még túl fiatal volt, hogy férje mellett nyugdíjba menjen.

Öregedő férjének életvitele lelassult, a gyógyszereket betáblázott időben kellett, hogy bevegye és szeretkezésük intenzitása is szüneteltetett. Mónika most fizette meg az árat, hogy magánál jóval idősebb férfihez ment férjhez.

Természetesen Mónika nem ismerte be buja vágyait, titkos fantáziálgatását, kalandvágyát, hogy idegen férfiakkal szeretkezzen nyilvános helyeken. Szerencsére több esze volt annál, hogy a modern moralitás posványába engedje magát lesüllyedni és egyelőre így minden fantázia maradt.

Péter volt a szerencsés. Ő volt, aki ott volt, pontosan azon helyen ahol kellett és a helyes időben és az ölébe hullott a kincs, amit egyáltalán nem érdemelt meg.

Átlátszó selyemhálóinget viselt, a szoknya széle húsz centire lengett térde felett és kerek vállai igézetesen ragyogtak a reggeli nap fényében, ahogy ott ült a bárshéken, mely a konyhapult szoba felőli oldalán állt.

Keskenyre húzott szemekkel figyelte az idegen írást és próbálta kisilabizálni a számokat. A papírt eltartotta magától, mintha az egy fertelmes varas béka rücskös bőre lenne és feltárcsázta Péter telefonszámát.

Háromnegyed tíz, Jerry éppen most játszhatja a döntetlentörő összezsapást második teniszmérkőzése végén.

A negyedik csengés után Péter végre felvette a telefont.

— Lysippus rezidencia, — jelentette be.

A vonalban üres csend lett. Péter csak egy tüdőre leszívott gyors lélegzetvételt hallott, egy elfojtott kuncogást, egy apró szisszenést, mielőtt

valaki óriási, megállíthatatlan kacagásba tör ki és mellkasába zajosan tódul be a levegő.

Egy szakavatott sejtelemre támaszkodva, mely már oly sokszor átsegítette a bizonytalanságból a magabiztosságra Péter turbékoló hangon, mint egy szerelmes galamb, szólt be telefonba.

— Mónika, maga az? Itt Péter, nagyon örülök, hogy hívott.

Mónika kacagni kezdett, — Lysippus, tényleg ez a maga neve.

— Mi baj van a nevemmel? Lysippus egy híres szobrászművész volt az ókori Görögországban.

— Mikor váltott át a szobrászatról az éttermekre?

— Találkozzunk valahol, és mindent elmondok magának magamról és a családomról.

A néhány első udvariaskodó mondat elegendő időt adott Mónikának, hogy összeszedje magát. Innen nem volt visszaút. Hátha Péternek van hívószám azonosító programja. Vissza fogja hívni és Jerry szörnyű jelenetet fog csinálni. Mit tegyen, de ha kimondta az Á betűt, azt egy B is kell, hogy kövesse.

— Miért akarna velem találkozni? — kérdezte.

— Beszélgetni. Szeretném magát jobban megismerni. Szeretném, ha mesélne a családjáról és saját magáról és elmondaná, hogy milyen volt az élete.

— Ha vallani akarok, inkább elmegyek egy pszichiáter analizálóhoz.

— Miért, talán vannak problémái, amikkel egyedül nem tud szembenézni.

— Problémáim? Nincsenek problémáim.

— Vétkei talán?

— A gyóntatószékre gondol, — Mónika olyan hangosan kezdett el nevetni, hogy a szomszédok is hallhatták, hogy milyen jól szórakozik. — Péter, maga egy rettenetesen mulatságos ember. Harminc éve nem ültem gyóntatószékben.

— Annál inkább. Nekem minden elmondhat, időm mindig lesz magára. Elkezdheti ott ahol abbahagyta mielőtt férjhez ment.

— Honnan tudja, hogy milyen régen vagyok férjnél?

— Bevallom, nem tudom.

Mónika megállt a beszédben. Péter már azt hitte, hogy ráakasztott. Talán nem elég ügyesen kezdte a dolgot. Nagyon személyes dolgokról kezdett faggatózni. Miért kellett, hogy feltételezze, hogy a nőnek baja volt a házasságával.

Sokáig csend volt, végül Péternek meg kellett kérdeznie. — Mónika, bocsánat, maga még bent van a vonalban?

Mónika nem válaszolt, de Péter tudta, hogy még mindig ott van. Valószínűleg lélegzetviSSzafojtva markolja a kagylót és otthonának biztonságából játszadozva imádja ezt az incselkedő szócsatát. Még nem lehetett tudni, hogy a nő mennyire komolyan gondolja a dolgot.

— Mónika, — próbálkozott megint.

— Igen, — mondta a nő halkán és hangjának rezdülése úgy áradt Péter fele az üvegszálak kábelén keresztül, mint amikor egy magányos fuvola andante dallamot játszik a dübörgő crescendo előtt.

Rajta volt a sor, hogy mély lélegzetet vegyen. — Milyen ruha van magán, Mónika? — kérdezte reszkető hangon.

— Még korán van, még nem öltöztem fel.

— Csodásan nézhet ki, — Péter suttogta és most már nem érdekelte, hogy a nő hallotta hangjának izgatott remegését és folytatta, — milyen gyorsan tudna útra készen lenni?

— Ezt nem gondolhatja komolyan.

— De igen. Még életemben nem kívántam nőt annyira, mint ahogy most kívánom magát. Jöjjön át hozzám és a földi paradicsomot fogom megmutatni magának. A világot fogom a lábai elé tenni.

— Inkább maga a saját földi paradicsomát akarja megtalálni. Nekem semmi olyat nem tud adni, ami nekem már nincs meg.

Mónika itt elhallgatott. *Ennyire belemenni a játékba, ez már túlzás.*

Péter könnyörögni kezdett.

— Mónika, maga lesz az én görög istennőm, az én Afroditém, aki kilép a hullámokból. Minden luxust meg fogok adni magának. Bármit, amit csak el tud képzelni. A maga óhaja az én parancsom.

Nahát, ezt a maszlagot, Mónika méregette, hogy mit is válaszoljon. Ösztöne azt diktálta, hogy Péter tüzes szavai megjátszottak voltak, de ha igazat is beszélne a férfin, mit érdekli őt. Ha ő így, akkor én úgy, gondolta és határozott. Mély bűgő hangon, melyet táncba hívásnak is lehetett volna venni válaszolt.

— Péter, kérdezhetek magától valamit?

— Bármit.

— Van magának hívószám azonosítója?

— Nincs, miért szeretné tudni?

Mónika tudta, hogy a férfi a hatalmában van. Péter akarta őt. Hogy esetleg felbontja a házasságát, azt a férfit nem érdekelte. Mindent megígérne most, hogy egy tisztességes férjezett asszony lefeküdjön neki. Szinte olyan, mint egy érintetlen szűzleány. Péter tudta, hogy nem egy hivatásos hetérával van dolga. Tisztán látta a nő ártatlanságát. Ahogy az férje mellett csendesen üldögélt a hajón és a jóhiszeműség bizalmát megadta egy vadidegennek. Micsoda orcátlan dolog volt Péternek feltételeznie, hogy férje nélkül járna ki találkákra.

Flörtölgetni és bízgatni egy ismeretlen férfit, szidta magát, na, de aztán ebből már tényleg elég legyen.

— Semmi különös okom nincs, Péter csak nem akarom, hogy maga telefonáljon nekem. Majd én hívom, ugye elfogadja ezt a feltételt.

— Igen, — lihegte Péter vágytól mámoros hangon. A nemes vadat már puskájának célkeresztjében érezte. Magánhangzói elmosódtak, mássalhangzói összekavarodtak és rekedtes hangon szinte hörögte.

— Át tudna jönni most is, rajtam kívül nincs senki sem a házban.

— Maga jól ért a huszonegyes kártyajátékhoz, — kérdezte Mónika vontatott hangon, és szinte gyötörte a férfit lassúságával. — Tegyük fel, hogy magának van két tízese. Mit választ, meg akarja osztani vagy marad vele. Dupla vagy semmi, és nem tudja, hogy az osztónak milyen kártyája van.

— Nem értem.

— Mennyit akarna feltenni két ilyen lapra?

— Mennyit mutat az osztó első kártyája?

Tegyem-e neki a választást könnyűvé, Mónika fontolgatta, és hűvös, szenvtelen hangon válaszolt. — Az osztó egy nő, hatos kártya van az asztalon előtte és az árat hatszáz dollárban állapította meg.

Péter gondolkozott. Mónikát elöntötte az izgalom és lába köze elnedvesedett. Szerette ezt a színlelt játékot. *A könnyűerkölcsű nő megszabja az árat és az ár méltányos. A férfinak nem lenne szabad tétováznia.*

Hallotta, ahogy Jerry kocsija behúzott a garázsba és férje nyitja a konyhai szervizajtót. Gyorsan kellett határoznia. Még mindig mondhatta volna férjének, hogy ki szeretne menni egy pár órára a bevásárló központba. Még minden lehetőség nyitva állt, de játszmaibeli ellenfelének döntenie kellett.

Kezét a telefonkagyló mikrofonjára szorította és odakiáltott férjének, — Péter van a vonalban, Péter, a görög.

— Jó vicceid vannak, — felelte Jerry és a hűtőszekrényhez lépett. Kivette a hideg narancslevet és töltött magának egy nagy pohárral.

Mónika elvette a kezét a mikrofonról és Pétert kérdezte.

— Na, mi lesz, mi a válasza a kártyaosztó nem várhat örökké.

— Hatszáz dollár, rendben, legyen hatszáz dollár. — jött a válasz.

— Vesztett, — mondta Mónika finom hangon. — Az osztó egy ötöst és egy hatost húzott. Huszonegy és magának csak húsz van. Vége a játéknak és magának semmi esélye sem volt. Csak próbára tettem magát. Péter, maga nemcsak rossz kártyajátékos, hanem egy ostoba hazudozó is. Felhívtam az éttermet és maga sógora megmondta, hogy maga csak ott dolgozik. Maga fizetésről fizetésre él és szegény, mint a templom egere.

Péter még szeretett volna mondani valamit, de Mónika már nem hallotta. Határozott mozdulattal lenyomta a készülék pecekét és visszatette a kagylót a helyére.

A Pezsgőfürdő

Egy férfi lépett be a medencébe és leült a víz alatti padra. Ráncos, tejszínű bőrével öregnek nézett ki, talán már hetven fele is. Rövidre vágott szakálla volt, túskefrizura kobakján és fekete napszemüveg, az úriember maga volt a tisztességben megőszült nyugdíjas.

Egy másik, hasonló korú, de napbarnított bőre egyenletesen sötétfényes és egészségesen feszülő; az erős napfényben lustán hunyorgatta barna szemeit enyhén foncsorozott dioptriás napszemüvege mögött. El szeretne volna kerülni a másik tekintetét, de tudta, az illető beszélgetni szeretne.

— Jó az időnk, — Szürke Szakáll kezdte.

— Igen, megjárja. Csak látogatóban van itt?

— Nem, itt lakom.

— Mennyi ideje él itt lent?

— Egész életemben.

— Valódi floridai.

— A javából.

Az erős vízugarak habosra bugyborékolják a vizet és Szürke Szakáll tenyerével elsimította a felületet. Napbarnított Bőr nézte a mozdulatot és a jó szomszédság kedvéért valami semleges közömbösséget akart mondani. — Az ingatlan árak alaposan felmentek Floridában. — mondta.

— Nem, régebben alul voltak értékelve és most lassan megközelítik valódi értéküket. Egy hold föld Floridában többet kellene érjen, mint New Yorkban, fent a hideg északon.

— Az ingatlan konjunktúra jól jövedelmez a régi farmereknek és tehénlegelő tulajdonosnak, legtöbbjük már többszörös milliomos.

— Ha valakinek az elődei telepesek voltak és szenvedtek a moszkítóktól és küszködtek a mocsarak lecsapolásával, azok megérdemlik a gazdagságot.

— Negyven évig dolgoztam keményen fent északon. Jó pénzt kerestem, de nyugdíjra félretett pénzem javát elsikkasztották hazug tőzsdeügynökök.

— Csatlakozzon a klubhoz, legalább százmillió tagja van. Ahogy mondják, minden percben születik egy balek.

— Hat éve nem emelték az adót a házon, melyet lejövetelemkor építettem. Ez némileg kárpótol elveszett vagyonomért, ma egyszerűen, de nyugodtan élek és boldog vagyok.

— Florida államnak semmi köze a maga baklövéséhez. Magának is pontosan úgy kellene adót fizetnie, mint mindenki másnak. Az utakért, az iskolákért, a csatornákért, mindenért. Miért fizetnének azok, akik most akarnak más helyre költözni háromszor annyit, mint maga.

— Nyugdíjasok és öregek, akiknek csak alacsony, rögzített jövedelme van, nem tudnak lépést tartani az állandóan növekedő adókkal.

— Akkor kössenek útilaput a lábuk alá és menjenek oda ahol olcsóbb az élet. Pénz nélkül, jövedelem nélkül, mint az Oklahoma nincstelenek a harmincas években, álljanak odább egy két állammal. Én amúgy is jobban szerettem a régi Floridát, sokkal jobb volt, mint ez a jövevényektől túlszűfolt mai állapot.

— A multik kipréselnek mindent a kisemberekből, gyógyszerárak, megfizethetetlen biztosítási ráták, a benzin ára. Az emberek turkálóban és lejárt élelmiszerek üzletében vásárolnak fillérekért, mert máshol nem tudják megengedni.

Szürke Szakállnak elege volt ebből az alávaló baloldali liberális jenki betolakodóból. Bőven csurgatva a vizet magáról kicsaptatott a medencéből és mérgesen morogta.

— Nem tudom elhinni, hogy magának ne lenne pénze.

Napbarnított Bőr, megrökönyödve Szürke Szakáll szemforgató kirohanásától, rázta a fejét és értetlenül bámult utána.

— Nem magamról beszéltem, de a nyugdíjasok nélkül Florida még mindig szúnyogfertőzte alligátormocsár lenne, erről az egyről biztosíthatom.

A Róka

A róka új helyre költözött és óvatosan lopakodott előre és vizsgálta új környezetét. Rövidesen egy terjedelmes tóhoz érkezett és a homokos parton meglátott egy sütkérező alligátort.

Nagy ívben kikerülte az ocsmány hullót és megvetően morgott magába, — Hogyan nőtt ez a dög ekkorára? Rettenetesen ostobának és lustának néz ki.

Tovább kocogott és szimatolt, de emberek szagát nem érezte, és ahogy erre arra nézegetett nem látott semmi mást csak egymás hegyéra hátára dobált ócskavasat és szemetet.

Na, gondolta, ez egy olyan hely lehet, amit még az emberek sem szeretnek, de az én igényeimet tökéletesen kielégíti.

Fáradt volt és pihenni szeretett volna, kevés keresgélés után kiválasztott egy elhagyott gépkocsi roncsot.

— Kényelmes és barátságos helynek látszik, — mondta a róka és érzékeny hosszú orrát bedugta a kocsi belsejébe, beleszippantott a levegőbe, elégedetten csóválta lompos farkát és megállapította. — Elhagyott és üres, és elsődleges tulajdonjogot formálhatok rá, a lakás ezennel az enyém.

Régmúlt időkben egykoron, a kocsi valamikor a feje tetejére fordult. Nem az ő gondja, a róka gondolta, hogy hogyan és mikor, de most mélyen besüppedve a puha talajba kitörött ablakai többszörös egérútra adnak lehetőséget, ami sok esetben nagyon jól is jöhet.

Szél összehordta falevelek és lágy homok alul, egy száraz és biztonságos fekvőhely és melengető kályha üres hasának, fitos ormánya alatt jókedvűen bazsalygott a róka és nekiállt, hogy átvizsgálja az emeletet.

Ez már nem tetszett neki. Rendetlen halmaza rozsdásodó rugóknak és széjjelkent kenőzsír acél síneken, szörnyű ízt érzett, ahogy belenyalt. Senki nem akarna egy régi gépkocsi roncsban lakni, de azért neki tökéletesen megfelelt. Bozontosan szőrös farkát feje alá húzta és végigaludta az éjszakát és már kora hajnalban készen állt, hogy felfedezze birodalmának távolabbi részeit.

Észrevéve az új bérlőt mely előbukkant a régi borzlukból egy kövér patkány, aki meglepően okos karakter-ítélőképességgel volt megáldva, gyorsan elsietett. A róka nyájas gúnnyal vigyorgott a ronda rágcsáló után,

— Te, te azzal a hosszú szőrtelen farokkal, micsoda remek vacsorám lesz! Te nekem valamelyik este.

Később a róka egy orvos állattal találkozott. Az orvos belenyomta hosszú orrát a talajba és giliszták után kutatott. A róka még soha nem látott ilyenfajta teremtményt és közelebb ment, hogy megvizsgálja, hogy kiféle-miféle alak lehet az illető.

Az orvosnak vastag páncélgyűrűi voltak és egyáltalában nem volt étvágygerjesztő és mindennek tetejébe nem viselkedett úgy, mint egy jó szomszéd. Hosszú orrát kihúzta a földből, megvetette lábát és ellenségesen horkantott. A róka féltette finom bundáját, terrakotta színű szőrméjét mindig fényesre szerette nyalogatni és hátraugrott; nehogy az orvos ronda körmei összeszaggassák drága kincsét és figyelmeztette.

— Lehet, hogy még csak egy jövevény vagyok itt, és még nem ismerjük egymást, de te nem úgy nézel ki, mint akinek az eszén ne tudnék túljárni.

Az orvos nem sértődött meg, — honnan való vagy és hogy kerültél ide, — kérdezte.

— Északról jöttem le, — felelte a róka, — és saját hibámon kívül érkeztem ide.

— Ezt, hogy érted?

— Egy fűrésztelepen laktam, és tévedésből fennmaradtam egy fűrészárút szállító kamionon.

— Nem baj, magam is valamikor potyautas voltam egy teherszállító hajón. Dél Amerikából jöttem eredetileg és ezek a helybeliek rossz néven veszik, hogy külföldi vagyok.

— Miért.

— Azt állítják, hogy kimerítem a közjóléti alapot és elveszem a munkahelyeket tőlük.

— Ez igaz, lenne?

— Én örökké dolgozom. Összeszedem a gilisztákat, ami nekik már nem kell.

— Kik azok a nekik?

— Legtöbbnyire madarak, gázlómadarak hosszú csőrökkel. Azt hajtogatják, hogy jóval előttem itt voltak és én nem tudok úgy beszélni, mint ők.

— Miért nem tudsz megtanulni, hogy úgy beszélj, mint ők?

— Sokat huhognak, brekegnek, krákognak, a kisebbek csiripelnek, én meg szeretem az én sajátos ősi rőfögésemet. A gilisztáknak nincs füle. Nincs okom, hogy úgy beszéljek, mint a madarak. Megkeressem a családomnak a kenyérrevalót a nélkül is.

— Azért, hogy tisztességes állampolgár legyél, megismerd a kultúrájukat, hozzájárulj új hazádnak fejlődéséhez, és a saját

művelődésednek és intellektuális életednek érdekében, nem gondolod, hogy el kellene sajátítanod a helybeli dialektust.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. Reggeltől esting a földet túrom az orrommal, nincs időm ilyesmire. — Felelte az örvös és éles fogakkal teli szájával rekedten ugatott, ijesztően és durván ellenezve a róka álláspontját.

Faragatlan bunkó, gondolta a róka, *micsoda egy írástudatlan barbár*, és messzire ugrott az egyetlen személytől, akivel idáig néhány szót tudott váltani.

Később belátta, hogy nem volt igaza. Az örvös tudta, hogy mit beszél. Magas termetű madarak, fehér, szürke és még rózsaszínű tollazattal is kicicomázva beképzelten halászgattak a tavak partján. Az egyik elfogott egy hosszú fekete kígyót és élve lenyelte, amíg a szerencsétlen pára sziszegett és tekergett a csőre körül.

Micsoda gusztustalan dolog, rázta a fejét a róka, de nem tudott nem gondolni arra, hogy mennyire éhes. Valamit kellene, hogy fogjon magának ebédre.

Szimatolva és keresgélve, hosszú bajuszának szőrei magukba szíva az illatokat és a finom fuvallatokat egy nyuszi bukkant elő az aljnövényzet sűrűségéből. A gyanútlan, de ízletesnek és zaftosnak kinéző rágcsáló a füvek zamatos szárain legelészett és egyik fülét kitette, hogy vigyázza a veszélyt, mialatt orra megállás nélkül járt ide-oda, mint egy motolla.

Türelmesen lopakodva előre, bár gyomra keservesen korgott és erősen kínozták az éhség fájdalmai, a róka óvatosan közelítette a gyanútlan nyuszt. Micsoda egy kísértés, gondolta, és lábait lassabban mozdítva, mint egy forró sziklán mászó csiga, negyed lépésről negyed lépésre közeledett és egyetlen hangot nem hallatva ugrásnyi távolságra cserkészte be aranyos és zabálnivaló áldozatát.

A nyuszi megérezte a veszélyt, de már késő volt. A róka ráugrott, mintha egy vörös meteor csapna alá az égből és belemélyesztette éles fogait zsákmányának nyakütköztetőjébe.

A még mindig meleg, de már élettelen étkével a szájában a róka gyorsan szaladt vissza vacka felé, az elhagyott gépkocsihoz, amit már joggal hívhatott otthonának.

A bejáratnál három kutya várta, nagy, szőrös és ocsmány teremtmények és megállították.

— Hova, hova, — kérdezték a kutyák, — mi ez a nagy sietség? És mi tartasz a szádban? Nekünk hoztad?

A róka letette a halott nyulat és ártatlan képet vágott.

— Kihez van a legalázatosabb szerencsém, — kérdezte engedelmes hangon, mintha tisztába lenne a helybeli szokásokkal és a legmélyebben tisztelné a kialakult hierarchiát.

— Mi a cégnek dolgozunk, — a legnagyobb kutya, egy vérszomjas kinézetű Dobermann pontozó, — az övék ez az egész ingatlan. Nem látta a Belépni Szigorúan Tilos táblát?

— Nem, — felelte a róka és mintha a kutyáknak akarná adni óvatosan letette a nyuszt a földre és hátrált néhány lépést. — Azt hittem, hogy ez az istenháta mögötti hely senkié.

— Rosszul hitted, — a második kutya, a róka csak most ismerte fel, egy foxterrier és farkaskutya keverék, figyelmeztette viczorogva. — A nyúlra nem volt engedélyed. Mi az, lopkodni akarsz a cégtől?

— Nem, nem, soha ne higgyen el rólam ilyesmit, — ravaszkodott a róka és még egy lépést tett hátra, ahogy szeme sarkából látta az alligátort a kutyák mögé mászni.

Hosszú rókapofájával taszigálva a tetemet a róka a kutyák elé tolta a nyulat. — Legyen ez az önöké, nagyságos uraim. Maguknak fogtam, én nem vagyok éhes. Borzasztóan sajnálom, hogy nem vettem észre a tilos a belépés táblát.

Az első kutya, a rendnek teljhatalmú őre belemélyesztette hosszú szemfogát a nyuszi ízletes húzába és a többi elégedetten morgott és a jó falatok reményében nyalogatták a szájuk szélét.

— Most az egyszer elengedünk, — mondták a rókának egy árnyalattal barátságosabban, — de még egyszer meg ne lássunk itt. Megértettél minket, menj vissza ahonnan jöttél.

A róka elkapta az alligátor tekintetét. A hulló lustán pislogott szemével és hideg nyugalommal mászva előre csak néhány centiméterre volt a kutyáktól.

A róka vigyorgott és tovább dicsérte a kutyák erényeit. — Határtalanul boldoggá tesz, hogy ennyire jól esik, amit szerénységgem fogott nektek.

Az alligátor ugrott egyet és állkapcsával elkapta a Dobermann. Farka erőteljes csapásával eltörte a foxterrier nyakát és görbe lábaival a földre szorította a harmadik ebet.

Gonosz szándékuk inerciájaként a kutyák utolsó mondata korbácsütésként lógott a levegőben és nem volt visszavonható.

— De ha jobban meggondoljuk, bundádért kapnánk néhány pénzürmét a bolhapiacon, nincs más választásunk, be kell, hogy kísérjünk.

A gondviselés ártalmatlanná tette a kutyákat, és ahogy ismét birtokába vehette jogos zsákmányát az utolsó hahota a rókáé lett.

— Köszönöm, testvér, — hallotta az alligátort, ahogy a szörny barátságosan vigyorgott rá hatalmas agyaraival. — Már régen el akartam kapni ezt a három gazembert. Isten hozott minálunk, úgy vélem jó barátok leszünk és sok sikeres vadászatot csinálunk majd közösen.

A Sorköteles

A repülőtértől a belvárosig, ügyesen kerülgetve az ezernyi apró gépkocsit, melyek meglepő közömbösséget tanúsítva tettének hordereje iránt vég nélküli sorban gurultak céljuk felé, az autóbusz egy széles, fákkal szegélyezett sugárúton haladt előre. Az út széléről nyíló keskeny mellékutcák egymásutánja nem illett bele a nagyvárosi lüktetésbe, görbe összevisszaságba kanyarogva élesen elütöttek a nyolcsávos sztrádától, ami lábuk alatt gögös érdektelenséggel és megállás nélkül dübörgött mindkét irányban. Ha oldalvást tekintett, középkori patinával borított ezredéves kőfalakat látott, rajtuk morzsolódó malterfoltokat és alattuk hűvösen rejlő termésköveket, mintha egy ostromló kőarmádia kígyózna felfelé az alacsony dombokra. A mediterrán élet kulturális gazdagsága köszöntötte őt, meleg, szélesre kitárt karokkal, mintha régen látott rokont üdvözlne haza az ismeretlen táj.

Sejtelmes vágyak szellőinek fuvallatától álmodóan borzolgatva, az út menti fasorok egybehajló dús lombozata vendégváró kávéházak megszámlálhatatlan járdaszéli székeit, és felettük a romantikus hangzású nevekkel és művészi képekkel festett cégérek és reklámképekkel cirkalmazott színes üzlethomlokzatok sokaságát védte és tartotta árnyékban. A falak mögötti kertekben mély lila színre érlelve gyümölcsüket, bolyhos, nagylevelű bokrok zaftos fügét teremtek és a fák roskadoztak az ezernyi narancs és citromgömb súlya alatt. Peckesen lépkedő teltkarcsú leányok, nap barnította olajos bőrrel és rövidre vágott miniszoknyákban és mélyen dekoltált divatblúzokban, szabadjára eresztették hosszú hullámos hajukat, mely az esti szellőben harci zászlóként lengedezett meztelen válluk felett. Gesztenyebarna vagy ébenfekete; Roger azonnal beleszeretett a modern Veszta szüzek minden esti látványos parádéjával hivalkodó városba.

Új, választott otthonát jelentette ez a hely.

Odahaza az államokban, öt egyetemi évének minden percében, növekvő örültséggel és meg nem szűnő propagandával, egy esztelen háború tombolt és nem akart véget érni. Sorozóirodák és katonarovosi rendelők gomba módra szaporodtak el minden városban, minden kerületben, fontos sugárutak kereszteződésénél, és egyetemek magasztos

falain belül. Roskadozó öreg épületekből és elhagyott üzletsorokból, temérdek zászlóval és félelmetes fegyverzetek képeivel kiaggatva, hazafias szentélyek lettek, felmagasztalt helyek ahol rábeszéltek, beugratták a fiatalokat, hogy saját jól felfogott érdekükben önként csatlakozzanak egy választott neméhez a katonai erőknek. Jóképű katonák fényes egyenruhában, arcukon a mennyei boldogság sugaraival díszelve megindokolták, hogy mennyire fontos az ellenséget legyőzni, mely tizenötezer kilométerre van innen és semmi lehetősége, hogy bármikor is közel jöjjön partjainkhoz, két széles óceánon át, hogy megsebezzen egy túlnyomóan erősebb, állig felfegyverzett, gigantikus szuperhatalmat.

Legalábbis, Roger így látta a politikai-gazdasági helyzetet, vagy inkább így tűnt neki, mivel nem nagyon értett hozzá. Lángra lobbantva és felszítva egy megszállott hazafiúi lelkesedés tűzvészéig, a vezető ipari-katonai konglomeráció pénzén, a hatalmasok rendszere próbálta csapdába ejteni, megnyomorítani vagy megölni saját polgárait, hogy extraprofitot termeljen, kipróbálja az új fegyvereket és igazolja az ellenség terjeszkedési elméletét.

Roger utálta a lázítókat, a háborúellenes agitátorokat és főleg nem volt afféle korabeli hippi és nem használt illegális anyagokat és vegyszereket, hogy utazásokat tegyen a droghasználó hallucinálók álmvilágába.

Roger saját magát akarta egyedül kimenteni a bajból.

A sorozó iroda katonaeorvosa, az alapos és mindenre kiterjedő orvosi vizsgálat legvégén, mialatt középső ujját mélyen bedugta Roger végbelébe és háta mögül szólva hozzá közölte vele a szenzációs hírt.

— Kitűnő egészségnek örvend, fiatalember. Gratulálok, katonai szolgálatra alkalmas. Van még valami, amit szeretni mondani mielőtt aláírom alkalmatossági igazolványát?

— Igen, hát, hogy mondjam, — Roger hümmögött zavartan, torka nyúlós váladékkal volt tele és ki kellett, hogy krákgja, és mialatt gondosan húzta felfele alsóneműjét és nadrágját hátrafordította fejét, hogy megnézzze a sovány, szemüveges alakot, aki egy makulátlanul tiszta fehér köpenyben üldögélt egy alacsony sámli a háta mögött.

— Ideges természetem van, könnyen megijedek, nem hiszem, hogy rendesen tudnék funkcionálni egy katonai jellegű sürgősségi helyzetben.

Az orvos, aki hegyes répafejével és érdeklődően szimatoló, zsánerével leginkább egy jólfészült és okos laboratóriumi patkányra emlékeztetett, kételkedően nézett rá. Már minden trükköt hallott és ismert, ami létezett. Jól tudta, hogy egyesek szemérmetlen módon el akarják bliccelni felszentelt kötelességüket hazájuk iránt és azt, hogy a rájuk költött neveltetési költségnek legalább egy tört részét visszafizessék. Kérem, gondolta ilyenkor, a temérdek minden, amit az ország értük tett,

díjmentes gimnáziumi oktatás, ingyenes ebéd a menzán, és tréfát nem ismerő pedellusok, az adóhátralékot élesre töltött puskával hivatalból behajtó ügynökök, egy rendőri erő, mely minden körülmények között fegyelmet és rendet tart, és egy korlátlan, de teljesen haszontalan jog a szabad vélemény kinyilvánítására. Az orvos szívből gyűlölte a hazaárulókat, akik viszontgyűlölték őt. Szórakozottan, mialatt húzta lefelé össze bélsárral bekent gumikesztyűjét, azért, rutinból, megkérdezte a sorozottat, aki pusztá jelenlétével untatta is és bosszantotta is.

— Milyen formában manifesztálódik ez az idegesség?

— Ha ideges vagyok, akadok a beszédben. Nem tudok megszólalni. Puskaporos helyzetben alkalmatlan lennék parancsot kiadni, igazolni vagy gyorsan továbbítani. Veszélyeztetném bajtársaim életét a csatamezőn.

— Maga elvégezte az egyetemet és maga egy diplomás mérnök, — válaszolta az orvos, és jogos megbotránkozás árnyalata keveredett máskülönben, selymesen puha és nyugodt hangjába. Felvette golyóstollát és elgondolkozva nézte a helyet a sorozási úrlapon mely ásítva várt engedélyező aláírására. — Biztos vagyok benne, hogy a katonaságnál fogunk találni magának megfelelő beosztást ahol képességeinek megfelelően tudja majd szolgálni hazáját.

Hátat fordított a fiatalembernek és még egyszer átlapozta káderlapját, majd közömbös hangon újra kérdezte.

— Most is ideges.

— Nagyon.

— Nagyon, hogy.

— Csak egyszerűen nagyon.

— Nagyon, Sir! Maga engem Sir-nek kell, hogy szólítson. A katonaságnál van, megértette!

— Nagyon is, Sir!

— Nagyon is, mi.

— Sir.

— Hagyja abba a Sir ismételtetését. Válaszoljon a kérdésre. Ha maga most ideges, akkor miért nem dadog?

— Ezt a kérdés még nem kérdezte, Sir!

— Hordja el magát innen, két héten belül kiértékeljük. Mindennap nézze meg a postáját.

Hazudott-e vagy megjátszotta magát, a késleltetési trükk bevált. Egy jó barát tanácsa alapján, aki gyakran nevetség tárgyává tette Roger alkalmankénti akadozó beszédrítmusát és bizonyos magánhangzókkal bevezetett nehézkes szókezdeteit, lenéző megjegyzései hasznosnak

bizonyultak, Roger kéthétnyi előnyt nyert a sorozási karhatalom kopói előtt.

Maradék pénzén, útlevele még sokáig érvényes volt, tanulmányi kölcsöneit és ösztöndíj tartozásait mind visszafizetve, Roger retúrjegyet vett egy Rómába közlekedő légi járatra.

Miért Rómába? Miért ne? Az időjárás kellemes és a tél nem hideg; fontos szempont 1970. december végén, arra az esetre, ha az utcán kell majd aludnia.

Miért a retúrjegy? Pszichológiailag a visszafele is szóló jegy lehetővé tette, hogy megváltoztassa szándékát, megnyugtassa az FBI nyomozóirodát, vagy félrevezesse a sorozóbizottságot, akik lépéseit könnyen követhették, és elhitesse velük, hogy vissza szándékozik jönni és teljesíteni akarja kötelességét Vietnámban, és csak rövid vakációt szándékozik tölteni Európában. De máskülönben is, a megmaradt jegyet mindig visszaadhatja az Al Itália légitársaságnak, és beseperhet belőle egy kis költőpénzt.

Hitelkártyákat jobb, ha nem használ, hollétét tudnák követni. De hogyan él meg valaki egy idegen országban pénz nélkül?

Találó kérdés, hogyan, miből.

Az első héten egy olcsó penzióban vett ki szobát az Abruzzi utcában. Ottlétének második napján egy népes turistacsoport érkezett. Háromszor napjában az ebédlőt, egy normális körülmények között nyugodt és csendes helyet, a bolondokháza menzájához hasonló zajos teremmé változtatták. Három hosszú asztalt foglaltak el, legalább negyven férfi és nő vegyesen beszélt egyszerre, életvidáman hadonászott és gesztikulált, csörögtette a tányérokat és az evőeszközöket, mialatt hangosan szürcsölve tömte magába az olasz konyha finomságait.

A tulajdonosok túltettek magukon. Pinzimonio, risotto, tortellini, braciolone tányérosok és minestrone vagy passateli leves, majd teli asztalnyi édesség és sütemény, a bőség kosara ömlött az asztalokra, amiből kiéhezett menekültek étvágyával a neves vendégek minden alkalommal jókora mennyiséget fogyasztottak.

Késő reggel fele, kifele igyekezve a hotelből Roger el kellett, hogy haladjon két fiatalember mellett a turisták közül, akik a regisztrációs pult közelében állva cigarettáztak és csevegtek egymással.

— Are you American? Maga amerikai, — szólt utána az egyik és kíváncsi pillantást vetett rá.

— Miért, — Roger felelte, — te az vagy?

Sértődött, de mégis, barátságosféle dörögés volt a válasz.

— Nem, Magyarországról valók vagyunk.

— A szüleim is Magyarországról valók, — Roger felelte, érdeklődést tanúsítva, — Nazareth, Pennsylvania városban nőttem fel. A fél város beszél magyarul.

— Te is? — A két fiatalember egyszerre kérdezte.

— Igen, nagyon jól beszélek, mondják, hogy nincs is észrevehető akcentusom.

— Remek, — válaszolta a két magyar, és marasztalni szeretnék volna, ezer és egy kérdésük maradt, de Roger menni akart, és a két érdeklődő, irigység festette sárgára frissen borotvált arcukat, csak az üres levegőt tudta bámulni, mely Roger nyomában örvénylett szárazon.

Hat nappal később, időzóna változás vagy túl sok alvás napközben, pénz nélkül nincs érdemleges tevékenykedés, Roger késő éjszakáig fent maradt, és elment felfedezni Róma színesen kavargó éjszakai életét.

A magas árkádok alatt, szemben a Termini pályaudvar impozáns épületével, egy asztalnál és egy csinos leány és egy toronytermetű fekete ember társaságában, ott találta a két magyart üldögélni.

Azok is meglátták és integetni kezdtek, — Ül le az asztalunknál, eget rengető híreink vannak.

Roger keresztülnyomakodott az érthetetlen zajjal zsibongó éjjeli népek arcnélküli tömegén. Egy madárijesztő kinézetű alak egy hordóalakú kövér néember fenekébe mélyesztette ujjait és a nő viszonzásul vadul rágni kezdte a férfi száját. Két ordenáré módon kifestett nőimitátor elállta útját és szégyentelenül nyilvánvaló ajánlatot tettek neki, hogy mit szeretnének vele csinálni.

— Jöjjön szépfiú, mindössze ötezer líra, mind a kettőnkért.

— Sajnálom, de nincs pénzem.

— Háromezer, még hozzánk hasonlót soha nem tapasztaltál.

Roger eljutott az asztalhoz és ledobta magát az üres székre, amelyet az egyik magyar húzott oda neki egy hatalmas négyszögletes oszlop sarkáról túl. Biccentett a fekete felé is, de az nem válaszolt. A leány kacagott egyet csilingelő hangján, odanyújtotta kezét és bemutatkozott.

— Szabina.

— Roger, — fuvolázta vissza neki édeskés hangon, egy másodpercre megfogta a feléje nyújtott finom kezét mialatt próbálta elhessegetni a leány kíváncsú szépsége ébresztette parázna gondolatait.

— Bocsásson meg, — nézett a szemébe, — de nem egészen érttem barátai nevét.

— János és Feri, — mutatkozott be a két fiú, de a fekete ember hallgatott majd mogorván bejelentette.

— Nem ismerem őket. Tranzitban vagyok és megengedtem, hogy leüljenek asztalomhoz, ennyi az egész.

— Hová való? — kérdezte Roger angolul.

— Dél Karolina, — felelte a fekete és nagyot köpött a földre.

— Szép lehet arra fele.

— Volt már ott?

— Nem.

— Akkor nem tudhatja. Inkább azt mondja, hogy maga honnan való.

— Na, ne kapja fel úgy a vizet, — Roger mondta és haragudott egy kicsit. Mit hőzöng itt ez az ismeretlen. Szerencsére János közbeszólt és megmentette a válaszádtól.

— Mi az államokba megyünk, — mondta nagyképűen. — Északon fogunk letelepedni. Nem szeretjük George Wallace-t és fajgyűlölő korteseit a déli államokból.

— Kommunisták vagyunk, — Roger nem bírta megállni a jónak hitt vicc ellövését, de azért körbenézett, hogy nem-e hallgatódzik valaki. — Nevem Friedrich Engels és ezek itt a Marx testvérek.

— Tudom, — a fekete köpött még egyet, — fehér svihákok, akik nem voltak hajlandók elismerni, hogy Amerikában a színes bőrűeknek speciális problémákkal kell megküzdeniük.

— Csak ugratom, — Roger kezét nyújtott a fekete embernek. — ne vegye komolyan, lelkiismereti okokból megtagadtam a katonai szolgálatot, nyugodtan hívhat Mister Dezertőrnek.

— Az más, — a színes úriember válaszolt, felállt, lassan kiegyenesítette teljes két méter magasságát és masszív csontozatát és szónoki pátoSSzal kijelentette, — Én meg Leroy vagyok, és az FBI-nak dolgozom. Válogassa meg, hogy kivel viccelődik. Maga egy nagyon szerencsés balek, hogy nem vagyok szolgálatban és nincs nálam egy kiadatási űrlap a maga letartóztatására és a legközelebbi amerikai követségre való bekísérésére.

— Ugyan, Leroy, — Roger makacskodott, — maga éppen úgy dolgozik az FBI-nak, mint én a kommunistáknak. Pusztán csak beszélgetni akartam. Nem kell, hogy minden fehér embert utáljon.

— Csak a kelet európai hunkikat utálom, — Leroy harmadszor is köpött, — legjobb lenne, ha mind otthon maradna és maradna meg jó kommunistának. Az Úrnak ez a szándéka velük és én hiszek az Ő szent akaratában.

Minden bizonnyal, te vén zabzsák. Már nem vagy benne a katonaköteles sorban és nem kell, hogy elmenj Vietnámba és leszakítasd a lábadat egy aknával, gondolta Roger és egyáltalán nem bánta, hogy retúrjegyének második felét már tegnap beváltotta készpénzért.

Méltányos felháborodásában nagyokat fújva és pufogva Leroy elment és Roger végre megkérdezhetette Jánost és Ferit.

— Na, mi a nagy hír, fiúk?

— Elhatároztuk, hogy lelépünk. A többiek már tegnap visszamentek magyarba és mi kihagytuk a Fiumicino-i behajózást. Politikai menedékjogot fogunk kérni.

— Ez tisztán kolosszális, mi a következő lépésetek? Pénzetek van, van hol aludnotok?

Feri vette át a szót, — Ez evidens, mindent előre elterveztünk. Már van helyünk a Casa di Santo Stephano di Hungarese szállodában a Via Nazareth-en.

— Hol? Miféle hely az?

— Afféle különleges fogadó ahol a magyar katolikusok megszállnak, ha Rómába jönnek. Papok és ilyesmi, akik a Vatikánban dolgoznak. Apácák menedzselik a helyet és azok vannak a konyhán is. Nagyon tiszta hely, a koszt meg remek. Tegnap este már ott ettünk. Minden első osztályú, csak nem tudtunk aludni és kiszöktünk egy kicsit várost nézni.

— Mennyit kérnek a szobáért?

— Semmit, szivar. Valaki fizeti a számlánkat csak ezért, hogy borsot törjön a kommunisták orra alá.

— Viccelsz, öregfiú.

— Na, komolyan.

— Beszállhatok hozzátok negyediknek?

— Persze, de nem, mint amerikai. Te is magyar menekült kell, hogy legyél, vagy fizetsz. Tömören értelmezve, ezek a házi szabályok.

— Könnyűnek hangzik, de hogy legyen belőlem magyar szökevény? Csak amerikai útlevelem és pennsylvaniai jogosítványom.

— Csak! — Feri nagyot sóhajtott, — bár nekünk lenne ilyen problémánk.

— Ne siessetek annyira, — Roger savanyú arcot vágott. — Ahogy megérkeztetek az ígéret földjére a sorozó bizottság elkapja a grabancotokat.

— Talán Svédországba? — János javasolta és szerelmetesen tartotta markában Szabina kezét.

— Én nem megyek Svédbe, — mondta Feri kötekedően, — én félig zsidó vagyok, és New York-ban akarok kikötni. Ne aggódjatok a háború miatt. Régen vége lesz, mire rátok kerül a sor.

Roger rázta a fejét, — ne higgyétek, hogy hamar vége lesz. Azok a kicsi ferdeszeműek nagyon kemény legények és idáig minden betolakodót kinyírtak. Biztos lehetsz benne, hogy majd minket is. Nixon és Spiró

Agnew csak szórakoznak az agyatokkal. Már régen elfelejtették, amit a választások alatt ígértek.

— Svédország, — János ismételte és Szabina, csinos arcocskája kipirultan a bőségben buzogó és nyíltan kimutatott szexuális energiától lelkesen bólogatott és készségesen alátámasztotta legénye véleményét.

— Igen, mi Svédbe megyünk, Amerikában lepufogatják az elnököket.

— Igen, és az elnökjelölteket is. — Roger is bólogatott, — Én is megyek Svédországba veletek. Majd levelezünk Feri barátunkkal, vagy néha telefonálgatunk. Azt hogy fejbe lövesse magát vagy leszakítsa a lábait, az ő alapvető joga kell, hogy legyen.

— Kár gúnyolódnod velem, — mondta Feri, — tudom, hogy mit csinálok. Jobb lesz, ha azon munkálkodunk, hogy milyen mesét találjunk ki, hogy hogyan jutottál keresztül a vasfüggönyön?

— Ugyanúgy, ahogy ti hárman.

— Nem jó, nekünk volt magyar útlevelünk. Neked meg kellene játszanod, hogy elvesztetted a papírjaidat.

— Svédország, — Roger ismételte ábrándosan, — Ott beszélnek angolul, nem?

Szabina felkiáltott. — Megvan!

— Mi van meg?

— Hogy hogyan került Roger át a határon.

Roger vágyakozó pillantást vetett Szabinára. *Micsoda egy kis zabálnivaló cukorfalat*, gondolta, de fennhangon, lévén egy jól nevelt amerikai fiatalember, aki türtőzteti magát, csak ennyit mondott.

— Kisasszony, oszthatatlan figyelemmel lessem a szavait.

— Anyaszült pucéran, — Szabina kacagni kezdett, veresre pirult és a szája elé kapta a kezét. — Roger átúszott az Adrián.

— Teljesen lehetetlen, kétszáz kilométer, — János rosszalló pillantást vetett barátnőjére és jó adag féltékenység keveredett a hangjába.

— Már sokan megcsinálták, — Szabina makacskodott és szemeit rámeresztette Jánosra, — mindössze három kilométer széles öblöt kell átúszni Trieszt alatt.

— Az is elég sok, — Roger rákacsintott Szabinára és szemében sejtelmes fény villant. — Soha nem voltam nagy mestere a vízi sportoknak, de a meztelenség, ezt a lehetőséget közelebbről meg kellene vizsgálnunk. A koncepciónak jelentős potenciálja van.

Mind a négyen elmélyülten gondolkoztak egy darabig.

— Kitaláltam, — Roger tenyerével az asztalra csapott és a többiek várakozóan függesztették rá szemüket.

— Autóstoppoltam egy kamionon. — részletezte Roger az elméletet. — A sofőr letett valahol Róma elővárosaiban és valami cigánybanda kirabolt. Elvették a pénzemet, irataimat, mindenemet.

— Mi lesz a meztelenséggel? A ruhádat nem vitték el? — Szabina kérdezte, hangjába csalódás keveredett és mintha kevésbé erősen szorította volna János kezét.

— Azt hagyjuk későbbre, — Roger sokat ígérő pillantást vetett Szabinára, mintha máris cinkostársak lennének és folytatta, — pillanatnyilag nehéz lenne megmagyarázni, hogyan kerültem meztelenen és minden feltűnés nélkül a perifériákról a belvárosba. Egyelőre tartsam magamon ruháimat és mondjuk, hallottam, hogy ti hárman magyarul beszéltek, és meg voltam ijedve, nem tudtam, hogy hol vagyok, meg minden és segítséget kértem tőletek.

— Tökéletes, — Frank mély, disznóröfögés szerű hangot hallatott meglepetésében, — magam sem tudtam volna ügyesebb mesét kitalálni.

— Ha valaki bajban van, találékony kell, hogy legyen, — Rogerről sugárzott a saját zsenialításával való büszke elégedettség. Szabina boldogan vihogott, csak János arcán futott végig a kétkedés sötét árnyéka.

— Nem jó, bűzlik az egész, — mondta mérgesen.

— Semmi bűdöset nem érzek. Egyedül valami finom reggeli illata lengedez felém, amit a San Stephano házban fogunk mind a négyen elfogyasztani, — Feri felelte, rosszalló pillantást vetett akadékoskodó barátjára majd Rogerre mosolyogva lezárta a vitát. — Te, Americano, te velünk jössz. Most már közénk tartozol és punktum.

Néhány órával később, lekászálódva az első hajnali autóbusról, mely elvitte őket Róma belvárosából a hét dombok egyikére, a négy fiatal bevonszolta magát az első magyar keresztény királyról, Szent Istvánról elnevezett elegáns kertvárosi panzió modern üveg és betonból készült épületébe.

Kezét ökölbe szorítva és arcán botcsinálta fellengzős vezérszerepet játszva Feri ráütött a csengőre, mely ízléses gonddal egy csipke alapra helyezve megtörni látszott a regisztrációs pult üres magányosságát.

— Bízzátok rám, — mondta, — majd én nyomom a szöveget.

Egy telt keblű középkorú hölgy, kíváncsan formás feszesre keményített kék és fehér apácaruhája erkölcsös takarása ellenére is, sietett elő. Három helyett négyet látva földbe gyökerezett lába, arca fagyos lett és kérdően meredt a kora reggeli zavargókra.

— Ez itt Roger, — ügyesen megjátszott álszerény modorban Feri kezdte a matróna meggyőzését. — Régi barátom Budapestről, ő is most

lett disszidens és nem szándékozik visszamenni. Ha lehet, szeretnék, ha ellakhatna itt velünk.

— Asztalos Atya nincs itt, — felelte az apáca, olyan bűnbánóan, mintha ő követett volna el hazaárulást. — Ő foglalkozik a menekültek ügyeivel. Csak hétfőn fog visszajönni, de addig, néhány nap időtartamáig maradhatnak itt, mind a négyen.

— Nincs semmi pénzem, — Roger szólt. Felesleges óvatosságból, vagy talán azért, hogy elnyerje a tisztes apáca rokonszenvét, vagy félreértések elkerülése végett, nem akarván mosogatni egy meghatározatlan hosszú ideig, hogy lefizesse a vendégeskedés alatt felgyülemlett tartozásait, Roger elhatározta, hogy a nyilvánosság elé teregeti bizonytalan anyagi helyzetét.

Az apáca lemondóan megcsóválta a fejét. — Egyiküknek sincs pénze. Ha tudnák, hogy mi vár magukra nem hagynák el olyan könnyen otthonukat és hazájukat. Egyelőre, amíg nálunk vannak pénzre nincs szükségük. Asztalos Atya ki fogja egyenlíteni a számlájukat az egyház menekült alapjából. — Menjenek reggelizni, — folytatta, és, mintha saját nagylelkősége meglepte volna hozzátette, — természetesen miután bementek a kápolnába és elmondtak egy hálaimát.

A reggeliző asztalnál összeismerkedtek Brúnóval. Egy ösztövr és beképzelt alak, szalmaszínű szőke hajjal és savószerű kék szemekkel, érdeklődést elváró modorossággal szövegelve kéretlenül és kínos részletességgel magyarázta el a helyzetet.

— Sose majrézzatok Margaréta nővértől. Legnagyobb bánata, hogy a férfinem a papság keretein kívül is létezhet, bármi rémmesét beadna nektek, csakhogy fületeket-farkatokat behúзва visszaszaladjatok az anyátok szoknyája mellé. Asztalos Atya, a világ pompásabb embere, most éppen a menekült táborokat járja. Nézzem csak, ma szombat van, az atya hétfőre visszajön és segíteni fog, hogy az olasz rendőrségnél beadjátok menekültjogi kérelmetek.

— Menekülttábor, menedékjog, rendőrségi beadvány? — Roger hebegett zavartan, egy morzsa megakadt a torkán és szembe találkozott egy erőteljes köhentéssel mely tüdeje mélyéből vad erővel tört elő. — Mik ezek, miért és merre vannak?

— Az olaszok nem szeretik, ha az utcáikon csavarogtok, — Brúnó hatalmasat harapott a pirítósából, amit vastagon megkent vajjal és lekvárral. — Be kell, hogy jelentkezzetek egy befogadó állam bevándorló hivatalánál és, amíg a kérvényeteket felülvizsgálják, a menekült táborban kell laknotok.

— Veled mi a helyzet? — Roger kérdően belebámult Brúnó arcába, — Hogyhogy te itt vagy és nem valamelyik menekülttáborban?

Brúnó arcán a titkokba beavatott bennfentesek fölényes mosolya csillogott. — Voltam ott én is egy pár hónapig, de Asztalos Atya kiemelt, állást szerzett nekem Rómában, és amíg találok egy megfizethető lakást megengedi, hogy lakásában aludjak.

— Melyik országba tartasz? — Feri egy csodálkozó falubolondja együgyű hanghordozásával kérdezte Brúnót.

— Itt maradok Olaszban. Asztalos Atya dolgozik rajta, hogy szerezzen nekem állandó letelepedést. — Brúnó felelte, kirúgta maga alól a széket és nagy robajjal felállt.

— Mennem kell, — bólogatott nagyképűen miután a zaj elült, — még van egy jó pár fontos dolog, amit el kell, hogy intézzek az atyának.

Szombat este, kiadós ebédutáni alvás után a fiatalok találkoztak más törzs, esetleg tranziens Casa di Santo Stephano vendégekkel.

Először Pedróval álltak le beszélgetni. Eredetileg Péter volt a neve, Magyarországon született és pár nappal ezelőtt Bogota városából, Columbiából érkezett ide. Pedro hórihorgas alak volt, eper-veres oroszlánszerű sörénnyel, rendetlen hosszúra nőtt szakállal, és viseltes bocskorbőrre emlékeztető ráncos arccal, mely a legjobb indulatú megfigyelőt is legfeljebb egy kiszáradt citromhéjra emlékeztethette.

A három fiatalemberben és Szabinában Pedro készséges hallgatóságra talált.

— Svédország királya a barátom volt, — kezdte, — tizenöt évig voltam az udvari festője és számtalan képet pingáltam neki és feleségének. Családtagként kezeltek és szabadon járhattam be palotájukba. De nagy tévedést csináltam, Dél Amerikába, Columbiába költöztem, hogy pucér bennszülötteket fessek. Tíz évig éltem közöttük a dzsungelben. Most itt vagyok Európában. Minden jó lenne, csak borzasztóan bánom, hogy a legjobb éveimet vesztegettem el a primitíveknél.

Pedro tovább fejtegette volna okait és szívesen oktatta volna az új disszidenseket, áldozatait országuk kedvezőtlen körülményeinek, mint ahogyan hozzájuk hasonlóan ő is hontalan személy volt a Második Világháború végén, de Feri belevágott az elveszett lehetőségektől előadott lelkes szószátyárkodásába.

— A Long Island-en fogok dolgozni, aeronautikai mérnök leszek.

Pedro-Péter féltékenyen kezdte ropogatni ujjait, — tényleg az a fajta mérnök vagy, amit mondasz, — kérdezte.

— Nem, de mindig mondhatom, hogy az vagyok. Senki nem fogja kérni a diplomámat.

Pedro megkönnyebbülten sóhajtott, a kis szemétláda mégsem az, akinek kiadja magát és fejét rázva érvelni próbált vele. — Kiadhatod magad annak, akinek akarod, de ha nem tudod csinálni a munkát, hamar kirúgnak.

— Elegendő ideig ott tartanak, amíg másik helyet talállok és még egy másikat, egészen addig, amíg el nem sajátítok elegendő szak kifejezést, hogy szakértőnek higgyenek.

Az orcátlan cinizmus annyira felháborította Pedrót, hogy átment a hall túloldalára ahol beszédbe elegyedett egy pirospozsgás pappal és félelmetesen elhízott magántitkárnőjével.

A második vendég, akivel beszédbe elegyedtek Schasniak professzor volt, egy zsírosra dagadt fordított tölcser kinézetű alak, melynek nyakán sárga lámpagömbként ült óriási kopasz feje. Táskás szemredőiből merészen guvadtak előre rövidlátó golyói és képtelen volt egyetlen témánál maradni, szövegelt rendületlenül hallgatóságának, ami csak eszébe jutott.

Lenéző mosollyal arcán, elsődlegesen Rogernek magyarázott.

— San Diegóból vagyok, — kezdte, — és doktorátusi szinten tanítok politikai gazdaságtani tudományokat. Az érték egyetlen forrása az olcsó munkaerő. Mindig is az volt és az is marad. Üres spekuláció nem járul hozzá az érték növekedéséhez. Érték csak akkor gyarapodik, ha a portéka szállítására, módosítására vagy értékesítésére további munka lesz befektetve és adatik hozzá. Ezért van szükségünk a kommunistákra. Ellenőrzésük alatt ők teszik lehetővé, hogy a lehető legolcsóbb munkaerő világszerte a kapitalisták rendelkezésére áll. És természetesen az illegális bevándorlók, temérdek hasznot hajtanak munkaadóiknak, amíg társadalmi terheik kielégítését az adófizetők finanszírozzák.

A professzor várt, hagyta, hogy bölcs szavainak súlya leülepedjen hallgatósága korlátozott felfogó képességének sekélyességébe. Hagyta, hogy bazedovkóros szemeinek meredt fixírozása alátámassza széles látókörének nyilvánvaló tudományosságát. Mialatt kutatott a helyes példázat után, őszintén sajnálta, hogy hallgatóságnak csak egy alacsonyrendű menekült akadt, de mégis képességeinek a legjavát akarta nyújtani, hogy kellő hatással legyen arra is.

— Az árak, — folytatta, — mesterségesen vannak megállapítva. A különböző iparágak közötti verseny a vásárlóerő után, mely jövedelemforrást a helybeli munkabér ráták szabják meg... — itt megállt a professzor. Felismerte, hogy erősen kezd belezavarodni fejtegetésébe, bolondot csinál a saját szájából, és mint kiművelt támogatója a

szabadvállalkozás rendszerének jobban tenné, ha átmenetileg szüneteltetné szószátyárkodását. Megállt és megjátszva az őszinte érdeklődőt váratlan kérdést intézet a jelenlegi társaságát egyedül képező ismeretlen fiatalemberhez.

— Milyen vonalon dolgozik maga, Roger ugye, ha jól értettem. Melyik egyetemre járt?

Roger már tudta a szerepét. Gyakorlat teszi a mestert, gondolta és a metamorfózisához szükséges hazudozásban, hogy hiteles kelet európai menekült legyen belőle és megmeneküljön a kegyetlen háborús szolgálattól, ahol megölhetik, vagy egy életre megnyomoríthatják, ez jó alkalom volt, hogy gyakorlatot szerezzen.

— Sírásó voltam, — ahogy fennhangon hallotta saját bornírt maszlagját kimondani, megdöbbsent, de mivel mondott A-t, B-t is kellett mondjon és folytatta, — Budapesten. Az éjszakai műszakot csináltam Közép Európa legnagyobb temetőjében.

A professzor nem hitt neki. De ebéd után voltak és lassan álmosodni kezdett, nem volt kedve boncolgatni, hogy miért hazudik ez a tisztára amerikai kinézetű fiatalember. Még csak egy nyilvánvaló kérdésre futott erejéből, amire választ minden bizonytalansággal nem is várt.

— Mi készítette, hogy elhagyja a hazáját?

Erre a kérdésre Roger őszintén válaszolhatott, jó érzés volt, hogy nem kellett örökké hazudnia.

— Hogy megússzam a katonai szolgálatot.

— Bölcs elhatározás, — bólogatott a professzor elismerően.

Rogernek az alagsorban jutott szoba. Fürdő nem volt hozzá, hideg és meleg folyóvíz ősidők óta soha nem elegendő Rómában és szutykosnak érezte magát. Bőrét megszáradt izzadság csípte és a felgyülemlett kosz széles pászmákban viszkedett ahol a ruha hozzáért. Kióvakodott a folyosóra, hogy találjon egy zuhanyozót, ahol lemoshatja magáról a mocskot.

Egy apácaruhába öltözött fiatal nőt talált a folyosó fordulóján túl. Egy hegynagyságú halomból a kis hölgy lepedőket, ágyneműt és törülközőket tömött bele három vaskos mosógépbe. Ahogy meglátta a törülközőt és szappant kezében tartó fiatalembert, a leártatlanabb női vélemény szerint is jóképű és sportosan sovány, tétován és egyedül keresgélni az elhagyott szuterénban, a fiatal nő hasadó rózsaszínű veres színére pirult és finoman reszkető remegések színezték hangját, ahogy megszólalt.

— Keres valamit, lehetek a segítségére?

Olyan csodálatosan fiatal és üde volt. Égszínkéék apácaruha rajta, lágyan aláhulló, mintha finom tapintású selyemből lenne szőve és érett eper nagyságú mellbimbói merészen emelkedtek előre leányos kebleiből, a csábos külsejű teremtes nem tartozott ide erre a helyre, ahol szüzességet és önmegtartóztatást illet fogadni.

Szégyellve magát szennyes elképzeléseiért, bűnös és parázna jellegű kísértésbe vivő gondolataiért, melyeket az angyali lény erkölcséről feltételezett, Roger térdei elgyengültek, lábai reszketni kezdtek és a vér vadul tolult a félelmetes szerszámba mely ijesztően lógott a lába között. Tisztességes erőfeszítéssel próbálkozva, hogy szemtelen ágaskodásával el ne ijessze a minden bizonnyal félénk tüneményt, álnokul ártatlan mosolyt produkált arcára és ügyesen eltitkolta a testét gyors ütemben elborító leküzdhetetlennek érződő vágyat.

— Zuhanyozót keresek, — dadogta és érezte, hogy arcát vérveresre festi a szégyenlős pír.

A kis apáca kezei teli voltak szennyes ruhával, de egyik formásan hosszú lábát kivillantotta, merészen előre rúgott és kinyitott egy ajtót közvetlen a mosógépek mellett.

— Itt, — mondta, — Ez az egyetlen fürdőszoba, ami idelent van. Zuhany nincs, de van egy nagy mosdó és az, — intett előre fejével és, ha lehet, még lilászörösebbre pirult.

Roger közelebb lépett és madárszerűen kinyújtva hosszú nyakát belesett a helyiségbe. A padlóra szerelt török vécé mellett, egy porcellán négyszög lukkal a közepén, nem meglepetés, már látott régebben ilyen szennyelvezetési alkatosságokat, egy szokatlan külsejű angolvécészerű alkotmány állt, kivéve a csésze alján a luk helyett egy perforált fémdarab fénylett, mintha egy felfele fordított zuhanyrózsát szerelt volna oda valaki.

— Azt meg mire használják, — kérdezte, és mintha némi kijózanodás keveredett volna érzéseibe. A leány mégsem egy felszentelt menyei tünemény, egy emberi lény kell, hogy legyen és nem egy szárny nélküli angyal a mérhetetlen magasságokból.

— Tudod te azt, — a leány letegezte, — hogy megmosd magad, — és kissé félrefordulva benyomta az utolsó adag ruhát is a harmadik mosógépbe.

— Hogyan? — Roger játszotta a tudatlant.

— Ráülsz.

— Hogyan kell ráülni?

A leány kuncogott, — tudod te azt, hogy hogyan. — mondta és tánc lépésben végig billegett a mosógépek mellett és mindegyiken benyomta az indítógombot. Majd feléjük hajolva beleöntötte a mosószeret és egy futó pillanatra kacéran ránézett a fiúra. — Nem tudtad, hogy

Olaszországban nincsenek zuhanyok. Ugyanúgy ahogy leülő vécék sincsenek. Le kell guggolnod, ha el akarod végezni dolgodat.

Roger letette törülközőjét és szappanát és egy romantikus Rómeó ártatlanságával kérdezte, — Te apáca vagy?

— Még nem, még nem tettem le a végső fogadalmamat, — felelte a leány és mintha meg akarná mutatni, hogyan kell kuporogni leült egy alacsony sámlira és Rogerre nézett. — Ha akarod, kimosom a ruhádat, úgy nézem, hogy már erősen rájuk fér egy tisztítás. — Fuvolázta kedvesen és hangja finom volt és nőiesen gondoskodó, teli anyáskodva aggódó figyelemmel és szeretettel.

— Köszönöm, — felelte Roger, — remélem, hogy nem terhellek feleslegesen, de a szobámba még van egy bőröndre való szennyes. Idehozhatnám azokat is?

Roger várt és tűnődött. Nem szép tőle, hogy ennyire kihasználja ennek a teremtésnek az emberek jóságába vetett hitét, nyilvánvalóan hiányos tapasztalatait, hogy hogyan kezeljen idegeneket, az apácakolostor falain kívülieket. De miért ne? A leány is egyedül és ő is. Két magányos lélek egymásnak elrendeltetve, hogy találkozzanak és megerősítsék egymást, egy döntés olyannyira mélyenszántó és végleges és mégis olyan könnyedén elkövetett. És elmosolyodott, finoman, megnyerően, mint egy igaz barát, szerető talán, és kedvesen kérdezte.

— Úgy restellem, nem is tudom a nevét.

— Mária, — a csendes alázatot, mint árnyék futott végig a lány arcán és bánatosra tompította fiatalos jókedvét, — a szüleim, főleg apám, miután csodával határos módon kiszabadult a kommunisták börtönéből, szent fogadalmat tett, hogy elsőszülött leánya Isten szolgálatára fogja szentelni életét.

— Értem, — felelte Roger és ujjai hegyével megérintette a leány finoman reszkető bőrét, — Mária egy szépséges név, de azt hittem, hogy maga a saját akaratából van itt.

— A sajátomból, de kétségeim vannak. Nem fogom tudni elvégezni, amit Isten elvár tőlem. Egy életre szóló elkötelezettség rettenetesen nagy áldozat.

— Isten nem akarja, hogy eldobd életed. Isten szeretné, ha szépséges lennél, férjhez mennél és gyermekeid lennének. Isten akarja, hogy szeressél és szeressenek. Isten azt akarja, hogy boldog légy.

A kitaszított szerelemisten, Erósz átka, a szerelem hívogatóan lobogó lángjai körbefogták és táncba vitték Máriát, a fiatal novíciát. Elfordult Rogertől, talán a férfi nem fogja észrevenni könnyeit, vagy az elkárhozás tűzével égető vágyat, hogy valaki megérintse, és gyengéd szerelemmel ölelje át. Eszébe jutott a gyóntatószékben elszenvendő szégyene, a kiszabott megalázó büntetés, ha be kell majd vallania bűnös

vágyát egy felszentelt atyának. Érezte, többet nem tudná a fiatal férfi tekintetét állni anélkül, hogy karjaiba ne omolna és saját akaratát alá ne rendelné a hódítóénak.

A férfi nem mozdult, nem volt hajlandó eltűnni életéből, makacsul ragaszkodott ottlétéhez és halk szavakkal beszélt hozzá, míg forróan égető lehelete a leány vállának mezítelen bőrét perzselte.

— Rogernek hívnak. Tudom, ronda, fertelmesen undorító név, de kinél emelhetnék érte panaszt. Földönfutó menekült vagyok és nincs hazám, amit a magaménak mondhatok. De nem félek. Tudom, a világon vannak rossz emberek is, de többen vannak a jók. És én csak a jókat akarom ismerni.

Maria visszafordult, arccal feléje, a fiatal férfi látta a leány ajkait, remegő, duzzadt vággal teli ajkait, a rettenetes félelmet és az ellenállhatatlan kívánságot benne, ahogy felajánlotta és kívánta, követelte a férfi szerelmes csókját érezni.

Roger finoman hozzáértette a száját Máriáéhoz, néhány másodpercre, egy percnyire, egy felejthetetlen örökkévalóságig, a lázas csók két magányos lélek között kötött örökké szóló szövetséget pecsételt meg.

Megdöbbenve bűnös tettének horderejétől egy leheletnyire visszahúzódott. Egy Úrnak ajánlott szent leányt csókolt meg, egy felszentelt helyen, ahol ő csak egy megtűrt senkiházi volt. A konvent legféltettebb kincsét lopta el, egy jövődöbéli szentéletű apácától fosztotta meg Isten kiválasztott leányait.

Egy lábon állva és óvatosan egyensúlyozva a másikat a mosdó felett, Roger lemosakodott és magára tekerte a törülközőt miután végzett.

Óvatosan kinyitotta az ajtót és Mária még mindig ott volt és nézte a brummogó mosógépeket. Mélyen belemerülve ábrándos gondolataiba, egy kényelmetlen, önkínzó testhelyzetben gubbasztott az apró sámlis szélén. Ahogy meglátta a fiút kilépni a fürdőből, életre kelt, kedve kivirágzott, mintha szépséges mezei virág lenne a gyomos aljnövényzet és a rengeteg csípős csalán között.

A fiú szorosan tartotta magán a törülközőt, bocsánatkérően mosolygott és exkuzálta magát. — Megyek a szobámba valamit felvenni és azonnal jövök vissza a többivel.

A kis apáca játékosan rákacsintott, — ne félj, itt leszek. Hozd csak az összes szennyesed. Lesz hely, az első gép már csinálja a végső öblítést.

Roger elment és rövidesen visszajött. Egyik kezében egy ölnyi ruhát hozott, összegyűrt farmerokat, gatyákat és hetes pólóingeket, és a másikon egy bőröndöt.

Megállt és félénken Máriához szólt. — Pár hónapig lent kell lennem valamelyik menekülttáborban, vigyáznál a dolgaimra, amíg távol leszek.

— Igen, — válaszolta a leány, — de csak akkor, ha ígéred, hogy visszajössz értük.

— Visszajövök, de nem ócska ruháimért és vacak emléktárgyaimért. Érted szeretnék visszajönni és szeretnék megmenteni.

— Ne ígérj valamit, amit nem tudsz megtartani, — Mária megrázkódott, hirtelen rettenetes rossz előérzet szállt reá.

— Visszajövök, —ígérte a fiú halálos komolyan.

— Még a családi nevedet sem tudom és fogalmam sincs, hogy ki vagy, — mondta Mária és megvetette a lábát, elkészült a legrosszabbra, valami itt történni fog, ebből az álomból fel kell, hogy ébredjen.

— Mária, messziről jövök és az ismeretlenbe tartok. Csak egyetlen dologban vagyok biztos, hogy vissza akarok jönni érted, és meg akarok ismerni jobban. Ki vagyok én? Már abban sem vagyok biztos, éppen úgy össze vagyok zavarodva, mint bárki a helyemben. Nem akarok hazudni neked, de az igazságot sem tudom elmondani.

— Nős vagy, vagy szeretőd van Magyarországon, lehet, hogy mind a kettő. — Mária hangja fájdalmasan elcsuklott. — Sok férfi elhagyja családját és politikai menekültnek adják ki magukat. Te is azok közül való vagy?

— Nem, egyáltalában nem. Nőtlen vagyok és barátnőre idáig még nem volt időm. Pár hete fejeztem be az egyetemet, diplomás mérnök vagyok.

— Elismerésre méltó eredmény, de akkor mi elől futsz?

— Nem tudom. Predesztináció, nem tudnám megmagyarázni. De, ahogy rendbe jönnek a dolgaim, visszajövök érted.

— Nincs okom, hogy ne bízzak benned és nincs okom, hogy ne várjak. — Mária felelt és megcsókolták egymást. Testük összeért, és tűzforró szerelmi egybeolvadásban vadul ölelték egymást, de a leány nem merészelt tovább lépni és a fiú nem erőltette.

— Kérlek, menj, — könyörgött a kis novícia, — mielőtt a rendfőnök anya elkap minket.

Roger hátralépett. — Te és én, mi ketten az egész világ ellen. — mondta és a Mária szemébe nézett.

— Ne feledd, — a leány suttogta, — én hiszek neked és nem kényszerítelek, hogy ígéretet tégy. Ha nem jössz vissza, leteszem örök

eskümet és ki fogom mondani végső fogadalmamat az anyaszentegyház és Isten színe előtt.

— Ez Isten akarata elleni véték lenne, — Roger magához húzta a reszkető leányt, — és én nem engedhetem, hogy elkövesd.

Vasárnap késő este Asztalos Atya is előkerült. Az atya kövérkés, alacsony és csirkemellű férfi volt. Az orra szögletesen szélesnek látszott és visszeres arcbőre idült alkoholizmusról és a férfias mulatozások kedvelléséről tanúskodott. Nem látszott rajta, hogy nagyon érdekelné a négy menekült ügye, de munkájához tartozott a velük való törődés. Fehér papgallérját kilazítva papírt és tollat vett elő és leült egy alacsony koktél asztalka mellé.

— Neveik? — kérdezte mogorván és leírta a válaszokat.

— Vallásuk? — jött a következő kérdés.

Hárman habozás nélkül, egyszerre feleltek, — Római Katolikus.

Feri szemében az ellenkezés lángja lobbant. — Én meg zsidó, — mondta kihívóan.

Asztalos Atya meglepetten nézett fel, — akkor mit akar tőlem?

Kínos csend lett. Feri gondolkodott egy keveset majd igazi pesti flaszterstílusban kijelentette. — A ménkö üssön belém, ha tudom.

Asztalos Atya nem zavartatta magát, nyugodtan kihúzta Feri nevét a listáról és elutasítóan legyintett egyet.

— Holnap reggel menjen el a Zsidó Újratelepítési Bizottsághoz. A Via Vittorio Veneto sugárúton vannak, az Amerikai Követség mellett.

Utána a másik háromhoz szólt. — Maguk härman, jöjjenek holnap délelött az irodámba. A Via Del Corridori téren vagyok a Vatikán mellett. A titkárnóm majd segít maguknak kitölteni a menedékjogi kérelmüket. A kérvényeket elviszik a Questura di Roma rendőrségre, majd azok leutaztatják magukat a Latinai menekülttáborba.

— Van valami kérdésük, — kérdezte az Atya és tovább írogatott.

A fiatalok csendbe maradtak, nem mertek megszólalni, nehogy a pap megleckéztesse őket, végül Roger szólalt meg, azt is csak félve és halkan.

— Nincs.

Asztalos Atya felállt, szeme sarkából Roger látta, hogy Brúnó, az atya létratermetű kékszemű protekciósa megjött és éles szögben balra fordulva egyenesen felsietett a szobákhoz vezető lépcsőkön.

A pap összecsapta irattartóját és búcsút morgott.

— Mennem kell, itt az ideje, hogy lepihenjek éjszakára.

Másnap, hétfőn a három főre csökkent csoport tizenkét óra hosszat töltött a Questurán. Kora reggel kezdték és egyikköjüket a másik után sorra behívták egy belső szobába.

Egy olajos bőrű behemót érett vadgesztenye szerű szemeit Rogerre meresztette és kérdezgetni kezdte.

— Neve?

— Szabó Roger, — félhazugság, keresztnéve valóban Roger volt.

— Állandó lakhelye?

Roger bement a Feri budapesti címét.

— Anyja neve?

Erre megint az igazat lehetett válaszolni.

— Munkahelye?

— Most végeztem az egyetemet, mérnök vagyok. Egyelőre még nem vagyok állásban. — Ez is igaz volt, Roger nem hazudott.

A detektív tovább faggatózott. Roger próbálta elkerülni a felesleges koholmányokat. Pontosan kellett emlékeznie, hogy mire mit válaszolt. Valaki máshol biztosan többször is el fogja kérdezni ugyanezeket a kérdéseket.

Később Rogert még kétszer behívták. Fordítani kellett magyarból angolra Szabinának és Jánosnak. A detektív csak olaszul tudott és angolul, Szabina és János csak magyarul, nem volt könnyű, de Roger segítségével sikeresen lezajlott mind a három interjú.

Ezzel jól eltelt az idő és már déli tizenkettő volt mire befejezték a kikérdezést. A detektívek elmentek ebédelni és a menekülteket otthagyták az előtérben minden étel és víz nélkül. Rajtuk kívül több százan is voltak, köztük tucatnyi amerikai, de senki nem törődött velük. Ételt senki nem hozott magával, ők voltak az egyetlenek, akiknek reggeltől estig ott kellett maradniuk. Két órán belül mindenki más távozott.

Roger kételkedni kezdett döntésének bölcsességében. Talán mégsem ez a legjárhatóbb út, hogy elkerülje a Vietnámi vérontást.

Este tíz óra fele két idáig még nem látott civil ruhás rendőr érkezett. Széles mosollyal gesztikulálva próbáltak valamit magyarázni a három menekültnek.

Nem volt elég, hogy a két olasz egy szót sem tudott angolul, de még jelbeszédük is teljesen érthetetlen volt. A rejtélyes hadonászás sokáig eltartott, mire sűrű integetések és ruhaujj húzogatások után megértették, hogy követniük kell a két alakot. Lementek a földszintre és az egyik rendőr bement az épületen belüli kávézóba, hogy vegyen némi harapnivalót és frissítő italokat.

Reggel óta nem ettek. Az étel láttára a két kiéhezett fiatalember és Szabina szemei kocsányokon lógtak, de pénzük nem volt és csak nagyokat nyeltek, hogy csillapítsák étvágyukat.

A kisebbik detektív rokonszenvezett Rogerrel és vett neki két csokoládészeletet, saját pénzén, erre az olasz állam költségvetéséből már nem jutott.

Roger az egyiket Szabinának adta és a másikat megfelezte Jánossal.

Tizenegy óra felé a két detektív és a menekültek átmentek az utca túloldalára, a Termini pályaudvarra és felszálltak egy vonatra. Kicsivel később más detektívek két jugoszlávot hoztak. Az öregebbik aszott képű pedofil bácsinak nézett ki az Interpol legintenzívebben körözötték listájáról, a fiatalabbik pedig egy tejfeles arcú, sovány és buta kölök, jelenlegi áldozatának benyomását tette. A megnövekedett csoport betelepedett egy kupéba, az őrizetese az ablakhoz közel és a rendőrök az ajtónál helyezkedtek el. Roger közvetlenül az ablak mellé került. A vele szembeni ülést, éhes tekintetével és kedvét vesztett mosolyával Szabina foglalta el. Lopva ránézett, a leány arcocskája még leromolva is csinosnak és kíváncsnak tűnt.

Éjfél fele a mozdony nagyot rántott a szerelvényen, megindultak és kigurultak az állomásról. A kerekek ritmikus csattogása és a vagon egyenletes himbálózása elringatta az utasokat és az elsötétített fülkében legtöbbjük elaludt. A két rendőr és János hangosan horkolt, a pedofil vigyorgott és gyűrött szélűre és zsírosra használt gyerekpornó képeket akart mutatni Rogernek. Roger elhúzódott tőle és behunyta a szemét.

Kint a sötét éjszakában a vékony újhold keskeny sarlója szégyenlősen kibújt a felhők mögül és sápadt fényével megvilágította a mellettük elrohanó római táj sötét cédrusait. Roger felrezzent, gyengéd tapintást érzett lába között és félig kinyitotta ólomsúlyra nehezült álmos szempilláit.

Szabina tágra nyílt szemekkel nézett rá, fekete pupillái, mint két fényes olajbogyó csillogtak a sötétben. Cipőjéből kihúzta egyik lábát, kinyújtotta, átért vele a szembeni ülésre és lábfejét a fiatal férfi ágyékához nyomta.

Roger ösztönszerűen összeszorította combjait és két kezével megragadta a leány bokáját

Szabina felnyögött, — Nagyon fáj, masszírozd meg légy szíves.

A leány, esendően és védtelenül fiatal volt és zabálnivaló.

Párnázottan kerekded idomaival a legingerlőbb helyeken és finoman hajló gyenge válljaival és sárgadinnye nagyságú melleivel bűnre csábítóan kíváncsnak tűnt a kupé sejtelmes homályában. Pajzánul hívogató mosolya félreérthetetlen, Roger gondolta, Szabina még táncolni akar velem ma éjszaka.

Nem élt még a földön olyan férfi, aki nemet tudott volna mondani.

János, Szabina magyarból való fiúja aludt, mint egy hegyi mormota a tél közepén. Nyelve kilógott tátott szájából, horkantott időnként, fogalma sem volt, hogy mi történik.

Roger keményedése szégyenteljesen spontán volt. Férfiassága szinte széjjelszakította farmer nadrágjának kemény szövetét.

Szabina szájához emelte ujját és izgalomtól rekedtes hangon suttozta, — csendbe légy, otthagyhatom a lábam?

Roger Jánosra pillantott. A fiatalember feje Szabina kerek vállára billent és mintha rossz álma lenne keservesen felnyögött.

— Mit fog szólni hozzá, — intett feléje.

— Ez a hintáslegény? Nem kell, hogy mindent tudjon, amit én csinállok.

Rogert zavarták a többiek. Nem volt benne biztos, hogy Szabina nem volt egy veszélyes lidérc, egy bajkeverő boszorka, mégis nem tudott ellent állni buja vágyának, az állatias módon való vad akarásának, hogy beleharapjon Szabina fehér húsába, most ebben a percben és itt és szégyentelen vigyorral az arcán javasolta.

— Gyere ki velem a folyosó végibe.

A leány összecsücsörítette a száját, alig észrevehetően bólintott és igent susogott.

— Menj előre, egy perc múlva megyek utánad.

Roger felkászálódott, próbált átlépni a kinyújtott lábakon és nyomta félre a vastag combokat és a testes ülepeket. Szinte elérte az ajtót, de az ajtónál ülő detektív felneszelt és lábával elzárta útját.

— Megyek a vécére, — morogta Roger.

— Elkísérem, — felelte az olasz, és térden rúgta kollegáját. — Ébredj — mondta neki, — figyeld a többi.

Roger csalódottan nézett Szabinára. János feje békés szendergéssel pihent a leány ölébe, de az őt nézte és némán mozgatta ajkait.

— Majd még lesz alkalom, ígérem, hogy megtartom a szavam.

A detektív az ajtón kívül őrködött, amíg János a vécében becélozta a rozsdás lyukat és a rohanó sínekre eresztette bánatát. Befejezte, felhúzta a zipzárt és kitámolygott a bűzlő helyiségből. A rendőr visszakísérte a kupéba, ahol ismét megrúgta társát, ezúttal a sípcsontján.

— Salvatore, figyeld őket, nagydologra kell mennem, túl sok tejfeles babot főzött a feleségem vacsorára.

Hajnal felé a vonat megállt egy apró, unalmas állomásnál, a menekülteket leirányították a detektívek és egy szürke, berácsozott ablakú autóbusz elvitte őket a menekülttáborba.

A bejáratnál az olasz nemzet három színére festett sorompó állta útjukat. Egy savanyúképző őr, beragadt szemeit álmosan hunyorgatva, megolvasta őket egy listáról és feltekerte a sorompót. Lassú léptekkel elvezette őket egy kopottas kőépülethez és intett, hogy várjanak.

— Regisztrálniuk kell, — mondta és cigarettára gyújtott. — Kilencre majd csak bejön valaki.

Ugyanaz a formaság, kérdések és válaszok, rendőrtisztek gépelik saját jelentéseiket, gyilkolják az angol nyelvtan szabályait, ujjlenyomat vétel ismét, és az Olasz Köztársaság hivatalosan befogadta őket a Latinai Menekülttáborba.

Telt az idő, tizenegy fele ágyneműt és egy felgöngyölhető matracot utaltak ki nekik és útjukra engedték őket.

A tábor, Első Világháború korabeli kaszárnya maradvány, a dicső fegyverek egykori otthona, most minden karbantartás nélkül ezernyi menekültnek nyújtott szálláshelyet, tucatnyi országból, népekből melyek történelmileg gyűlöltek egymást, vallási és faji szempontból egyaránt.

Hátul, egy évszázados kőépületben, közel a magas betonkerítéshez találtak egy üres szobát. A szobában, hármuk részére két vaságy állt, sodronymatraccal és rozsdásodó kerettel.

Elektromos áram nem volt a szobában és az ablakok legalább három méter magasban voltak a kőpadló felett, de a folyosó végén fürdő tátongott, sorzuhannyal és vécékagylókkal, melyre végre le lehetett ülni.

A víz jéghideg volt, a meleg csap fogója hiányzott és a csövekről még nem olvadt le az éjszakai dér. De mégis iható folyóvíz állt rendelkezésükre, ezen idáig ismeretlen luxus a Balkán hegyeiből átvándorolt népes kecskepásztor családok számára.

Valaki, ordító nagyságú veres betűkkel közvetlen a három méter magas mennyezet alá, felírta a falra, becsületesen komoly munka vajmi belvárosi magyar fiatal részéről, félre nem érthető anatómiáját a nemi szerveknek és a szeretkezés kitekert aktusainak, kitörölhetetlen el nem évülhető bizonyítékát a táborban bőségesen buzogó ifjúi hévnek.

Nehéz terhüket gyorsan ledobták az ágyakra, bekötötték az ajtót az udvaron talált vastag drótdarabbal és megindultak, hogy valami helyet találjanak ahol végre étkezni lehetett.

A kávéház, hatalmas hodály asztalokkal, székekkel és egy hosszú kiszolgáló pulttal ahol kellemes meglepetésükre csak egy rövid sor várakozott az étel kiosztására.

Hamar rájöttek, hogy miért, az étel gyakorlatilag ehetetlen volt.

Paradicsomos főtt makaróni, alapanyaga csirizes ragasztóra emlékeztetett, a vékony szósz és rajta a néhány morzsa romlott darált hús feketére kozmázva és a második választék, apró szardínia halak prézlis motorolajban, fejekkel, szemekkel, nyúlós belekkel és hártvás uszonyokkal együtt kondérban kisütve. Ha valaki normális étvágyú személy meg is kóstolta a fertelmességet, a keservesen összerágott étel sokáig émelyítően kesernyés ízt hagyott szájában.

Az ebéd legjobb része, egyetlen élvezhető része egy fehér cipó volt, egy jódarab, jóízű, dagasztott, foszlós béllal ropogós karéjjal tökéletesre kisütött ízletesség. Hozzá ihattak annyi klóros vizet amennyi csak jólesett.

Éhesek lévén, a korgó gyomrú szédülés határáig, Roger és János szedtek a makaróniból, púposra töltötték a táborraktárban kapott műanyag mélytányérjukat, elővették a hozzá kiutalt műanyag evőeszközeiket, ételüket beborították néhány darab hallal és nekiindultak üres asztalt keresni. Szabina kihagyta a prézlis szardíniát, fitos orrocskáját elfintorítva szedegetett néhány darabot a makaróniból és nézegetett a delikateszen pult felé, ahol egy idősebb nő felvágottakat, kaszinótojásokat és sajtokat árult.

János követte a leány szemét és barátságtalanul morogta.

— Ne nézegess, csemegére nincs pénzünk.

— Ugyan, — szólalt meg Roger, — ma ünnepelünk. — mondta és zsebéből kihúzott egy lepedőnagyságú tízezer lírás bankjegyet. — Megengeditek, — folytatta és egy pillanatra Jánosra nézett, — vagyonom romjai, de nem számít. Engedjük meg Szabinának, hogy vegye meg, amit szeme szája kíván és lakasson minket is jól. Megérdemeljük. Nem?

Szabina kikapta Roger kezéből a pénzt, cuppanós csókot nyomott arcára és merészen riszálva szépséges fenekét elvonaglott, hogy hozzon valami ehető táplálékot. Két lépés után visszafordult és kihívóan nézett fiújára, Jánosra.

János szája tele volt makarónival, a veres szósz lefolyt kisfiús állára és goromba darabossággal morogta. — Mi a problémád te kicsi szuka, pontosan tudtad, hogy mibe keveredsz bele, mikor megengedtem, hogy velem gyere.

Szabina Jánosra öltötte rózsaszínű nyelvét, — Törődj a te dolgoddal, — felelte, — semmi közöd hozzá, amit nekem kell csinálni, hogy megszerezsem, amire szükségem van.

A leány rövidesen visszatért három csomag felvágottal, hat doboz sörrel, lecsapta a visszajáró pénzt az asztalra és ellenállhatatlan bájjal kacagott egyet.

— Ünnepelhetünk, srácok, megjött a terület asztalkám.

Két fiatalember, egy colos és egy félbevágott törpe idáig a bejárat melletti pin-ballgépen játszottak, elkaphattak néhány szófoszlányt és odaléptek asztalukhoz.

— Magyarok vagytok? — Vigyorogtak barátságosan.

János barátságatlanul elhúzta a száját, — Aha, de ki kérdezi, van nevetek?

— Béla és Laci, — a két fiú sietve vágott egymás szavába. — Ti újak vagytok a táborban, nem?

— Foglaljatok helyet, — Roger bólogatott, de János rázta a fejét.

Roger rosszalló pillantást vetett Jánosra, — információ nem a fákon terem ingyen, — mondta és a két latorkinézetű felé fordult, akik unott közömbösséggel ácsorogtak az asztal mellett és szégyentelenül bámultak bele Szabina blúzába. Majd közelebb húzott két széket és folytatta, — Ne törődjetelek vele és üljetelek le. A kommunisták sok gazemberségbe belevitték barátunkat és a modora még némi csiszolásra szorul. — és várt, hogy tréfáján nevéssenek, de senki még csak el sem mosolyodott. Erre széjjeltárta karjait és nagyot sóhajtott. — Hej, szeressük egymást, gyerekek, hát magyarok vagyunk, ne szégyenkezzetek és faljatok velünk egy-két harapást.

A szűken mért felvágott adagok hamar elfogytak. Szabina ugyan megmentette a magáét, de Roger lemondott a sajátjáról a vendégek javára.

— Hogy ityegődik a fityegő, itt lent Latinán, — kérdezte, — mi a legjobb hasadék ahol be lehet egy kicsit csúsztatni.

Arcán a jól informált bennfentesek fensőséges vigyorával, Béla, fél méterrel magasabb, mint mélynövésű barátja vette át a szót.

— Először az interjúra mentek.

— Interjú, mi az? Mikor?

— Két vagy három hét múlva, kell, hogy nézzétek a bulletin táblát a bejárat mellett. Ha meglátod a neved a listán, menned kell, különben hat hónapig elfelejtkeznek rólad, mintha nem is léteznél.

— Miket kérdezgetnek az interjún, — Roger kérdezte és egy doboz sört tolt Béla elé.

Béla nagyot húzott a sörből, köhentett, a félig rágott ételdarabok zuhanyként záporoztak Roger ingére, majd folytatta bő lére eresztett előadását. — Kiválasztasz egy országot, ahova menni akarsz. Legtöbben Amerikába megyünk. Azok vannak a legjobban megszervezve, egy hónapon belül leszállítanak Nápolyba egy teljes orvosira. Utána szponzort kell, hogy szerezzél, aki fizeti a New Yorkba való repülőutadat és anyagi felelősséget vállal érted. Hat hónapon belül garantáltan kikerülsz innen. Svédország, néhány nyomott oda is megy. Túl hideg és megint egy olyan nyelvet tanulsz meg, amit csak hatmillió ember beszél. Ausztrália, oda meg csak a feddhetetlen morálisúakat veszik be.

Szabina kikerekítette a szemét és gúnyos hangon kérdezte.

— Van valami probléma a te moralitásoddal, azért még Amerikába?

Saját zsenialitásától elvakítva Béla eleresztette füle mellett Szabina élcelődését és folytatta. — Nem erről van szó. Én ugyan hátrahagytam a feleségemet Budapesten és az Ausztrálok be sem veszik kérvényemet, amíg el nem válok tőle, de amúgy sem mennék oda. Sok a mérges kígyó és nagyon messze van.

— Lacival mi a helyzet? — Szabina tovább élcelődött, — Ő se jött ki az anyósával? És ő is otthagytott egy feleséget, esetleg még egy pár pulyát is.

— Na, nem én, — horkant fel a kis növésű fiatalember meglepően mély hangon, — Az én erkölcseim feddhetetlenek, még erkölcsi bizonyítványom is volt, csak elvesztettem.

— Igen, igen, sokat jársz a templomba. Asztalos atya a legjobb kebelbarátod az egész délvidéken, — röhögött Béla és vadul rúgta a földet örömében.

— Na és, — Laci felelte és elkapta a sört Béla elől. — Én azért szeretem a nőket. Nem tehetek róla, hogy az atya romantikus érzelmeket dédelget keblében utánam. Nem zavarok senkit vele, ha néha engedem, hogy tapogasson.

A két bennfentes hangos röhejre fakadt. Kezüikkel verték az asztalt és csapkodták egymás lábszárát. Szégyentelen boldogsággal élvezték az életet, mintha soha még ilyen dolguk nem lett volna, mint itt a menekülttáborban.

— Szerencsétek van, — mondta Béla miután lecsillapodtak. — A tábor üres. Tél van, nyáron tízszer ennyin vannak.

— Sok az albán, — kérdezte Roger és kissé elfordult, hogy megszámolja mennyi pénze maradt. — Mi a dörgés azokkal?

— Azokkal? Jobb, ha messzire kikerülsz őket, — Béla a kasszírnő fele kezdett nézelődni, hátha Roger érti a célzást és vesz még nekik sört.

— Az első sértésre kést rántanak és leszúrnak, mint egy újévi malacot. Ha hozzászólsz a nőkhez, átvágják a torkodat. Ránézel egy albán lányra vagy egy feleségre azonnal benne vagy a pácba. Állítólag üldözik őket Jugoszláviában, mert egész évben egyenletes ütemben érkeznek.

Kecskékkel, csirkékkel, több feleséggel, és tucatnyi gyerekkel, bármivel, amit rá tudnak kötni egy öszvér hátára.

— Akartok még sört? — javasolta Roger miután megszámolta maradék pénzét és látta, hogy újdonsült barátainak milyen remek hangulata kezd lenni.

— Vegyünk inkább egy demizson L'Ambrusco bort, — javasolta Laci és fülétől a szájáig ért a szája örömeiben. — És folytassuk szobánk magánkényelmében további oktatgatásokat.

Egy demizson L'Ambrusco, fontolgatta Roger, az összes maradék pénzemet felemészti. Nem a helyes irányban haladunk előre ezzel a két huligánnal.

— Sajnálom, mennünk kell, — mondta határozottan.

— Ugyan már, mi ez a nagy sietség? Holnap reggel nem kell felkelnetek, hogy a tábor bejáratánál kínáljátok magatokat a helybeli napszámos piacon. — Laci tiltakozott és Szabina combjára téve kezét egy klinikai idióta nyáladzó vigyorával várta a hatást.

— Lehet, hogy ki kell állnunk, — mondta Roger, felállt és kezénél fogva felhúzta Szabinát. — Főleg akkor, ha utolsó fillérünket is elisszuk.

Béla és Laci vigyora savanyú grimaszba torzult. — Ahogy gondoljátok, — mondták egyszerre és szedelőzködni kezdtek. — legyen szerencsétek az albánokkal, ne mondjátok, hogy nem akartunk figyelmeztetni benneteket.

Visszatérve a szobájukba Roger odaintette Jánost, — Gyere, kell találnunk egy harmadik ágyat.

Egyik üres szobát a másik után nézték végig. Az ötödikben találtak négy üres vaságyat. Az egyiket becipelték szobájukba és Szabina megágyazott mind a hármuknak.

— Kipróbálom a zuhanyozót, — mondta utána, — egyikőtök jöjjön velem és vigyázza a bejáratot, amíg lemosom magam.

János akadékoskodott. — Egyszer aludni kellene, fáradt vagyok. Ez a menekült marhaság teljes lelki romlásba dönt. — morogta és minden további nélkül hanyatt dobta magát az egyik ágyon.

— Megyek veled, — Roger ajánlotta a leánynak készségesen, — Vedd a szappanodat és a törülközőt. Ne félj, majd én őrt állok.

— Igaz úriember, — felelte Szabina fáradt mosollyal és János felé intett, aki nyugodt nemtörődomséggel az oldalára fordult nagy lustán és behunyta a szemét.

Roger elkísérte Szabinát a zuhanyozóig. A leány bizalmasan a karjába öltötte karját és úgy panaszkodott, mintha régi barátok lennének.

— János teljesen be van golyózva, — mondta, — nem hitte, hogy ilyen nehéz dolgunk lesz. Tiszta anyámasszony katonája.

— Te hogy látod a dolgokat, még tart az erődből?

— Ne félts engem, engem kemény, angyalföldi fából faragtak.

— Lehet, hogy nem lesz elég.

Elérték a fürdőt. Külön zuhanyozó volt a férfiaknak és a nőknek, de egyiknek sem volt ajtaja. Szabina bement, Roger megvetette magát az ajtó előtt, cipőtalpát az ajtófélfához szorította és várt. Szabina elment az utolsó zuhanyállásig és ott eltűnt.

A két szomszédos szobából tucatnyi gyerekarcocská kukucskált ki és hangosan vihogtak. Roger semmibe vette a kíváncsiskodókat és hallgatta a zuhanyozóból kiszűrődő zajokat. Láta, ahogy Szabina kitette a ruháit a folyosón álló fapadra, az öreg vízcsap kereke rozsdásat csikordult és sustorgó zuhatagként hallatszott a megindult víz folyása.

— Minden rendben van? — Roger óvatosan beszólt.

— A víz jéghideg, — Szabina sikoltott vissza, — befagy a lukam.

Roger hangosan felkacagott, — te akartál tisztálkodni.

További erőteljes csapkodás és gyors pocskolódás után Szabina ismét kikiabált. — Megmosom a hajamat, el fog tartani egy darabig, amíg szappanozok, dörzsölök és kiöblítem utána.

— Időm van, — felelte Roger és megcserélte lábát, a másik már kezdett elzsibbadni.

Vacogó fogak és a jeges víz vad spriccelése belülről, nehéz lett volna Szabina szavait érteni, de a leány túlkiabálta a zajt.

— Te Roger, te egy igazi klassz srác vagy.

Roger nem válaszolt és kisvártatva Szabina folytatta.

— Kérdezhetek tőled valamit?

— Bármit.

— Van odahaza szeretőd?

— Nincs, — felelte Roger kapásból és csak egy másodperccel később gondolt Máriára, Rómában. Mária még nem volt a szeretője. Messze volt és csak egyszer találkoztak, soha nem volt köztük fiú és leány viszony. — Miért? — kiabált vissza, — miért kérdezed?

— Nem hallak, — Szabina szólt, — gyere közelebb vagy beszélj hangosabban.

Fél órával később Szabina kijött a jéghideg priznic alól, liláskékre fagyva, de kifogástalanul tisztán. A törülközőt maga köré csavarta, egyik kezében a ruhái voltak és a másikkal a csúszós szappant szorította óvatosan.

Őzike szemeit Rogerre vetette, nézése maga az ártatlan csábítás, és kedveskedő hangon kérte. — Roger, fogd meg a rongyaimat, én szaladok vissza a szobánkba.

A szobában ledobta magáról a nedves törülközőt és beugrott a takaró alá. Ahogy Roger belépett a leány fogai vadul vacogtak, teste reszketett és fázósan rimánkodott.

— Valahogy melegíts fel, táplálj belém valami életet.

Roger is bebújt a pokróc alá, a leány mellé, karjait a leány hideg és csúszósan nyirkos mezítelen teste köré fonta.

Szabina vacogása lassan megszűnt. — Kicsit melegedtem, — suttogta, bár alig tudta mozgatni átfagyott állkapcsát. — Te is vedd le a ruhádat, könnyebben fogjuk tudni egymást melegen tartani.

Roger habozott.

— Nem vagyok romlott nő, — mondta a leány.

— Tudom.

— Csak fázom és nincs egy barátom sem.

— Értem, nem kell, hogy magyarázkodj.

— Hogy tudsz mindig olyan erős és határozott lenni?

Roger vállat vont. — Sok helyt összetekeregtem. Öt évig jártam egyetemre a legnagyobb politikai zavargások közepette, háborúellenes hippitüntetések között és a háborús uszítók állandóan sulykolták belém propagandájukat. Mindenki az én közreműködésemet, csatlakozásomat követelte és akarta.

— Vedd le a ruhádat, — mondta a leány még egyszer. Nem kell, hogy szeretkezz velem, csak szeretném érezni bőrödnök melegét.

Roger kibújt a ruháiból és az ágy túloldalára dobta őket.

— Köszönöm, — mondta a leány és karjait a fiú nyaka köré fonta. Reszketése megszűnt és Roger kezdte érezni a leány puha testének tűzforró fellángolását.

Fáradtak voltak, melegítették egymást, a biztonság érzete lassan elringatta őket. Órák múltak, éjszaka és koromsötét lett idebenn és odakünn, lassan felébredtek és gyengéden összebújva még mindig átölelve tartották egymást.

— Öltözzek fel, — suttogta Szabina és kicsúszott az ágyból. Leguggolt bőröndje mellé és kikeresett egy farmert, egy pulóvert és egy kabátkát és széles feneke fényesen ragyogott a sápadt holdfényben, mintha az augusztusi holdvilág állna őrt az aratásra váró finoman hullámozó búzatenger felett.

Roger is felöltözött és lemondó szomorúsággal gondolta, mily ostoba férfi is vagyok, ez a leány szépséges és kíváncsú, milyen mézédessé lehet a csókja, és érzem, hogy ellenállhatatlanul vonzódik hozzám és mennyire akar engem. Kellett volna, hogy szeressem, és a magamévá tegyem.

Szabina felhúzta a nadrágját és hátrafeszített kezeivel melltartójának csatját kapcsolta össze. Rogerre nézett és hamisan kacintott neki.

— Szerencsénk volt, a mormota nem hallott semmit.

— Ki? — János kinyitotta álomtól feldagadt szemhéját, — mit nem hallott, kicsoda, — kérdezte duzzogó hangon.

— Engem nem hallottál? — Szabina gonosz pillantást vetett Jánosra, — ahogy alfelemmel kicsattogtam Rogerből még a lelket is.

János felugrott, de virgoncságára még mindig csomót kötött az ólomnehéz szendergés és visszaesett a fenekére, — nem igaz, te ócska trampli, egy szavad sem igaz.

— János, csillapodj, nem érted a tréfát, — vágott közbe Roger, próbálva kihúzni a helyzet méregfogát. — Szabina csak haragszik, hogy elaludtál mellette. Nem csináltunk semmit, világos.

Egy dühödten ellenséges pillantás, Roger csak ennyit kapott Jánostól feleletül, de Szabina kacagott, szemtelenül, határozottan, kihívóan és nem törődve a következményekkel.

— Azt teszek, amit akarok, tudok magamra vigyázni, — tört ki belőle. — Miből gondolod, hogy basáskodhatsz felettem.

— Bűdös kurva, — kiabálta János, — egy szennyes lotyó vagy, aki bárkinek széjjelteszi a lábát.

— Homokos, — morogta a leány és belerázta kerekded csípejét a szűk nadrágba és felrántotta a zipzárt, — nem vagy te semmi más csak egy betegesen impotens alak.

— Hagyjátok abba, gyerekek, minek veszekedni, — Roger próbálta békíteni az ellenfeleket. — Mind a hárman együtt vagyunk benne a pácban. Kellene valami pénzt keresnünk, hogy valami ehetőbb ételt vehessünk és néhány alapvető háztartási cikket, hogy otthon helyett otthont teremtsünk magunknak.

A felismerés, hogy pénze abszolúte nem volt, és azzal a kettővel veszekedett, akit egyedül ismert ezen az istenverte helyen, és kitaszított menekült státusza, és beláthatatlanul hosszú időre elásva egy idegen országban lecsillapította János féltékenységét. Békítő mosolyt erőltetett arcára és normális hangon kezdett beszélni.

— Hajlandó vagyok dolgozni, ha kell keményen. Találjunk valami munkát és majd kapunk érte fizetést.

— Holnap reggel, — Roger utasította Jánost, választ nem is várva, — Kiállunk a kapu elé és majd csak felszed minket is valaki egy kis alkalmi robotra.

— Szabina is, — János csak nem adta fel a leány pizskálását.

— Elmegyünk valami üzletbe, még csak este kilenc van és veszünk néhány dolgot. — felelte Roger csendesen, — Szabina finom vacsorát fog csinálni holnap mire a munkából hazajövünk.

— Milyen pénzből? — kérdezte Szabina kételkedően és rázta a fejét.

— Nem tudom, majd meglátjuk, még van egy kis pénzem. Talán elég lesz, bár sok mindent kell vennünk, — Roger sóhajtott, — úgy nézem hosszú ideig itt fogunk és otthont kell magunknak teremteni. Ne vágjatok olyan elkámpicsorodott pofát, mint két beteg öszvér. Gyerünk és

cselekedjünk. Nézzétek a dolgoknak a jó oldalát, ezért a szobáért legalább nem kell lakbért fizetnünk. — Majd kínosan felnevetett, mintha rossz előérzete lenne, — Menjünk be a városba, a Stanza üzletház éjjel nappal nyitva tart. Legyetek optimisták, ennél rosszabb már nem lehet.

A Stanza üzletházban, 24 órás és hét napos nyitvatartási idő és mindössze három utcahossznyira a tábor bejáratától, Roger bevásárló szekeret nyomott és szedegette bele egyik árucikket a másik után. Egy főzőplatin propángáz palackkal, petróleumlámpa, egy összehajtható asztal négy székkal, porcellán tányérok és rozsdamentes evőeszközök, egy fazék és egy serpenyő, a szekér lassan kezdett megtelni.

Lényegesen többbe fog ez kerülni, gondolta, mint a hatezer líra, ami délutánról megmaradt. Szabina előtte ment és nézegette a polcokat. Csodálatosan formás fenék, Roger nem tudta megállni, hogy ne csodálja a leány egész mivoltát, alakját, csinos arcát, selymes haját és színes egyéniségét. Látszólag laza erkölcssei és könnyen barátkozó természete ellenére a leány minden mércén felül álló értéket képviselt és aggódott miatta. Mi lesz vele, valami nemzetközi szex kereskedő banda prostituáltat csinál belőle? Szabina nem volt ilyen fajta rossz leány. De figyelmeztetnie kellene, hogy ne legyen léha, hiszékeny és tudjon nemet mondani, ha kérdik. A kommunista állam nem védelmezi itt többé, a nyugati szabad világban könnyű préda lesz. Nincs édesapja, nincs igaz barátja, férje, vagy vőlegénye, aki megvédelmezné, hogy ne zúzza össze magát fizikailag vagy lelkileg. Egyedül van és védtelenül és élettapasztalat nélkül, és erős akarat híján, hogy túlélje a rémségesen pénzéhes szabadvilág szörnyűségeit.

Roger nagyon féltette Szabinát, mi lesz vele egyedül? Egyre a hitelkártya jutott eszébe mely még mindig a tárcájában lapult. Nagyon kockázatos használnia, de nem engedheti, hogy Szabinát beszervezzék a selyemfiúk.

A szekérbe egyre gyűltek a darabok, kannanyitó, lakat, dobozos zöldségek, egy zsák krumpli és egy celofánba csomagolt vastag szelet marhafelsál, egyik a másik után.

Egy motoros hűtőszekrény jó lenne, de az ára magas és máskülönben is, szobájukban nincsen elektromos áram. Szabina finom sampon látott meg és illatos szappanokat és Rogerre nézett.

Roger bólintott, miért ne, most már mindegy. Eszébe jutott Szabina reszkető meztelen teste, és a forró hőség, amit később sugárzott magából, és bánta, hogy nem tette a magáévá, ma délután az övé lehetett volna a leány.

A kicsi barna kasszás nő elvette Roger American Express kártyáját. Egy másodpercre megfordította, nézte az aláírást és keresztülhúzta a kicsiny stencilgépen és a hitel percen belül engedélyezve lett, csak alá kellett írnia.

— Gracie, Signor, — hallotta végre és visszakapta a kártyát.

Másnap reggel egy fekete öltönybe öltözött vastagtestű fiatalember felvette Rogert és Jánost a bejárat előtti járdánál. Egy szénafarmra vitte őket, tizenöt kilométerre, fent a hegyekbe. A farmon egy kerekkepű barátságos mosolyú néni fogadta őket. A néni egy traktoron ült, ami egy terjedelmes, de üres utánfutót húzott maga után.

— Két erős kéz, használja őket, — a vidéki dandy külsejű olasz közölte az asszonnyal és visszaült FIAT kocsijába. Indított és a motor felpörgött, a durva zaj és a bűzös pufogás élesen elütött a latin táj békés szépségétől.

— Honnan vannak? — kérdezte a matróna.

— Hungary.

— Az meg hol van? Fogalmam sincs, — kacagott az asszony, — Tito, Gomulka, Sztálin, nekem mind egyre megy, — mondta és kövér hasa reszketett, ahogy vastag, rekedtes hangon röhögte a saját tudatlanságát. — Csak egy jó kommunistát ismerek, a halott kommunistát. Gyerünk dolgozni, madárkáim, be kell gyűjtenünk az összes szénát, mielőtt a nap lemegy.

Ebédre kenyeret kaptak, sajtot és bort hozzá, olaszban a napszámosoknak még a szeszes ital is kijárt. Gyerekek kerültek elő, vihogtak, csicseregtek érthetetlen nyelven, nagyon tetszett nekik, hogy bármekkora szemtelenséget is mondanak az idegenek nem értik a szavukat. Naplemente felé a vaskos termetű dandy is visszajött és visszavitte őket Latinára ahol adott nekik egy-egy ötezer lírás bankjegyet.

Szabina finom vacsorával várta őket. Nem égette el a bifszteket, aranylószerű szaftja remek ízt adott a főtt krumplinak és a dobozból kiszedett cukorborsónak, és még sört is tett mellé, meleg sört, de italt, hogy leöblítsék vele az étel ízét.

Roger elégedetten nyalta meg a szája szélét, — Úgy látom, hogy belecsöppentünk a mennyországba. Rövidesen még bankszámlát is nyitunk.

János morgott, nem volt jókedve. — Nem így képzeltem el a mennyországot, főleg nem azt, hogy egész nap szarért, húgyért szénát kell, hogy dobáljak egy teherautóra.

— De, nézd, hogy ki vár rád idehaza ölelő karokkal. — Roger próbálta Jánost csitítani.

— Nem én, — Szabina meresztette a szemét morcosan, — én is szeretnék pénzt keresni és venni magamnak dolgokat. — Mondta majd elgondolkozva mélyzött egy kicsit és hozzátette, — dolgokat, ami nekem minden bizonnyal jár a bőségnek eme dús Kánaánjában.

Később, miután a hideg vizes zuhanyozóban lemosták magukról az izzadságot és a bőrükhöz ragadt koszt, János be akart bújni az ágyba Szabina mellé.

A leány oldalba rúgta és sziszegve ráförmedt, — Takarodj innen te gyengeelméjű, hozzám ne merj nyúlni.

A harmadik napon Szabina főtt tésztát tett eléjük és húsgombócós paradicsomszószt öntött rá egy konzervdobozból.

— Sajnálom srácok, mialatt ti a kedvenc farmotokon izzadtatok én is találtam egy munkahelyet magamnak.

— Hol? — Tágra nyílt szemekkel a két fiú egymás szavába vágva kérdezte.

— A rendőrségen takarítok, tegnap délután felvettek.

— Mit fizetnek?

— Nem tudom, majd csak a hétvégén kapok fizetést, akkor kiderül.

Szabina gyanúsán elégedettnek látszott az alacsonyrendű cselédmunkával. Jánost különösebben nem érdekelhette a dolog, vagy túl fáradt volt, hogy izgassa magát, és csak ennyit mondott.

— Nagyon helyes, Szabina. Ha mi dolgozunk, neked is kell dolgoznod.

Roger másként látta a dolgokat és vádló hangon kérdezte. — Mi mást kell, hogy csinálj a pénzért.

Szabina vállat vont és dacosan nagyot szívott fitos kis orrából.

— Nem tudom, — felelte, — Sok mindent nincs ott csinálni.

Három nő takarít hat szobát. A másik kettő is a táborból való és azok kérdezték, hogy akarok-e én is beállni közéjük.

A féltékenység vitriolként égette Roger mellkasát. Pontosan tudta, hogy miről van szó. Tíz-tizenkét kanos olasz rendőr, legtiszteltebb képviselői a törvénynek, városi fizetésen felvették a tábor három legcsinosabb nőjét dolgozni. Pénz, kellő tapasztalat és finesz nélkül kitéve az aljas férfinem legperverzebb megbecstelenítési szándékainak.

— Vigyázz azokra az alakokra, — emelte a kezét tiltóan, — feleségük van, családjuk és semmi tiszteletet nem éreznek irántatok.

Szabina megsértődött és éles, rendreutasító hangon válaszolt. — Ne félts, tudom, hogy hogyan vigyázzak magamra.

Az éjszaka legsötétebb órájában, elektromos világítás nélkül és a magas ablakokon alig beszűrődő halvány csillagfényben Szabina felkelt és átjött Roger ágyába. Bebújt mellé. Keze lassan simogatta a fiatal férfi derekát és megbánó hangját reszketően suttogóra fogva, a leány bocsánatot kért.

— Féltékeny vagy?

— Természetesen.

— Nincs okod rá.

— Nem tudok nem féltékeny lenni.

— Nekem te vagy az egyetlen férfi. Az összes többit utálok.

— Még nem is ismeresz, — Roger próbálta Szabinát lehűteni.

Csillapítani akarta az üzekedni vágyó nőstény tüzelését, de a leány combjai kissé széjjelebb nyíltak és nem tudta megállni, hogy bele ne nyomja erekcióját a puha lágysággal befogadó mélységbe. A leány cseresznyepiros ajkai titokzatosan csillogtak a vak éjszaka mindent megbocsátó sötétségében; Szabina puha, nedves csókokat nyomott szája reszkető szélére és a leány egész teste égett a remegő kívánságtól.

— Ne tegyük, nem akarlak bántani és nem akarom, hogy megbánd,
— könnyörgött a fiú.

— Azzal bántanál, ha nem tennél a magadévé és nem szeretnél viszont. — Szabina hangja sírós lett, vágyakozástól elgyötört, és Roger érezte a könnyek sós ízét, ahogy csókolta arcának selymes puhaságát.

A leány sírt. Próbálta titkolni fel-fel nyögő szepegéseit, szégyenét hogy ennyire elérzékenyült, majd zokogott, szégyenkezve és feladva leányos büszkeségét.

— Mi a baj? — kérdezte Szabina, — miért gyűlölsz engemet? Az vagyok, aki vagyok, de azért még mindig szeretetre méltó szép leány vagyok, és szeretetre méltó szép leányok nagyon kevés férfinak adatnak meg. Lehet, hogy az életben egyetlen egyszer sem.

— Nem gyűlöllek, — suttogta a fiú, szinte esdekelve, könnyörögve neki, hogy értse meg, tettéért többet nem felelős, és gyengéden beléje hatolt. Szabina szélesre tárta lábát, engedelmesen magába fogadva a felsőbbrendű férfit, teljes megadását jelezve önkéntesen, hogy el akar kárhozni a férfi vágyának tüzeiben és akar zuhanni bele a saját, független akarátának megváltozhatatlan pusztulásába.

Szabina odaadta forró és fiatal testét Rogernek, finoman bársonyos redőivel, a buján örjítő nedvességgel mely, mint méz csorgott ki belőle, neki, hogy tulajdonába vegye, kínozza vagy gyötörje, szeresse vagy

tagadja, a férfi könnyörületére bízta magát, árulás, becsapás, hazugságok és hamis bűnbánatok és a gondoskodásnak kétséges ígérete ellenére.

Roger soha nem gondolta volna, hogy a szeretkezés ennyire csodálatos is lehet. Semmi ellenállás, könnyedén beléhatolt, a ritmikus lökés és húzás, és ahogy a leány szorított és kieresztett. Alabástrom keblei mellkasa ellen szorultak és karjait hajlékonyan gyenge vállai köré fonta, egy vonagló, átölelő, mindent befoglaló rettenetes nagy szerelmi ölelésbe.

Szabina szégyentelenül buja örömmel nyögött, eksztatikusan tetőzve gyönyörében, mélyen bent magába érezve és befogadva a fiút. Roger, száját szorította a lányéra, arca érzékeny és pirosra mart, nedvesre áztatva könnyeitől, és rettenetes gyönyörrel kiáltott fel, igaz ősállati gyönyörrel, milyen még soha nem érzett.

Reggel Szabina szégyenlősen mosolygott, egy titkos bűntársnak cinkosságával és Roger megcsókolta arcát és gyengéd, tiszta szívből jövő fogadalmat suttogó férfias hangon ígérte neki, — Szeretlek, Szabina, örökké szeretni foglak és örökké vigyázni fogok rád.

Tucatnyi éjszaka is elmúlt, titkos, elhallgatott boldogságban és hosszú nehéz mezei munkában eltöltött nappalokkal követve, Roger elégedett volt, csak János lett egyre elkeseredettebb, egyre morózusabb.

Két hete rakták az utánfutót illatos szénabálákkal, kapáltak és tisztították a csirkeketrecek. Egy este, a nyugvó nap éles sugaraiban fájdalmasan hunyorítva véreresre irritált szemével John Rogeren töltötte ki felhalmozódott mérgét.

— Elegem volt ebből. Autóbuszon visszamegyek Rómába és onnan Magyarba. Ez semmi más csak hamis becsapás. Nekem hiányzik a hazám, hiányolom a cigányzenét és a szombat esti borozást és vasárnapi futballmeccseket. Nem érdekel, hogy mi lesz. Lehúzom a két évemet a katonaságnál. Odahaza nincs háború. A társadalom nem fog magamra hagyni. Keblükre fognak ölelni, mint saját vérüket. Ebben a dekadenciás, kapzsi, pénzéhes társadalomban, ebben a kárhozatra ítélt, anyagiasság fogyasztói társadalomban nincs mit keresnem. — János itt szünetet tartott, mintha Roger belegyezését, engedélyét várná, hogy folytassa. Hogy tagadja le, hogy ellopta a barátnőjét, hogy letaposta, alantasává tette, és annyira tökéletesnek és magasabb rendűnek tartja magát nálánál, a falusi mamlasz kelet európainál.

— Mindennap kapsz pénz a munkáért, — Roger leckéztette, egy önkényesen feltételezett erkölcsi magaslatról, — megengedem, hogy tedd

zsebre az egész pénzt anélkül, hogy hozzájárulnál a háztartási költségekhez. Mi a csuda bajod van neked?

— Hazamegyek, — János ismételte és keskenyre húzott száján remegett a visszafojtott düh.

— Mi lesz Szabinával? — Roger kérdezte, és próbálta magáról elhessegetni a lelkiismeret furdalás kellemetlen érzését.

— Majd te törődsz vele, a te gondod. — János morogta és vállat rándított.

A felismerés gyilkos töre belehasított Roger lelkébe. *Mit tettem én ezzel az emberrel? Vajon ezért szöktem el én is a hazámból, hogy aljas alakká legyek?* — Ez alatt mit értesz? — csak ennyit mondott fennhangon és próbálta elodázní a pillanatot, amikor szembe kellett néznie az igazsággal.

— Tömöcskéled Szabinát a hátam mögött, ugye, ne tagadd? — János felemelte a hangját, még nem ellenségesen, csak hogy kissé kihangsúlyozza, amit mond.

— Nem szereted? — Roger mondta bizonytalanul és nem tudta elhessegetni magától a forró éjszakák átvillanó képeit, a kétségbeesett küszködést, hogy egy hangot ne hallassanak, hogy János ne hallja titkos örömük, hogy fel ne ébresszék a szomszéd ágyban alvó régi szeretőt, mert még nem merték neki megmondani, hogy dobva lett.

— Nem, — felelte János hidegen. Nyugodtsága fenyegetőbb, mint a leghangosabb, legerősebb kénsavként égető iszonyú káromkodások, — Szabina egy nőstényállat, egy tüzelő kanca, aki csinálná bárkivel, csak pénze legyen és fizessen.

— Elhallgass, mielőtt bevágok neked, — Roger felemelte öklét, — te túlságosan rövidlátó vagy és ostoba, hogy megbecsülj egy olyan értéket, mint Szabina.

— Rendben, — János felelte és kezét minden eshetőségre ökölben tartva hátralépett, — lehet, hogy nem tudom értékelni, de nincs értelme verekedni érte. Nem akarom, hogy az olaszok letartóztassanak és bezárjanak holmi arabokkal együtt. Szabina a tiéd. Még egyszer visszamegyek a táborba, de csak a bőröndömért. Nem hiszem, hogy otthon van, inkább egy dagadt olasz rendőrrel szeretkezik valahol egy hátsó szobában. Te meg addig készítsd el a vacsoráját és mosd ki havibajos bugyiit.

Többet nem beszéltek egymással. János soha nem mondott búcsút Szabinának, egykori szerelmének. Elment, mint egy idegen, egyszer és mindenkorra maga mögött hagyta életének ezt a szakaszát. Szerette volna soha meg nem történtté tenni, egészen addig, amíg meg nem öregedett és soha többet nem volt dolga egy olyan nővel, mint Szabina. Többet soha nem kapott csókot vagy mosolyt egy olyan édes szájtól vagy csinos

arcocskától, mint a leányé volt, amíg az hitte, hogy János férfi és nem hitvány gyengeség. Egyetlen egyszer sem, soha, soha az ő rozzant, hitvány és unalmas agglegényi életében, ami Magyarországon vár majd reája.

A szénát behordták télire, többet nem volt szükség a farmon munkáskézre. De Rogernek szerencséje volt, állandó alkalmazásban állást talált egy bútorgyárban és rendes heti fizetést kapott. Terjedelmes helyiségben kellett dolgoznia egy lakkozó gépen. Szellőztetés nem volt, ablakok ajtók bezárva, semmi klímaberendezés, kinyújtott karjaiban kellett elkapnia a gépről le jövő szekrényajtókat és ráhelyeznie egy szárító állványra.

Mélyen tüdőre szíva a mérgező gőzöket, nap-nap után és órákon át tántorgott a géptől a tartókeretig, tíz percen belül berúgott az oldószergőzöktől, és mennyei boldognak érezte magát az ingyen kapott hallucinogén vegyszerektől. Két napon belül alig várta, hogy reggel menjen dolgozni és hatalmas adagokkal szívjon fel orrába.

A brigádvezető, bár nem tudott értekezni vele és nem értették egymás nyelvét, nem volt rossz ember. Középkorú, vékonydongájú, derék munkásember Milánóból, minden két órában leállította a munkát és egy üveg tejet adott Rogernek, hogy ellensúlyozza a rettenetes kárt, amit a munka májának, veséjének és tüdejének okozott.

Rogert kemény fából faragták. Eltökélten szívós természetével soha nem adta fel könnyen, amit a fejébe vett. Makacsul tántorgott a géptől, mely gyors ütemben szórta kifelé a frissen lakkozott ajtókat, át a magas állványig és mélyen tüdőre lélegezte a mérgeket, melyek minimális fizetésért éveket vettek el életéből, egészen addig és kitartóan, amíg a lábán tudott maradni.

Gyakran gondolt Máriára. Megígérte neki, hogy megmenti a kolostori élet karmaiból és az álszenten istenkedő vallástól, amiben való vak hitére és bizalmára kicsi gyermekkor óta nevelték. Mária szerény és alázatos természete, ahogy nem parázna bujaságával akarta őt csapdába ejteni, hanem szüzi erényeivel, egy templomjáró, tisztességes életvitel ígéretével, a házasságon belüli szerelmi aktussal fenntartott élet folytonosságával. Egy tökéletes kertvárosi feleség lenne belőle, gondolta, gondos, szerető jó anya és a gyerekek jövőjének érdekében aktív részvevője majd a tanítókkal való összejöveteleknek. Ugyanazt az életmódot ígérte neki, amiben Roger felnőtt Pennsylvániában.

Mária szeplőtelenége ígérte mennyei üdvözlés éles ellentétben állt a bűnösen buja életet követő örök elkárhozás rémével. Roger soha nem volt végletesen vallásos, de istentagadó ateista sem volt, csak nem tudta elhatározni, hogy melyik élet nyújt több kielégülést, a züllött lazaság vigadó gyönyörei, vagy a jóság és a feddhetetlen erkölcs, legyen az bár

végletesen unalmas, de otthont és biztonságot nyújtó egy hű és gondoskodó feleség oldalán.

Nem engedheti Máriát elhervadni és engednie, hogy álszent papok buja vágyainak és kolostorfőnöknők kénye kedvének áldozata legyen.

Na és, ha Szabina kikapós és erkölcstelen. A leány szeretkezése az örök elkárkozás átkos poklait szabadítja rá és porrá égeti akaratát, hogy ellent álljon a kísértésnek. Szabina szereti őt, lehet, hogy másokkal is lefekszik, mintha túl sok pénze lenne, amivel magát egyre kíváncsibbá és egyre szépségesebbé teszi, de Szabina minden férfi álmainak elérhetetlen asszonya, akit a gyarló halandók soha el nem érhetnek, mert nem merészelik elfogadni, elhinni selymes szavakkal fogadott hűségét és nem bocsátanak meg neki, és megtiltják neki, amit férfias önteltségükben maguknak megengednek.

Nem engedheti meg, hogy Szabina a mocskok árkába töltse életét, a fűvel-fával lefekvés disznóólában, és undorítóan gazdaggá tegyen egy selyemfiút vagy egy lelkiismeretlen leánykereskedőt, hogy azok tárcája duzzadjon a pénztől és luxuskocsikkal járják a várost.

Nem dobhatja oda Szabinát az alvilág veszett kutyáinak.

Egy teljes hónap táborban eltöltött élet után az olasz menekült bizottság kiírta nevüket a hírközlemény táblára. Szabina és Roger levették a munkanapot, fizetés nélkül természetesen és fenyegetve, hogy másnap már más fog dolgozni helyükben, ahogy fizetett szünnapijuk még nem volt, legyen az betegnap, szabadság vagy vallásos ünnep.

Szabina erkölcsös kinézetű ruhát vett magára, szoknyája jóval térde alul ért, keblei izgató völgye felül nem látszott. Rogeren frissen mosott farmernadrág volt és hosszú ujjú kockás ing.

Szabina jókedvűen jött ki az interjú szobából. Mosolya szinte fülétől füléig ért és ragyogott róla a boldogság. — Semmi nehézségem nem volt, — csicseregte büszkén, — csak kérdeztek egy-két kérdést és mondtam nekik, hogy Svédországba akarok menni. A svéd küldött tárt karokkal üdvözölt. — Örömmel fogadjuk magát, — mondta. — Kisasszony, a mi születési arányunk nagyon alacsony, nem elégséges, hogy kielégítsük munkaerő szükségletünket. — Rettenetesen barátságosak voltak, el sem tudom hinni, hogy mennyire szerettek.

Felbátorodva és óvatosságát felfüggesztve, bajmentes ösvényre számítva a veszélyek erdején keresztül, Roger belépett az interjú terembe és helyet foglalt a kemény tölgyfaszékben, mely egyedül állt, szemben a tizenkét személyes bizottsággal, egy hosszú asztal másik oldalán.

Komorán ráncolva homlokát, mintha viharfelhők gyülekeznének a pusztai táj felett, a bizottság elnöke hosszasan tanulmányozta Roger dossziéját. Arca egyre sötétebb lett és bozontos szemöldökeit fenyegető, komisz ráncba húzta össze.

— Menedékjog kérelmében azt állítja, hogy maga magyar állampolgár, — hangja éles volt és kihívó, — akar-e ezen a tényen változtatni valamit?

Rogernek észre kellett volna vennie a csapdát. Világos szavakkal értésére adva, az elnök figyelmeztetése nyilvánvaló volt. De nem törődött vele. — Igen, Budapesten születtem, — hazudta.

Az elnök kék szemei, mint két párbajtőr szegeződtek rá. Rogernek el kellett fordítani a fejét és lenézett az ölébe.

Az elnök ismét kérdezett, — Tudja valamivel bizonyítani állítását?

Idegesség fogta el Rogert, dadogni kezdett, felnézett és bizonytalan hangon felelt, — Kiraboltak Rómában, mindenemet elvették, közte az összes okmányaimat és útleveletem is.

Ijedt szemei a tizenkét vallató gyűlölettel teli nézésével találták magukat szemben. Egy magas férfi, jól szabott ruhájában és arany mandzsetta gombokkal inge ujjában vette át a szót.

— Birtokunkban lévő adatok másként állítják. Még mindig ragaszkodik, hogy maga menekült?

— Igen, kérem, menekült vagyok.

Az öltönyös férfi türelmetlenül dobolni kezdett az ujjával. Szinte robbant ki belőle az elfojtott ingerültség.

— Az ujjlenyomatai alapján maga Pitman Roger, amerikai állampolgár Pennsylvaniából. Magát behívták katonának és nem jelentkezett szolgálatra.

Roger mozgatni akarta ajkait, de egyetlen hang sem jött ki száján. Mély lélegzetet vett, mielőtt reagálni tudott a tényre, hogy megfogták, hatalmas hazugságon kapták el.

— Beszéljen, — a vallató ordított, — mondja meg nekünk, hogy maga kicsoda. Maga itt az Egyesült Államok kormánya előtt áll.

Próbálva elkerülni a fő problémát, más útra terelni a faggatás irányát Roger szeretne volna a vallató hatalmasság kezéből kicsavarni a kezdeményezést. Hazája kormányának félelmetes képviselője, jobban gyűlölte most őt ebben a pillanatban, gondolta fájdalmasan, mint bármi kommunista vagy nemzeti szocialista ellenség, bárhol és bármely időben a világon.

— Éppen erről beszélek, — mondta bátor hangon és szembenézett a dühödt képű öltönyössel, — én lelkiismereti okokból ellenzem a háborút és megtagadom a katonai szolgálatot és pontosan ezért folyamodtam

politikai menekültjogért. Az olasz kormány megadta nekem a tartózkodási jogot és az amerikai kormánynak többé nincs felettem hatalma.

Az elnök Roger szavába vágott, — Politikai menedékjogát visszavonták, — kiabálta, majd akkorát horkantott, mintha egy sebzett vaddisznó vicsorgatná véres agyarait a bozótban, mielőtt kiharítja a gyanútlan favágó belét. Zsíros ujjú tenyerével rácsapott az asztal szélén lévő vészjelző gombra és hangtalan alarm azonnali segítséget hívott.

Két toronymagasra méretezett és széles vállú alak, fehér katonai sisakban és fekete betűkkel kivarrt karpaszományaik félelmetes bicepszeik körül, egy titkos ajtón keresztül két amerikai katonai rendőr rohant be az interjú terembe.

A vizsgálóbizottság elnöke pattintott ujjával és mutatóját rászégezte Rogerre. — Itt van, vigyék el a szemem elől ezt a hazudozó bűnözőt. A maguké, azt csinálnak vele, amit akarnak.

Roger sorsa bevégeztetett, sorsa megpecsételődött. A két katonai rendőr gyorsan ráverte a bilincseket kezeire és lábára. Könyökénél fogva felemelték, hogy lábai többet nem érték a földet és mintha egy könnyű pihét cipelnének kisietettek vele a szobából.

A folyosón ott várakozott Szabina. Ahogy a katonák keze között vergődő Rogert meglátta, mint egy fészket védő nőstény héja hisztérikusan sikoltott és két kezével cséphadaróként ütlegelve nekiment a kormányfizetésen élő pribékeknek.

— Ti két aljas személtáda disznók. Eresszétek el. Nincs jogotok, hogy elvigyétek tőlem.

A két katonai rendőrnek egyetlen arcizma sem rándult, egyetlen árva hangot sem hallattak csak durván ellökték Szabinát. Szabina sírt és sikoltozott mérgében, de ahogy hátrafelé tántorgott alaposan beütötte a fejét a falba. Tarkójából kezdett folyni a vér, piros foltokban színezte tarkóját, de nem adta fel, újra támadott. A nagyobbik katonarendőr előhúzta bikacsökét és ráhúzott Szabina hátára és vállán keresztül és eltalálta a koponyáját

Szabina azonnal összeesett.

Nemtörődöm, közömbös pofával átléptek a mozdulatlan lányon és lerángatták Rogert a lépcsőn. Kívül még két katonai rendőr csatlakozott hozzájuk és segítségükkel sietve vitték Rogert, hogy teljesítse hazája iránti kötelezettségét.

Két marconaképű egyenruhás pribék között Roger egy katonai dzsip hátsó ülésén szorongott és százhatvan kilométer per óra sebességgel száguldottak Róma felé.

Roger nem tudta elhessegetni Szabina vérbefagyott fájdalmas képét maga elől. Vitriolos mérget szórva szavaival dühösen ordított a fogdmegekre. — Gondoljátok, hogy harcolni fogok Amerikáért, azután amit csináltatok vele.

A sofőr mellett ülő katonatiszt, kapitány vagy százados hátrafordult, arca kőből faragottan rideg közömbösséget sugárzott.

— Nem számít, — mondta, — Mi elviszünk oda, ahol a harc folyik, a többi már csak köztéd és az ellenség között zajlik le. Harcolni fogsz, hogy mentsd az életed.

A sofőr egyetértően röhögött, — Szavamra mondom, hogy ez a legjobb az egészben. Mi csak odaviszünk. Nem kell, hogy könnyörödjünk, hogy harcoljál értünk. Túléled- e vagy agyonlőnek, az már nem a mi gondunk. Mi csak azért tartóztattunk le, hogy példát statuáljunk, és hogy mutassuk, hogy milyen messzire elér a hatalmunk. Nehogy mások megpróbálják a példádát követni.

— Néhány dolgomat szeretném felvenni Rómában és szeretnék valakinek búcsút mondani, — Roger próbált érvelni velük.

— Csak nem egy másik trampli, te tetves selyemfiú. — A tiszt a sofőr mellett nagyot horkantott, — betegre untatsz a szerelmi sikertörténeteiddel. Utálom az összes nőcsábászt és a kültelki vagányokat. A szívemből gyűlöllek, te rohadt kétnemű homokos. Odahaza százötven kilós trampli feleségem van, aki soha nem fogja be a mocskos pofáját. Miért lenne neked jobb sorsod, mint nekem. Ha túléled Vietnámot és visszajössz az agyadból reszkető kocsonya lesz, egy lábad legalább hiányozni fog és nem fogod tudni kordában tartani kergekóros skizofréniádat.

Itt megállt a tiszt és fegyvertársai kórusban ismételték utána.

— És ez lesz a legnagyobb az egészben.

A katonai repülőtéren Rogert felvitték egy C-130 Hercules szállítógépre, ami Saigon felé készülődött. Levegőbe emelkedésük után katonai terepruhát húztak rá és megmutatták neki, hogyan használjon a karabélyt és hogyan biztosítsa ki a kézigránátot.

— Ngon Linh közelében vissza kell vernünk egy masszív észak vietnámi offenzívát. — Egy vaddisznópofára emlékeztető fejű hórihorgas tiszt magyarázta atyai hangon, hangja dallamos volt és teli jóindulatú aggodalommal. — Nevem Henderloath tábornok. Egy rohamosztagot állítunk össze, hogy visszaverjünk egy Ngon Linh melletti magaslat tetején lévő tüzérségi állásunk ellen intézett támadást. Ez remek alkalom

lesz, hogy megmutassa, hogy milyen fából faragták és harcmezői hősiességével elnyerje bocsánatunkat.

— Nem megyek sehova, — Roger kétségbeesetten próbált megszabadulni a fegyverektől, amit kezébe erőszakoltak. — Még nem kaptam semmiféle alapkiképzést. Még életemben nem sütöttem el egy puskát.

A tábornok vállat vont. — Vagy vállalja a megbízatást, vagy hadbíróság elé állítjuk dezertálásért. A döntés nem a mi kezünkben van.

— Hadbíróság, — Roger üvöltött, — állítsanak hadbíróság elé.

A tábornok arcán ragyogott az önelégült boldogság. — Kitűnő választás. Legalább hasznosan tudjuk az időnket tölteni, amíg úton vagyunk. Tudja, közlegény, — fordult Rogerhez, — majdnem tizenkét óra repülőút áll előttünk. Ezek itt, — és két őrnagyra mutatott, akik a teherhombár belsejéből most bukkantak elő, — Deirdre őrnagy és Screwmeister alezredes, ők ketten lesznek a rögtönítélő bíróság albírói. Tartsa magát rendesen és álljon vigyázóba. Hallgassa a maga ellen felhozott vádakat.

— Dezertálás, megfutamodott az ellenség láttára. — Olvasta Deirdre őrnagy az első paragrafust és Screwmeister alezredes helyeslően bólogatott világító lámpagömbre emlékeztető fejével.

— Soha nem láttam egyetlen ellenséget sem, — Roger rázta a fejét.

— A vádlott beismerte bűnösségét, — Henderloath tábornok gondosan beírta Roger noteszába.

— Fraternizálás ellenséges ügynökökkel, — jött a másik vád.

— Maguk teljesen bolondok, — kiabált Roger, de a tábornok a legszigorúbb módon helyreutasította.

— Ne játssza nekünk itt az okosat. Hogyan másképp osztaná be azt a kis ribancot, aki nekitámadt hazafias kötelességüket teljesítő és törvénytisztelő rendőrtisztjeinkre, akik mindössze magát próbálták előállítani.

— Maga hétpróbás gazember, hagyja ki azt a szegény kis nőt az egészből.

— Ha beismeri bűnösségét nem fogunk vádat emelni ellene. — Henderloath tábornok fogait mutatva vigyorgott és arcáról ragyogott a véghetetlen jószág magasztos nimbusza. — Hozzájárulunk, hogy kivándorolhasson Svédországba és ott férjhez menjen bárkihez, kivéve magához.

Roger próbált egyet behúzni Henderloathnak. A tábornok elhajolt, és ahogy visszanyerte egyensúlyát kapásból adott hozzá a vádakhoz.

— Felettesét megtámadta, főbenjáró vétség, — mondta, majd tisztjeihez fordult, — van már elegendő evidenciánk vagy folytassuk tovább a szórakozást?

— Elegendő? A bűnös elleni vádak soha nem elegendőek, — a két tiszt stréber mohósággal válaszolt, — de ezen a helyen megállhatunk és kimondhatjuk az aljas áruló ellen hozott ítéletet.

— Álljon fel ítélethozatalra, — a tábornok beleordított Roger arcába.

— A vádlott már áll, — Deirdre jelentette alázatosan, és boldogan reménykedve nyalogatta a szája szélét. A tábornok ítéletei hosszasak voltak, de rendkívülien szórakoztatók. De a tábornok ezúttal tömör precizitással fejezte ki magát.

— Vigyék ki az udvarra és lőjék agyon.

— Bocsánat, sír, pillanatnyilag egy repülön vagyunk húsz kilométerrel a sivatag felett, — akadékoskodott Screwmeister alezredes és kérdően nézett a tábornokra.

— A kénköves pokolba, micsoda szerencsés fickó ez az elítélt. — A tábornok dühösen ütött jobb öklével a bal tenyerébe, — ezennel a Ngon Linh melletti húsdarálóba való gyorsbevetésre változtatom az ítéletet. Ahogy eredetileg is elterveztük. Az ügy lezárva, mehetnek.

Három nappal később, Pitman Roger, újonnan besorozott közlegény, ötéves egyetemi oktatás sikeres végzettje, keményen kapaszkodott a meredek lejtőn felfelé Ngon Linh térségében. Ide-oda imbolygott az ellenség szórványos tüzeiben és letargikusan botorkált a kémiaileg lelombozott növényzet térdig érő avarjában és óvatosan kerülgette a mély aknatölcséreket és lihegve mászott át a kidőlt szálfák vastag törzsein.

A robbanások remegtette földből felriasztva tekergő és sziszegő mérges kígyók tömege rohant felé felülről, az alantas hullók is mentették életüket. Véres zsákmányra leső szőrös madárpókok szöttek elébe tapadós hálókát, melyek undorító módon ragadtak arcába. Rovarok felhői borították el szemeit, orrlukjait és száját, saját csípős izzadtsága vakította meg, de mégsem volt hajlandó feladni a reményt, hogy kell, hogy legyen egy jobb hely és egy nemesebb cél, amiért oda kell adnia fiatal életét. Gondolt a vággyal teli forró éjszakákra, amit Szabinával töltött és emlékezett Mária szűzies szépségére. A háború megoldotta a két leány között érzett megosztottságát, mind a kettőt szívéből és őszintén szerette. Nem volt hajlandó elhinni, hogy ezekből a hegyekből ő soha nem fog élve kikerülni. Reszketve és bűnbánóan kérdezte magától, hol követte el a bűnt, az alapvető tévedést. Oly becsületesen szeretett volna jó ember lenni. Soha nem kezdett ki senkivel, elvégezte iskolai munkáját és tisztességes életet akart élni és néha talán egy kicsit vidámodni.

Kizárólag az ő hibája volt, hogy nem bízott saját országának kormányában.

A demokratikusan választott kormányzat hazugságai túlságosan átlátszóak voltak. Józanésszel senki sem egyezhetett politikájukkal, és elfogadhatta a lélekrombolást, amit saját népük ellen elkövettek. Azok ellen, akik jól fizető és kényelmes pozíciókba választották őket.

Legalább egyszer, kiemelkedve a fejüket engedelmesen meghajtó szolgálalkú tömegekből, Roger megpróbálta a menekvést.

Sikertelenül. Egy álcázott tányérakna, srapneldarabok és sziklák vadul repülve az ég felé, hatalmas detonációval felrobbant a lába alatt.

Az Alligátorokkal Való Háború

Hajnalba nyúló viták és aggódó tépelődések után, megszámlálhatatlan sajtótájékoztatón megmagyarázva a nemzetnek, hogy miért van szükség erre a lépésre és mi az oka egy ilyen példátlan és drasztikus akciónak, a kormányzat háborút indított az alligátorok ellen.

A kényszerhelyzet, a gyűlölet a szapora alligátor népesség és az emberiség között odáig fajult, hogy a hidegvérű hullók számos előre kitervezett gerilla akciót hajtottak végre az ártatlan polgári lakosság ellen és több halálesetet okoztak.

Az egyik nevezetesebb esetben, az alligátorok halálra marcangoltak egy fiatal nőt. A kis nő bűvárpiával úszkált egy esőelvezetési holtágban, amit valósággal megszálltak ezek az ingyenélők, akiket ezek után kizárólagosan csak terroristáknak nevezhetünk. Az alattomosan banditanépség iszonyú brutalitással támadta meg a gyanútlanul úszkáló sporttársnőt. Boldogan fényképezgetve a gazdag vízi növényzet ágait és bogait, vagy pusztán csak megfigyelve a trópusi halak színes forgatagát, a kis fényképésznő nem tételezte fel a rettenetes veszély lehetőségét.

Kormányügynökök levadászták a tetteit. A vízbe rothadó marhatüdőt lógattak, mi mást szeretnének ezek a félállati színvonalra süllyedt teremtmények; horogra akasztották a szörnyeteget és kirángatták a partra. Fanatikus erővel harcolva sorsa ellen, ez a megvetésre méltó alacsonyabb formája a gerinceseknek undorító módon tiltakozott letartóztatása ellen. De hasztalanul, a szárnyait bontogató törvény és csendőri karhatalom hősi képviselői, széles ragasztó szalagot tekertek hosszú pofája köré, miközben saját testi épségüket és életüket kockáztatták és hatástalanították a négylábú és hosszúfarkú veszélyességet.

Egy másik, hasonlóan rémséges és visszataszító esetben, szintén egy fiatal nővel történt meg, aki hasonlóképpen nem várt ellenségeskedést és nyugodtan kocogott az egyik hosszú esőelvezető csatorna mentében. Egy alligátor, moszatból szőtt és folyondárral álcázott álruhájában, kiugrott a partra és a víz mélyén rejlő barlangjába húzta le a szerencsétlen hajadont.

Később, miután szintén elfogták a merénylőt, még mindig a hideg borzongtat, ahogy írom ezeket a sorokat, kormányügynökök emberi testmaradványokat találtak a rém sárga potroha alatt rejlő bendőben.

Rémhíreket, hitszegően aljas vádakat, hogy gyengítsék az ország erkölcsi erejét, némely liberális elemek makacsul terjesztettek a lakosság körében, hogy a kormány csak kifogásnak használja ezeket a balszerencsés eseményeket, hogy rátegyék a kezüket és elfoglalják az alligátorok bitorolta édesvíztároló tavakat és vízgyűjtő területeket.

A precízen megfogalmazott tizenkétezer oldalas adminisztrációs irányelvek és a szigorú szabályok szerint végrehajtott hadművelet hamarosan kezdetét vette. Erős vasrudakból összehegesztett ketrecek hordozó utánfutókat húzva maguk után és éles szigonylándzsákkal, valamint horgászbottokkal és nagy kaliberű sörétes puskával felfegyverezve véget nem érő gépkocsi konvojok ereszkedtek alá az alligátor népségtől fertőzött délvidéki területekre. Több száznyi kiszolgáló gépezet követte a rettenhetetlen hősök hadát, és virslit és fasírt árulók, lángossütők és habzó sört sietve hordó csaposok hada vette körül őket minden mennyiségben. Az elhagyott csatornák és vizek mentében, a mocsarak és használhatatlan szűzföldek között hosszú, elnyúlt vonalban haladt előre a sor. A felszabadító hadsereg sokat szenvedett a tűző nap alatt, ázott a trópusi viharok zuhatagában és eltűrte a milliányi moszkitót, akik a legszégyenteljesebb módon együttműködtek az ellenséggel. Beépített zsumnaliszták tömege küldte a legfrissebb híreket, műholdakat használó telefonokon, rövidhullámú rádión, repítve haza az interjúk tömegét és a felbecsülhetetlen értékű kommentárokat és magyarázatokat. Az ellenség ravaszul sunyi lehallgatóinak hatástalanítása érdekében, és csakis azért, a kormányvezetőség és a koalíciós erők tábornokai bevezették a legszigorúbb média ellenőrzést, ami célra egy széles hatáskörrel felhatalmazott cenzor ügynökséget hoztak létre.

A zsumnaliszták szorgosan jelentették a hatalmas félkörben beásott és állig felfegyverzett alligátor divíziókat, mely hatásosan elzárta a világ korábban jól ismert kézi bőrtáska és gyíkbőr csizma terület fővárosát, Everglades City-t. Harcra készen, foggal és körömmel, ha kell, a szó legszorosabb értelmében, az alligátor hírszolgálati rádió az ellenséges oldalon, a legdurvább és legordenárébb kifejezéseket használva, a poklok átkait szórta a felszabadítókra, teljes megsemmisítést és szégyenteljes vereséget ígért a hitetlen gyaurok támadó hordájának.

Lekicsinyelve az ellenség erejét és lebecsmérelve üres retorikájukat a demokratikus erők és alligátor vadászok szövetsége komoly ellenállás nélkül haladt előre. Gyáva ellenségeik, zavaros vizekben próbáltak elbújni, egyedül csak orrlukjaikat és kiguvadt szemeiket tartották a felszín felett, és a hódító hadsereg első láttára azonnal a víz alá merültek. A támadó sereg katonái hamarosan elfoglalták az alligátorok korábbi erődjeit és fagallyakból és vízililiom indákból összefont legfényesebb palotáikban ütöttek tanyát és taposták le a ritka orchideavirág kincseket, melyeknek értékéről fogalmuk sem volt. Győzelmüket teljesnek és véglegesnek tartották.

A csillogó vízfelszín alatt rejtőzve, főleg amikor a nap csillogása elvakította üldözőiket, az alligátorok újraszerveződtek. Kisebb csoportokban, nagyobb példányok egyedül is, víz alatti csapdákat készítettek és elrejtőzve az úszó hínár és az összegyűlt szemét között az alligátorok türelmesen vártak.

Győzelmüknek biztosítására a vadászok a trágyaszóró repülőgépeket hívták segítségül. Ötszáz kilós bombákat dobálva, mély krátereket fúrtak az iszapos fenékre és zuhatagnyi szédítő nagyságú szökőkutakat csináltak a televízió imádó nagyközönség legnemesebb szórakoztatására. De amint a víz elsimult az alligátorok visszajöttek és rejtekhelynek használták a víz alatti üregeket, amit a bogárirtó és trágyarepülők kirobbantottak.

A legfelháborítóbban az összes közül az alligátorok notórius módon támadtak a táposzlopokat, az éhes, kimerült és szomjas csapatok számára sört, virslit és rósejbnit szállító egységeket.

A növekvő veszteségek súlya alatt, és az egyre növekedő költségek csökkentése végett, depressziózva egyre zuhanó népszerűségi rátájától, az elnök kiállt a nemzet televízió kamerái elé beszélni és magyarázatot adni.

— Nem mi kezdtük ezt a háborút, — részletezte védekezően, — ez a harc reánk lett kényszerítve. A parlament, az alsó és a felsőház össze nagyra becsült tagja, mind amellet szavazott, hogy végre szüntessük meg az alligátorveszélyt.

A hirdetési szünet alatt az elnöki fodrász megigazította az elnök hullámos haját, a női szavazók sokaságától végletekig csodált kreációt és az elnök újrakezdte.

— Megvetésre méltó dolog, hogy vannak, akik azt hiszik, hogy én és alelnököm vesztegetési panamába keveredtünk bele, nagy összegű pénzsikkasztások és pénzmosások vádját nem is említve, de biztosíthatok mindenkit, a vádak alaptalanok. Alelnököm nem valami háborús uzsorás, talán mások igen, de nem ő, de valaki kell, hogy legyen mivel milliárd dollárokat költöttünk már erre a hadműveletre, minden elszámolás és ellenőrzés és bármi látszólagos eredmény nélkül. Én megkettőzött

erőfeszítéssel munkálkodom, — itt felemelte titánim acélból edzett golfütőjét és fenyegetett vele, — hogy biztosítsam győzedelmünket, megvédjem életformánkat és hazafias értékeinket, melyeket olyan nagyra becsülünk.

Mély kongó hangon bögve, az alligátorok fertelmes csatakiáltásokat hallattak és nem voltak hajlandóak megadni magukat. Az amúgy is vészes helyzetet még veszesebbé téve a Komoró szigetekről sárkánygyíkok érkeztek. Jobban felszerelve, mélyebb indulatoktól hajtatra és lényegesen kegyetlenebbek módszereikben meglepő könnyedséggel olvadtak bele a szubtrópusi környezetbe. Kirabolva az országot, vaddisznókat zabáltak, bűzös leheletük azonnal végzett bármely kormánytisztviselővel és a legkisebb karcolás is éles agyaraikról vérfertőzést okozott és rettenetes kínszenvedések közötti halált.

A kormány az ellenséggel való együttműködéssel vádolta a vaddisznókat és az elvadult házi disznókat és letartóztatták őket. A munkakerülő disznók amúgy is csak jogtalanul éltek az ország erdeiben és mezein és adót sem fizettek.

A kormány katonái temérdek időt elvesztegettek a disznók összefogásával.

Az ügynek jó oldala is volt, a disznóhúst könnyebben el lehetett adni a mészárszékekben, mint az alligátorfarokból készült felvágottakat.

Időközben az alligátorok új taktikát vezettek be. Erejük lényeges többségükben rejlett, és hogy gyorsabban szaporodjanak két hónappal meghosszabbították párzási szezonjukat.

Ezer és ezer frissen kikelt alligátor csibe lepte el az ország déli területeit. Minden pocsolyában és kacsausztatóban, ahol már századok óta nem láttak alligátort, alligátor csemeték jelentek meg és bújtak el az iszapban, amíg a másik oldalon a kormányerők kellemetlen áruhiánnyal küszködtek. A marhatüdő eltűnt a vágóhidakról és kizárólag csak aranyért lehetett kapni. A gyártó cégek megháromszorozták az ipari ragasztószalag árát és megnégyszereztek a horgászbotoké és a horgászsinegeké. Külországból behozott katonai csizmákat papundekli papírból készítették, mely itatóspapírrá változott a harcterületi mocsarak vízében.

Hogy megszüntessék az ármanipulációt a parlament három bizottságot hozott létre, egyet, hogy hitelesítse a vádakokat, a másodikat, hogy lehallgassa a vádaskodók telefonbeszélgetéseit és a harmadikat, hogy ellenőrizze az első kettő munkáját. Milliónál több telefonvonalra szereltek lehallgatót. Szupertechnikájú cégek gyűjtötték és analizálták az internet forgalmon összeszedett adatokat. Magánleveleket nyitottak ki és

másolták metodikus rendszerességgel. Bárkit, aki nyilvános helyen káromkodott, főleg aki becsmérelte az alligátorok ellen harcoló csapatok integritását vagy mocskolta a parlament tagjait, megbízhatatlan közellenségnek nyilvánítottak.

Minden hiába, az alligátor atrocitások megállás nélkül folytatódtak. Egy idős mocsárfarmer, rettenhetetlen vaddisznóvadász fiatalabb napjaiban, az éjszaka kellős közepén lett megtámadva. Mindössze egy banánparittyába öltözve, két hím alligátor kiúszott szigetére, egy rothadó szerves anyagokból összesodródott dombra a mocsár legbelsejében, és felfalták hat kutyáját. Egy harmadik merénylő, egy férfinak felöltözött nő, harcias töltényövet és övsálat viselve a csirkeketreceket támadta meg. Kétszáz szárnyast cipelt el magával, kizárólag a gondviselésnek köszönhető, hogy mind a kétszáz madárinfluenzával volt megfertőzve.

— Atomfegyverek használatára vagyunk kényszerítve, — az elnök harsogta a televízión, — győznünk kell, különben demokráciánk és kultúránk kerül veszélybe.

Az alligátor veszély újabb tartományokra is kiterjedt.

Egy karizmatikus új vezér, félig sárkánygyík félig alligátor, bukkant elő az ismeretlenség homályából és titkos rejtekhelyéről fenyegető üzenetet rögzített a képszalagra.

— Nem félünk a maguk atombombáitól. Rettenetes hatása csupán szóbeszéd. A maguk elnökének nincs mersze, hogy egy ilyen maghasadási anyag használatát elrendelje, — a gerillavezető hangján érződött a nyilvánvaló blöffölés, — és itt had említsem meg, nekünk is vannak termonukleáris rakétáink. Mi készen állunk fogadásotokra. Le fogjuk zárni vízellátásokat és népeteknek kukoricából készült alkoholt kell majd innia.

Hangja megcsuklott az érzelmek súlya alatt és szörnyülködve megtántorodott. Saját prófétája megtiltotta népének az alkohol használatát, és ilyen kábítóan borzalmas mérget még ellenségeinek sem kívánt.

A végső harcra való előkészületek megkezdődtek. A kormány elrendelte a farmereknek, hogy minden lehető földet vessenek be kukoricával. Akik nem engedelmeskedtek, azokat gyors eljárással letartóztatták és vagyonukat elkobozták a közkinctár javára. A kukorica ellátás kielégítő biztosítására a kukoricatermelés ellenőrzését a vízellátó és kitermelő cégek kezébe helyezték. A szükséges tőke felhalmozására adómentességet szavaztak meg és iktattak törvénybe a kukoricából alkohol célvonalú cégeknek. Globalista megakorporációk tucatjai siettek a

nemzet segítségére. Az extraprofiton, amit az egekig felfújt ivóvíz árakon kerestek, leszerelték és Ázsiába szállították az összes alkohol konverziós gyárat, beleértve a komplikált, soha többet nem helyettesíthető gépezetet.

Futballstadion nagyságú tankhajók szállították vissza a végterméket, a nyolcvan százalékos alkoholt, és a lakosságnak volt elegendően mit innia.

Felismervén, hogy vízembargójuk nem működök az alligátorok támadni kezdték a nemzetközi hajózási útvonalakat használó tankhajókat. A fegyvertelen személyzetet megették és a rakományt belezúdították a tengerbe.

Biztosítási ráták és a tengervíz alkohol tartalma elfogadhatatlan szintre emelkedett. Az utóbbi volt az utolsó csepp a pohárban, a kormány eldöntötte, hogy taktikai atomfegyvereket fog használni és kisebb, de nagyobb számban ledobott radioaktív bombákkal beporozták az egész Everglades területet.

Idegesen szorongva a televíziókészülékek előtt az egész nemzet tűkön ülve leste az eredményeket. Hatalmas térképeken mutatták a bombázás előrehaladását a képernyőn, szindikátusba tömörült újságírók és hírközlési műsorvezetők napokon keresztül vitatkoztak, hogy mennyi alligátor lett megölve, milyen hamar lesz majd a víz ismét iható, és vajon a Komoró szigeteket is meg kell-e majd támadnunk, és így tovább.

Sokan ragaszkodtak, hogy biztonságosabb lenne az alkoholt továbbra is fogyasztani, Orvosok és diétaszakértők százával publikálták a cikkeket a tudományos magazinokban, hogy az etilalkohol zsír és koleszterinmentes anyag, alacsony szénhidrát tartalma van, és a legkötelesebb táplálék.

Ahogy a radioaktivitás szintje a Munkahely Biztonságát Biztosító iroda törvényei szerinti nyolcórás exponálásra megszabott érték alá süllyedt az alligátorvadászok serege ismét ellepte az Everglades mocsarait, hogy szemrevételezzék az ellenségre mért pusztítást.

Legelőbb a szemükbe tűnt a növényzet sokkal zöldebb és dúsabb volt, mint előzőleg. Disznók, most már tehén nagyságúra növekedve túrták a földből a gumókat, a gyökereket, a kukacokat, bármi ehetőt, amit találtak a zsíros humusszal telített talajban. Több száz láb hosszú kígyók tekeredtek fel a propellerekre, lassan haladtak előre, majdnem egy teljes napba beletelt, mire meglátták az első alligátort.

Két hátsó lábán állva és nyugodtan támaszkodva széles farkára a szörnyeteg békeszeretően nyújtotta mancsát előre, ugyan még mindig körmökkel és úszóhártyával borítottan, de emberi mozdulatra emlékeztető gesztussal.

— Ezúton szeretnénk örök hálánkat kifejezni, — az alligátor mondta, két lábra felállva természetes, körülbelül négy méter magas

példánynak nézett ki. — a rádióaktivitás okozta mutációk következtében mi tudunk beszélni, két lábon járni és gondolkodni, éppen úgy, mint maguk. Éppen itt volt az ideje, hogy megkapjuk az egyenjogúságot. Most már dolgozhatunk a kormány szolgálatában, szavazhatunk és befolyásolhatjuk a politikai irányzatokat. Ami étkezési szokásainkat illeti, ígérjük, hogy több emberi lényt nem fogunk elfogyasztani. Látjátok azokat a kövér malacokat, bár azok is szeretnék elnyerni a teljes jogú állampolgárságot, éppen úgy, ahogy mi tettük, de egyelőre mi még megehetjük őket. Remélem, hogy a mi étlapmenü preferenciáink nem fognak problémát okozni önöknek.

A rádiós tiszt izgatottan közbevágott, — Sir, sürgős üzenetet kaptunk a fővárosból.

Az expedíciós hadsereg vezetője hitetlenkedve hallgatta az üzenetet.

— Itt a legfelsőbb hadúr beszél. Egy jól szervezett alligátor csoport megbuktatta kormányunkat és átvette a hatalmat. Az őrség összes tagja részeg volt, túlságosan sok kukoricaalkoholt fogyasztottak az előző éjszaka. Elnökünket kényszerítették, hogy aláírja a feltétel nélküli megadást. Mindennek vége, fiam. Vonuljatok vissza, elvesztettük az alligátorok ellen indított háborút.

Az Eljegyzés

Péter, a huszonkilenc éves fiatalember méregette lehetőségeit; a gyémánt eljegyzési gyűrűt drágának találta, bár volt elegendő megtakarított pénze, hogy megvegye, amit Maggie választott. Már korábban, pár hete, együtt járásuk kezdetén Maggie a tudtára adta. — Ha a férfiak értékes eljegyzési gyűrűt látnak ujjamon, békémet hagynak.

Maggie szava szentírás volt Péter számára.

Rómából a Kennedy repülőtérre való érkezése után, Péter két teljes évig lakott egy Bronxi szobásházban. A legkisebb szobát választotta és két fürdőszobát és közös konyhát osztott meg nyolc másik, jobbára idősebb férfivel. Mint diplomás mérnök könnyen talált munkát és takarékos életet élt, hogy minél hamarabb beilleszkedjen új hazájába.

Igyekezete nem volt hiábavaló. Maggie szépséges volt, nyúlánk és vonzó külsejű, mindössze huszonkét évesen állandó állása volt a Citibanknál, New Yorkban. Egyetemre nem ment, a középiskolában nem kapott jó jegyeket és Romániából nemrégiben bevándorolt szülei nem akarták kevés megtakarított pénzüket drága tandíjakra költeni. Egy hónappal iskolájának befejezése után Maggie dolgozni kezdett a neves banknál, mint kezdőszintű irodai beosztott.

A hasas ékszerész, tömött fekete szakállával és bozontos hajával a pult mögött állt, mézesmázos mosollyal az arcán mustrálgatta Pétert és tényekre szorítkozó hangon közölte vele.

— Hatszázkilencven dollár.

A vevő tétovázott.

— Ritka alkalom, — a kereskedő bízta, — hatvan százalékos árengedményi akció, kizárólag csak ma.

Péter a gyűrűt két ujjá közé vette, forgatta a levegőben és nézte, ahogy az értékes briliánskö szikrát vetett a mennyezetről lefele sugárzó éles fényben.

— Szép, — bólintott.

— Egy teljes karát nagyságú gyémántkő tizennégy karátos fehérarany foglalatban, — felelte a bozontos és keskenyre húzott szemekkel nézte a fiatalembert, aki zavartnak látszott, nem szerethette, hogy a figyelem központjába került.

— Hogyan tetszik neked, Maggie? — kérdezte végre a leányt, aki lapos hasa alját a kirakodó üvegpult széléhez nyomta és nyugodtan várakozott mellette. — Szeretnéd megpróbálni?

— Hét és feles nagyság, — az eladó, aki ha egyszer valakit komoly vásárlónak vélt többet nem engedte elmenni anélkül, hogy eladott volna neki valamit, — pontosan a kisasszony mérete.

Maggie felhúzta a gyűrűt és őszinte önbámulattal csodálta saját kezeit. Soha nem szeretett feleslegesen beszélni. Szülei házánál mindene megvolt, külön szobája, kizárólagos joga a nappaliban, hogy azt a TV állomást nézze, amit ő szeret, és elvi okokból, soha még egy ujját sem mozdította meg, hogy segítsen a háztartási munkákban. Egyetlen testvérével, alig tíz esztendőes öccsével a háta mögött, még hosszú évekig Maggie volt szüleinek legmegbecsültebb értéke és legfőbb gondja.

Szülei kedélybeteg, alacsony műveltségű emberek voltak, esténként a konyha asztal körül ülve beszélgettek, pletykáztak az ismerősökről vagy visszaemlékeztek az óhazára és korán mentek az ágyba, a férjnek hajnal előtt kellett kelni, hogy elérje a New York Citybe menő autóbust.

Öt éve voltak Amerikában, egy egyszerű szobafestő, aki már megvette első házát, megszerezte állandó letelepedésre jogosító zöldkártyáját, és teljesen meg volt győződve, hogy az egyedüli út a sikerhez az ő útja volt és ő jobban csinált, mint bárki más, akiket ismert.

Mereven bámulva a gyűrűt és pillantásra nem méltatva Pétert Maggie végre megszólalt, — Péter, neked kell eldöntened, te tudod, hogy mennyit érek neked.

Péter nem tudott higgadtan gondolkozni. A leány kíváncsú lényével állva, selymes bőrét, puha húsát, hosszú hajának fényét maga mellett érezve, és testének illatát beszívva és a néhány szűkszavú mondatát hallgatva, melyeket nagy beképzeltén néha szólt, Maggie az egész jövőt jelentette neki, már amilyen messzire el tudott látni, és minden mást, amit el tudott képzelni, hogy arra valaha is szüksége lesz majd az életben.

Két évvel ezelőtt hagyta el szülőhazáját, Magyarországot. Odahaza elfogadható élete volt, bár nem sok mindent mondhatott magáénak, de itt, két év után, még annál is kevesebb birtokolt. Egy nőt hagyott hátra, eleinte ki akarta hozatni ide, de a kommunisták, dezertálásának megtorlására nem voltak hajlandók útlevelet kibocsátani bármi családtagnak, nemhogy egy feleségnek. Most eszébe jutott a régi feleség,

Anna, a nádszál termetű kicsi nő, legfeljebb negyven-negyvenkét kiló súllyal, de az ágyban, mint egy akrobata a felemás korláton, Anna mozgékony volt és engedelmesen hajlékony, egy tüzesen lobogó láng a fékezhetetlen vágy máglyájáról. Négy évet töltöttek együtt, szerelemben egybeforrva Anna édesanyjának kicsiny lakásában, ahol egy kétszer ötméteres szobát tudtak magukénak mondani. Mind a kettőjüknek jó állása volt, költőpénz állt rendelkezésükre és hétvégeken éttermekben ettek, cigányzenét hallgattak és Anna szerelmesen hozzásimult, ha tangót táncoltak vagy keringőt.

Egy múltó másodpercre megrázkódott. Annával két terhesség megszakításuk volt, de Maggievel még nem szeretkezett. Nem tudhatta, hogy Maggie szereti-e a szexet egyáltalán.

Maggie nem tudott Annáról. Még nem beszélt neki róla. Ügyvéd segítségével Péter elvált Annától, a messzi távolból lerendezett válás gyorsan megtörtént és már két hónapja, hogy megkapta a hivatalos végzési iratokat a bíróságtól. Miután válása végleges volt, hirdetést adott fel egy magyar nyelvű újságban, New York Cityben, amiben nőismerőst kereset, tartós kapcsolat kialakításának céljából.

A négy fal közé bezárva esténként, a kiadó szobák nyomasztó házában egyedül, rettenetesen magányosnak érezte magát az új világban ahová tulajdonképpen saját akaratából került.

Egy rövid lépéssel leánya háta mögött állva, Judit, Maggie anyja, csalósan közömbös mosollyal az arcán, mintha valóban nem érdekelné a dolog beleszólt a döntésbe.

— Péter, — mondta rábeszélő hangon, — nem gondolja, hogy a gyűrű szépen áll Maggie kezén? Lehet, hogy magas az ára, de egy ilyen értékes gyűrű a maga elkötelezettségének és odaadásának a szimbóluma. Az ár nem annyira rettenetesen magas, mindig lehet másik pénzt keresni. Költsé a pénzét, ez a szerelem és az élet rendje.

Judit véleménye mindennél fontosabb volt. Néha, alkalmakként Péter hamisnak és alakoskodónak tartotta, mindenben csak a leánya érdekeit nézte és Péter tisztában volt vele, Judit rettenetesen határozott és erős tud lenni, ha leányának jogait valaki fenyegette, vagy a család érdekei ellen szándékozott tenni valamit. Még nem ismerte eléggé, hogy tetteit előre tudja jelezni, hogy hogyan reagálna egy javaslatra, hogy okosabb dolgokra is lehetne befektetni a pénzt, mint hiú ékszerekre elvesztegetni. Lakásra gyűjteni Maggievel Judit szemében nem volt elégséges indok az eljegyzési ékszer árán való takarékososságra.

Judit, amikor Péter nem hallhatta, megmondta Maggienek, — Édesapád nehezen dolgozott, hogy letehessük a pénzt a házra. Azért vettünk kétcsaládos házat, hogyha férjhez més az egyik a tiéd legyen, és ott lakj a jövődöbeliddel.

— Mama, a ház, amit vettetek egy hatvanéves kiszáradt faalkotmány és a környék erősen csúszik lefele. Minden esik széjjel és javításra szorul, az összes villanydrótot és vízvezetéki csövet ki kell cserélni. A konyhába új tűzhely, mosogató és hűtőszekrény kell. Az előző tulajdonos örült, hogy túladdt rajta, még ha potom húszezerért is kellett, hogy elvesztegesse. Ötezret tettünk le és tizenötezer tartozásunk van rajta.

— Pontosan, Péter folyton dicsekszik, hogy mérnöki diplomája van. Az állítja, hogy rövidesen jól fog keresni. Hadd fizesse ő a javításokat. Én főzök nektek, mosok és vasalok rátok. Neked semmit nem kell csinálnod, csak élvezed majd az asszonyi életet, ha nálunk laksz jövődöbeliddel. Majd fizettek nekünk lakbért és a lakbértől mi fizetgetjük le a jelzálogkölcönt. Ha együtt dolgozunk minden sikerülni fog. Büszké lehetünk majd elért eredményeinkre, ha otthoni, Kolozsvárról jött ismerőseink meglátogatnak.

— Mi van akkor, ha Péter nem akar veletek lakni és lefizetni a ti adóságotokat?

— Hallgass, apád hallani sem akar ilyesmiről. Inkább győzd meg Pétert, hogy érezze, hogy közénk tartozik.

Péternek a nászút jutott eszébe, amit tél lévén Floridában terveztek tölteni. Két év alatt több mint ötezer dollárt takarított meg. Igaz, egy másodkézből vett régi Chevrolet kocsit hajtott, amit rendőrségi érverésen vett. Bútorra nem költött és csak minimális mennyiségű ruházatot vett magának. A fiatalember nem vesztegette pénzét fényűző cikkekre vagy drága vakációkra.

A gyűrű ára nem jelentett problémát neki, bár a gondolat ismételten megfordult agyában, hogy Anna inkább lakásra tette volna félre a pénzt, mintsem luxus dolgokra pazarolja. De szerette volna múltját meg nem történté tenni és emellett a leány mellett döntött, amelyiket tulajdonképpen nem is ismert. Maggie itt volt és nem az óceán túlsó oldalán, elzárva előle a szocialista rendszer által, mely nevelte és kiiskoláztatta őt, de akiket becsapott és otthagyt és ahová többé nem térhetett vissza.

Hirtelen elhatározással, talán egy kicsit nyers hangon és tömören, állat keményebb szögben előre lökve döntött és kijelentette.

— Megvesszük.

— Kösz, — mondta Maggie és könnyű csókot lehelt Péter arcára.

— Milyen formában szíveskedik fizetni, uram, — nézett Péterre az ékszerész.

— Kétszáz dollár készpénzt adok most és holnap bank ellenigazolt csekket hozok a többiről.

— Fizethet Visa vagy bármi más kiadású hitelkártyával, — az üzlettulajdonos lehető legbarátságosabb mosolyával bízta a horogra kapott vevőt.

Péter elvörösödött. Nem volt hitelkártyája. Rettegett az adóságoktól vagy idáig elhanyagolta, hogy kiváltson egyet, a könnyű hitel vadászebei még nem szagolták meg létezését, vagy mind a fenti okok együttesen, még nem volt elegendő hitel tevékenységi história mögötte.

— Készpénzzel fizetek, ahogy mondtam, — felelte.

— Rendben, uram. Hagyjon letétet és jöjjön vissza holnap felvenni a gyűrűt.

Lealázva érezte magát. Öröendezés helyett, hogy eljegyez egy jó családból való szép leányt, akik befutott és kiegyensúlyozott életet hoztak már össze maguknak Amerikában, úgy beszélt, mint aki szálnalmas módon bocsánatot kér.

— Holnap, Maggie. Nem gondoltam, hogy ilyen sokba kerül a gyűrű. Holnap hozom a többi pénzt és megvesszük a gyűrűt.

— Rendben, — felelte Maggie tömören, de érzéketlenül hideg arca bántóbb volt, mint bármi csalódott, hangoskodó kitörés.

Pénteken, másnap délután Péter elment az ékszerészhez, kifizette a gyűrűt és szombaton felhúzta Maggie ujjára.

Sándor, Maggie apja kinyitotta a palack Courvoisier konyakot, amit Péter hozott az alkalomra.

— Egészségekre és a csodálatos jövőre, mely reátok vár, — emelte rájuk poharát.

Sándor egyből lehajtotta italát, Péter aprót kortyintott a magáéból, és Judit és Maggie éppen, hogy csak megnedvesítették nyelvüket. Sándor egy árnyalattal veresebb lett, mint rendesen és az esemény méltó megünneplésére szabadjára eresztette száját.

— Egyetlen drága kis leányom férjhez megy. Péter, én szerzek neked másodállásokat hétvégeken. Bemegyünk New Yorkba minden szombaton és vasárnap és megtanítalak a szobafestő mesterségre. Mendel úrnak hat bérháza van, és mindig akad egy lakás, amit ki kell festeni.

Péternek nem tetszett az ötlet, de nem akart ügyet csinálni belőle és nem állt neki vitatkozni. Maggie bazsalygott, mint a bazsarózsa és a

fiatalember maga elé képzelte, ahogy a tengerparti fövenyen kéz a kézben sétálnak Miami Beachen. Széles csípő, apró mellek és egy új nadrágharisnya mindennap, Maggie miniszoknyába járt dolgozni, széle nem kevesebbel lengedezett, mint tizenöt centivel a térde felett.

Fiatal férfi főnöke tanácsolta neki udvariasan és kínosan betartva a hivatali szabályzatot. — Kérem, ne járjon be dolgozni nadrágkosztűmben vagy valami pantallószerűségben. A Citibank női alkalmazottai vagy ruhában, vagy szoknyában kell, hogy munkába jöjjenek.

Természetesen, a fiatal férifőnök szerette Maggie combjait csodálni, ahogy a leány keresztbevetett lábakkal ült egy magas széken és írófülkéjében jegyezte le utasításait.

Péteren volt a sor, hogy poharát emelje jövődöbéli apósára és a családra.

— Minden erőmmel és tehetségesen azon fogok munkálkodni, hogy Maggie boldog legyen mellettem. Lehet, hogy egyelőre keresetem nem nagyon magas, de négy éves mérnöki gyakorlat után letehetem a professzionista mérnökvizsgát, kiválthatom engedélyemet és kétszer-háromszor annyi fizetésért fogok dolgozni, mint most.

Sándornak nemhogy halvány gőze sem volt, hogy Péter miről beszél, de nem is érdekelte. Judit és Maggie nem figyeltek oda, nézték, ahogy a papa még egy pohár konyakot töltött magának és hallgatták a meséjét.

— Ha megkapom az állampolgárságomat, belépek a náci pártba. Romániába nincs náci párt, de itt, mint amerikai állampolgár azt csinálom, amit akarok.

Judit pityókás mosolya keserű grimasszá savanyodott. Férje nyilvánvalóan kezdte gyagyásra inni magát. Nem ez volt az első eset, hogy Sándor tiszteletlen, mocskolódó szája szégyenbe hozta. Sándor olyan eseményeket akart felhozni, amit Judit már régen szeretett volna elfelejteni. Mégis, egy nyílt tiltakozás vagy rendreutasítás kockázatos volt, Sándor megvadulhat, és Péter előtt kibeszélhet családi titkokat.

Anyjának aggódásával ellentétben, Maggie csodálattal szemlélte apját, megérintette Péter kezét és a kipirult arcú tata felé biccentett.

— Ezt figyeld, most kezd igazán belejönni, — suttogta.

Teljesen figyelmen kívül hagyva a jó modor alapszabályait Sándor hangoskodó, részeges pátosszal folytatta.

— Amikor 1944 augusztusában Románia átállt az oroszok oldalára, — magyarázott elbűvölt hallgatóságának, — Lengyelországban voltam az Első Magyar Hadsereggel. A hír hallatára megszöktem és megindultam vissza Erdély felé. Felkapaszkodtam valami tehervonatra és tévedésből Auschwitzban kötöttem ki.

Sándor itt szünetet tartott, fejét hátrahajtotta és az egész pohár konyakot leöntötte a torkán. Megrázkódott, nagyot nyelt, majd újult lendülettel folytatta. — Valahogy a főkapu közelébe kerültem. Ott egyenruhát cseréltem egy SS őrrrel. A német tudta, hogy az oroszok már a Visztulánál állnak, mindössze ötven kilométerre és, mint egy német nemzetiségű magyar állampolgár vissza akart kerülni falujába és újra akart jelentkezni a rendes magyar hadseregbe, mint közkatona. Néhány hetet töltöttem Auschwitzban, de kezdték gyanítani, hogy tulajdonképpen ki is vagyok és ismét vonatra ültem, elbújtam egy üres marhavagonba, ami Budapest fele tartott.

Élete legizgalmasabb kalandjáról dicsekedve Sándor közvetlen Péternek beszélt. — 1944 novemberében érkeztem meg Budapestre. Éppen akkor szedték össze a zsidókat. Hogy eltereljem magamról a gyanút, és hogy nehogy lefogjanak, mint katonaszökevényt beálltam nyilaskeresztesnek. Az összeszedett zsidókat tereltük egy óbudai gyűjtőtelepre. Géppisztoly lógott az oldalamon és égő cigaretta fityegett a szám sarkából, félelmetes és mindenre elszánt alaknak látszottam. Emlékszem egy fiatal lányra, egy zsebkést ejtett le közvetlen a lábam elé. Ráförmedtem, *szerencséd van, hogy magyar vagyok, bárki más a helyszínen agyonlőtt volna. Mozdulj előre, majd én felveszem a kést.*

Péter közbevágott. — Hogyan került vissza Kolozsvárra? A város akkor már román kézben volt.

Sándor mély lélegzetet vett. — Január elején a Román hadsereg a Keleti pályaudvar birtoklásáért harcolt a magyarokkal. Ha a magyarok az oroszokkal kerültek szembe, tömegesen megadták magukat, de a románok ellen utolsó golyóig, bajonettjük utolsó szúrásáig harcoltak.

Sándor itt szünetet tartott, konyakot töltött magának és egyből felhajtotta. — A magyarok visszaverték a románokat, — folytatta rekedtes, izgalomtól elfúló hangon. — Én egy kibombázott épületben bújtam meg és ott láttam az első román katonákat. Az oroszok mindig maguk előtt hajtották őket. A feldühödött magyarok ezrivel géppuskázták le a szövetségcserélő patkányokat. Ez már nem az én háborúm volt, elegem volt, elhatároztam, hogy hazamegyek Kolozsvárra.

Maggie engedte, hogy Péter hozzáérintse lábát lábához. Kissé széjjeleresztve combjait engedte, hogy Péter marokra fogja szeméremdombját. Péter érezte a könnyű bugyi finom selyme alatt Maggie dús szőrzetét, ahogy az erős szálak átfúródtak a vékony anyagon és kigöndörödtek két oldalt. *Maggie soha nem vághat le egy szálát sem belőle, gondolta elégedetten, és gesztenyebarna hajából kiindulva, a sűrű bozót színe csakis éjfekete sötét lehet.*

Férfiassága reflexszerűen emelkedett. És olyan kemény volt mint a az egykori Sztálin szobor kezén a mutatóujj, mely figyelmeztetően intette

a tiszteletére összegyűjtött népeket a Városliget melletti kommunista felvonulástéren.

Sándor nem vett észre semmit és lélegzetvételnyi szünet után folytatta. — Éjszaka átmásztam a pesti oldalt keleti irányból körbevevő vasúti töltésen. Istenemre mondom, román katonák hullahegyein kellett átkússzak a hasamon. A magyarok halomra mészárolták őket a töltés tetejéről. Alaktalan módon össze voltak tekeredve, ezernyi lebomló holttestem, a rothadó hullabűz meg tudott volna gyilkolni egy gyengébb természetű valakit, de átkerültem a front másik oldalára. A magyarok visszavonultak mielőtt az oroszok visszajöttek repülőgépekkel és nehéztüzérséggel. Az elhagyott teherpályaudvar igazi senki földjének tűnt. Egy kilométerrel odébb találkoztam egy román tábori csendőrkülönítménnyel. A visszavonulást szervezték, a csalódott oroszok kivonták őket az első vonalbeli akciókból, a katonailag használhatatlan románok csak feleslegesen dühítették a magyarokat. A Magyarországról kikotródó románokkal együtt én is visszatértem Kolozsvárra, és tudod, Péter fiam, hogy mi volt az első dolgom?

— Mi? — kérdezte Péter és kezét próbálta mélyebben becsúsztatni Maggie lába közé.

— Elvettem egy zsidólányt feleségül.

— Fogd be pofádat, te részeg disznó. — Judit végre leintette férjét. Arcán ott ült a gyűlölet és az undor, egy elkeseredett tehetetlenség, hogy férjhez ment egy buta trógerhez és életének javát már elvesztegette vele.

Az este folytatódott. Sándor megitta a Courvoisier javát, arccal előrebukott és hangosan horkolva, mint egy jóllakott vaddisznó a pocsolyában elaludt az asztalon. A sezlonon Maggie és Péter nagy lelkesedéssel csókolództak és tapogatták egymást, mialatt Judit duzzogva kuporgott a konyha asztal átellenben lévő székében, nyilvánvalóan tépelődve valami számára nagyon bosszantó problémán vagy felidézve valami nagyon kellemetlen emléket.

Péter pirosra rágta Maggie száját, a lánynak fájni kezdett és elege lett. — Menjünk el sétálni, — mondta és eltolta magától Pétert, de elnéző megbocsátással mosolygott feléje.

Péter vette a télikabátját és segített Maggie-nek felvenni a sajátját. Csendesen kisurrantak a lakásból, de nem mentek messzire. Bementek a sarki bárba és leültek egy oldalfülkében.

Péter közömbös hangon kérdezte, — anyád zsidó?

— Semmi esetre sem, — csattant fel Maggie, — lehet, hogy az volt, de ma már nem az. Soha nem megy se a templomba se a zsinagógába. — Maggie szemében a méreg könnyei gyülemlettek fel és dühödő hangon folytatta, — mit tudom én, hogy milyen vallású.

Péter békíteni próbálta, — Nem baj, ha úgy is van. Nekem semmi problémám ilyesmivel.

— Nem vagyok zsidó, — Maggie tovább tiltakozott. — Te zsidósnaak találssz engem? Hogy tudjam neked bebizonyítani, hogy nem vagyok zsidó.

— Semmi szükség, hogy bizonyítsd. Úgy szeretlek, ahogy vagy. Ne törődj vele, hogy valaha is kérdeztem.

— Rendben, — Maggie felelte sommásan, de keskenyre húzott dacos szája soha fel nem oldható sértettséget mutatott.

— Maggie, — Péter kezdte, ügyetlenül, nem látva a figyelmeztető jeleket rosszul választotta az alkalmat, hogy elmondja, bevallja, amit idáig eltitkolt, vagy még nem mondott el Maggienek. — Én már egyszer voltam nő.

Mulasztását semmivel sem lehetett igazolni vagy megmagyarázni, ilyen lényeges, bár személyes információt már a kezdet kezdetén kellett volna tisztáznia. Tévedése végzetesen hátrányos helyzetbe hozta, de jobb későn, mint soha, gondolta és remélte, hogy Maggievel való kapcsolata erősebb mintsem, hogy elbukjon egy ilyen szándékolatlan elhallgatáson.

Mintha a szék ahol ült hirtelen elektromos árammal ütötte volna meg, Maggie felpattant ültéből, — Mit mondtál? — kiáltotta.

— Bocsásd meg, hogy ezt nem mondtam el régebben, — a leány váratlanul heves reagálása erősen meglepte és szerette volna simítgatni a dolgot, — de nem ismerjük egymást olyan régen és még nem volt alkalmam, hogy múltamból mindent elmondjak neked.

— Ezt már az első találkozásonkon el kellett volna mondanod, — Maggie válaszolt és hangja hidegsége forró vizet változtatott volna jéggé, — hogyan bízhatok meg benned ezután?

A mardosó szégyen hulláma alapjaiban felkavarta a múlt lelke mélyén régen leülepedett szennyét. Péter a porig lealázva érezte magát. Kavargott vele a világ, egy ködös rémfelhő borította el látását, és mint fuldokló kapkodott a megmentő szalmaszálért. Maggie még nem húzta le az eljegyzési gyűrűt ujjáról és nem vágta a fejéhez. Egy aljas semmirevaló, annak érezte magát ebben a pillanatban és könnyörögni kezdett.

— Maggie, kérlek, bocsásd meg tévedésemet.

Maggie megvető hangja rögtön eloszlatta megalázkodó reménykedését. — Hol van a feleséged? — kérdezte a leány, — Már elváltál tőle?

— Hivatalosan el vagyok válva tőle és Magyarországon van. Soha nem fog ebbe az országba jönni. Biztosan már kijár valaki mással.

— Nem tudhatod, — Maggie gyilkos pillantást vetett Péterre. — nem tudom, hogy hogyan vegyem ezt a dolgot. Anyám már mindenkinek

elmondta a környéken, hogy férjhez megyek egy mérnökhöz. Hogyan tudta ezt velem megtenni?

— Sajnálom, Maggie, kérlek, könyörgök neked, értsd meg visszás helyzetemet.

Maggie kezdte lassan elfogadni az új helyzetet, gondolta Péter. Végeredményben nem volt valami nagy ügy. Egy volt feleség egy másik országban, egyetlen nő sem kellene, hogy cirkuszt csináljon ilyen semmiségből.

De Maggie huszonkét esztendő volt. Az ő mércéje másként volt beállítva, Maggie szemében a lehető legjobb, a legtökéletesebb változata a hibátlannak kijárt neki mindenből. Maggie túl fiatal volt, hogy megelégedjen egy második befutottal.

Lehet, de Maggie mégsem állt készen, hogy kiebrudalja Pétert. A felhevülés futó pillanataira azt hitte, hogy szerelembe esett a legénnyel. A józanság rövidéletű felvillanásaira, mintegy előre jelezve felnőtt életének megpróbáltatásait úgy érezte, hogy szülei olyan útra akarják terelni melyet nem szükségesen maga választott. Péter jelentette a kibúvót, még korai volt a lehetőséget a szemétkosárba dobni.

És praktikus szempontból nézve az ügyet, karácsony az összes ajándékokkal, amiket várt a fiútól, már két hét időnyi távolságra sem volt.

Az anyagi érdek hullámain lovagolva és az átmeneti lojalitástól alátámasztva megmutatta Péternek a kibúvót, a menekvés kiskapuját.

— Megígéred, hogy soha nem mondom el szüleimnek vagy bárki más ismerősnek?

— Rendben, — ígérte Péter és szemei ismét mosolyogtak, de ahogy beszélt szája keserűen megrándult, nagyon bántotta a kellemetlen probléma megoldásának elodázása. Homlokát a leány homlokához szorította és halk hangon beszélt hozzá, bizalmasan elfogadva bűnösségét, a teljes felelősséget a régen megtörtént múltért.

— Amint tapasztalhattad, ha szükséges, végtelenül jó titoktartó tudok lenni.

Karácsony napja érkezett. Péter gazdag ajándékokkal lepte meg Maggie közvetlen családjának minden tagját. Legalább még egy ezer dollárt költött rájuk. Elmentek a helybeli református templomba és Bertalan tiszteletesnél bejelentkeztek és kitűzték az esküvő napját április közepére.

Maggie és a család, mostanra már Péter is bevett családtagnak érezte magát közöttük, odahaza televíziót nézve töltötték szilveszter estét. Zenét hallgattak, *Perry Como* énekelt az *It's Impossible* slágert mialatt

Maggie és Péter összefonódva csókolták és fogdosták egymást a díványon.

Megérkezet az újesztendő, pezsgővel koccintottak és minden csodálatosnak, és reményteljesen boldognak tűnt.

Öt nappal később, mialatt egy sötét parkolóban vártak Juditra, hogy elvégezze élelmiszer bevásárlását, Maggie váratlan bejelentést tett.

— Péter, fel akarom bontani eljegyzésünket.

A bejelentés olyan közömbös és tényekre szorító hangon hangzott el, hogy Péter először azt gondolta, hogy Maggie viccel és hasonló modorban, mintha belemenne egy tréfás játékba, kérdezte.

— És miért tennél ilyen csacsiságot?

— Csámpás vagy, úgy lépkedsz, mint egy lúdtalpas kacska a táncparkettán.

— Én? — Péter egyre inkább tréfára vette a dolgot. Fiatalabb korában ifjúsági válogatott atléta volt és tizenegy másodpercen belül futotta a száz métert. Lábai tökéletesek voltak, Maggie indokolása hamisnak, butának és alaptalannak hangzott. — Nézd, — mondta és tett néhány lépést egy aszfaltra festett fehér vonal mellett, — nézd, milyen egyenes vonalban tudom rakni a lábaimat.

Lábai olyan tökéletes vonalban mozogtak, hogy még egy legrosszabb indulatú valaki sem tudta volna csámpásnak titulálni.

Maggie megrándította a vállát, — Ne aggaszd magad, nem szóltam egy szót sem.

Judit és Sándor hűtőszekrényt ígértek nászajándéknak a földszinti lakásba, amit Maggienek és Péternek terveztek bérbe adni, de egyáltalán nem siettek a költséges darab megvételével.

Február végén Péter emlékeztette Sándort, — Én már megrendeltem a nappali és a hálóbútort és letettem az előleget. Nem gondolja, hogy ideje lenne, hogy maga is megrendelje az ígért hűtőszekrényt.

Mintha egy hideg fuvallat érkezne meg az életet és a halált elválasztó Styx folyóról, olyan jeges tónusú volt Sándor válasza.

— Ráérünk arra még.

Péter gyanította, hogy itt valami nem egyezett, és ennél az útelágazásnál meg kellett, hogy álljon és körülnézzon. Józan esze kezdett visszatérni, és elhatározta, hogy megveti a lábát.

— Én megtettem a magamét, — mondta követelő hangon, — magukon van a sor.

Sándor nem reagált a megjegyzésre, de ahogy Péter távozóban volt és a lépcső aljában csókolta Maggiet a felbőszült papa kivágta az ajtót és ledübörgött a lépcsőn, mintha csatába induló keresztes lovag lenne, aki fajtájának tiszta erényeit védelmezi.

— Ebből elég volt, — kiáltott a jegyespárra, — Maggie, vissza a házba, és te, — öt másodpercig öldöklő szemekkel meredt a krétafehérre sápadó Péterre, — te még nem vagy a leányom férje.

Maggie, női mivoltában teljesen megszégyenülve és keseredetten vonszolva lábát a lépcsőkön visszament az emeleti lakásba. Péter, megdöbbenve és felháborodva Sándor indokolatlan kitörésétől sarkon fordult és köszönés nélkül távozott.

Másnap délelőtt Péter feltelefonálta Maggiet. — Tegnap este apádnak abszolúte nem volt igaza. Mi jegyesek vagyunk, és hamarosan összeházasodunk. Nem kellett volna, hogy úgy beszéljen velem, mintha ez az első randevúnk lett volna.

— A tata bocsánatot kért tőlem miután elmentél, — felelte Maggie.

— Mi a problémája velem? Lehet, hogy nem kellett volna említenem a hűtőszekrényt.

— Erről is beszéltünk. A tata elmagyarázta, hogy a vételár kifizetése felemésztí megtakarított pénzük jórészét. Csak akarta tudni, hogy mennyire komolyan gondoljuk mi ezt a házasodási dolgot.

— Te mennyire komolyan gondolsz? — kérdezte Péter kapásból.

Csend lett a vonal másik oldalán. Maggie hallgatása, tudatalatti késlekedése a határozott válasszal figyelmeztethette volna Pétert, hogy ne feszegetse az anyagi problémákat, melyek mézesheteik után amúgy is minden bizonnyal hamarosan a felszínre kerülnek. De, és ismételten, elmulasztotta a komoly baj idejében való észrevételét és ragaszkodott az anyagiak azonnali megtárgyalására.

— Én megtettem a magamét, — kezdte, — és belegyeztem, hogy szüleid házában lakjunk. De talán alaposabban meg kellene, hogy gondoljuk a dolgot. Tegnap este után úgy érzem, hogy jobb lenne, ha minél messzebbre, például Portland, Oregonba költöznénk el tőlük.

— Mit mondtál? — csattant fel Maggie.

— Külön kellene, hogy éljünk apádtól és anyádtól.

— Mennem kell, — felelte Maggie nyersen, és a menekülés kiskapuját célozva, próbálta befejezni a vitát és letenni a kagylót.

— Fontold meg Oregont, Maggie, — Péter kérlelte a leányt, — Nagyon fontosnak tartom, hogy függetlenítsük magunkat a szüleidtől. Nagyon ódivatúak és gondolkozásuk sajnálatosan szűklátókörű.

— Ez alatt azt érted, hogy elmaradottak, buták és műveletlenek, és te egy mérnök vagy a magasabb rendű intelligenciáddal, — válaszolt a Maggie egyre ingerültebb hangon.

— Maggie, ez nem ilyen egyszerű, erről mi kettőnknek még sokat kellene beszélgetni, — Péter ragaszkodott a vita folytatásához, gondolva, hogy még rengeteg megoldatlan probléma van közte és menyasszonya családja között.

— Mennem kell, — mondta Maggie másodszor is, hangja ezúttal éles és ellentmondást nem tűrőnek hangzott. — De ha akarsz beszélgetni, várlak a Port Authority buszvégállomáson a félhatos Brunswick fele induló megállójánál.

Maggie letette a telefont és megindult a kávézó szoba felé. Visszafele mentében főnöke kinézett irodájából és azonnal látta Maggie arcán, hogy a telefonos magánbeszélgetés nagyon felkavarta a kedélyeit.

— Maggie, — szólt oda neki, — gyere be.

Maggie bement és tartotta kezében a kávé.

— Ül le, — mondta a fiatal férfifőnök. — Valami problémád van a vőlegényeddel?

— Aha, valami.

— Komoly?

— Nem éppen.

— Ki akarod adni az útját?

Maggie letette a kávé a főnök íróasztalára és közömbös hangon kérdezte. — Nem, miért?

— Ha szakítottál vele szeretnélek kivinni téged vacsorázni.

— Lehet, minden lehetséges, — mondta Maggie, és nem húzta el a kezét, ahogy a főnök utána nyúlt, hanem ráemelte mosolygósra fordul, de még mindig könnyekkel fátyolozott meleg barna szemeit és odatartotta arcát, hogy a férfi könnyű csókot leheljen rá.

Sándor már várt Péterre és lányára a Port Authority autóbusz végállomáson. Széles mosollyal üdvözölte Pétert és kezet nyújtott neki. Péter nem mosolygott vissza és rideg arccal nem fogadta el a kinyújtott békejobbot.

Sándor arcára ráfagyott a vigyor. A busz bejött, felültek, Sándor a fiatal pár mögötti ülésen kuporgott és egyetlen szót sem váltottak a New Brunswick-ig tartó egy órányi úton.

Odahaza Judit tálalta a vacsorát, és rettenetes családi vihart előrevetve, néma csöndben ettek, mind a négyen. Vacsora után, a díványon ülve Maggievel a nappaliban, és a szülők magukban duzzogva a konyhában, Péter törte meg elsőnek a csendet.

— Mégiscsak el kellene mennünk Oregonba, — javasolta, — állást szerzek ott. Ketten leszünk, mi ketten egyedül a világgal szemben.

— Ezt nem lett volna szabad mondanod, — felelte Maggie és Péter érezte, hogy az eljegyzési gyűrű csúszik le a leány ujjáról. Maggie belenyomta a gyűrűt Péter tenyerébe és sápadt keskeny vonalra harapott szájjal dacosan megmerevítette magát.

Az ijedelem leszívta Péter fejéből a vért. Látása elborult, szédelgett és könnyörögni kezdett, — Maggie, ezt nem gondolhatod komolyan.

— Vedd vissza a gyűrűdet és menj utadra, — a leány válaszolta.

Péter nem mozdult. Maggie ülve maradt mellette és alig hallható hangon súgta, szinte maga elé. — Holnap este gyere le kocsival a Bronxból és szedd össze a dolgaidat. Én nem leszek itthon.

— Hol leszel?

— Randevúm van egy taggal az irodából. Holnap este kivisz vacsorázni egy drága New Yorki étterembe.

— Ilyen hamar? Hogy vág ez egybe apád magas erkölcsi mércéjével.

— Hagyd ki őt ebből. El kellett volna fogadnod a feléd nyújtott kezet, amikor békülni akart. Láttam, hogy milyen ellenséges arcot vágál. Nagy pimaszság volt részedről.

— Maggie, kérlek.

— Sajnálom, semmi Oregon. Már megmondtam a szüleimnek.

— Mit feleltek.

— Máskor, ha nősülni akarsz, vár egy évet mielőtt megkéred a leány kezét.

— Miért?

— Hogy megtudják, hogy tulajdonképpen ki is vagy.

— Ez alatt mit értesz?

— Otthagytad az első feleségedet, otthagytad a szüleidet.

Otthagytad a hazádat. Nem vagy semmi más, mint egy semmirekellő, otthontalan nemzetközi tekergő.

— A te szüleid is bevándorlók, ők is otthagyták országukat.

— Az más, mi együtt jöttünk ki, az egész család.

— Nem az én hibám, hogy történetesen egy nőtlen férfiember vagyok.

— Igazán? Beszélj csak erről nekem, te elvált alak. De nem, inkább nem, nem akarom hallgatni. Ez csak egy költői kérdés volt. Nem érdekel, mennem kell és meg kell, hogy mossam a hajamat. Holnap fontos találkám van.

Maggie felállt és kiment a nappaliból. Péter nézett utána, többet senki sem szólt hozzá egy szót sem és el kellett, hogy érje a New Yorkba menő utolsó autóbust. Mire hazaér a Bronxba már éjfél is lesz. Búcsúszó nélkül felállt és lement a lépcsőn. Lent halkán, hogy senki ne hallja bezárta maga mögött az ajtót.

Másnap péntek volt. Péter kocsival ment dolgozni, a cég parkolójában hagyta járművét és munka után a New Jersey Turnpike autópályán lehajtott New Brunswickra.

Felment a leány szüleihez és közölte Judittal. — A dolgaimért jöttem, Maggie felbontotta az eljegyzést.

Judit a konyhaasztal túlsó oldalára került, talán félt, de arcán piroslott a düh, ahogy oktatni kezdte Pétert. — Hazudott nekünk. Tudjuk, hogy maga már nős volt, Maggie elmondta nekünk.

Péter elsápadt. Nemcsak, hogy szakított velem, de be is árult, gondolta, kiadta közös egyezséggel elhatározott titkunkat, és a lehető legaljasabb módon és a lehető legrosszabb időben.

Nem válaszolt, sietség nélkül összeszedte dolgait, könyveket, egy rövidhullámú rádiót és néhány ruhadarabot. Berakta a tárgyakat egy dobozba és kiment. Az ajtóból visszaszólt Juditnak.

— Mondja meg Maggienek, hogy szívemből szerettem. Gondoltam, hogy megbízhatunk egymásban és boldogan élhattünk volna egymással, ha átestünk volna a kezdet nehézségeken.

— Hagyj békét a lányomnak, — Péter hallotta Sándor hangját. Az utcai oldalról jött felfele a lépcsőn és mintha egy tárgyat rejtegetett volna kabátujjában. A gyilkos gyűlöletet látva a leány apjának arcán, Péter meghátrált és kiment a konyhaajtón, a hátsó lépcsőházon keresztül.

A küszöbnél még egyszer megállt és kemény, rendreutasító hangon visszaszólt. — Ne féljen, tata, aminek vége van, annak vége van. A lányával való kapcsolatomat nem lehet többet helyrehozni. Csak azt sajnálom, hogy annyi rengeteg pénzt pazaroltam, hogy karácsonyi ajándékokat vegyek maguknak.

— Főztem neked, — Judit kiabálta dühödten, — kimostam a gatyáidat, semmivel sem tartozunk neked.

— Még egy valami, — Péter csak nem akarta a dolgot annyiban hagyni, — adják át hálás köszönetemet Maggienek, hogy megakadályozta, hogy a maguk rokona legyek.

— Takarodj, — ordította Sándor, — a pokolba veled.

Péter betette a dobozt kocsijának csomagtartójába és megindult az autópályán vissza, New York felé. Százhusz kilométer per óra sebességgel száguldott előre, bele az éjszakába és megnyugodott. Legalább pontot tett

a dologra. Nem kellett egy második váláson is keresztülmennie. Állása még mindig megvolt és szerencsére nem adta fel Bronxi szobáját. Mindig tud majd találni egy olcsóbérű, lakbérszabályozott lakást és mindent előlről kezdhet. Semmi sem lett végleg elrontva. Kétezer dollárt veszített, kétévi zsugoriskodásának gyümölcset, de a következő alkalommal óvatosabb lesz. Többet nem tesz fel házassághirdetéseket magyar újságokban.

— Balszerencsés kezdet Amerikában, — morogta öngúnnal és keserű mosolyt erőltetett arcára.

Késő volt és fáradtnak érezte magát. Elálmosodott és nem figyelt eléggé. A kocsi reszketni kezdett. Kemény acél súrolta az út betonját és a kocsi bal első sarkából szikraeső zúdult feléje. Rálépett a fékre, két markával szorította a kormányt, megfeszítette magát és felkészült a karambolra.

Péter a hontalan, magányos bevándorló, minden rokon és törődő barát nélkül a nagy Amerikában, próbálta visszaszerezni kocsi feletti uralmát, de a vadul reszkető masina balra tartott, megütötte az elválasztó vaskorlátot és felrepült a levegőbe. Átfordult a déli irányú szemben haladó forgalom közepébe és egy hatalmas kamion útjába került. A vezető kétségbeesetten próbált fékezni, vadul csikorgó kereke gumija égett az aszfalton, de hiába, a nehéz behemót hatalmas csattanással telibe kapta az apró járművet. A tehervagon nagyságú csukott szállító kétszáz méteren keresztül tolta maga előtt Péter összetört kocsiját és mélyen beszorította első kerekeinek tengelye alá.

Biztonsági öv nem volt rajta, balesetvédő légpárnák 1971-ben még nem voltak bevezetve, Péter élettelenül hevert a roncs belsejében és orrából-szájából dőlt a vér. Törött nyakcsigolyája átszúrta bőrét és feje természetellenes helyzetben lógott kitekeredve lefele. A kamionsofőr beverte a fejét járművének ablaküvegébe, szédelgett, de azonnal rövidhullámú rádiója után nyúlt és jelentette a balesetet.

Tíz perccel később a közlekedési rendészet kocsija elérte a színhelyt és a rendőrtiszt zseblámpájával bevilágított a törött fém és üvegdarabok közé. Majd rákapcsolta rendőrrádióját és lassú, kiegyensúlyozott hangon beszélni kezdett. — Komoly baleset a turnpike-on, két mértföldre, északra a Cartereti kijárattól. Személygépkocsi áthajtott az elválasztón, szembement a forgalommal és egy duplavontatós elgázolta.

— Küldjek segítséget, — kérdezte a diszpécser közömbös, az elektromos légtéri zavar recsegései között el-elakadó hangon.

A rendőr megköszöri torkát, mély lélegzetet vett és szája elé tartotta rádiója mikrofonját. — A gépkocsi bal első kereke kidurran, — mondta, — és a vezető elvesztette a jármű feletti uralmát. Küldjenek egy

halottaskocsit, és legalább még két járőrt, le kell kordonoznunk egy halálos baleset színhelyt.

Majd odapillantott partnerére, vajon mit vizsgálgat az a kerek körül.

— Mit látsz, Joe, — kérdezte.

— Nézd csak, — felelte Joe és egy harminc centi hosszú galvanizált szögre mutatott mely mélyen beágyazódva ült a feketére égett kerék acélhálójával megerősített gumijában.

A rendőrőrmester befejezettnek vélte a baleset bejelentését és lekapcsolta rádióját. A járőrautó lámpáját ráirányították a roncsra és közelebbről kezdték vizsgálgatni a szöveget.

— A szerencsétlen balek valakit nagyon bedühíthetett, — jelentette ki Joe cinikusan, — ekkora éles acél nem került a dróttal megerősített gumiba magától, valaki beleverte kalapáccsal.

Az őrmester bedobta sapkáját az elefántcsont és fekete színű járőr kocs első ülésére és oldalpillantást vetett Joe-ra. — Előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés, egyetértesz, hívom vissza a diszpécst.

Az idős őrmester tehetetlen szálnalmat érzett. A halott fiatal, becsületes egyénnek látszott. Már rengeteg gonosztett eredményének volt szomorú tanúja, mégsem tudta megérteni, kinek volt elégséges indoka arra, hogy kioltson egy ilyen fiatal és ígéretes életet. Gyűlölte az ismeretlen gazembert, mely gyáván elkerülve szörnyű cselekedetének végeredményét másokra hagyta a lélekfacsaró feltisztítást. Szívéből megvetette azokat, akiknek nem volt büntudatuk vagy lelkiismeret furdalásuk és ki tudtak oltani egy életet.

— Ne ölj, — idézte a bibliából a foga között morogva, — mi lett a tízparancsolat eme cikkelyével?

Az Északi Szél Hidege

Egy késő novemberi hideg alkonyatban, a sötétség lassan kúszott előre keletről nyugatra. A város felhőkarcoló kialakította szélcsatornáin süvítő jeges szél üresre septe az utcákat. Ilyenkor egy otthontalannak a reménytelenség is keserűbben érződik és magányosság is jobban fáj. A széles folyó túloldalán haláltusáját vívó nap, mintha vérveres lángbetűit írná az utolsó ítélet haragjának az égre, üszköt vetett az épületek tetejére és egy kicsiny komphajó, motorja üresben dohogtatva, hogy hullámokat ne verjen lassan siklott kikötője felé a Weehawken-i oldalon.

Hirtelen sietséggel a kapitány meghúzta a gőzsípot és éles, hasító fütty járta át a levegőt. Az én oldalamon a toronyépületek fala visszaverte a hangot, és az reszketett visszatértében, egy halálos sikolyként, egy rettenetes testamentumot kiáltva az elhunytakért.

Szerettem időmet vesztegetni ezen a roskadóan bedőlt régi kikötődokkon. Egykoron óceánjárók és óriási teherhajók kötöttek ki mellette, büszke tengerészekkel, akik hozták a tehetős gazdagokat és a tengerentúli világ kincseit. Most korhadó faoszlopok tartották bizonytalan létben és megroggyant sarkai szinte leértek a vízbe, az Északi Folyam szennyezett és zavaros vizébe. Mintha a kikötő összes megmaradt relikviái, a dokk is csak szálnalmas, sajnálható kísértete volt régi dicsőségének.

Nem voltam különb ennél a széjjeleső szerencsétlenségnél. Egykoron nekem is fényes életem volt, kertvárosi villa, új kocs, saját szobám és zongoraleckék. Fényes jövő várományosa voltam, sikerem garantálva volt a legsikeresebbek között.

Egy szerelmespár közeledett. Játékos széllokés kezdett huncut trükköt játszani a nő hosszú, fekete hajával és a nap utolsó sugarai táncoltak csördögölő csárdást gondtalan szemében, ahogy belefonta karját szeretője karjába, aki büszkén lépegetett oldalán.

Vidám anekdotát mesélhetett neki, egy szórakoztató és sikamlósan izgató bizalmas történetet. A nőt, selymesen karcsú és mégis párnás idomaival, viszonzva a férfi jókedvét ugráló lépéseivel és karjainak vidám lengetésével, ahogy lépését párjához igazította, azonnal megismertem. Ő volt az, az én Izabellám, lassan lépegetve rejtekhelyem

felé, ahol egy hullámpapír dobozba bújva és rongyaimban dideregve, menedéket kerestem az északi szél hidege elől.

Tizenöt évvel ezelőtt, felnőtté válásának küszöbén, otthagytam, messzire futott el tőlem.

Szégyenérzetem már semmi nem maradt. Éhesen vártam az idő múlását, és egy műanyaghab csésze, harapott fognyomokkal peremén és lábam elé helyezve, néhány zsíros pénzérme az aljában, az volt minden tulajdonom. Hogy vegyek egy forró kávét és egy hamburgert, hogy átéljem az éjszakát, jószívű emberek adományaira volt szükségem.

Könyörgő szemekkel feléjük lengettem a poharat és az érmék száralmasan csörögtek benne. Reméltem, hogy nem ismer meg, és ha igen tovább fog lépni, miután dobott egy negyeddollárost elébem, szándékosan nem észreveve száralmas látványomat, és akartam, hogy menne tovább és hagyná, hogy visszasüllyedjek az elfelejtettek homályába.

Jókedvének tehetetlen nyomatéka egy másodpercre fenntartotta mosolyát, könnyedén, mintha túlságosan elégedett lenne sorsával ahhoz, hogy észrevegye, hogy mennyire nyomorult koldus lett belőlem.

Kihívó arccal még egyszer megráztam a poharat. Meghitten, mint egy elkényeztetett teababa, rózsás orcáját egy jól táplált belső meleg fűthette, úgy függött férfikísérője oldalán és én csodálkozva kérdeztem magamtól, milyen predesztináció hozta vissza Izabellát életembe. Hogyan talált meg engem a világ végén, ahol én elrejtőztem és névtelen és láthatatlan akartam maradni nyomorúságos életem hátralévő napjaira?

A mosoly ráfagyott ajkaira, kellemetlen lehetett a meglepetés, és kihúzta kezét kísérőjének karjából. Felém billentette csinos arcocskáját, egy szinte észrevehetetlen fokkal közelebb ülőhelyemhez és mezítelen lábfejemet nézte rettenetes undorral. Köszömlére kirakva lila foltjait bőrbetegségemnek és bűzös alfeletem a kátránytól ragadó és szálkás deszkán nyugtatva, bárki szemében is szörnyen gusztustalan látvány lehettem.

A hangja megcsuklott, mintha rám akarna okádni, annyira undorodhatott, de megkérdezett.

— Thurston, te vagy az?

— Nem, — mondtam, — soha nem hallottam erről az úriemberről, talán a Delancey utcában, ott sokkal többen lófrálnak közülünk.

Ismerőse szerette volna, ha már mennek, de ruhaujjánál fogva Izabella visszatartotta, — Várj egy pillanatot, Floyd. Ez az én gyerekkori barátom, Thurston, Connecticutból. Sokat játszottunk együtt, hosszú évekket ezelőtt.

— Én csőlakónak nézem, — morogta Floyd, — Gyerünk innen, itt nem biztonságos. Nagyon veszélyes időzni ilyen elhagyott helyeken.

Izabella várt és hagyta, hogy Floyd tovább menjen néhány lépést és beszélni kezdett hozzám. Nem lekicsinylően; talán valami gyerekes kíváncsiság hajtotta, nem hitt nekem, tudta, hogy le akarom tagadni magamat.

— Thurston, — kérdezte, — mi lett veled? Nem hallottam többet rólad. Próbáltalak megkeresni, de szüleid eladták a házatokat és úgy tudom leköltöztek Floridába. Azt hittem, te is elmentél velük.

Izabella tagadja a megtörtént tényeket, gondoltam, hiszen apám évekig, miután eladta a házat, albérletet fizetett nekem Darienben. Könyörögtem Izabellámnak, hogy látogasson meg kicsiny szobámban, de amikor meglátta a halomra dobált rendetlenséget és a szűkös nyomorúságot, ahogy éltem, zokogva szaladt ki a házból. Megijedt a szegénységemtől, ő szakította meg kapcsolatunkat, nem én.

Dolgoztam, grafikai tervezéseket csináltam a Werner Holt Kft ingatlanügynökségnek Stamfordon, még a minimum órabérnél is kevesebbet fizettek, de jutalékot ígértek az elvégzett munka hasznából és előmenetelt. Gazdag ingatlan ügynökök, vagyonos családokból és ravasz pénzcsinálási mentalitással, százszámra rendelték tőlem a színes brosrákat és a képes mappákat. Alá kellett volna, hogy írják az átvett anyagot, de mindig rohantak és ritkán igazolták le, amit készítettem nekik. A papíron kimutatott haszon, amit a cégnek csináltam nem volt elegendő, hogy elérje a törvény által megszabott minimális bért, és amikor kifogást emeltem elbocsátottak.

Később felvettek iparművészeti menedzsernek egy kisebb könyvkiadócéghez, a Művészeti Impresszió Vállalathoz. Talán bejutok végre a kitanult szakmámba, reméltem, és megkétszereztem erőfeszítéseimet. Mindent megcsináltam, amit mondtak nekem. De elődöm meggondolta magát és nem lépett ki és Művészeti Impresszió átirányított a legyártási és kiszállítási részleghez. Negyven kilós zsákokat cipeltem a postára és bélyegeztem és naphosszat pakoltam a vastag borítékokat és ragasztottam nekik a vaskos könyveket ezerszám.

Hat hónap után munkakörömet odaadták egy csoport illegális emigránsnak a Dominikai Köztársaságból, akik természetesen kevesebb fizetésért és juttatások nélkül dolgoztak nekik napszámba.

A középiskolában és az azt követő állami népfőiskolában nem tanítottak meg, hogy hogyan írjak egy ügyes ajánló levelet vagy egy sikeres önéletrajzot. Munkanélküli segélyből éltem, százszámra küldtem ki munkakereső pályázatokat, tucat számra mentem interjúkra mialatt szüleim segítettek anyagilag, hogy élelmiszert vegyek magamnak és fizessem a számláimat.

Az adományokon alapuló pénzkeresési módszer jól szuperált és ellustultam. Későig aludtam reggelenként és éjszakánként egy közeli bárban lézengtem és iszogattam, legtöbbször hajnali háromig.

Mialatt a gépkocsim használható volt, tizenkét évesnél is idősebb Toyota Corolla, háromszázezer kilométernél már több volt benne, viszegettem Izabellát amerre mennie kellett. Az I-95 gyorsforgalmi műúton lehúzták az oldalam, kevéssel az után, hogy apám nem fizette többet a baleseti törésbiztosításomat, a járgány egyenesen a szegényházba vitt. A részeg sofőr még csak le sem lassított, bár kocsimban négyen voltunk és szinte meghaltunk a balesetben, amit okozott.

Izabella, és elvált ember milliomos apja valószínűleg gondolta, hogy mint egyke gyerek beöröklöm szüleim pénzét. Izabellának pszichiátriai konzultációra volt szüksége, életvitelének megváltoztatására, ahogy nagyszerű referenciákkal és diplomákkal rendelkező neves orvosa javasolta. Két hétben egyszer kocsimon felvittem egy Great Barrington nevű helyiségbe, egy rehabilitációs farmra, vagy másképpen kifejezve egy elszigetelt bolondokházába, fent egy magas hágón két félelmetes hegyvonulat között, valahol az üres semmi és a pokol között a félúton.

A hosszú és magányos autótút visszafele a félelmetesen ellenséges kinézetű Jenki vadonban nem egyezett kezeletlen mániákus megrögzött betegséggel, egy átokkal melyet valahol hibámon kívül rám szórtak.

Ez két évvel az után történt, hogy Izabella utoljára látogatott meg szobámban és krokodilkönnyeket sírva rohant el. Ameddig kocsim működőképes maradt, dolgoztam vagy kaptam a munkanélküli segélyt, Izabella apja eltűrte jelenlétemet, de miután tudtára adtam, hogy többé nem áll módomban leányát hazafuvarozni a messzi hegyekből, hogy némi normalitást is érzékeljen odahaza, többet nem engedett hozzájuk, bezárta a képletes kapukat az orrom előtt.

Izabella és édesapja soha többet nem fogadták telefonjaimat, nem hívtak vissza, ha üzenetet hagytam és az elmebetegek farmján nem volt telefon vagy e-levél komputer. Izabella soha nem búcsúzott el tőlem, apja parancsára és a pszichiáter orvos tanácsára egyszerűen kámforrá vált, elpárolgott az életemből.

Anyám rövidesen meghalt Floridában. Még néhány évig apám fizette a lakbéremet. Egy alkalommal felrepült északra, kocsit bérelt és felhajtottunk Great Barrington-ra. Biztos voltam benne, hogy Izabella ott van a farmon, de egy jeges szívű női cerberus órákig várakoztatott, és mégsem engedte meg, hogy találkozzak elveszett szerelmemmel.

Izabella lediplomázott a bolondgomba farmon és Bostonba ment egy félútintézményes házba lakni. A legfrissebb információ szerint, a könyvtári komputeren találtam meg a weboldalát, Izabella végétisztító munka után nézett. Apja még mindig elérhetetlen zárkózottságban élt, egy

emberektől elszigetelt remeteként, négy hold nagyságú területtel körülvett milliódolláros kastélyában, New Canaan városban, Connecticutban.

Az elhagyott rakodódokk csendes félhomályában, tizenöt év távlatából Izabella lényegében megváltozotttnak tűnt. Többé nem volt az ijedt fiatal nő, akit én valaha ismertem, magabiztos volt, szépséges és határozott. A hangja, még a hangjából is eltűnt az elcsukló félénkség, remegő reszketegsége egy saját magát értéktelennek tartó egyéniségnek. Kiszabadította magát apjának mindent kontrolláló zsarnoksága alól, amivel fiatalabbik leányát kezelte, aki úgy döntött, hogy vele marad a feleségétől való elválása után.

Lloyd már vagy tíz lépéssel előbbre volt, de megállt, visszanézett és fennhangon felcsattant, — Gyerünk, Izabella, nem veszed észre, hogy micsoda szeméttel van dolgod. Egy kitaszított söpredékkel, aki már pusztá jelenlétével is szennyezi ezt a sétahelyet.

Izabella, testtartása készenlétben, hogy kísérőjének engedelmeskedjen; nem vette le rólam szemét. Szemhéjaimat betegesen leeresztve, hetes borostával mosdatlan arcomon kemény ellenkezéssel meresztettem előre ótvaros államot, a világtalant próbáltam játszani és elkerültem Izabella vizsgálódó tekintetét.

Izabella pénzérme után kutatott ridiküljében, álnokul, hogy időt nyerjen és távolságot tartson maga és Lloyd között; néhány szót suttogott felém. Jelentésük szinte elveszett a fenekem alatt lévő deszkapadló alatti víz csapkodásába. Mintha, álmodhattam csak, Izabella az elvesztegetett idő múlását átkozta el és talán mondta, hogy bánja a körülményeket melyek elválasztottak minket egymástól.

— Thurston, — suttogta, — szeretnék beszélni veled. Légy a Bisztró étkezdében a Hudson bulváron. Holnap délelőtt tíz órakor. Finom, meleg reggelit veszek neked.

Majd tovasietett és karját ismét Lloydéba fonta. A szél megfordult és irányukból fújt. Tisztán hallottam a szavakat, ahogy füllentett barátjának.

— Tévedtem. Azt hittem, hogy a csavargó valaki a régi iskolaéveimből volt, de csak egy gyengeelméjű tökkelütött kikötői szemétnak nézem, aki naphosszat csak alamizsnáért könyörög.

— A múlt terhétől meg kell szabadulnunk, — mondta Lloyd és karját Izabella dereka köré fonta, — a jelennek kell élnünk, a mi boldog, meghitt valóságunknak.

Az éjszak keményen hideg volt. Hajnal felé, dér és piszkosszürke ég amerre néztem, az északról lezúduló szél jóval fagypont alá vitte le a hőmérőt. A tegnap esti vacsorám maradványa, amit Izabella pénzérméén vásároltam, egy műanyag flaska alján megmaradt víz, jéggé vált. Sarkvidéki fagyos kékséggel csillogva és egy vidám jegesmedve képével a címkéjén italom oly kőkemény lett, hogy fejbe verhettem volna vele a patkányt, mely már éjfél óta rágódott elgémberedett nagylábujjamon.

Belecsavartam magamat egy régi gyapjúkabátba, egy piszkos barna színű és ló húgy szagú ereklyébe, egy halott csövesről szedtem le, akit elgázoltak a Holland Alagút bejáratánál, ahol kocsiaablakokat mosott aprópénzért.

Még garniszállóra sem maradt pénzem. Szívből utáltam a városi menhelyen meghúzódó iszákosokat és arrogáns apacsokat. Erőm már nem maradt, hogy megöljem magam, már csak végső utamra vártam, ki a nincstelenek temetőjébe, ki a City Island melletti elhagyott szigetre, a Bronxi tengeröbölben; csak néztem az idő múlását, hogy teljen minél hamarabb elkerülhetetlen, korai halálomig.

Papírpénzt már régen nem láttam, alkohol már öt éve nem folyt le torkomon és utoljára Connecticutban füstöltem el egy marihuánás cigarettát, legalább tíz évvel ezelőtt.

Fizikai szervezetem büntelen és tiszta volt, de mégis kilökött mellékterméke maradtam a szabadvállalkozói társadalom kiválasztódási folyamatának, ahol csak a privilégiumosoknak voltak lehetőségei.

A reggel kibírhatatlanul hosszúnak tűnt, de ahogy a toronyóra mutatói lassan tízre fordultak, ócska bakancsomban csoszogva előre elsétáltam a Bisztró kávéház bejárata előtt. Kívülről benézve ott láttam Izabellát, egy bárskéken üldögélt az italpult mellett.

Meleg helyiséget reméltem és a megígért forró ételt és megpróbáltam bemenni, de a bejáratnál, cipőjét az ajtó sarkának vetve, egy pincérnő állt mereven és próbált elhessegetni.

— Nálunk nincs közvécé, — figyelmeztetett haragosan, — itt kizárólag tiszta és fizető vendégeket szolgálunk ki, és nem magához hasonló bűdös csavargókat.

Kezembe szorítva utolsó megmaradt pénzérméimet, még éltettem magamban a pislákoló reményt, hogy beszélhetek életem szerelmével, és éreztem, ahogy a könnyek fagynak rá arcomra. Némán, kérő szemekkel könyörögtem a pincérnő jóindulatáért, csak egyszer tegyen kivételt, csak most az egyszer, nekem a szerencsétlen senkiházinak.

Izabella észrevette küszködésemet és odaszólt a pincérnőnek, talán a tulajdonos felesége is lehetett. — Eressze be, velem van. Gondom lesz rá, hogy ne csináljon bajt.

Izabella, ifjúságom legszebb álma, az első és az egyetlen meztelen nő, akit valaha láttam, lecsúszott a bárszékről és magas sarkú cipőjében balanszírozva a távoli sarokban lévő szeparé felé tartott.

Ledobta rókaprém galléros kabátját a műbőr ülésre és visszanézett.

— Gyere, Thurston, — hívott, — ne légy szégyenlős, a pincérnő nem fog piszkálni, nyugodtan foglalj helyet mellettem.

Leültem vele szemben. Elfintorította az arcát, a szagom orrfacsaró lehetett. A vendégek elhúzódtak mellőlünk, többen asztal cseréltek.

Már régóta nem érdekelt az emberek véleménye; mélyen a tudómra szívtam az ínycsiklandozó illatokat és eszembe jutott a rósejbní, amit anyám pirított szombat reggelenként, mialatt én rajzfilmeket bámultam a televízión és, mint ígéretes gyerektehetség Csillagok Háborúja emléktárgyakat gyűjtöttem.

A gyanakodó pincérnő követett minket, — mi hozhatok? — kérdezte gyengén leplezett rosszindulattal.

— A szokásost, — Izabella rendelt helyettem is, — kávé, narancslevet és szalonnástojást krumplival, de siessen. Nem látja, hogy ismerősömnök gyors kiszolgálásra van szüksége?

Ettünk, én inkább töltöttem magamba az ételt és Izabella érdeklődéssel szemlélgetett, ahogy nyeltem egyik falatot le a másik után.

— Thurston, — kérdezte, — mit tudnék tenni az érdekedben, hogy könnyebb legyen az életed?

— Erről már lekéstél, — feleltem, — én már régóta a sír szélén állok.

— Hogyan süllyedtél le ilyen mélyre?

— Mindig pancser voltam. Alkalmatlan voltam bármire.

— Miért nem mentél el dolgozni?

— Senki nem akart felvenni, és ha fel is vettek azonnal elküldtek, ahogy kiderült, hogy agybajos vagyok.

— Agybajos?

— Igen, végeznem kell megrögzött hóbortjaimat, hogy elviseljen elméleti gyötrelmeimet.

— Tudnék rajtad segíteni, Thurston, — mondta Izabella és tizenöt év óta először hozzámérve rátette kezét az enyémre. Bőre, bársonyos tapintású, mint egy halványrózsa nyíló szirma, és a temérdek finom krémektől lágyan puha és tisztára mosott a legdrágább szappanokkal; és az enyém szutykos és fekete az utca piszkától, és kátrányszagú a Hudson vizétől, amiben mosakodtam és ahová belepottyantottam nagydolgomat.

— Nem vagyok rászorulva jótékonykodásodra, — feleltem és kezem reszketett karjának pihesúlya alatt. — Amikor elhagytál, én meghaltam. Soha nem jöttem helyre a veszteségből és ottmaradtam Connecticutban. Nem voltam hajlandó szüleimet követni Floridába.

Évekig reméltem, hogy megkeresel és visszajössz és együtt fogunk élni, mint egy boldog házaspár.

— Thurston, — mondta és könnyek harmatja nedvesítette be szeme alját, — megmosták az agyamat, bedrogoztak és teletömtek gyógyszerekkel, zombit csináltak belőlem, akinek nincs saját akarata.

— Nem veszem észre, hogy valami bajod lenne, — mondtam gyanakvóan, és valami rossz érzés árnyalata libbent át agyamon. — Drága ruhákat viselsz, árad rólad a kölni szag, egy gazdagkinézetű úriember a kíséred, férjed vagy szeretőd talán, nem érdekel, mi közöm lenne hozzá.

— Lehet, hogy így néz ki a dolog, — Izabella magyarázta, — de hidd el, az én sorsom semmivel sem irigylésre méltóbb, mint a tied.

Nem tetszett nekem ez a képmutatónak érződő bűnbánat és belevágtam Izabella szavába. — Hát ezt meg, hogy értsem?

— Lloyd a gyámom. Felnőttkori gondnokságot gyakorol felettem, a bíróság döntött így. Képtelennek bizonyultam, hogy intézzem saját ügyeimet.

Leesett az állam, lenyeletlen falatomat még mindig rágtam, és ahogy rákérdeztem a nedves morzsák záporoztak Izabella felé.

— Ki ez a Lloyd, hogyan találkozta vele?

— Lloyd a pszichiáterem volt a Sterling Farmon. Ő alapította és vezette az intézményt. Én voltam az előreváltott jegye a gazdagság felé haladó vonaton. Amíg apám életben volt megfejté amennyire csak tudta. Konzultációs költségek, speciális kezelések, adományok, programok, amikben részt kellett, hogy vegyek. Lloyd számlázott és apám írta a csekkeket, minden költséget azonnal kifizetett neki.

— Mennyit?

— Ötven, talán százezer dollárt is évente. A papa játszi könnyen meg tudta engedni magának. Egyetlen dolog volt fontos neki, hogy én normális legyek és hasznos, megbecsült tagjává váljak a társadalomnak.

— De te együtt élsz Lloyddal, egy ágyban alusztok? — kérdeztem és villámat Izabellára szegeztem, mintha külön hangsúlyt helyeznék erre az aspektusra.

— Igen, — felelte Izabella és lesütötte a szemét, elpirult és vérvörös, lila pír borította el az arcát. — de sokkal többről van itt szó, amit nem mondhatok el neked.

Tehát ide lukadtunk ki. Én a csöves tropa és az örök vesztes, én kell, hogy érezzek szimpátiát iránta, egy nyilvánvalóan gazdag nő iránt.

— Miért kellett elmeorvoshoz járnod? — kérdeztem. — Egyáltalán, miért volt arra szükség?

— Bolond voltam.

— Ez nem igaz. Nem voltál bolond. Emlékszel, hogy mennyire boldogok voltunk és vidámak, lehet néha szívtunk egy kis marihuána füvet, de nem voltunk bolondok, egyikünk sem.

Közelebb hajolt hozzám. Hajszájai csiklandozták arcomat, a hosszabbak beleértek tányéromba és elsüllyedtek az aranylós szalonnazsírban.

— Thurston, — Izabella suttogta alig hallhatóan, — az én apám, a saját apám szexuálisan molesztált engem. Anyám ezért vált el tőle. Anyám akarta, hogy vele menjek, de én állítottam, hogy a vád nem volt igaz és kitartottam apám mellett. A pénzéért, a presztíziséért, az atyai tekintélyéért, amit reám gyakorolt. A mi kapcsolatunk egy ártatlan viszony volt, csak kedveltük egymást, egyszerű barátság és vonзалom volt az egész egy idősebb férfi és egy fiatal leány között.

— Nem akarok tudni róla, — mondtam és felálltam. A reggelimet csak félig fejeztem be és nem volt reményem a közeljövőben semmi más meleg ételre, de menni akartam, nem akartam hallani az igazi okot, amiért Izabella kilépett az életemből tizenöt évvel ezelőtt.

— Ül le, Thurston, — Izabella követelte, — akarom, hogy ezt tisztán lásd. Te voltál az első szerelmem és én túl fiatal és tapasztalatlan voltam, hogy a helyes döntést hozzam. Depressziós voltam, örvényrohamaim voltak, öngyilkossággal próbálkoztam, apám javasolta, hogy menjünk el egy elmeorvoshoz.

Én sem papolhattam neki az erkölcsi szemétdomb tetejéről. Engedtem, hogy lecsússzak a csövesek közé. Lusta voltam reggel felkelni és munkába menni, bármilyen munkát megtartani. Állítottam, hogy művész vagyok, amikor se tehetségem nem volt se szorgalmam. Anyagi csődbe döntöttem szüleimet azzal, hogy ragaszkodtam Darienhez. És mind ezt annak a tudtában tettem, hogy joggal gyanúsítottam, hogy Izabella apja túlságosan féltékeny volt és önzően birtokló, egészen az indokolatlan megrögzöttség fokáig.

Haboztam.

Izabella utánam nyúlt, fenekének súlyát felemelte székéről, előrehajolt és kerek kebleinek fehérsége kivillant mélyen dekoltált blúzából. Fiatal leány korában cukrászdai mignon nagyságú mellei voltak, felnőtt korára didije megváltoztak és kerekre duzzadtak, és mint két aranyalma az éden kertjében étvágygerjesztően függtek alá mellkasának mennyezetéről. Megálltam és Izabella megfogta rongyos kabátom ujját.

— Thurston, ne menj el. Szükségem van rád, szépen kérek, hogy hallgass meg. Gondolod, hogy véletlen volt, hogy megtaláltalak? Apám már régen halott. Én örököltem be a pénzét, milliókat. Thurston, húsz millió dollárom van. Az egész az enyém egyedül, de Lloyd kontrollálja, hogy mit tehetek vele.

Visszaültem a helyemre. A pokolba az erkölcsökkel, gondoltam, ekkora összeg megéri, hogy odafigyeljek egy kicsit. Belenyomtam villámot a maradék rántottába, nagyot kortyoltam a narancsléből és gúnyos hangon odavettem Izabellának.

— Beszélj, csupa fül vagyok.

— Már évekkkel ezelőtt megmondtam Lloydnek, a pszichiáteremnek, hogy szexuális viszonyom volt apámmal.

— Miért nem jelentettétek a rendőrségnek? — kérdeztem és próbáltam visszatartani, hogy ne okádjam ki az egész reggelimet.

— Már nem voltam kiskorú. Tizenkilenc éves voltam, amikor elkezdtek. Jóval az után, hogy szüleid leköltöztek Floridába. Rávettem, hogy nyúljak hozzá és később már együtt is aludtunk.

— Mit tanácsolt Lloyd?

— Ő ajánlotta a Sterling Farmot. Hogy legyünk egymástól külön. Hétvégeken meglátogathattam, de csak akkor, ha valaki más is mindig velünk volt. Lloyd titokban tartotta a dolgot apám és saját maga között.

— Úgy látom, hogy zsarolgatta.

— Nemcsak őt. Lloyd engemet is zsarolt és aláíratott velem állandósított ügyvédi meghatalmazást, saját magát, mint pszichiáteremet kinevezve képviselőmmé. Ügyeim intézésére képtelennek nyilvánított és mind a mai napig ő kezeli a vagyonomat.

— Nagyon ügyesen kiagyalta, — morogtam és érdeklődést tettetve próbáltam időt nyerni, hogy megemésszem a szörnyűséget, amivel Izabella le akart terhelni. Mint egy erkölcstelen utcai koldust, aki én pontosan voltam, csak az étel érdekelt, amit ingyen kapok. Nagy kenyérdarabot törtem és jóízűeket harapva tisztára tunkoltam tányéromról a zsírt vele.

Izabella annyira el volt merülve önsajnálataban, hogy nem vette észre manőverezésemet, csak egyre nyomta rám szegény gazdagok féle rémmeséit. — Miután apám meghalt — folytatta, — és én beörököltam a vagyonát, Lloyd eladta a rehabilitációs farmot és ketten közösen vettünk egy régi gyárból átalakított művész apartmant lakást a Charlton utcában. Lloyd irodát nyitott a Bleecker úton és rengeteg pénzt költ, hogy összejárjon és partizzon a New York Egyetem professzoraival.

— Téged is visz? — kérdeztem kíváncsiságot színelve.

— Nem engem otthon tart, mintha szégyellnie kellene engemet.

— Micsoda fatális véletlen, — köhögtem bele a szalvétába, hogy Izabella ne lássa gúnyos arckifejezésemet, — annyi sok év után mi ketten ugyanazon a környéken ütünk tanyát.

— Gondviselés, — Izabella szipogni kezdett, hímezett zsebkendőt húzott elő táskájából és gyengéden leitatta az orrára kiült könnycseppeket. — Thurston, higgy nekem, — rimázkodott, — Isten maga gondolt rám és

hozott az utamba, hogy helyrehozzam múltam bűneit és kijavítsam tévedéseimet.

Hátrapillantottam a vállam felett és a pulton egy dióstortát láttam üvegburával letakarva. A satrafa, aki nem akart beengedni elkapta pillantásomat és hozzám szólt.

— Hajnalban csináltam, — mosolygott rám hézagos fogaival, — olyan finom, hogy a szájában fog széjjelolvadni.

Hideg gyűlölettel néztem rá, kék szemeimnek jege liofilizálhatta volna babkávészemeit. Nem szerettem volna, ha azt hiszi, hogy elfelejtettem indokolatlanul ellenséges magatartását velem szemben.

— Hozzon egy szeletet, — bólintottam neki gőgösen, — tejszínhabbal — és visszafordultam Izabella felé, és szomorú, vádló hangon szóltam hozzá.

— Én is elfuseráltam ifjúságomat. Igaz, volt mániákus megrögzött betegségem, de azok után, amit te csináltál velem nem volt több akaraterőm, hogy összeszedjem magam és orvosi kezelésre menjek.

Izabella lehajtotta a fejét és zokogni kezdett, — hinnem kellett volna benned, Thurston borzasztóan sajnálom, hogy nem.

— Igen, kellett volna, — gondolkoztam és fontolgattam, hogy hova akar kilukadni magasröptű színészkedésével. Átgondoltam lehetőségeimet. *Hetente egyszer találkozunk reggelire. Végighallgatom buta lelkizését és kapok ingyen ételt. Vagy inkább, a terápiáért, amit majd tőlem kap, előleget kérek. Semmi problémát nem tud megoldani sajátmagától a tehetős ribanc és olyan alacsonyra süllyedt, hogy egy utcai csövesnek teregeti ki a szennyesét.*

Felnézett, meglepődtem, a megbánás ködös fátyla mintha fellibbent volna álnok szemeiről.

— Thurston, — kezdte kérlelő hangon, — tudnál bennem még egyszer bízni?

Na, ez egyre jobb lesz, gondoltam, talán apanázst is tudok bekasznizni ettől a bimbótól. De az életben semmi sincs ingyen, már amennyi hátra van belőle. Bele kellett, hogy nyugodjak a gondolatba, hogy minden valószínűség szerint ez az étkezde lesz az utolsó hely, ahol valaha is látni fogom Izabellát. De az áldóját, ennél rosszabb már nem lehet, még lehet, hogy egy százast is le tudok tarhálni tőle.

— Thurston, — Izabella csak beszélt egyre tovább, — hadd tegyem jóvá gonoszságomat. Lakást fogok bérelni neked, ahol tisztálkodhatsz, ahol jobban pihenhetsz, étkezhetsz rendesen és újra kezdheted életed.

Hasam megtelt. Ha minden jól megy még két napig is kibírom étel és ital nélkül. Feltisztítottam a dióstorta utolsó morzsáit is tányéromról. Finom volt, puha és édesen omlott szét a számban és a diódarabokat még sokáig tudtam agyaram között morzsolgatni. Ez a találkozás csak álom

volt, ma este ismét ott leszek a rakodóparton és Lloyd és Izabella soha többet nem fognak arrafele sétálni.

— Pénzről beszélsz? — kérdeztem és szakállas pofámon egy klinikai idióta arckifejezése terjedt el.

— Igen, Thurston, pénz és temérdek sok pénz, — Izabella felelte és arcát annyira közel dugta az enyémhez, hogy azt hittem, hogy meg akarja csókolni herpesztől sebes ajkaim. — Thurston, — suttogetta, — utálok Lloydot. Gyűlölöm azért, amit tett velem. Ahelyett, hogy meggyógyított volna én lettem az aranyat mekegő kecskéje. Nem tudok hozzányúlni a rengeteg pénzhez, ami jogosan az enyém kellene, hogy legyen. Forr a vérem a bosszúvágytól. A te segítségedre van szükségem, hogy megszabaduljak tőle.

— Álljon meg a menet, — egy visszataszítóan bűzöset böfögtem, hogy csillapítsam lelkesedését. — Mit akarsz tőlem? Soha életemben nem fejeztem be semmit. Miből gondolod, hogy most fogok?

— Ezt meg tudod csinálni. A régi barátságunkért.

— Csinálni, mit?

— Tedd el láb alól Lloydot.

Hát innen fúj a szél, gondoltam, és a felismerés eloszlatta kételyeimet. Idősebb lett és bölcsebb, most már nem saját magát akarja megölni. Azt akarja megölni, aki az útjában áll. Nagyhorderejű egy javaslat, ez aztán egy igazi meglepetés.

Izabella tovább beszélt. — Szerezz egy rúgóskést és szúrd le. Mint, máskor is tettük, a te alvóhelyed felé sétálunk, alamizsnát kérsz tőlünk és én nem adok. Erre bedühödsz, nekünk rohansz és mérgebben beledöföd a kést a szívébe.

Próbáltam ellentmondani, de túláradó lelkesedése belém fojtotta a szót és kellett, hogy hallgassam, ahogy megismétli szennyes ajánlatát.

— Százezer dollárt adok neked. Elég tisztességes munkadíj, nem?

Erre visszanyertem a beszélőképességemet és valami választ hebegtem. Sajnos tárgyilagosságnak szánt érdeklődésemet könnyen vehette beleegyezésnek is.

— Azt hittem nem áll rendelkezésedre saját pénzed. — mondtam.

Mintha előre kitervelte volna ezt a kérdezz-felelek játékot rögvest készen volt a válasszal. — Van húszezer dugott pénzem, aprópénznek számít Lloyd és köztem. Az lesz az előleged és a többit meg akkor adom oda, miután a gyámsági bíróság visszaállította vagyonom feletti teljes rendelkezési jogomat.

Próbáltam elodázni a válaszadást, de sokáig nem tudtam ellent állni a csaléteknek, amit Izabella az orrom előtt lengetett. — Hogyan magyarázod majd meg? — kérdeztem, — hogy téged nem támadtalak

meg. Nem gondolod, hogy a rendőrségnek gyanús lesz sértetlen elmenekülésed.

Izabella joggal gondolhatta, már ráharaptam a horogra és most már csak fel kell tekernie a zsinórt.

— Először Floydot támadod meg, — részletezte magabiztosan, — és én sikítózva elszaladok, hogy mentsem az életemet. Csinálj úgy, mintha valamiben megbotlottál volna és futni engedsz sértetlenül.

— Okos elgondolás, — tűnődtem fennhangon, — de hogyan van az, hogy a rendőrség nem kap el engem.

Erre a kérdésre nem volt felkészülve, pszichológiai nyelvbtlás volt talán, de további sorsom már nem érdekelte.

Rendben van, gondoltam, de fennhangon csak ennyit mondtam.

— Miből gondolod, hogy nem fogok köpni a keresztkérdések súlya alatt, ha bevisznek.

— Semmi szükség arra, hogy engem is bemárts. Ha letartóztatnak, csak játszd meg a bolondot és életed végéig lesz meleg szobád és napi háromszori garantált étkezésed.

— Ez, — biccentettem a pincérnő felé, aki aggódva lesett minket, hogy ki fogjuk-e tudni fizetni a számlát, — könnyen tanúskodhat, hogy mi itt beszélgettünk és tervezgettük a gyilkosságot.

— Lehet, ezt nem tudom előre megmondani, — Izabella rám függesztette tágra nyílt őzike szemeit, — ezt már rá kell, hogy bízzuk a szerencsére.

— Szerencsére nincs szükség, — vigyorogtam, tele volt a hasam és kezdtem jól érezni magamat, — ismerek valakit, aki elég ostoba ahhoz, hogy rá lehessen kenni a dolgot. De komoly előlegre van szükségem. Tartsd meg a nyolcvanasodat, de ha a húszast előre ideadod, tutira biztosítom neked, hogy senki nem megy börtönbe, se te se én.

— Thurston, nagyon szeretlek. Talán egy kicsivel később, ha az egész dolog kellőképpen elfelejtődött, mi ismét együtt lehetünk. Adok neked most tízet és a másik tízet miután elvégezted a feladatod.

— Nem alkudozhatok, — feleltem kissé felbőszülve. Tíz év óta ez volt az első igazán érdekes dolog életemben és most Izabella akadékoskodik. — A munka megtörténte után mi ketten többet nem találkozhatunk. Legalábbis nem egy darabig. Most nagyon óvatosnak kell lenni. A legkisebb banánhéjon is el lehet csúszni, de ha bízol bennem és rám hallgatsz nem lesz semmi probléma.

— Valóban bízhatok benned?

— Valóban, — bólintottam. — Nekem is van leszámolnivalóm Lloydal. Nem felejtettem el, hogy ő vett el téged tőlem.

— Rendben, legyen hát húszezer. A készpénz el van rejtve a szobámban, már ma délután is odaadhatom.

— Akkor megegyeztünk, Izabella. Ha kezemben van a húsz rongyos, el fogom végezni a feladatomat, de most jobb lesz, ha elválunk. Ne ölelj meg, és ne nyújtsa kezét, Üss pofon és kiabálj rám, takarodj innen te szemétláda csavargó és hagyj nekem békén.

Izabella pofonvágott és kiabált, ahogy tanácsoltam neki és én kifutottam a hidegbe, de nem volt rossz, a hasam tele volt és az egyességünk vidámra melegítette bensőmet.

Az ajtóból visszanéztem. A pincérnő rázta a fejét és sajnálkozva mondta Izabellának, aki a pénztárnál egy húszassal fizetett neki.

— Felesleges jótékonykodni, — olvastam le megvetéssel elbiggyesztett ajkairól, — ha még egyszer meglátom ezt a tróger, azonnal hívom a rendőrséget.

Kinyújtott lábakkal üldögéltem a rakpart deszkáin és türelmesen vártam Izabellát. Alig lett kora délután és már jött. Egy hasas papírzacskót dobott le ekcéma fertőzött lábaim elé és egyetlen szót sem szólva, le sem lassítva már ment is tovább. Belenéztem a zacskóba, vastag, a durva csomagolópapír anyagból ragasztott dolog tele volt pénzkötegekkel. Húszasokat, ötveneseket és százasokat láttam benne halomszámra. Nem számoltam meg, minek, elégnek látszott ahhoz, amit terveztem.

Megragadtam a zacskót és kikászálódтам számalmas viskómból. Átcsoszogtam a Delancey utcába, ahol megtaláltam régi haveromat, Wilson Jeróme urat. Két jókora üveg Kanada Club viszkit vettem neki, és összeütöttük magasba tartott tenyereinket.

— Jeróme, — köszöntöttem, — drága jó egy testvérem, sürgős ügyben fel kell szívódnom egy pár napra. Nem szeretném, ha valami rossz ember beköltözne a rakparti kalibámba. Lennél olyan jó és vigyáznál rá, amíg távol vagyok.

— Semmi akadály, öregfiú, — Jeróme bólogatott lelkesen és lecsavarta a kupakot az első kétliteres palackról.

Elmentem. Az utcasarkon megfordultam és visszaszóltam, — Jeróme, drága jó bátyusom, ha valami kifent dáma sétál arra a ficsúrjával, ijeszd meg őket egy kicsit. Káromkodja valami ordenárét és hajíts egy üres cuclisüveget utánuk.

Jeróme után áttébláboltam a turkáló üzletbe a Broadwayon. Kiszedtem magamnak egy vadonatúj farmernadrágot, egy pólóinget, egy pár tornacipőt és egy meleg pufajkát. Bementem a vécébe, átöltöztem és bűzös rongyaimat begyűrtem az új cucchoz kapott zacskóba. Felmarkoltam a pénzel teli papírzsákokat és hátrahagyva fertelmesem

koszos régi ruházatomat kisétáltam, mint akinek a legjobban megy minden dolga.

Felültem a helyi járatú Broadway földalattira és elutaztam a Herald Square megállóig. Ahogy a műanyag lócán üldögéltem, végi nevettem bele új kabátom ujjába.

Szegény Izabella, nagytermetű Jeróme még a szentséges Jézust is ki fogja belőle ijeszteni. De megérdemli. Engem akart használni, hogy megöljem a szeretőjét és nem bánta, ha egyedül én viselem a következményeket. Lehet, hogy csöves vagyok, de még nem lettem teljesen egy javíthatatlan ostoba. Izabella mindenki mást hibáztat, csak saját magát nem. Na és, húsz darab ezressel megkönnyítettem őket. Izabella nem segített nekem, amikor szükségem volt rá. Ki a veszélyes örült, ha nem ő. Lehet, hogy Lloyd tömögeti szorgalmasan, de az, az ő baja. Az agyamat kellene, hogy megvizsgáltassam, ha még egyszer hinnék neki. Izabella maga a megveszekedett átok, egy idegbeteg kielégíthetetlen alvilági boszorkány. Bárki életét pokollá tudná tenni. Nem vagyok egy ledoktorált lélekbúvár, ez Lloydnak a reszortja. Ha Izabella feljelent csalásért, majd magyarázhatják a detektíveknek, hogy hogyan került a pénz hozzám.

Mialatt így remekül elszórakoztattam magamat ezekkel a kellemes gondolatokkal a vonat megérkezett a Herald Square állomásra. Emlékeztem még régebbiről, a 32-ik utca és a Broadway sarkán volt egy kies kis borbélyüzlet. Lent a föld alatt, nem valami tiszta, de olcsó és a személyzet udvariassága nem ismert határt.

Egy magas termetű sovány nő üdvözölt, valakinek a kedvenc nagymamája lehetett. Éppen nem csinált semmit, csak várt, de azt aztán szorgalmasan.

— Igazítás, — kérdezte álméltkodó arccal, és hitetlenkedő szemei felmérték bozontos szemöldökömet, és a hátam közepéig érő zsíros-koszos és összekuszált hajamat.

— Egyszer húzza le a borostámat, — simítottam végig bozontos szakállamat, — és utána nem számít, ha először le akarja vágni a hajamat és utána megmosni, vagy később akarja mosni és előbb vágni, nekem teljességgel egyre megy. A lényeg az, hogy mint egy úriember akarok innen kisétálni, akárcsak egy világklasszis gigerli.

— Értem az elgondolást, — kacagott a platinaszőke szépség, hangja olyan szépséges, mint a csalogányé mely egykori gyerekszobám ablaka alatti jázminbokron minden hasadó hajnalon és minden alkonyodó estén fütyörészte nekem szépséges szerelmi dalait. — Maga szebb lesz, mint a legelegánsabb belvárosi ficsúr, — folytatta és bekattintva a fél centis fésűkést nyírógépébe nekiállt a hajamnak.

A délután gyorsan öregedett és belekeveredtem a csúcsforgalmi dugóba. Trillió embere ömlött ki az épületek ajtóin és egymást lökdösve és taszigálva rohantak le a földalatti lépcsőin. Vonatok jöttek mentek és valósággal verekednem kellett, hogy feljussak a kopott garádicsokon.

Leállítottam egy taxit a Hetedik sugárúton és beültem a hátsó ülésre.

— Hova? — fordult hátra a pilóta, egy barátságos alak, hosszú göndör szakállal, és melle közepéig lelógó fekete bajusszal. Hordónagyságú fején, mint egy arábiai dóm turbán fészkelte és szinte teljesen elzárta előre néző kilátásomat.

— Newark repülőtérre, a Hudson bulváron és a Holland alagúton keresztül, — közöltem vele, elnyújtva és hangsúlyozottan, mint ahogy nagyon okos emberek beszélnek a legostobábbakhoz.

A Canal utca és a Greenwich út sarkán megláttam Lloydot és Izabellát. Mint két turbékoló galamb kéz a kézben haladtak a rakparti dokk felé és a hideg északi szél vadul lengette Izabella hosszú sálját; nem hittem volna róla, hogy képes lenne valakit megölni, akinek szerelmet susog a fülébe, és aki előtt megjátssza a hű szeretőt.

A taxi befordult a sarkon, és ahogy ketten ott vártak a zöld lámpára egy pillanatra találkozott a tekintetünk.

Izabella hátratántorodott meglepetésében, mintha ördögi hasonmásomat látta volna meg, gonosz kísértetemet, nem hitte volna, hogy cserbenhagyom, annyira biztos volt magában, hogy soha ki nem fogok tudni gabalyodni iránta érzett szerelmemből.

A toronyóra harangjátékot csengetett, egy édeskeserű dallamot, mintha egy szomorú lélekharang kongana a meghaltakért, a haláláért annak, aki voltam és újjászületésemért, csodával határos megmenekülésemért és azért, hogy leráztam szerelmének átkát magamról. Még mindig hitte, hogy minden rettenetes szenvedésem után, amit rám hozott, még mindig hajlandó lettem volna feláldozni életemet érte és eldobtam volna azt az egyetlen életet, ami megengedett nekem leélni. Semminek nézett, bizonyára valaki mással gyűlöletes szövetséget kötött, hogy engem vigyázzon és kövessen, becsapjon és csapdába csaljon, kitöröljön engem az élők sorából, csak azért, hogy pénzét visszakapja. Hajlandó vécétisztító munkát is elvállalni, kérdem én, micsoda fortélyos becsapás. Nem voltam benne biztos, hogy hogyan is pusztult el édesapja, micsoda aljas vád volt az is, amit ellene nekem elmondott.

Lloyd és Izabella alakja elmosódott mögöttünk és én ereszkedem lefelé az alagút mélységébe, mely egy másik, jobb világba visz el engem. És ők, pályájuk már régen meghatározott, az úton előre, amit Izabella

választott, készen állva, ha kell ölni is a pénzért, azt megölni, aki hisz és bízik bennük. Nem hittem volna, hogy egy szörnyeteget szerettem. Lehet, de soha többet, elegendő volt skizofréniás örökségeiből.

A repülőtéren jegyet vettem Tampa városába, Floridába. Apám valahol arrafele lakott, halványan emlékeztem a címére. Készpénzzel fizettem a repülőjegyért, elfogadták, de kérték a hajtási engedélyemet. Erre is gondoltam, még délután vettem egy hamisítottat a kínai negyedben egy fiatalembertől, akinek kiálló metszőfogai voltak és állandósult fülétől füléig érő mosolya. Este hat órára már fent ültem a repülőn, lefele délre, le Florida felé. Amott és odalent, ahol az északi szél hidege többet nem érhet el és ahova követnem kellett volna szüleimet tizenöt évvel ezelőtt.

A pénz telte papírzsákokat a lábam között, a földön tartottam, más csomagom nem volt, semmiféle cicoma kellékdoboz, semmiféle földi tulajdon, ami hozzám tartozott. Az eltékozolt évek, amíg reméltem, hogy visszajön hozzám, elfuserált életem, mert bolondul hittem szavaiban. Ez az én bosszúm volt, ahogy hideg szívvel háromszor is megtagadott, soha nem hívott vissza telefonon, nem válaszolt e-leveleimre és az embertelenségért, ahogy végignézte szenvedésemet, a hosszú és pokolian fájdalmas órák alatt, amíg vártam rá, ott fent a szeles hegyi hágó nyergében, Great Barrington felett.

Végre megszabadultam tőle.

Apám tárt karokkal üdvözölt, engem, a megtért tékozló, egykoron nagyreményű fiút. Öregem háza csinos és nagy, úszómedence van hozzá és egy széles csípőjű, nagymellű és alacsony termetű barna nő, mostohaanyám, aki fiatalabbnak néz ki, mint én.

— Örülök, hogy jól megy dolgod, papa, — mondtam neki a fedett teraszon, ahol tizenöt év óta első közös sörünket fogyasztottuk, — örülök, hogy jól telnek nyugdíjas éveid.

— Évekig kerestelek, miután eltűntél. Szerettem volna, ha lejössz Floridába és miután szegény anyád eltávozott az élők sorából velem együtt laknál öreg koromra. Nem fizettem többet a lakbérédet, mert akartam, hogy határozd el magad és hagyd ott a hideg északot.

— Nem hibáztatlak, papa, tetted, amit tenned kellett. Még az édes gyönyörűségeket sem irigylem tőled, amiket széles-fenekű nagysága asszony juttat neked.

— Vivien, Vivien a neve, de inkább mesélj magadról, hogy élted túl a nehéz időket.

— Túléltem, valahogy, nehezen, de most születési bizonyítványra lenne szükségem. Szeretném megszerezni floridai jogosítványomat, tisztességes, adófizető polgárrá akarok válni.

— Jól teszed, fiam, helyes az elgondolás. De apropó, mi van a régi barátnőddel, Izabellával, ugye az volt a neve. Mi lett azzal a leánnyal?

— Izabella, nem tudom, hogy mi van vele, de nem is érdekel. Még csak nem is akarok emlékezni rá. Ne is beszéljünk róla. Inkább hadd kérjelek tőled egy nagy szívességet. Ellehetnék én itt valahol nálad néhány hétig, amíg talpra állok, munkát találok és saját lakást. Lakhatnék itt a ti kettőtökkel?

— Természetesen. Vivien és én, mi nem főzünk, kint eszünk, éttermekbe, svédasztalos helyeken, néhány dollárért, nem költünk sokat élelmiszerre. Beteszek egy összecsukható ágyat az irodámba, ott elalhatsz, ameddig csak akarsz, minket nem fogsz zavarni.

Náluk háltam meg, Viviennél és az öregemnél. Négy hétig. Igazolványaimat beszereztem, újra kiváltottam társadalombiztosítási papírjaimat és Caliente, egy ötsillagos nudista üdülőhely felvett dolgozni. A kertet gondozom, főnököm, Doreen, ötven év körüli tisztavérű Susquehanna indián, őseitől sajátos tehetséget örökölt, amihez hozzányúl, minden szárba szökken, bőségben virágzik és terem. Doreen egy valóságos földművelési talentum, szeret dolgozni és csodákat tesz a bokrokkal és a fákkal és a kertművelés művészetével.

Doreen egy lakókocsiban él, miután elvált három iszákos férjtől és felnevelt hat gyereket. Unokáinak a számát pontosan nem tudja, főleg ha a dédunokákat is bele kell vennie, de Doreen egy nagyszerű személy és öröm vele dolgozni nap és nap után.

Kora reggeltől késő estig dolgozunk a tűző napon, anyaszült meztelenen, és bőrünk már régen bronz barnára sült. Doreen szeret ruha nélkül lenni pedig érett dinnye nagyságú mellei szinte a köldökéig lógnak, hasán háromszoros rétegben gyűrődik a haj és feneke egy élére állított háromszögre emlékeztet.

Doreen könyvet ír, őseiről és indián sámánizmusról és Doreen nagyon boldog, elégedett a sorsával, és amit cselekedett azzal, ami kijutott neki.

Öröklakásra gyűjtöm a pénzem, Izabella pénzét legalább meg kell, hogy duplázzam, és keresetem nem nagy, keveset tudok félre tenni. Lehet, hogy még egy pár év kemény munkájába beletel, amíg eljutok addig, hogy

saját lakásom lesz, de addig, a lakókocsi hálójában Doreen-nél alszom, az én Susquehanna indián barátnőmnél, a kolonialista előtti idők termékeny préri földjéről való esőcsináló asszonynál.

Életet teremtettem magamnak és nem hiányolom Izabellát és vele együtt elfelejtettem az északi szélnek dermedtő hidegét.

Belső Ellenség

Kilenc hónap után ebben a poros pokollukban, ahogy a csontszáraz levegő minden egyes lélegzésnél sebesre karcolta tüdejét, orrlyukaiban még mindig ott érezte azt a kínzó ürességet, mely oly fájóan hiányolta a frissen kaszált mezők szénaitat és az orgonák és az akácok virágfürtjeinek bódítóan varázslatos édességét. Vágyta az északi erdők párás puhaságát, azt a hűvös és elringató susogást, melyet annyira imádott hallgatni a csendesen szemerkélő májusi esők idején. Odahaza, az amerikai kontinens északkeleti erdeiben a végtelenségbe hullámló dombok tavasztól őszi smaragd zöld takaróba burkolóztak és minden héten le kellett vágnia kertjének gyorsan növekvő fűvét. Keserű méreggel és dühödt gyűlölettel lelkében gondolt a hiányolt és elveszett boldogságra, az otthon kellemességre és az egyszerű, dolgos életre, melyet békés polgárként oly nagyon imádott.

Itt nincs semmi más, csak a lába alatt pergő homok és az egymás hegyibe tornyosuló tűzforró dűnék. Szívéből gyűlölte ezt a gyalázatosan kegyetlen közel keleti porsivatagot. A borotvaéles apró szemcsék befészkelődnek szemeibe, a lehámlott bőr, izzadság és a kosz beborítja hajszálai tövét és vadul viszket, és a smirgliszzerű kvarchomok megtölti egyenruhájának minden korcát és hajtasát és szakadozott zoknijai elnehezül az éles szemcsék súlya alatt. Nehézkes katonabakancsa, egykoron fekete és csillogóra fényezett, most szürkésfehérnek látszott, mint a tegnapi tábornokok széjjelégelt hamuja. Ha pihenőt kapott, és bent a támaszpont területén felállított sátorban le tudta húzni lábbelijét, és ahogy a tartóoszlophoz verve kiütötte belőlük a homokot, elkeseredett mérge kissé csillapodott, de orrában örökké érezte saját izzadságának és vizeletének sós szagát, valami rettenetes bűzt, mely emberi méltóságában alázta meg és amelyet, tudta, soha többet nem fog lelkéből kimosni.

Gyűlölte és káromolta az éjszakai szolgálatot. Infraveres messzelátójával meredten nézett bele a vak sötétségbe és valami predesztinációs életfenntartási arroganciától ösztökélve jobb mutatoujját állandóan készenlétben tartotta gépfegyvere ravaszán. Várta, akarta, hogy az ellenség végre megjelenjen és tüzet nyithasson rájuk.

A rongyokba bujtatott gyalázatos ellenség, ez az egész átkozott ország semmivel sem volt különb náluk, teljesen kiszámíthatatlanul

viselkedett. Egyenruhájuk nem volt, bár rendetlen ruházatukban, hosszan lelógó kockás nyakszálaikkal és színes rongyokból tekert széles derékkötőikkel, mind teljesen hasonlóknak látszottak. Ellenség és szövetséges egyaránt, ha barátságos helybeli valaha is akadt, teljesen egyformának nézett ki. A piacon és a bazároknak, a soktornyú mecsetek előtt, lézengően lődörögve a támaszpont körül, vagy ostoba arckifejezéssel bámészkodva az út oldalán, ahogy szemeikben a sötét gyűlöletet felváltotta az álnokul megjátszott baráti üdvözlés, a fejkendő mohamedánok, mint valami torzonborz madárijesztők álltak egymás után sorban, ahogy egy-egy amerikai katonakonvoj elhaladt előttük.

Micsoda egy alattomos banda, gondolta megvetően, idejöttünk, hogy felszabadítsuk őket és demokráciát adjunk nekik, ami nemes elméletről még csak fogalmuk sincs.

Egyszer egy százados kioktatta, hogy életszemléleti problémája van és javítania kellene magatartásán. *Mit tud ez a tiszt énrólam, meresztette szemeit a semmibe; ő egy hivatásos katona és ideköti a szakmája, de én egy jó állást hagytam odahaza. Tíz évig küszködtem, hogy eljussak oda ahol voltam. A családom egyáltalán nem érti, hogy miért kell itt lennem. A feleségem, oly őrzítő féltékenységgel hiányolom ölelő karjait, észbontóan vonzó külsejű és túlságosan sok férfi szeretne hozzá barátságos lenni. Ez az átkozott háború csak a vetélytársak esélyeit erősíti, legyen az üzleti élet vagy versengés nők figyelméért és szerelméért.*

Szabadságot is kérvényezett. Pénze volt, hogy hazarepüljön az államokba és két hetet asszonyával egy ágyban töltsön. Nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy itt fog meghalni és még csak testének darabjait sem fogják megtalálni. De, ha meg is találnák, és a megmaradt foszlányokat egy csillagsávos lobogóval letakart koporsóban szállítanák haza, mit érne azzal? Még egyszer akarta látni feleségét, Nancyt, csak még egyszer az életben. Hogy gyerekük lehessen, egy fiú, hogy egyszer egy pillantást vethessen utódjára, hogy valamire emlékezhessen, hogy valakinek a nevét mondhatta, ahogy haldoklik és vérét beszívja ez a szomjas, kiszáradt idegen homok.

A csillagát, miért nem akar már az éjszaka véget érni?

A parancsnokság visszautasította kérvényét, háromszor adta be és a válasz mindig ugyanaz volt. — Minden katonára szükségünk van. Váltás nem várható és az újakat ki kell képezni, mielőtt bevetésre kerülhetnek és felmenthetik magát kötelessége alól.

— Mi van akkor, ha golyót kapok és meghalok? — kérdezte Roger.

— Az más, — válaszolta az ezredes elgondolkozva és visszaadta a szabadságolási kérvényt, — a halottak mehetnek, de az egészségeseket nem engedhetjük haza, hogy szórakozzanak a babáikkal, amíg itt mi az életünket kockáztatjuk.

Két apró fényes pont a messzeségben, két lámpás mely nem tartozott ide ebbe az élettelen purgatóriumba, jelent meg az úton a messzi távolban. Hallotta a motorzúgást, ahogy a kocsi szájalmasan erőlködött az elhasznált olajon. *Állítsátok be a karburátort ahelyett, hogy folyton az imaszőnyegen arccal Mekka felé hasaltok. Tanuljatok meg kocsikat reparálni*, füstölgött magában és hunyorítva nézett bele infraveres messzelátójába.

Mintha fehér kísértetek gomolyognának elő az elpiszkolódott kipufogóból, a halál vészes hírnökeiként hátborzongató démonok táncoltak a kocsi mögötti sötétben. Gyomra összeszorult, érezte a mámorító ingert, és mutatójára megsimogatta háromlábú csőállványon nyugvó nehéz gépfegyverén a ravaszt.

De a démonok még nem álltak készen végső haláltáncukra, a kocsi megállt. A két fényes folt apró kört írt le és lassan halványodó piros foltok vették át a helyüket.

Már régen nem figyelmeztették az éjszakai utazókat, íratlan szabály volt az éjjeli őrseget adó katonák között, hogy felszólítás nélkül tüzelnek, miután három tengerészgyalogost lelőttek egy FIAT kocsiból, aminek a vezetője egyszerűen nem engedelmeskedett megálljt követelő jelzésüknek. A terroristák tüzet nyitottak a járműből és a három jóhiszemű strázsa meghalt. Jól ismerte őket, egy sátorban aludtak, együtt viccelődtek reggelente, ugyanazt a reggelit ették a kantinban, ugyanarra a latrinára jártak és éjjelente beszívták egymás bűzös szellentéseit. Fiatalemberek, akik átszenvedték az alapkiképzés megpróbáltatásait, életüket a haza szolgálatának szentelték és még az ellenségnek is megadták a rossz szándék kétlésének helyzeti előnyét.

Életükkel fizettek azért, hogy nem értették, nem tudták elfogadni a játékszabályokat.

Neki mindegy volt, nem számított, hogy ki kerül fegyverének lőtávolságába, gyanúsíthatóan vagy véletlenül, neki egyre ment, csak feleségéhez akart hazakerülni és bozontos mellére akarta ölelni annak habfehér kebleit. Rá sem rántottátkozott politikai elméletekre, buta indokokra, idegen szövegződésekre, bármiféle izmusra, melyet hozzátoldottak undorító fogalmaikhoz. Életben akart maradni, legalábbis addig, amíg az ezredes ki nem adja kétheti szabadságolását.

Az a fellengzős simára borotvált és mélyhangú pribék, az ezredes már három éve szolgált ezen a helyen és meg csak egyetlen egyszer sem, de soha senki sem próbált még beleereszteni egy golyót. Ha Rogert

kérdezte volna valaki, az ezredes elmulasztotta kitapasztalni a füle mellett elsüvítő lövedékek füttyét. A magas rangú tisztek mind azt hitték, hogy a katonák gyönyörüket lelik az ölésben és videojátéknak vélik a háborút, igazi vér és valóságos áldozatok nélkül.

Érezte csukódó szempilláinak ólomnehezét, és reszketően pislákolva küszködött az elalvás szélén. Soha nem volt holmi éjszakai bagoly és nem tudott hozzászokni a hajnalig való fent maradáshoz.

A pokolba, gondolta, csak tudnék valahogy jobban aludni napközben.

Ránézett az órájára. A mellette kuporgó tizedes meglátta a mozdulatot és férfiasan mély hangján odadörmögte neki.

— Még két óra, Roger bajtársam, valahogy reggelig még tarts ki.

— Kösz, Brian, — Roger felelte és húzott egyet kulacsából. — Bennem megbízhatsz. Senki nem fog átjönni élve ezen az ellenőrző ponton.

A whiskyital szűrös tűkkel égette nyelőcsövét és átmenetileg szüneteltette reszkető félelmét.

— Azt a poklra való kárthatatlanságot, — morogta, — még két teljes óra a váltásig, ha egyáltalán ideérnek időben.

Az őrség legnehezebb órája a hajnal előtti, mielőtt a reggeli derengés első rózsaszín fényei megjelennek az ég aljában. Rákényszerítve, hogy helyt álljon az éjszaka ijesztő feketeségében, az ismeretlen semmiben, az őr nem tudhatja, hogy még egyszer vajon lát-e napvilágot és ki kell, hogy bírja az utolsó hosszú percek is, melyek látszólag az örökkévalóságba nyúlnak el.

Roger szemhéja csukódott befele, mint egy visszatartó rugóját vesztett súlyos garázsajtó, és szeretett volna pálcikákat, bányafákat állítani, kipeckelni őket, hogy ne aludjon el.

Az arábiai éjszaka szellemvilágából egy másik lámpapár közelített feléje. *A bűdös életbe, morfondírozott, az idióták nem látták a tiltó jelzést. Persze, nyilvánvalóan, hiszen sötét van és holmi helybeli kölkök, a falu efendije által felhergelt vallásos huligánok kidobták a körtét már két nappal ezelőtt, bár lehet, hogy a napelem merült le hajnalra.*

Megszorította golyószórója ravaszát. Hasán feküdt homokzsákjai mögött és óvatosan mozdulva igazított a célkereszt állásán és löni kezdte a célpontot, balról jobbra és jobbról balra és foszforos golyóival végigpásztázta a felé közeledő kocsit többször is.

Jó érzés volt alaposan ellátni a bajukat.

Brian rádiózott a támaszpontnak, — Ellenség közelít, Roger tűz alá vette járművüket.

— Tüzelést folytatni, — recsegett a diszpécser hangja az éteren keresztül, — ellentüzet is kaptok? Vége.

— Nem, valószínűleg már mindegyiket lelőttük.

— Ne hagyjátok el őrségpontotokat. — hallották a törzsőrmester utasítását, — majd reggel a váltás után megnézzük, hogy kik voltak a támadók.

Roger addig lőtt, amíg elfogytak golyói. Akkor hátára fordult és új ezergolyós tekercest húzott elő a lőszeresládából. Belefűzte gépfegyverébe és magabiztossága helyreállt.

— Jöhet a következő, — mondta pökhendien, de igazából okádni szeretett volna.

A hét órás őrségváltás késett. Az ezreddiszpécser jelentette, hogy a konvoj gyanús tárgyat látott maga előtt az úton és megálltak, amíg a tűzszerészek kijönnek és a robbanóanyag specialisták átvizsgálják a terepet.

A nap legfelső narancsszínű szegmentje a végtelenségbenyúló homokdűnék kontúrja fölé emelkedett és az éjszaka hidege lassan engedni kezdett, fel az éjszakai fagypontról a délutáni 45 fokos hőségig. A két katona dühödt káromkodások között várt és elátkozták tehetetlenségüket, hogy itt ragadtak, kint és bezárva egyedül a sivatagi csend fenyegető hallgatóságában.

— Brian, — mondta Roger és meredten nézte az előttük húzódó ürességet, — kimegyek és megnézem, hogy mi van abban a szétlőtt roncsban.

— Maradj. Kövesd a parancsot és várd meg a váltást.

— És ha életben van még valaki?

— Na és, nem a te gondod.

— Tudni akarom. Ameddig csak a szem ellát, tíz kilométeres körzetben nincs körülöttünk senki.

— Élők vagy halottak, mi nem tudunk segíteni rajtuk.

— Nem számít, de megyek. Vedd át a golyószórót és fedezz.

Mint egy hindu fatalista, aki kihívja a végzetet, Roger felegyenesedett. Testét a kelő nap sugarai aranyba burkolták, az automata pisztoly himbálódzva lógott csapottan meghajlott válláról és merészen lépkedett az ötven méterre lévő törött üveghalmaz és összetekeredett fémkupac felé.

Három halottat látott, arabokat, legalábbis kettő belőlük, a vezető és az egyik utas irakiaknak látszottak.

Fegyvereknek nyoma sem volt a kocsiban.

Az idióták, Roger gondolta, fegyverek nélkül utaznak éjszaka, de a fiatalember az első utas ülésen, az nem látszik arabnak, inkább valami európai lehet.

Géppisztolya csövével meglökte a halottat és oldalára fordította. Több találat érte és sebeiből, mint felrobbantott kutakból az olaj lassan szivárgott a vér. Feje oldalra bukott és beütődött a kapcsolóházba. Farzsebéből kilátszott a tárcája és benne igazolványai. Máskülönbén néma tehetetlenséggel feküdt, mint egy eldobott, ütközéspróbában szétzúzott maneken.

Roger lenyúlt és kivette a tárcát. Körülnézett, még mindig nem látott senkit. Kivéve Briant, aki idegesen kuporgott lövészteknőjében.

Roger nézegetni kezdte a halott igazolványait. Zweig Péter, svájci újságíró Zürichből. Gyomra felfordult és szédülni kezdett. Mit keres itt ez a svájci állampolgár? Ennyire fent északon, Mosul és Törökország között. Inkább valahol lophatta ezeket a papírokat. Minden bizonnyal ő is csak egy szemétláda ellenséges gerilla.

Visszanézett Brian felé. Az háttal állt neki. Roger belegyűrte a svájci igazolványait nadrágzsebébe és odakiáltott őrtársának. — Mi van? Fedezel engem vagy mi?

Brian tölcseért csinált kezéből és visszakiáltott. — Megjött a konvoj a váltással. Találtál valakit életben.

— Senkit, — Roger ordított vissza, mintha teljesen közömbös lenne neki, hogy ki halt meg, — csak három vérbefagyott arabot.

Lábai elgyengültek. Lelkiismeret furdalása volt vagy szégyene, de tántorgott és alig bírt visszabotorkálni az őrhelyre. Most már ő is látta, vérekes karikával keretezett álmos szemeivel és messzelátó nélkül is a támaszpont irányából közelgő porfelhőt.

Zweig halott, okoskodott, semmi szüksége nincs igazolványaira többé. Talán visszafele mentemben New York fele megállok Zürichben. Megnézem az édesanyját, felesége nem lehet, hiszen olyan fiatal. Borzasztóan sajnálom, hogy megöltem, de ő csinálta a tévedést. Eltévesztette az útjelzést, vagy nem tudta olvasni az arab írást. Tényleg nem az én hibám. Mit keresett ebben az országban. A svájciak a mi oldalunkon vannak? A pokolba, hiszen mindig semlegesek. Szánt szándékkal kimaradnak minden háborúból.

Meg kell, hogy tartsam újságírói igazolványát és svájci útlevelét. Lehet egy nap szükségem lesz rá. Majd beszélek a törzsőrmesterrel. Engedjen haza legalább egy hétre. Az ezredes észre sem fogja venni, hogy hiányzom. Visszajövök, és még lehúzok kilenc hónapot, ha kell, ha a hazám, ezt várja tőlem.

A sors hozta ezt a fiút az utamba. Az isten akarja, hogy lássam a feleségemet. Kinek az istene? A fiú és én ugyanahhoz az istenhez kell, hogy imádkozzunk. Ő is keresztény és én is az vagyok. Ne ölj, mondja tízparancsolat. A pokolba ezzel a mondással. Tíz éves korom óta nem ültem a gyóntatószékben. Bár tengerészgyalogos lennék, egy gyilkoló masina minden belső kétségek nélkül. De én egy gyenge báb vagyok, egy senki civil, önként álltam be ugyan a Nemzet Gárdához, de a külön fizetésért és a juttatásokért tettem. Akkor nem mondták nekem, hogy egy valóságos háborúban kell majd szolgálnom, ahol ölnöm kell, vagy engemet ölnek meg. Miért nem tudok ölni lelkiismeret furdalás nélkül.

Ellenséges hadviselők. Az ellenséget megölhetem, szent kötelességem, hogy öljem őket. De ki kezdte ezt az átkozott háborút?

Amikor a Hummer és páncélkocsi megérkezett Roger már ott állt háromlábú állványra szerelt gépfegyvere mellett.

Egy fiatal főhadnagy ugrott ki a még mindig mozgó kocsiból és azonnal ordítani kezdett. — Káplár, miért nincs a fegyvere mellett? A háború nem ért véget, mert maga megölt az ellenségből egy néhányat.

Na, ez éppen most végezhettem a West Point katonai akadémiát, valószínűleg az osztály legjobbjai között. Ügybuzgó, fizikai kondíciója kitűnő és rövidre vágott tűskefrizurát hord és megtestesítője minden rossznak, ami hadseregünkkel van. Roger gondolta elmélkedően és szívéből gyűlölte a főhadnagyot. Ki ő, hogy rendelkezzen és megjátssza a felelőst. Éjszaka jól aludhatott és kolbászos tojást reggelizhetett finom kávéval. Engem akar kioktatni, miután tíz óra hosszat hasaltam az emberiség egyik legszörnyűbb találmánya a gépfegyver mögött. Belebámulva a halál torkába, én néztem szembe a veszéllyel és nem ő.

— Bocsánat, sír, — Roger ugrott vigyázóba, — láttam, hogy jönnek és gondoltam, hogy az őrállás biztosítja van.

A főhadnagy rózsaszín arcbőre lilás veresre fordult. — Maga nem azért van itt, hogy gondolkozzon, — üvöltötte.

— Őrségkötelességi időm véget ért, — felelte Roger ellenségesen.

Két középkorú National Guard katona már kászálódott lefele és sietve elfoglalták helyüket a gyorstüzelő nehézgéppuska mögött. Roger nézte őket, ahogy igazították a célzót, kiegyenesítették a lőszerhevedert és egy sorozatot leadtak a levegőbe.

— Működik, — bólintott az egyik.

A főhadnagy messzelátójával nézte a kocsí roncsot és odakiáltott a Hummer sofőrjének. — Gyerünk, nézzük meg miféle munkát csináltunk.

Odahajtottak a roncsához. A főhadnagy nem szállt ki, a nyitott ajtóban ülve maradt, csak egyik lábát lógatta centikkel a talaj felett és szenvtelen pofával vizsgálta a három halottat.

Dögkeselyűk, apró fekete pontok fent a kobaltkék égben, kilométerekre a gyorsan forrósodó homok felett, lassan körözni kezdtek a magasban. A motorzúgás megtörte a sivatag nyugalmanak álmos nyugalmit és lehettél egy hangoskodó, arrogáns alak vagy egy csendes pacifista, jött, hogy túloldíts a zajt, ha undorító ingered támadt, hogy kioktass valakit.

A főhadnagy hátradőlt az ülésben, kékeszöld szemeit nem vette le a három halotról, ahogy hangosan ordítva utasította rádiósát.

— Küldjete egy autómentőt daruval. Vigyék et az egész rakás szerencsétlenséget a Mosuli hullaházba. Majd azok kiderítik, hogy kik voltak ezek és mit csináltak kint a sivatagban az éjszaka közepén. Ez már nem a mi kötelességünk. Az én kötelességem, hogy biztosítsam ezt az útszakaszt.

Egy pillanattal később a főhadnagy meggondolta magát, elvette a fülhallgatót a rádióstól és lehalkított hangon beleszólt. — Ne használjátok a mi kocsinkat, bízzátok az egész ügyet a helybeli arab rendőrökre. Mi itt nem vagyunk semmiféle útkaparó szolgálat. — Majd Roger és Brian felé nézett és rájuk förmedt. — Ti ketten, őrszolgálatotok véget ért, nyomás befele a hátsó ülésre.

A támaszponton Roger és Brian egyenesen a menzára siettek. Az alacsony, kövérkés konyhakisegítő egy-egy merőkanálnyi rántottát dobott műanyagtányérjukra és jellegzetes arab akcentussal érdeklődött.

— Még, adjak még többet.

Beszédje nagyon falsul hangzott valakitől, akinek anyanyelve a próféták és ősidőbeli filozófusok költészetéből eredt.

Roger megrázta a fejét és a halom zsíros krumplira és a hozzávaló szósra mutatott, amit legjobban összeszorított fogak között kihányt okádékhoz lehetett hasonlítani. Nem kerülne sokba, gondolta, ezeknek az iraki kuktáknak, hogy az egész ezredet megmérgezzék, vagy megfertőzzék őket hepatitisz C baktériummal.

Egy keményhab csészébe feketekávét húzott magának a hatalmas urnából és cukor és tejszínhab utánzat csomagokat vett hozzá egy tálcáról.

— Ebbe az országba nincsenek tehenek, — morogta, — már nem is emlékszem, hogy milyen az íze a friss tejnek.

Brian nem izgatta magát.— Mit forr benned örökké a méreg, — kérdezte tréfásan, — mindig olyan vagy, mint egy felbolygatott darázsfészek.

— Még csodálkozol? — Roger felelte. — Örökké ezt a szemetet enni és egész éjjel fent maradni.

— Na, ne morogj öregfiú. Gondolj arra, hogy több mint tíz óránk van a következő szolgálat előtt.

Roger besüllyesztett egy gránátalmát a zsebébe és ujjai megérintették a halott svájci pénztárcáját.

A finom borjúbőr fogása nyirkos volt, lehet az áldozat vére vagy izzadtsága, gondolta és az érzés, ahelyett, hogy megrendítette volna erőt adott neki, menekvést a kínzó lelkiismeret furdalás elől.

Én vagyok ő, méregette, vagy lehetnék ő. Micsoda balgaság itt sorban állni ezért az ízetlen szeméért, újra szabad ember lehetnék. Még azt sem néztem meg, hogy a svájcinak van-e pénze. Talán oda kellene adnom ezt a tárcát az ezredesnek és bevallani neki, hogyan került a kezembe. De nem neki, talán a századosomnak, az nem olyan fafejű. Amit idáig tettem, azért legfeljebb csak szóbeli megrovást kaphatok. A pénztárca kormánytulajdon, kinek a kormányáé, a mienké, a svájciaké vagy az irakiaké.

Hangosan felröhögött.

— Min röhögsz? — Brian kérdezte csodálkozva.

— Semmin.

— Ember, kijeszted belőlem a szuszt. Szabadságra van szükséged, miért nem kérsz egy kéthetes távozási engedélyt.

— Ezt meg mire mondd? — Roger idegesen bajtársa és barátja felé fordult, — Tudsz valamiről, amiről én nem tudok.

— Semmi esetre sem, — Brian hahotázott jókedvűen, — Járjunk jóban vagy rosszban, esőben vagy homokviharban, de ide vagy ragadva mellém, ide a sivatagba. Ennyivel tartozol a hazádnak.

— Nem tartozom senkinek, — Roger morogta és arcára sötét árnyékkén ült ki visszafojtott düh és az örökös elégedetlenség.

A kantin után Roger lefeküdt a részére kijelölt emeletes ágy legfelső matracára és kissé felgöngyölte az apró sátorablak rolóját. A tolakodó napvilág erőszakos fénnel tódult be és a sugarak csillogásában ezernyi porszem kezdett táncolni. Rogernek hunyorítania kellett, ahogy vizsgálgatni kezdte Zweig Péter hivatalos papírjait.

Svájci útlevél, kicsiny kék füzet, a fiatalember fényképe és születési adatai négy nyelven beleírva. Huszonhat éves, négy évvel fiatalabb, mint

én. Nemzetközi újságírói igazolvány, nem jelent semmit az amerikai ellenőrző pontoknál.

Roger elidőzött Zweig fényképénél. Erőtéljes kockafej, bozontos sötét haj, apró fülek közel a koponyájához, széles orrlukak és finomra csiszolt áll. A fenyőbe, ez a gyerek teljességgel hasonlít rám. Hazudhatnám, hogy ő vagyok, állíthatnám, hogy az amerikaiak utánzására kefefrizurát vágattam magamnak.

Megrándította a vállát. Lehetetlenség, micsoda gondolat. Elkapnak, és hadbíróság elé állítanak. Nemzetközi botrány lesz belőle. Soha nem jutok haza Nancyhez. Lehet, hogy eljön a tárgyalásra, de utána beadja a válást. Az aljas bestia.

De mégis, Péter annyira hasonlít hozzám. Csak egy hétre, vagy legalább négy napra. Mindenképpen látni akarom a feleségemet.

Aludt egy keveset, majd felkelt és elment ebédelni és utána teljesen ébernek érezte magát. Utált küszködni krónikus álmatlansága ellen, forgolódni és pörögni fél éberen a matracon, kár volt az erőfeszítésért. A poros udvaron lődörgött a sátrak között és Byrne százados meglátta.

— Dahlberg káplár, —szólt rá a tisztt.

— Igenis, sír, — Roger automatikusan szalutált felettesének.

— Nincs jobb dolga, minthogy itt az udvaron tekeregjen ebben a hőségben.

— Éjszakai őrszolgálaton vagyok, sír, és napközben nem tudok aludni.

— Tényleg, — Byrne összevonta a szemöldökét, — szükségem van egy önkéntesre, hogy elvégezzen egy feladatot.

Roger hallgatott. Nem állt szándékában bármire is önszántából jelentkezni.

— Postásunk a kórházban van. Szeretném, ha te hoznád el a mai ezredpostát.

— Az Mosulból jön, két óra hajtásra ide.

— Kapsz egy terepjárót. Este ötig megjárhatod. Három zsák levél és folyóiratok. — Itt Byrne századosnak eszébe juthatott valami, mert arca barátságos lett és hozzátette. — A beadványod, nem felejtkeztem el szabadságotlasi kérelmedről. Majd én beszélek az ezredessel.

Roger összecsapta a bokáját és katonásan vigyorgott, — Igenis, sír. Végtelenül hálás vagyok, és már indulok is Mosulba.

Tíz perccel később főkapunál megmutatta az őrnek frissen kapott passzusát.

— Hova megy, káplár, — meredt rá kérdően a két méter magas fekete MP.

— Hozom a postát. Byrne százados direkt parancsa.

Az MP figyelmesen forgatta a dokumentum lapjait, húzta az időt, megnézte a dátumot, a pecsétet és az aláírást. — Légy óvatos, — mondta tegeződően végül. — Ez lehet, hogy kurd ellenőrizte terület, de a sunni mohamedánok is feljönnek idáig. Azt hiszik, hogy fent északon nem vagyunk elővigyázatosak és be tudnak egyet vágni nekünk. Nem szeretném felrobbantott húscafatjaidat felvakarni az útról.

— Yessir, erre emlékezni fogok. Tudom, hogy a vér látványa beteggé teszi. Majd próbálok nem vérezni sokat, ha szitává lőnek.

— Állj, — az MP visszaparancsolta Rogert. — Ma harmincadika van, miért van a passzusa harmincegyedikére kiállítva?

— Az ördög tudja. Talán a százados azt hitte, hogy holnap elseje van és elfelejtette, hogy melyik hónapban vagyunk.

— Ne vesztegesse az időt, — felelte az MP és felengedte a sorompót. Nagyon veszélyes a táboron kívül egyedül kóborogni sötétedés után.

Ürülékbe léphettem ma reggel, Roger latolgatta a tévedés jelentőségét, olyan állati szerencsém van. Holnap estig senki nem fog keresni.

A terepjáró teteje lassan eltűnt a dűnék gerince mögött, az erős délutáni nap kegyetlenül égette tarkóját és a délnyugati látóhatár felől látta a közelítő homokvihar ördögi felhőjét, mely a tevegelő és lándzsával hadonászó beduin harcosok rettenhetetlen vakmerőségével közelített feléje.

Az útkeresztnél, ahol elérte a Mosul és Tall’Afar közötti főutat, talán egy kilométerre az őrponttól, amit minden éjszaka vigyázott, Roger észak fele, Törökország irányába fordult. A főút Szíria felé tartott. Tudta, arrafele lehetetlen lenne átjutni. A határt állig felfegyverzett, duplán megerősített és tréfát nem ismerő tengerészgyalogság vigyázta.

Roger letért a műútról. Iránytűjét és a részletes térképet követte és a tevekaravánok és számárcsordák használta kitaposott széles földszávon haladt tovább, a karavánok ősi útján, melyet a szultánok teherhordói több mint ezer év óta tapostak Bagdad és Erzurum között.

A homokvihar közelebb került hozzá, szél kavarta sötét felhője egybefolyt a terepjáró kerekek felvert porával, és Roger minden áruló jel nélkül beleolvadt a végtelenbe húzódó táj rémséges egyformaságába. Nagyjából a Tigris folyót követte, mellette az oázisok foltjaiban gyülekező datolyapálmák és a zöldes barna csenevész bozótok sorát, és hat órai köveken való rázkódás és a mély keréknyomokba való süllyedés után elérte Batman városát, százhatvan kilométerre bent Törökországban.

Ellenőrizte az óráját, röviddel nyolc előtti időt mutatott.

Az alkonyat utolsó perceinek halványodó fényében hamar megtalálta a vasútállomást, anélkül, hogy elveszett volna a fátyolos nőkkel és csupasz gyermekekkel megtöltött keskeny utcák tömegében, ahol szélesen sziszegő sárga sugárban eresztve szamarak vizeltek a járda menti koszos lefolyókba. A terepjárót leparkolta egy állomás mögötti fal mellé, ahova a helybeli Türkmén férfiak jártak dolgukat végezni. A savanyú bűz kegyetlenül facsarta orrát és belemart kisebzett nyálkahártyájába, ahogy a kocsiból kivette hengerszerű katonai átalvetőjét és bement az épületbe.

— Mikor megy a következő vonat Ankara felé? — kérdezte a jegypénztárnál.

— Ma este tíz órakor.

— Mikor ér oda?

— Holnap délután fél háromkor.

Legalább éjszaka tudok egyet a vonaton aludni, gondolta Roger és megnézte magának a turbános férfit. Balszemét fekete kendő borította, a másikkal gyanakodva hunyorított és arca keserű megcsömörlöttséget sugárzott. Semmivel sem látszott barátságosabbnak, mint egy iraki gerilla.

— Merre van a várószoba? — Roger kérdezte és nyugodt közömbösséget erőltetve magára próbálta palástolni idegességét. Nehogy még a török azt higgye, hogy sietős neki valami, ami egy teljesen idegen fogalom lehetett a világnak ebben a részében.

A félszemű balra mutatott ujjával, — Ott, — mondta, — de csak azoknak, akiknek jegye van.

— Első osztály, Ankaráig, — Roger felelte és a zsebébe nyúlt.

A jegypénztáros arckifejezése sósavas méregből egy jóságos hóhér barátságos tekintetére változott, — Kétszázhusz új líra. — mondta.

— Fizethetek amerikai dollárban?

A török balról jobbra mozgatta a fejét és vissza, mintha nemet mondott volt, de igent válaszolt. — Igen, száznegyven dollár.

Roger fizetett és a jegyet betette Zweig Péter tárcájába.

A török megint nemet intett, de mivel a világnak ebben a sarkában a nemzetközi nemleges jelzés bejegyző igenlést jelent, válasza pozitív értelmű volt. — Menjen be, a váróterem tiszta és kényelmes.

Roger bement a váróteremből nyíló vécére, megint kizárólag a fizető utasok részére fent tartva és foltos terepruháját átcserélte farmernadrágra és egy egyszínű kékes ingre. Levetett katonaszerelését gondosan összehajtogatta és iszákjának legaljára dugta el.

Majd visszaveszem. Három napon belül visszatérek a támaszpontra. Mi lesz a legtöbb, amit tudnak velem csinálni? Ha egyáltalán észreveszik, hogy nem voltam ott. Zártszolgálatra, íróasztal mellé osztanak be

büntetésből, morfondírozott magában, vagy áristomba zárnak katonai szolgálatom végéig és utána öt évig másodrangú állampolgár lesz belőlem.

A váróteremben kávét árultak és többen egy nagy rézüstöt a földön körülülve fűszerektől illatozó rizsát ettek a kezükkel. Roger éhes volt, az ételnek remek illata volt, de nem jött neki, hogy csatlakozzon a törökülésben ülő oszmánokhoz. Eleget evett ebédre, kibírja Ankaráig. Ott kell, hogy legyen valami európai jellegű étterem, ahol nem kap hasmenést.

Leült egy díványra és hosszú zsákját kinyújtott lábai közé helyezte.

Mostanra már gondolom rájöttek, hogy hiányzom. Gondolta. Vajon kiküldtek-e megmentésemre egy őrzőjáratot? Valószínűleg, hogy nem, közeledik az éjszaka és a sötétben rengeteg baj történhet. Saját csapatainkat lőhetjük, tévesen azonosítjuk egymást, nem látjuk az úton beásott aknákat, az ellenség alumínium fóliával bélelt kaftánokat visel, hogy ultra vörös messzelátóink ne vegyék észre őket a sötétben. Semmi sem fog történni holnap reggelig. Azt kell, hogy gondolják, hogy engem elraboltak és túsznak tartanak. Az ezredes bizonyára ordít a századosra, hogy miért küldött ki engem egyedül a postát felszedni.

Mit csinál Nancy vajon most? Annyira észbontóan csinos. Írta, hogy új állást szerzett és gesztenyebarna haját svéd szőkére festette. Mire való volt ilyet csinálni? Ha meglátom, azonnal kérni fogom, hogy fesse vissza barnára. Küldtem neki elegendő pénzt, semmi szükség nincs, hogy abban az éjszakai lokálban táncoljon. A főiskolán balettot és színészetet tanult, olyan csodálatosan szép teste van. Te jó Isten, remélem nem lett belőle sztriptíz táncosnő. Ezt már nem tudnám elviselni, vadidegen férfiak bámulják karcsú alakját, testének izgató körvonalait és csöpögjön a nyáluk, hogy bőrét megérinthessék. Nancy rájuk mosolyog és megrázza meztelen melleit, hogy hergelje őket. Nancy az enyém kell, hogy maradjon. Mindig jó voltam hozzá. Én mindig meg fogom védeni, senki nem érintheti. Nancy művész és nem lotyó.

Bejött az expressz vonat. Roger beszállt és a mozdony után kapcsolt postakocsi mögött megtalálta az első osztályú kupékat. Félrehúzta az elsőnek az ajtaját és belépett.

Egy európai szabású sötétszürke öltönybe öltözött török férfi, egy színes cénaruhás feketeszemű nő és két tizenéves fiú ültek a bőrüléseken.

— Leülhetek? — kérdezte Roger udvariasan angolul.

— Kérem, tessék, — felelte a férfi. A nő elkerülte Roger tekintetét, a belenevelt szégyenlős szerénység nyilván nem engedte, hogy szembenézzen egy idegen férfivel.

A vonat megindult. A kerekek ritmikus csattogása, kint a félelmetes sötétség, a melengető biztonság belül, egy sajátos bajtársi érzést hozott

létre az idegenek között, feloldotta Roger gyanakodását és nem bánta, hogy a férfi kérdően fordult hozzá.

— Maga ugye nem török?

— Nem.

— A gazdaságtudományok professzora vagyok az Ankarai Állami Egyetemről, — kezdte az barátságosan. A két fiú kerekre nyílt szemekkel csodálták apjukat, de a nő nem nézett fel. Hosszú szempilláit leeresztve, ölében összekulcsolt kezein tartotta tekintetét.

— Mi hozta errefele, a világ végére? — folytatta a professzor.

— Újságíró vagyok Svájcból. Próbáltam bejutni Irakba, de az amerikai katonaság visszafordított.

A török család el kellett, hogy higgye hazugságát. Roger most először realizálta, hogy hazudik és semmi szörnyűségesen rosszat nem látott benne. Ez csak egy pár napra szól amúgy is, gondolta, utána visszaadja Zweig Péternek igazolványait és identitását. Családja majd elhozhatja földi maradványait a Mosuli hullaházból. Természetesen az amerikaiak, akik megölték, meg kell, hogy majd térítsék a gazdag svájciak költségeit. A kriminális hazudozás jobban kezdődött, mint rettegte. Most, legalább is átmenetileg ő volt a reinkarnált halott, Zweig Péter.

Szerencsére a török nem beszélt németül és Roger nem kellett, hogy előszedje nagyanyjának régen nem használt, sváb országbeli falusi tájszóláson alapuló német beszédjét.

Később jött a kalauz, kezelte Roger jegyét és az éjszaka többi részében magukra hagyta őket. Roger, ahogy útítársai elszenderedtek átment egy szomszédos üres kupéba, ott kinyújtózott a puha bársonyülésen és reggelig aludt egyfolytában.

Reggel ízletes reggelit evett az étkezőkocsiban, török kávé, lapos közel keleti kenyeret hozzá, kecskesajtot kent rá és kezdte magát jól érezni. Minden rendben lesz. Együtt lesz Nancyvel, az a táncolói elfoglaltság talán nem is annyira lealázó. Nancynek szüksége van a pénzre, fizetnie kell a számlákat, ennie kell és kell, hogy törődjön szépségével is. Egy nő számára a legfontosabb, hogy szép és kíváncsú maradjon. Majd én, Roger gondolta, beszélek a főnökével és megnézem, hogy kik a munkatársai. Beszélek a többi táncos lányokkal is. Legalább így nem leszünk idegenek egymáshoz. Tudni fogom, hogy feleségem jó kezekben van, amíg én a messze távolban harcolok a szabad világért. Badarság, szabad világért, mit tudom én, hogy miért harcolunk mi Irakban.

Az Ankarai vasútállomásnál a török, a politikai gazdaságtudományok professzora, segített Rogernek taxit szerezni. Kialkudta a viteldíjat, magánhangzókkal teli gurgulázó belső ázsiai nyelvükön, hadonászó kezekkel jelezve nézeteltéréseiket, megvetést és joviális kedvességet váltogatva hangnemükben, mialatt Roger idegesen nézte a géppisztolyos török rendőröket, akik kettesével sétálva fel és alá árgus szemekkel mustrálták a pályaudvaron tolongó emberek sokaságát.

A repülőtér még idegtépőbb volt. Törökországban, lévén ott amerikai támaszpontok, a repülőtér csarnokban megjelentek az amerikai katonai rendőrség képviselői, a hírhedt MP-k. Fehér sisakok, feszesre húzott vállszíjak és oldalfegyverek figyelmeztetően lógva oldalukról, elijeszteni és megelőzni a bajt, az MP-k ott álltak a beszállókat vizsgáló biztonsági kapuknál.

Lehet, hogy ezek az MP-k engem keresnek, találgatta Roger, lehetetlen, a távozási passzusom még ma este naplementéig érvényes.

Sorra került a jegypénztárnál és angolul, de lehalkított hangon, mondta jegykiadónak, nehogy a két amerikai őr meghallja New Yorki kiejtését.

— Párizsba.

— Retúr vagy egy út?

Roger nem tudta. Erre nem gondolt, a kérdés meglepetésként érte. Még nem gondolkozott azon, hogy milyen úton fog visszajönni. Tudta, hogy visszatér a támaszpontra, de mikor. Minden Nancyn múlik. Őt hadbíróság elé fogják állítani. Legalább használja ki az idejét, mielőtt elkapják. Lehet, hogy Libanonba jön vissza, jelentkezik az amerikai követségen és állítja, hogy megszökött arab fogságból. Nem muszáj azt egy előre meghatározott dátumhoz kötni.

Magabiztossága kezdett visszatérni. — Egy út, — felelte.

A jegypénztáros tisztviselőt nem érdekelte, hogy és mint. — A következő gép, — mondta vontatottan és összehúzott szemekkel nézte komputerjének képernyőjét. — Ma délután öt órakor indul. Szerencséje van, még van rajta hely.

Roger bólintott, — jó lesz, adja a jegyet.

— Hatszáznegyven líra.

A professzornak dollárra volt szüksége és Roger vett tőle elegendő török lírát. Hétdarab ropogós százast számolt ki belőlük a pénztárosnak, így, Roger gondolta, inkább valami helybelinek látszik, valami civilnek, akinek semmi köze azokhoz az amerikai katonai rendőrökhöz, akik unottan beszélgetnek egymással és minden nyugatra induló gépbe beszálló utast alaposan végignéznek.

Odatolta a pénzt az ügynöknek. — Itt van, hétszáz líra.

Megkapta a jegyet és a visszajárót és, készen állva, hogy örülden rohanjon el, ha kiszúrnák, és lassan, oldalvást haladva előre ellépegetett az MP-k előtt. Azok folytatták diskurálásukat, Rogert valami tetves töröknek nézték, vagy valami ágrólszakadt kelet európai vándormunkásnak.

— Valami tényleges seggfejt keresünk? — kérdezte az egyik.

— Nem. Nem is tudom, hogy mit csinálunk itt. A mi hadseregünkben senki sem dezertál. Mi mind önként jelentkezünk katonai szolgálatra. Ha lelépsz, még ha sikerül is, elveszted katonai juttatásaidat és soha többet nem térhetsz vissza Amerikába. Senki sincs akkora barom, hogy ilyet csináljon.

Na. Ez megnyugtató, gondolta Roger, egyelőre még nem köröznek. Minden rendben van, nem lesz semmi probléma.

A török finánc gyanakodva lesett ki üvegkalickájából, nézése tisztára hasonlított egy oktalan hüllő vizes tekintetére. Ószinte utálattal viseltethetett mindenki iránt, aki fajtáján és vallási hovatartozásán kívül állt, mert mély megvetéssel intett. Két állig felfegyverzett fogdmeg azonnal közrefogta Rogert.

— Nyissa ki a csomagját.

Roger körbe húzta a zipzárt, nem volt rejtegetnivalója, kivéve az egyenruha. Az egyik vámtiszt mélyen belenyúlt az iszákba és kihúzta Roger poros és izzadt katonakabátját. Undorral megrázta és mintha a ruha a fekete himlő baktériumait hordozná korcaiban visszalökte.

Roger továbblépet és megállt a határt jelképező fülke előtt.

— Útlevel! — A golyóálló üveglapok védelme mögött ülő határőr felcsattant és fölényes utálkozással meresztette apró disznószekeit Rogerre.

Roger odanyújtotta Zweig Péter sötétkék svájci úti okmányát. A határőr jeges arccal forgatta a lapokat és megtalálta a Törökországba való belépést igazoló pecsétet. Rogernek szerencséje volt, erre még nem is gondolt idáig. Zweig Törökországon keresztül jött át Irakba. Rogernek nem volt problémája kilépni Törökhonból.

Egy percen belül a halott újságíró új pecsétet kapott, elmaszatoltan, olvashatatlanul és útlevelének utolsó tiszta lapjára beütve és Roger útnak indult Franciaország felé.

Az időzónák okozta időnyerés miatt, Roger még aznap este megérkezett az Orly repülőtérre, Párizsba, ahol a hatalmas falióra még mindig csak este tízet mutatott.

Párizsban nem volt amerikai katonaság. Rogernek sikerült megszökni. Megvette jegyét másnap reggelre, az Atlanti óceánt átszelő első járatra és szobát vett ki egy hotelben, ami mindössze egy kilométerre volt a Charles De Gaulle légikikötőtől. Zweig hitelkártyájával fizetett mind a jegyért és mind a hotelért, beleértve a bőséges vacsorát és a

svédasztalos reggelit, amivel a jól elvégzett munkáért jutalmazta meg magát.

Ötvennégy órával később miután terepjárójával kihajtott a katonai táborból, hogy elhozza az ezred postáját, Roger beállt a sorba, ami legalább egy fél kilométer és tíz ember szélességben kígyózott a Kennedy repülőtér nem amerikai állampolgárok részére fenntartott útlevélvizsgálati ajtója felé.

Az amerikai állampolgárok részére fenntartott belépési ponton mindössze néhány tucat ember várakozott, fiatal nők és férfiak, és közöttük néhány egyenruhás katona. Roger észrevett három New Yorki rendőrt és két katonai MP-t, akik mostanra már eszükbe véshették, Roger kinézetét, a fényképről, amit már előző este a világszerte szétküldött körözési plakátra nyomtatva kaphattak kézbe.

Roger görnyedten tartotta magát, mintha aljas hazugságainak súlya nyomná vállait. Lábaik centiméterről centiméterre csúszhatta előre, talán egy óra is eltelt mire az útleveleket és vízumokat vizsgáló tisztviselő elé került.

Svájci állampolgároknak nem volt szüksége vízumra, hogy Amerikába belépjenek, Roger jól tudta ezt, grandiózus tervének ez is része volt.

A fiatal határőr tisztviselő kinyitotta Zweig Péter útlevelét. — Látogatásának célja, — kérdezte.

— Üzleti ügy.

— Mennyi ideig tervez Amerikában tartózkodni?

— Néhány napig.

— Harminc nap, — mondta a tisztviselő és beütötte a belépési engedélyt Zweig útlevelébe.

Roger felmarkolta a könyvecskét és vállára dobta földre lehelyezett izákját. Egy másodperc múlva eltűnt az arcnélküli emberek sokaságába, akik őt kontinens távolságából várták izgatottan rokonaikat, ismerőseiket. Már csak néhány óra választotta el Nancyétől, miután találkozott vele, minden rendbe fog jönni és semmi baj nem érheti.

Kocsit bérelt, és ismét volt bőr az arcán a költségeket a halott svájci kontójára számlázni. Megnyugodott és józanabb szemszögből tudta mérlegelni az utolsó három nap eseményeit.

Nem eget rengető ügy, különösebben semmi fontos nem történt. Szent misszió van, hogy feleségét kimentse a barbár ragadozók és szexuális perverziósok karmai közül. Ő nem katonaszökevény, az ezredes nem volt hajlandó neki szabadságolást adni, az ellenség elfogta és

keményen küzdött, hogy kiszabadítsa magát és újra tudja szolgálni hazáját. Ki vethetné a szemére, ha kis vargabetűt csinált, hogy megnézzze feleségét, leellenőrizze családja biztonságát.

Ha az ezredes tudná, hogy Nancynek milyen gyönyörű alakja van, mennyire kíváncsú, hosszú lábak, gyenge karok és a finom kecsesség, ahogy táncol. Nancy táncolt már színpadon is, a főiskola dísztermében mutatta be tudását nagy közönség előtt. Mozgása olyan volt, mint egy zenei költemény, légies lebegve a levegőben, mintha mennyei szeráfin lenne aki tejszínhabfelhők tetején táncol és napsugarakba burkolódik.

Micsoda csodálatos életük volt együtt. Nancy reggeli kacagása, finom csókjai, felesége nem bánta, ha órákat töltöttek együtt minden ruha nélkül. Más volt, mint a többi nők, nem a pénzért jött hozzá feleségül. Egyszerű tevékenységek, bevásárlás, ennyi volt az egész. Ékszerének csábos kirakása, testének fitogtatása, és minden férfival flörtölni, aki csak rámosolygott, nem, Nancy nem volt ilyen és ő, Roger mindent elkövetett, hogy boldoggá tegye és mosolyt varázsoljon az arcára.

Igen, hát vízvezeték szerelő volt, és az épület karbantartási munkások szakszervezetének oszlopos tagja volt, eredményei voltak, ügyesen hasznosította adottságait. Másodállást vállalt a Sears üzletháznál és beállt tartalékosnak a Nemzeti Gárdához. Mindezt azért, hogy Nancy arcáról a mosoly el ne tűnjön. Soha nem használtak kábítószeret, még csak nem is cigarettáztak és Nancy alkoholt sem fogyasztott, annyira vigyázott az egészségére. Minek kellett elkezdeniük ezt a rohadt háborút és elragadni Rogert a feleségétől. Nem az ő hibája volt. Azért, hogy Szadám Husszeint lemondassuk. Már régen elfogták és felakasztották. Új, demokratikus úton választott kormányt Iraknak. Megtörtént. Mi többet akar még a hazám tőlem?

Mennyi hazugság és elvárják, hogy el is higgyem őket. A feleségeknek boldogan mosolyognia kell a csinnadrattás búcsúztatásom. De Nancynek könnyes volt a szeme és keserű előérzett árnyékolta be arcát.

Ne hagyjam, hogy vak mérgelem hatalmába kerítsen, figyelmeztette magát. Hazafias kötelességeimre kell, hogy koncentrálnak. Szent küldetésben vagyok, hogy megmentsem feleségemet, a szerelmemet, az ellenségtől, aki be akarja szennyezni becsületét és le akarja süllyeszteni alantas vágyainak tárgyává, az ő eltévelyedett, bajszos-szakállas vallásostól felhergelt férfiasságuk kielégítőjévé. Az ezredesnek rengeteg magyarázkodni valója lesz.

Jó lenne, ha valakin kit tudnám tölteni elkeseredett mérgelem. Nem tudom tovább ölni őket a sivatagban, ha nem tudom, hogy feleségem biztonságban van odahaza.

Már régen besötétedett mire lejött a gyorsforgalmi útról és lelassult, hogy bevegje a Croton Falls szerpentinnek kanyargós emelkedéseit. Áthaladt egy vasúti híd alatt, a kemény acélból kovácsolt hatalmas gerendák szegecsekkel összetartott vasszerkezet mereven nyúltak el felette és beért városába, Mahopacra. Lehajtotta az ablakot és beszívta a megáradt folyóról beözönlő párát, ahogy a víz sisteregve zúgott a hatalmas sziklák között és laposan tovább a kavicsos fenék felett. A száz méter magas völgyzáró gát túlfolyója volt ez a szépséges vízút, az óriási Empire State-ben, New York állam déli csücskében.

Empire. Miért nem volt egy empire, a világ jobbik fele, szinte az egész nyugati félteke elég nekünk? Mindent megtalálhattunk itt, amire valaha is szükségünk lehetett. Miért kellett megtámadunk azokat az istenátka arabokat?

Egy elektromos vonat, neonlámpák hideg fényével csillogóra világítva és hazatérő ingázókkal tömöttre pakolva, akik jól fizető és hasznos hajtó civil állásaikból tértek haza minden este a családjukhoz, száguldott célja felé az út feletti hídon. Minden olyan békés volt, senkit bántani nem akaró nyugalom, olyan távoli a véres öldökléstől, a széttépett testektől és a halálos gyűlölethöz, valaki más ocsmány vallásháborújától.

Az isten még csak egy óra erőt adjon nekem. Hogy mennyire gyűlölöm azokat, akik a szemembe hazudnak.

A domb tetején, az utolsó porta ahol még a telekvonal egyenes és mielőtt a zsákutca, a cul-de-sac kikerekedő vége kezdődik, Roger végre elérte és meglátta a házát. Milyen keserves takarékosággal gyűjtötte a dollárokat az előre. Senki nem segítette, senki nem tette életét könnyebbé, nem voltak nagybácsik vagy nagynénik, akiktől pénzt örökölhettek volna, és pénztelen szülei egy Bronxi olcsóbérű lakásban laktak.

Ez a ház és Nancy jelentette valójának beteljesülését, egyedüli igazolását. Életének értelme, az ok, mely erőt adott neki, hogy végig tudja küszködni a harcot, melyet földi létezésnek és életben maradásnak neveznek.

A ház üresnek látszott. A fű nemrégén lehetett levágva, a japán tujabokrok egyenesre nyírva álltak sorban, ugyanúgy ahogy régebben, és az esővédő bejárati fedél alatti sárga lámpa puha fényt vetett a garázs előtti parkolóban álló kocsira.

Melléje parkolt és leállította a motort. A beállott csendet megtöltötte az ezernyi tücsök, levelibéka mámorító zenéje, boldogító szerelemmel áthatva üdvözlő dalt énekeltek neki a ház háta mögötti mocsár rejtekeiből.

Mennyire érezte, hogy szeretni akar, és milyen fájoan van a szerelemre szüksége. Az öserejű fajfenntartási vágy, ahogy azt az apró lények dalaikban kifejezték, sokasodj és szaporodj az isteni parancs szerint, az északi erdők misztériuma körbevette, egy érzés, amelyet kilenc hosszú hónapja már, annyira fájoan hiányolt abban az elátkozott sivatagi pokolban.

Végre idehaza, de kié ez az idegen kocsi, ha teljesen sötét és üres a ház?

Kizárta a garázs melletti oldalajtót és bement. Az üres ház barátságos nyugalommal fogadta a hazatérő katonát, de a csendesség több kínzó kérdéssel szembesítette, mint amennyi választ remélhetett kapni.

Mi megy itt végbe?

Megnézte óráját. Fél tizenegy. Fél Irak, a fél világ keresheti már mostanra. Kaliforniától Moszkváig minden újság címlapján ott lesz a fényképe. Amerika katonát fogtak el az arab gerillák. Még az is lehet, hogy valamelyik terrorista csoport, már órák óta a saját hőstettének tulajdonítja az esetet.

Még meddig tudja elviselni, hogy ne hallja felesége hangját, a ház olyan szörnyen üres és fenyegető nélküle. Annyit tud, hogy az éjszakai mulató, ahol dolgozik, a Hatos műúton van, bár soha nem volt még ajtóin belül, soha nem akarta vesztegetni a pénzét ilyesmire.

A Giovanni Klubnál hattagú rock and roll banda játszott és a zene teljes hangerővel harsogott. Egy alacsonynövésű férfi, szájához közel tartotta mikrofonját, mintegy védelmi fegyvert, talán, hogy így igazolja a pénzkeresésnek ő választotta módját ordítva énekelt és szeme fehérjét a plafon felé forgatva örült örömmel villogtatta azokat.

A nyitott ajtón keresztül bepillantva Roger meglátta feleségét. Csípőjét és ágyékát csábítón forgatva, mint valami kígyóistennő egy őskori egyiptomi templomból, egy idősebb férfi ölében lovagolt szétterpesztett lábakkal. Dúsan göndörödő fekete szakáll borította a férfi szülőhazájának erős napjától füstösre kormozott olajbarna arcbőrét és egy természetellenesen erős vágyakozással meredt Nancy kacéran csillogó szemeibe. A vékonypántos thonga bugyitól eltekintve Nancy éppen olyan anyaszült meztelen volt, mint amikor kiesett édesanyjának méhéből.

— Drága Istenem, — sóhajtott Roger, — Elrabolták a feleségem és deviáns, szex aktusok elvégzésére kényszerítik.

Lábai elgyengültek, reszketett és lerogyott egy az előtérben álló székre.

Egy drabális termetű kidobó legény lépett elő. Hangja megzavart bosszankodást éreztetett és fogvicsorgató mosollyal fordult Rogerhez.

— Sajnálom uram, ez egy privát összejövetel, szíveskedjék távozni.

— De ott az, az a nő az én feleségem.

— Nancy a mi legfényesebb csillagunk és pillanatnyilag erősen el van foglalva az Abu Dhabi szultánságból városunkban tartózkodó legmélyebben tisztelt és megkülönböztetett delegáció szórakoztatásával.

— Beszélnem kell vele, nagyon messziről jöttem ide, hogy láthassam.

— Sajnálom, uram, a műsor után beszélhet vele, de addig nem. — Mondta a kidobó olyan hangon, amiben minden volt, csak sajnálkozó együttérzés nem. Kabátja szárnyát félrehajtotta és, hogy álláspontját jobban alátámassza megmutatta a vállhevederes bőrtokban ülő, szinte ágyú nagyságú pisztolyát. A hatalmas termetű ember késznek látszott még az ölésre is, hogy kötelességét teljesítse.

Roger bánta, hogy Irakban hagyta a fegyvereit. Egyelőre meg kellett hátrálnia, de agyában már meg is született a terv, hogyan szerezze vissza feleségét. Vissza fog jönni, fegyverrel a kezében, legfeljebb tizenöt perc múlva, jóval a műsor véget érte előtt.

Ha idáig eljutott, vesztenivalója több már nem maradt.

A lankás dombon felfele kocsija lassan gördült előre háza irányába. Ahogy a magaslat sötét sziluettje szemmagasságába került fémes csillogást látott, a zsákutca végében rendőrautó parkolt.

Lámpájuk nem égett és a holdtalan éjszaka sötétjében alig láthatóan megbújva, a törvény már várt reá. Reá, ki másra, ő kellett, hogy legyen. Két kerékkel a fűvön, hamis csendesség köröskörül, mely bármely pillanatban örült tombolássá változhatott, a letartóztatás pillanatának örjítő mámorába. Ezen a környéken a rendőrség nem állt lesbe hiába, hacsak valaki el nem rendelte, hogy fogjanak el és bilincsbe verve állítsanak elő egy törvényszegőt.

Neve nem lett említve az újságokban; ezt már a repülőtérrel ellenőrizte, mégis a csend nem jelentett biztonságot vagy menekvést. Az ezredes nem volt naiv egyéniség, aki a jóhiszemű kételkedés előnyét alantasainak megadta. Különösen nem Rogernek. A törvény joggal számíthatta, a szökevény előbb-utóbb saját házában fog kikötni.

Hazavágyó szándéka, mely a klinikai megrögzöttség határát súrolva, részletesen dokumentálva volt katonai káderlapjain.

Roger jobbra fordult az utolsó mellékutcán, széles körben megkerülte a helyet, visszahajtott a fő bekötő útra a Shear Hill fasorba és bement a sajátját követő zsákutcába. A bérelt kocsit letette a körzeti transzformátor melletti zúzottkő parkolónál és bement az erdőbe. A koromsötétben is ismerte az utat, helybeli gyerekek játszottak indiánost ezeken a rejtett erdei ösvényen és Roger hamarosan saját házának hátába került.

Gyümölcsfái kitűnő fedezetet nyújtottak. Évekkel ezelőtt, hosszú időre tervezve előre életét ő ültette a csemetéket, hogy almát és körtét szüretelhessenek a gyerekeiknek, akiket Nancyvel ketten fognak itt ebben a házban boldogan nevelni.

Észrevétlenül elérte garázsának oldalajtaját és bement a házba. Villanyt nem oltott, a sötétben tapogatózva bement a kazánház és mosoda melletti raktárszobába.

Iszákjából előhúzta Nemzeti Gárdista egyenruháját és felvette. Arcára grafitport és motorolajt kent és kinyitotta a munkapadja alatti erős faládát. Kivette két puskát, tíz golyót töltött mindegyikbe és bőségesen teletömte zsebeit tartalék lövedékekkel.

Szinte készen volt, hogy vágta le a lejtőn, amerről jött, de motorzúgást hallott. Egy kocsi jött a házhoz és a kocsibejárón megállt. Megtorpant és habozott. Tíz másodpercen belül hallotta a bejárat ajtó nyitódását, egy mély férfihangot, kétségtelenül valami közel keleti akcentus, mely feleségének madárcsicsergésszerű nőies trillázásával keveredett.

Bizonyára elrabolhatták és kényszerítik, Roger fontolgatta. Elviszik Arábiába vagy Afrikába, használják egy darabig, amíg szépsége tart, és ha tönkretették, és lelkét egy engedelmes, saját akarat nélküli rabszolgájáé alacsonyították, akkor eladják cselédnek vagy tízedik felesége lesz egy olajból meggazdagodott lepedőkbe öltözött arab zsarnoknak. Meg kell mentenem feleségem életét, meg nem született gyerekeink életét, meg kell tennem a jövőjükért, országunk jövőjéért.

Az ezredes meg kell, hogy értse indítóókaimat. Büntetés helyett kitüntetés nemzeti hőst fognak csinálni belőle. Háborús hős hazasiet, hogy megmentse feleségét és csírájában fojt el egy iszlámterrorista összeesküvést.

Roger maga elé képzelte az újságok nagybetűs címlapjait. Az ő képe is ott lesz az első oldalon, ahogy boldogan magához öleli megmentett feleségét.

Az idegenek feljöttek az emeletre és megálltak a nappaliban. Centiméterről centiméterre csúsztatva lábát előre, tudta melyik lépcsőfok

reccsenhetett meg lába alatt és azokra nem lépett, Roger követte a bejöttöket.

Nancy a vitrines szekrény előtt állt. Rövid szoknya volt rajta és előrehajolt, istenem, micsoda gyönyörű táncos lábai voltak, és tálcát, poharakat és egy likőrös üveget szedett elő az alsó polcra.

A másodperc századrészei a halál és az élet közötti különbséget jelenthetik, azt, hogy ő lőjön először vagy őt lőjék meg előbb. Roger előreugrott, innen többé nem volt visszakozz, és érthetetlen hangon üvöltve, senki nem tudhatta milyen nyelven, és mindkét fegyveréből egyszerre lőtt.

Az ellenséges gerillákból kettő azonnal meghalt. Mellkasuk szétnyílt, a vér fekete olajként bugyogott ki tátongó sebükből, összerogytak és nagy csattanással rázuhantak a nappali közepén álló üveges koktélasztalra.

Nancy ledobta a kezében tartott tálcát és egy vérfagyasztót sikoltott. A harmadik terrorista ugrott, hogy foglyul ejtse és maga előtt tartva pajzsként használja. Roger kiugratta puskáiból az elhasznált hüvelyt és újból tüzelt. A harmadik emberrabló is halálát lelte. A lövés arcát direktbe találta és feje véres húscsúszkává változott.

— Számodra nem lesz paradicsom és parázna hurik, — Roger nevetett győzelemtől ittas hangon és próbálta csitíttatni zokogó feleségét.

— Drágám, a harcnak vége, itt vagyok, hazajöttem, hogy megmentselek ezektől a szennyes állatoktól.

— Mit, miért, Roger, hogyan kerültél ide?

— Bonyolult történet, de most a legfontosabb, hogy valami biztonságosabb helyre vigyelek. Később mindent megmagyarázok, — mondta Roger és olajos korommal befeketített kezét felesége felé nyújtotta. — Mostantól én fogok vigyázni rád. Jutalmat fogunk kapni, hogy kinyírtuk ezt a három terroristát

— De ezek, — sírt Nancy, — az ott doktor Pattal és két testvére Indiából. Meg akarták vásárolni a Giovanni klubbot.

Nancy érvelése nem érte el Roger széjjelzilált értelmi kapacitását megfogta Nancy kezét és próbálta maga felé húzni, — Induljunk, édesem. Az utcán rendőrautót láttam parkolni. Kanadában majd biztonságban leszünk.

Nancy tiltakozni akart, de a bejárati ajtó kicsapódott. Két Carmel városi rendőr, nyilván hallották a lövéseket és segítségért rádióztak, rúgta be az ajtót és beugrottak a házba.

— Dobja el fegyverét, — kiáltották.

Roger fegyverestül együtt a magasba lökte a kezét. — Amerikai katona vagyok és a kötelességemet teljesítettem. Meg kellett védenem otthonomat és feleségemet ezek a terroristák ellen. Irakból jöttem ide

vissza, hogy elfogjam őket. Parancsnokom igazolni, fogja, hogy ki vagyok.

— Fegyvert eldobni, — üvöltötte az idősebbik rendőr és előre tartotta pisztolyát.

Roger mozdult, frontvonalbeli katona volt, gyorsabb és ügyesebb, mint a két harchoz nem szokott békebeli fakabát, győzelme biztosnak látszott. De Nancy a rendőrök elé ugrott és védően eléjük tárta karjait.

— Megállj, Roger, — sikította, — már éppen elegendő bajt okoztál. Ezek a rendőrök csak kötelességüket teljesítik. Tedd le a fegyvereidet.

Felesége köpönyegforgatása meglepte Rogert. De lehet, hogy igaza van. Ezek a helybeli fehér fiúk nem az ellenség, gondolta és lába mellé eresztette puskáit.

Egy nem várt lövés éles dörrenése törte össze a szárába szökkenő béke bizonytalan csendjét. A fiatalabbik rendőr tüzelt és Roger összerogyott. Szája némán tátongott, mintha utolsó akaratát, végső megbánását vagy vallomását akarná mondani, de hangszálai felmondták a szolgálatot és csak érthetetlen hörgés hagyta el ajkait. Vér és szétroncsolt tüdődarabok folytak ki szájából, ahogy arccal lefelé feküdt a drága belgaszönyegen, melyet, mint szorgalmának és takarékoságának megérdemelt gyümölcsét két évvel ezelőtt vett nagy reménységek között.

Haláltusájában erőlködve, görcsös erőfeszítéssel rúgott a földön és teste ijesztően reszketett. Próbálta elérni felesége lábát és a rendőrök hideg arccal és lövésre kész fegyverrel bámulták őket.

— Asszonyom, ne mozduljon, — figyelmeztették Nancyt. — A helyzet ellenőrzésünk alatt áll.

— Semmi sem áll az ellenőrzésük alatt, — Nancy kiáltott és felkapta halálosan megsebesült férje kezéből az egyik puskát, — maguk gyilkolásra kész gazemberek, férjem jó ember volt. nem az ő hibája, hogy a háború bolonddá tette. Tökéletes férj volt és szerető apja lett volna gyerekeinek. A kormány elragadta tőlem és öldöklő szörnyeteget csinált a mintapolgárból.

— Asszonyom, tegye le a fegyvert, — a rendőrök figyelmeztették Nancyt még egyszer, de nem lőttek. Nem hitték volna, hogy a vékony kis nő veszélyt jelent számukra. Még egy lehetőséget adtak neki, hogy megfontolja tettét.

És Nancy megfontolta. Felhúzta a ravaszt és kettőt-kettőt beleeresztett mindegyik rendőrbe.

— Ti két szemétláda katonai szolgálat elkerülők. Azt nem érdemlitek meg, hogy a lába nyomát megcsókoljátok férjemnek.

Brigitta Keresztanyám

Ez a történet nagyon hosszú idővel ezelőtt történt és egy országban, ami nagyon messze van innen, időben, térben és valóságban. Egy apró, ártatlan leánnyal esett meg, akit, és ezt ma mindennél jobban szeretném, ha ott lehettem volna és megvédhettem volna.

— **E**szter, hol a pokolban vagy? — A konyhaajtóban tornyosodva apám kiabált utánam, — Gyere be, itt a keresztanyád.

Hatan voltunk testvérek. Négy leány és két fiú, négy év korkülönbségekre egymástól. Nemrégiben töltöttem be az ötöt, a legidősebbtől lefelé én voltam az ötödik, játék helyett legtöbbször arra parancsolva, hogy kis húgomra vigyázzak, Beatrixre. Kis ágyában rugdalózva Beatrix nem csinált soha semmit, csak sírt és apró kezeivel mindent széttepett, amit szórakoztatására orra előtt lóbáltam.

Idősebb nővéreim, tizenkettő és húsz évesek, örökké fiúztak vagy sustorogva pletykáltak egymás között. A két idősebb fiú, nyolc és tizenhat nem akartak tudni rólam, nem törődtek egy ilyen kislánnyal butasággal, mint én.

Egy eldobott fadarabból, lukas zoknikból és rongydarabokból, amit fejformára kötöttem össze, csináltam magamnak egy kis barátot, egy aranyos kis rongybabát, fekete gombszemekkel, szénnel kirajzolt orral, és törött-fogú mosolygós szájjal. Ruhát is öltögettem neki, levágott darabokból, amit anyám varródobozában találtam.

Mutatóujjamat szám elé tettem, dacos, ellenkező, keskenyre húzott ajkaim elé és figyelmeztettem a babámat, — maradj csendbe, Erzszi. Ha nem szólsz semmit, nem talál meg. Nem szeretném, ha megint össze lennél szidva.

Gondosan eldugtam Erzsit helyére, a babaházba. Lehullott faléc és furnérlemez hulladékból magam építettem ezt a kis játékkuckót, darabokból, amiket apámnak asztalosműhelyéből szedtem össze, egy félelmetes és tiltott helyről, ahol minden héten hat napon át hajnaltól késő estig kiabált és hajtotta segédeit és inasait, akik ablakkereteket gyalultak és szegelték össze a környékbeli falusiaknak.

Látástól vakulásig dolgozva, apám hamar visszaszerzett mindent, amit a háború alatt elvesztettünk. Gyorsbehívóval besorozták negyvenhat éves korában, felesége a hatodik gyerekkel volt terhes, apám egy év után jött haza, amit a fronton töltött és egy Ausztriai fogolytáborban.

Amikor látta, hogy a féltett raktára, szerszámok, pallók, keretek és félkész faanyag, minden vagyona eltűnt, dühét anyámon töltötte ki.

— Te szerencsétlen liba, — ordította neki, — mindenki lopott és halmozott a háború alatt, a szemes meggazdagodott, egyedül te hagytad, hogy szemét tolvajok széjjelhordják a raktáramat, jövődő betevő falatunkat és megélhetésünket. Isten átkozzon el, húsz évig dolgoztam azért, amit te elherdáltál, te gyengeszívű rakás szerencsétlenség, te földnek átka istencsapás.

Anyám sírt. — Jöttek és könnyörögtek, hogy fagynak meg és nincs tűzifájuk.

— Hagytad volna őket megdögölni. Az mind első osztályú épületfa volt, te ostoba tehén.

Ez egy évvel ezelőtt történhetett. Miután apám elment, hogy megvédje hazáját, legidősebb bátyám, Dénes, tizenöt éves volt, ő tartott el minket. Elment egy férfiruhaüzletbe szabni, varrni és kiszolgálni és minden fizetését anyámnak adta, hogy tudjon nekünk ételt adni és az adóságokat fizetni. Húst egyszer ettünk egy héten, többnyire otthon nevelt csirkét vagy disznót, de bab, zöldség, krumpli és kenyér mindig volt elegendő a család minden tagjának. Anyám kenyeret dagasztott a lisztből, amit durvavásznú zsákokban a piacon vett a parasztoktól. Ha befejezte a gyúrást és a kerekre formálást, tüllkendővel letakarta a nyers cipókat, hogy ne szálljanak rá a legyek és a kövezetlen utcákon lépegetve ne lepje be őket az út pora, és elvitte őket a három utcasarokra lévő pékhez.

Saját gyümölcsfáinkon tavasztól őszig termett a rengeteg cseresznye, körte, szilva és alma. Télire lekvárt főztünk vagy gyümölcsöt aszaltunk és a műhely mögötti disznópajtában apám minden évben két disznót hizlalt. Karácsony körül levágatta őket és a hentes finom kolbászt, sonkát és szalonnát készített belőlük, ami egész évre bőségesen elegendő volt az egész családnak.

Senki nem éhezett a mi házunknál és mindenkinek volt meleg ágya és saját kuckója ahol meghúzódhatott. Amit apám tárgyalt Brigitta keresztanyámmal, az tiszta a kapzsiság volt és pénzéhesség.

Rohantam egyenesen a hang felé. A portánknak az utca felőli elejében állt az új ház, apám büszkesége. Piros cseréptető, hatalmas ablakok, parketta padló a szobákban és jókora fürdőszoba hideg és meleg

folyóvízzel. Csak a konyha nagyobb volt, mint a régi ház, ahol döngölt agyagpadló volt és dolgunkra ki kellett szaladni a műhely és a disznóól közötti pottyantós vécébe.

Az ajtónál hatalmas féket vágtam és óvatosan, ugrásra készen, ha menekülni kellett, egyelőre csak egyik lábamat tettem át a küszöbön. Brigitta keresztanyám és férje Lajos bácsi, aki édes nagybátyám volt apám részéről ültek bent a nappaliban, kényelmesen és öntelten, mintha máris az övék lett volna az egész ház.

Keresztanyám egy gyönyörű babát tartott az ölében, egy valóságos tündérlányt. Porcelán fej és pirosra festett kicsi száj és égszínkéék szemek, amiket forgatni tudott és fekete pilláit le és felnyitogatta, ha keresztanyám megbillegtetette.

Még soha nem láttam ilyen szépet. Ragyogva, mint a nap aratáskor, legszélesebb és legkedvesebb mosolyát arcára erőltetve, Brigitta keresztanyám nekem szegezte a szót.

— Eszter, tetszik neked a baba.

A látvány elvette az eszemet. Nyelvem engedetlenül megbicsaklott, nem jött, hogy elhiggyem, hogy a baba az enyém is lehet. Itt valami nem egyezik, nagyot nyeltem, szárazat és kétkedőt, és zavartan bólintottam, alig észrevehetőn.

— Gyere közelebb, — csalogatott keresztanyám, — megfoghatod a babát, ha akarod, — hallottam, és a szemem sarkából figyeltem apámat, akinek arcán ravasz mosoly terpeszkedett, hogy mit is szól az ajánlathoz. Apám mellett Lajos bácsi ült, de az nem figyelt rám. Bánatos, lemondó keserőséggel az arcán kifele bámult az ablakon.

Brigitta keresztanyám felállt. Fél fejjel magasabb volt még hatalmas termetű apámnál is, nekem magasabbnak tűnt, mint a nagytemplom tornya, egy óriás, legalább tízszer akkora, mint én.

Kezem után nyúlt, magához húzott és visszaült a karosszékbé. — Gyere ide, Eszter. Ha az ölembe ülsz, játszatsz a babával. Izabellának hívják, és a tiéd lehet, ha hozzánk jössz és nálunk fogsz lakni.

El nem tudtam volna képzelni, még álmomban sem, hogy bármi mást erősebben akarjak, mint ahogy ott és akkor megérinthessem azt a babát. Fényesen ragyogó piros csizmácskái voltak, meggyesínű bársonyruhája és cakkos gallérja, és rojtok és csipkék a ruha ujjain és a szoknya kerek aljában. Valódi haja volt, amit fésülni lehetett és simogatni. Izabella elbűvölt engem, teljesen elfelejtkeztem Erzsiről, szegény kis rongybaba barátnőmről és játszótársamról.

Beültem Brigitta keresztanyám ölébe és szégyenlősen megsimogattam Izabella haját. Keresztanyám úgy megfogott, ha még akartam volna sem tudtam volna kiszabadulni karmai közül. Engedte, hogy a baba átcsússzon az én kezembe és bízott.

— Eszterke, szeretném, ha eljönnél velünk a mi házukba és ott laknál nálunk. Szeretném, ha az én kislányom lennél, nekünk nincs gyerekünk, ti itt hatan vagytok. Szüleidnek nagyon sok száját kell etetni. Mi gazdagok vagyunk, és ha felnősz minden, ami a miénk a tied lesz.

Nem értettem, de inkább nem is érdekelt, hogy keresztmama miről beszél. A nagy és erős asszony térdein hintázva, egyedül csak a baba kötötte le a figyelmemet, amit oda akart adni nekem. Már tervezgettem is gondolatban, hogyan fogom Izabellát Erzsinek bemutatni.

Anyám bejött a konyhából. Meglátott keresztanyám ölében, ahogy a babát öleltem és amilyen nyugodt bizalommal üldögéltem és nézelődtem ott, szinte kiejtette a tálcát a kezéből, ami púposra volt pakolva lekváros buktával és sajtos süteményekkel.

Apám, savanyú arcú és örökké komoly ember, vékony bajszos száját szigorúan összeharapta és mogorva hangon odaszólt anyámhoz.

— Megegyeztünk, Esztert odaadjuk Brigittának és Lajosnak. Akarják a leánykát. Eszter nagyon szerencsés, hogy reá esett a választás. Ha felnőtt, ő lesz a mi gazdag rokonunk.

Anyámnak örökké kisírt szeme volt, hurutos megfázás vagy állandó rettegés, most is aggódó és könnyes szemekkel nézett rám.

— Tényleg akarsz menni, — kérdezte, — nem muszáj.

Nem válaszoltam. Mozgattam Izabella karjait, ide-oda és néztem, ahogy pislognak szemei. Lajos bácsi se szólt, csak gondterhelten nézte a nagy eperfát az ablakunk előtt.

Apám felcsattant és szúrós szemekkel nézte anyámat.

— Megmondtam, hallhattad, — mondta, — az alku áll. Brigitta és Lajos gyerektelenek. Eszter fog mindent beörökölni. Annak rendje módja szerint a törvény előtt majd örökbe fogadják, és ezzel el van intézve. Lajos a testvérem. A vagyon a családban marad, nálunk meg egy szájjal kevesebbet kell majd etetni.

Gyalog mentünk a buszvégállomásig. Amikor beszálltunk a szürkére festett rozoga és poros autóbuszba, anyám felemelte ujját és figyelmeztette keresztanyámat.

— Brigitta, ne vidd magaddal Esztert, ha nem szereted igaz szívedből. Nekem hat van, de mindegyik egyformán kedves nekem. Eszter olyan kicsi és félénk, igazán aranyos és szép kicsi leányka, — anyám sírni kezdett és törölgette a szemét, — nem is lenne szabad, hogy elengedjem.

Brigitta keresztanyám szorosan fogta kezemet és felszálltunk a buszra. Apám haragosan ráncolta a homlokát, nem értette, mire való ez a

nagy érzelgősség. Bozontos szemöldökei összeértek, szája szélesre nyúlt és sarkaiban, mint hab gyülemlett a nyál.

— Ilona, — kiabálta fenyegetően, — hallgass. Nem látod, hogy milyen örömmel hagy itt minket? A mennyországba kerül Brigitta házánál. Tejben-vajban fogják fürösztetni. Sokkal jobb élete lesz, mint amilyet mi valaha is adhattunk volna neki.

Ha vitára került a sor, nagydarab, erősakaratú és kegyetlen apám és törékeny, csont és bőrre ledolgozott anyám között, mindig anyám húzta a rövidebbet, mindig csendben maradt és alázatosan hallgatott. Soha nem mert ellenkezni apámmal és mindig követte parancsait. Ha gyerekei érdekében ellent kellett mondani, csendesen tette, tisztes távolságból és menekülésre készen, máskülönben kapott, apám durván megütötte a gyerekek színe előtt.

Gyűlöltem apámat, mert verte anyámat és nem bántam, ha elmegyek keresztanyámmal és Lajos bácsival, csak tőle legyenek távol és ne lássam.

Az autóbusz nagyot rántott és megindult. Kicsi voltam, alig értem fel az ablakot, hogy lássam, hogy merre megyünk. De azért láttam eleget. Kimentünk a városból és a messze távolban félelmetesen magasló sötét hegyek fele tartottunk.

Véget nem érő krumpliföldek mellett gurultunk, később terjedelmes táblákban hullámozott a szárba szökkenő rozs, a nyárutó bőséges aratást ígért és amerre mentünk mindenütt görnyedező kapások és sokszoknyás kéveszedők.

Néha apró tanyákat láttam. Roskadozó fahidakon vadul habzó hegyi folyók felett döcögtünk és órákkal később egy szerpentin úton felfelé kanyarogva beértünk egy hatalmas fákkal teli sűrű ősvadonba.

A hegyi hágó legtetijén égig érő meredek sziklák takarták el az eget, csak egy keskeny út volt járható, mely egyre beljebb és beljebb vitt minket, be a vadon közepébe.

Órákon keresztül egyetlen házat sem láttunk.

A lemenő nap vérvörösre festette az eget és lángcsóvát vetett a szálfenyők koronájára és egyre lejjebb bukott az egymásra halmozott hegygerincek mögött. Mi is kezdtünk lefele ereszkedni, le egy szurdokszerű keskeny völgybe, egy szálerdő borította hegykoszorúval és fehér dolomitsziklával körbezárt félelmetes helyre.

A busz letért az aszfaltozott útról és egy órával később, hosszú porfelhőt húzva maga után beért egy kis faluba. A házak messze távolban árválkodtak egymástól, néhány poros utca nyílt a főútról, eldugva egy rettenetes rengeteg erdő közepében végre megérkeztünk új otthonomba.

A buszvezető megállította a buszt a legnagyobb ház előtt és keresztanyám intett, hogy leszállunk. A háznak széles kovácsoltvas

kapuja volt, magas kőfal vette körül a kertet és beljebb egy terjedelmes téglá és terméskő épületet láttam. Ez tehát, gondoltam, a gazdag Brigitta néni és Lajos bácsi otthona és mostantól kezdve itt kell majd laknom.

Lajos, évekkel később, ahogy írom ezeket a sorokat, már hívhatom így, kicsi ember volt, hajlott hátú, kormos képű mozdonyvezető egy szénfűtéses gőzlokomotívon. Jó pénzt keresett, elegendőt, hogy fenntartsák ezt a házat, Brigitta első házasságából való örökségét. Brigitta első férje egy nyugdíjas tábornok volt, abból a hadseregből mely két világháborút gyors egymásutánban elveszített. Néhány éve Brigittának még több száz hold földje volt, amit fiatal korában, amíg szép volt és kíváncsi szerzett magának házasságával, de amit a földosztáskor széjjel parcelláztak azok között, akiknek azelőtt semmijük sem volt és betevő falatra alig elegendő bérért dolgoztak látástól vakulásig.

Dühös és bosszúálló, Brigitta szent fogadalmat tett, hogy visszaszerez mindent, amit elvettek tőle és megmutatja, hogy ismét gazdag lesz.

Az öreg generálisnak két fia volt az első házasságából, amit egy jó családból való előkelő földbirtokos leánnyal kötött még az özönvíz előtti időkben. Felesége hozta a családba a birtokot és férje rangját busásan meghálálta hozományával. De a vagyonos úriasszony fiatalon meghalt és a megözvegyült generális Brigittát választotta új feleségének. A fiatal mostohaanya rettenetes természete és állandóan veszekedő haragja elől a két fiú, ahogy leérettségiztek megszöktek és messze vidékre, Budapestre költöztek.

A helybeli pletyka szerint, a generálist, aki röviddel fiai távozása után szintén meghalt, Brigitta mérgezte meg. Brigitta nem kedvelte Brassót, ahol laktak és az öreg is túlságosan jó egészségek örvendett, hogy ki lehessen várni, amíg természetes halállal meghal. Brigitta gombát etetett szeretett férjével, bolondgombát, amit az erdőben szedett, és amiből ízes pörköltet készített neki.

Könnyen jön, könnyen megy, Brassó egykori szépségkirálynője, akibe az öreg generális végzetesen beleszeretett, és akire minden vagyonát a törvény előtt ráhagyott beörökölte a házat, az erdőket és a legelőket, csak azért, hogy egy néhány évvel később az új egyenlőségi társadalom kommunista urai mindent elvegyenek tőle.

Természetesen, erről, ezekről az eseményekről, ahogy öt évesen leszálltam ott a buszról, a gyorsan közeledő esti sötétségben és abban a csendes hegyi faluban, semmit nem tudhattam. Nem ismerhettem minden oldalát az én sokarcú Brigitta keresztanyámnak.

Brigitta néninek volt egy fiatal szolgálója, Filoména. Savószerű szürke szemei mélyen belesüppedve koraérett sápadt arcába, Filoména még alig érte el a kamaszkort. Sovány, elől lapos, mint a gyúródeszka, az egyetlen érdekesség volt rajta két hosszú szőke copfja, két fonatba tekert seprűnyélszerűség melyek csontos hátán a dereka alját verdesték.

Ahogy megérkeztünk éppen a gyomokat huzigálta a hátsó kertben és ijedten szaladt előre üdvözölni minket.

— Kezét csókolom, Kovásznainé nagyságos asszony, de örvendek, hogy visszajöttek.

Brigitta megvillantotta a szemét, — Mosd meg a kezed és tálald a vacsorát — kiáltotta és Filoména reszketni kezdett a félelemtől. — Mire vársz, — folytatta, — vagy nem csináltad meg a gulyáslevest, ahogy reggel utasítottalak?

— De igen, — Filoména meghajtotta fejét és pukedlit vágott, — csak be kell gyújtanom a tüzet és a leves percek alatt meleg lesz.

Brigitta lekevert egy jó nagy pofont Filoménának és ráordított.

— Te ostoba liba, nem megmondtam, hogy tartsd melegen.

Mintha nem is ütötték volna meg, Filoména egy szóval sem tiltakozott, ugrott és meglepő sebességgel és ügyességgel munkának látott. Két terítéket rakott az asztalra és begyújtotta az előre odakészített gyújtósfát a fatüzeléses tűzhelyben. A tűz hamarosan erőre kapott, vidám duruzsolással ontotta a meleget és biztatóan kezdte nyalogatni a hatalmas fazék alját.

Filoména felém intett, — Vele mi lesz, — kérdezte.

— Ezzel, — keresztanyám fanyar mosollyal rám nézett, — Eszternek hívják. Majd eszik veled, ha mi befejeztük, — mondta és ledobta borzprémes kabátját, és lemondóan sóhajtott. — Drága istenem, még meddig kell, hogy mindenre nekem legyen gondom?

Nekiálltak enni. Éhesek lehettek. Jókora darabokat törtek a kenyérből és belemártogatták a finom illatú levesbe. Csámcsogtak és vastag zaft folyt le az állukon. A leves erős lehetett, a paprika kicsípte szájukat és zsíros ajkuk pirosra duzzadt.

Ahogy a leány elment mellette Lajos bácsi barátságos mosollyal nyúlt Filoména után. — Gyere ide, ne félj tőlünk, — mondta és karjával átölelte a leány derekát. — Milyen volt a napod? Volt itt valaki, aki tudni akarta, hogy hova lettünk el egész nap.

— Senki, — mióta megérkeztünk most először láttam valami szégyenlős mosolyfélét Filoména arcán, — senki, kivéve...

— Kivéve kicsoda, — Brigitta hatalmasat csapott öklével az asztalra, — beszélj, vagy kitépem a nyelvedet. Ki volt itt?

— Egy egyenruhás.

— Ki? — Brigitta ordított, — ki volt az? És maradj távol Lajostól, különben beverem a fejedet. Te mekegő kecske, nem tudod nekünk megmondani a nevét? Mit akart?

— Benjámín bácsit kereste, a nagyságos asszony nővérének a férjét. Akarta tudni, hogy nem-e itt bujkál minálunk.

— Bujkál, — Brigitta szemei szikrát szórtak, látszott, hogy forr benne a düh, — Mit mondtál neki?

— Semmit, — felelte Filoména és alig észrevehetően közelebb hajolt Lajos bácsihoz, aki lejjebb csúsztatta csontos kezét és simogatni kezdte Filoména fenekét. — Nem ismertem az egyenruhást és nem mondta a nevét. Az egyik volt az új Securitate rendészetről. Csak annyit mondtam neki, hogy napok óta nem láttuk Benjámín bácsit.

— Pizszok lotyó, hagyd abba a flörtöt a férjemmel. — Brigitta felugrott, magánkívüli dühvel ordítani kezdett és megragadta Filoména copfjait a tövüknél.

— Kérem, ne bántson, — Filoména sikított, elvesztette az egyensúlyát és tántorogni kezdett— azt sem tudom, hogy miről tetszik beszélni.

Brigitta vállainál fogva megragadta Filoménát, felemelte és pehelykönnyű testét nekivágta az ajtónak. A szolgálóleány feje keményen nekiütődött az ajtókeretnek és meredt, élettelen szemekkel bámulta az őrző némbert.

Láttam, itt valami komoly baj történt.

Filoména tarkója hozzacsapódott a porcellán villanykapcsolóhoz. Ragadós vér kezdett folyni a nyakán és tarkóján a szőke haj hátul tiszta vér lett. Lassan lecsúszott a fal mentében, le a földre ahol, mint egy élettelen kupac többet nem mozdult. Arcából lefutott a vér, halálsápadt színe lett és feje előrebukott beesett mellkasára. Kitekeredve minden emberi formájából egy eldobott rongybabára emlékeztetett.

Apánk rendszeresen vert minket. A legkisebb kihágást is büntette. Sorba állított minket, mind az ötünket, kivéve a babát, a hatodikat. Vagy a kezünket kellett előre tartani, amire faléccel nagyot rásózott, vagy védekezően fejünk elé kellett kapni a kezünket, hogy enyhítsük a hatalmas pofont, amit minden egyikünknek egyenként lekevert. A sok gyalulástól acélkemény karjai voltak, de ököllel soha nem ütött. Mindig nyitott tenyérrel csapott, hogy csontunk ne törjön. Dühét fékezni tudta, saját szavait idézve csupán csak fegyelmezett.

Gyerekes eszemmel azt hittem, hogy Brigitta megölte a szolgát. Sírva fakadtam és könnyörögni kezdtem.

— Haza akarok menni.

Keresztanyám felvett. — Nem kell félni Brigitta nénitől, — vigasztalt, — Nem bántok senkit, csak néha egy kicsit ideges vagyok.

Annyi rengeteg irigy és gonosz ember van a világban. El akarják venni, amiért olyan nehezen dolgoztam. De neked nem kell félni semmitől, én mindig meg foglak védeni. Gyere, megmutatom a szobádat. Izabellát beviheted magaddal. Sose törődj Filoménával, ennél már sokkal komolyabb nadrágolást is kapott. Igazán szerencsés, hogy befogadtam házamba.

Szipogva és az orrom tele a visszafojtott sírás könnyeivel, hagytam, hogy Brigitta kézen fogva elvigyen egy szobához, amiben ágy volt, egy apró asztal, egy szék és egy fiókos kredenc.

— Éhes vagyok, — nyivákkoltam panaszosan.

— Filoména hoz neked ennivalót, — Brigitta felelte barátságtalanul és egyedül hagyva kisietett a szobából.

Leültem az ágyra és két kézzel megragadva derekát a levegőbe emeltem Izabellát. — Utállak, te gonosz. Miféle helyre hoztál engem? A te hibád ez az egész.

Aznap este Filoména nem jött be a szobámba és éhesen kellett lefeküdnöm. Másnap kora reggel ébredtem és gyomrom helyén rettenetes ürességet éreztem. Magamhoz szorítottam Izabellát, védjen meg, hiszen ebből a házból való és kiléptem az ágyból. Vaksin tapogatva a hajnali derengésben nekiindultam, hogy találjak valami ennivalót.

A konyhában égett a lámpa. Filoména egy öltre való gyújtóst cipelt a kezében és jött befelé a fáskamrából, ami a ház oldalához volt építve. Hitetlenkedve ráztam le magamról az álom foszlányait és csak bámultam rá mintha kísértetet látnék.

— Ilyen korán fent vagy? — Filoména kérdezte és lerakta a hasított fadarabokat a tűzhely mellé. — Begyűjtöm a tüzet és készítek neked meleg tejet. Kiugranál az ajtó elé és megnéznéd, hogy a péklegény meghozta-e már a reggeli kifliket?

Ugrottam, *ez már jól hangzik*, letettem az ajtó előtt talált zacskó péksüteményt az asztalra és leültem mellé.

— Nem oda, — Filoména rám meredt, — az Brigitta helye. Reggel mindig mogorván ébred és jól elver, ha meglát a székében ülni. Ülj le a lócára és egyél az öledből.

Egy kerek zsömlét kettévágott, megkente baracklekvárral és a kezembe adta. Nagyot haraptam a süteményből és a finom édes kenyér és lekvár íz széjjelolvadt a nyelvemen. Filoména tejet is adott egy cserépcsuporban. Éhes voltam, mohón rágtam, nyeltem, de nem álltam meg, hogy meg ne kérdezzem.

— Mi van a fejeddel? Azt hittem Brigitta néni megölt az este.

— Ezzel, — Filoména megfogta a tarkóját, — még mindig fáj, de a vérzés megállt. Ne félj, meg fog gyógyulni, ahogy mondják, ebcsont könnyen beforr.

— Miért engeded, hogy így bánjon veled?

— Árva vagyok. Anyám két évvel ezelőtt meghalt grippába, apám meg sose volt. Anyám a falu kítaszítottja volt, mert zabigyereket szült és egy lukas banit sem lehetett soha találni a surcának zsebében.

Mindjárt láttam, ahogy beszélgettünk, hogy Filoména nem volt egy nagy lumen, de a hasam kezdett megtelni, jobban éreztem magam és rugdosni kezdtem a lóca alatti festett faláda oldalát.

— Hagyd abba, — Filoména figyelmeztetett idegesen. — Felébred és mind a kettőnket jól elver.

Abbahagytam a kalimpálást és ránéztem Filoménára, — Te a barátom leszel. Még soha nem volt egyetlen barátom se, kivéve egy fababa, amit saját magam faragtam.

— Én nem foglak megütni, ha azt érted barátság alatt, — Filoména felelte. — Anyám soha nem vert el engem. Mindig csak megölelt és összecsókol. Ha igazából a barátom akarsz lenni, akkor nem ellenkezel velem, mindig csinálod, amit mondok. Különben Brigitta húzza el a nótádat. Majd megtanítalak, hogy hogyan előzd meg a bajt.

Igazán, gondoltam, szép kis példát mutattál nekem tegnap este.

Később kiderült, hogy Lajos bácsi még az éjjel elutazott. Autóbusszal Vásárhelyre ment, a környékbeli vasútgócpontba, és több napig szolgálatban volt. Vásárhelyről kiindulva Lajos hosszú utakra vitte a szerelvényeket és utazásai között sem jött haza. Inkább egy burdos házban aludt, ahol a tulajdonos felesége mosott, vasalt és főzött a lakókra.

— Még Lajos is fél Brigittától, — Filoména oktatott, — inkább alszik egy koszos kis szobában és közös konyhán eszik, minthogy hazajöjjön és hallgassa felesége örökös pörlekedését.

Slamposan és álmos szemekkel, Brigitta jött elő a szobájából. Semmi megbánást sem mutatott és a tegnap esti szörnyű jelenet ellenére erősen széles jókedv sugárzott belőle.

— Hentes Jóska bácsi tegnap levágott egy másodéves tinót, — Brigitta néni kezdte mialatt elégedetten szürcsölte a feketekávé, amit Filoména főzött neki az én segítségemmel. — Már le is fejtette a húst és félretett nekem tíz kilót a legszebb bélszínből.

Filoména kacsintott nekem Brigitta háta mögül, *ma jó napunk lesz*, véltem kiolvasni szeméből.

Valóban, tisztán láthattam, Brigitta néniről ragyogott a mennyei boldogság.

— Szaladj át a hentesüzletbe és csomagoltasd be Jóska bácsival a húst grízpapírba, — utasította Filoménát, — mond meg neki, hogy ossza el négy egyforma porcióra. Két és fél kilóra darabonként és siess vissza vele. De szedd a lábad, még mindig itt vagy.

Mire Filoména megjárta a hentes portáját, Brigitta vízzel megpocskolta az arcát és megfésülködött. Fekete kendőt tett a fejére és felöltözött, mint egy slampos kofaasszony. A húst terjedelmes vesszőkosárba tette és barna csomagolópapírral letakarta.

— Estére itthon vagyok, — figyelmeztetett minket fenyegetően és kirohant az ajtón, hogy elérje a tízórás autóbust Brassóba.

A csendes nap nagyon jól telt, gyomláltuk a zöldségeskertben, megetettük a csirkéket és a ludakat és Filoména elvitt a házhoz ahonnan minden este hozta a tejet. Kellett várnunk, ameddig a tehenek hazajönnek, azután még tovább, amíg az asszonyoknak volt ideje, hogy megfejjék lelógó hatalmas tőgyüket. Az este éjszakába fordult mire megjártuk utunkat és visszaértünk a házba.

Keresztanyám nagydarab véres húst csomagolt ki a konyhaasztalon. Fitos orromat mindenbe bele kellett, hogy üssem, odafurakodtam és megkérdeztem.

— Mi történt, nem tudta mindet eladni?

— De, eladtam az egészet, — mondta és sugárzott róla a büszkeség. Még soha nem láttam ilyen boldognak, ahogy folytatta. — Mind a négy csomagot eladtam rendes kuncsaftjaimnak. Minden helyen megkértek, hogy rakjam bele a jégsezekrénybe a húsokat és mindenütt levágtam egy fél kilót belőle. — Brigitta arcán ördögi gyönyör ült. — Nem látták és nem szóltak semmit. Boldogak voltak, hogy végre kaphattak friss falusi borjúhúst.

— A többit megfőzi, — kotnyeleskedtem tovább, már akkor kijött rajtam istenáldotta, okosságot mutató kíváncsiságom.

— Szó sem lehet róla, — förmedt rám, — már odaígértem Bíró tanító úrnak és feleségének. Ne vetközz le, vedd vissza a kabátodat és vidd el a húst hozzájuk.

— Nem tudom, hogy hol laknak, — tiltakoztam, — jöjjön Filoména is velem.

Micsoda melléfogás. Brigitta néni jó erősen pofonvágott. — Nekem ne merj visszabeszélni, — kiabálta. — Menj el a falu közepéig és ott fordulj balra. Ott van a házuk, ki fogja ütni a szemedet. Már elég nagy

lányka vagy. Itt az ideje, hogy megszolgáld az ételt, amit kapsz. Lódulj, és ne siránozz, mint egy nyafogós buba különben adok neked igazi okot, hogy legyen miért bögnöd.

Keresztanyám újracsomagolta a visszahozott húst és beletette egy vesszőkosárba. A kosár majdnem akkorra volt, mint én.

— Itt van, — mondta, — fuss és hozz vissza nekem ötven leit. Ne vesztegesd az időd náluk, igyekezz vissza, de hamarosan ám.

Életemben soha nem féltem annyira, sem később sem előtte, mint akkor este azon a rövid úton az iskolamester házáig. Sötétedés után a falusi parasztok kieresztik a kutyáikat. Amerre néztem mindenünnen hatalmas ebek jöttek elő. Megszagolták a húst és követi kezdtek. Futni kezdtem, de megbotlottam és kiterültem. A véres csomag kigurult a földre, de felkaptam és apró öklömmel letöröltem róla a sarat.

A tanítóék egy zsúptetős kis házban laktak a templomon túl. A kerítés mögött egy temérdek nagy véreb acsargott felém, mintha elevenen fel akart volna falni.

— Segítség, — sikítottam, — valaki mentsen meg.

A többi kutya felsorakozott mögöttem, a kerítés mögöttivel vadul acsarkodtak egymásra és metszőfogaikról nagy lebbencsekben folyt alá a ragadós nyál. *Na, gondoltam, nekem már eljött a vég.*

Valaki lámpást gyújtott és kijött a házból, — Ki van ott? — kérdezte fennhangon.

— Én vagyok a hússal, Brigitta keresztanyám küldött, — kiáltottam, ahogy a torkomon kifért, de hangom elveszett az egész világra átterjedő általános vonításban és üvöltésben, amihez a környező vad hegyekből lejtő farkasok is csatlakoztak a teljesen sötétbe burkolódzott faluban.

Egy férfi kinyitotta a kertajtót és a nyakbőrénél tartotta vissza a nekem ugrani akaró hatalmas fehér kutyát.

— Aha, — mondta, ahogy meglátott, — te vagy az. Ugye te vagy az új leányka Kovásznai Lajos portájáról. Mikor érkeztél? Azt hittük csak a jövő héten leszel itt a faluban.

— Kérem, bácsi, — könnyörögtem zokogva és az egész testem rázkódott a rettenetes ijedségtől.

— Gyere beljebb, — mondta az ember barátságosan és nyúlt, hogy elvegye tőlem a kosarat.

Nem engedtem, görcsösen szorítottam a kosár fülét és kétségbeesetten makogtam, — Ötven lei, tessék nekem ötven leit adni érte.

A férfi nevetni kezdett, mély férfias, nem kellemetlen hangon. — Ügyes, okos leányka vagy, hogy hívnak?

— Eszter, — mondtam kissé megnyugodva, de lábaim citerázása csak nem akart szűnni.

A kezemet és a kosár fogóját szorosan egybefogva markában a férfi bevitt a házba. A felesége egy barátságos kinézetű és sovány fiatalasszony volt, meleg barna szemekkel és loknikba szedett sötétszínű hajjal.

— Ereszd el a kezét, — szidta a férjét, — te vadember. Nem látod, még óvodáskorú. Az én kezeim alá való. Te foglalkozz a saját, kamaszkorú suhancaiddal.

A fiatal nő megsimogatta a fejemet, — Sajnálom, hogy a kutya annyira megijesztett, — mondta, — nem lett volna szabad egyedül jönnöd ilyen későn este. Majd Bíró iskolamester úr hazakísér.

— Ötven lei, — ismételtem elszántan és néztem, hogy hova teszi el a húst.

Néhány másodperc múlva Bíró fiatalasszony a kezembe adta a kért bankót, ismét megsimogatott és nagyon kedves hangon kezdett beszélni hozzám. — Ülj le egy percre, adhatok neked egy szelet vajjas kenyeret lekvárral. Nagyon ijesztő lehetett egyedül lenni a sötétben, amikor olyan kicsi vagy és teljesen idegen neked ez a falu. Nagyon megijedhettél, majd beszélek keresztanyáddal, hogy engedjen el az iskolába és kezd el tanulni a betűket.

— Tudok olvasni, — jelentettem ki, miután betettem a pénzt a ruhám zsebibe, beleharaptam a ropogós, édes vajjal vastagon megkent kenyérbe és egészen jól kezdtem magam érezni. Már több mint egy éve elsajátítottam az írástudományt, ellestem idősebb testvéreimtől, akik rengeteg kínlódtak, hogy felfogják. Még túlságosan is sokat olvastam, többek között sok szemetet is.

Bíró tanítóné asszony elém tett egy képeskönyvet. — Olvasnál nekem néhány sort, — kérlelt, kedvesen kacsintott és biztatóan kíváncsi mosollyal arcán lesett felém.

Szépen és folyékonyan olvastam neki és fordítottam az oldalon, hogy mi a történet folytatása.

— Remek, — mondta a kis tanító néni dicsérően és megcsókolta homlokomat. Remélem, hogy minél hamarabb látlak az iskolában.

Bíró iskolamester úr hazakísért, ahogy ígérték, de még jobban féltem tőle, mint a kutyáktól. Brigitta néni háza előtt megálltunk és elvettem tőle a kosarat. — Ne tessék bejönni velem, — kérleltem, — nem lett volna szabad, hogy egyáltalán leálljak beszélgetni.

Keresztanyám nem engedte, hogy elkezdjem az iskolát. A fiatal tanítónőt a szemem láttára leckéztette meg.

— Eszter még nincs benne a korban, — mondta és felemelt mutatóujjal fenyegette a tanácstalanul álldogáló fiatalasszonyt. — A törvény nem kötelez arra, hogy iskolába küldjem ebben az évben.

Nem mentem iskolába, időmet legtöbbször Filoména társaságában töltöttem.

Egyszer, egy ködös őszi napon Filoména fát hasogatott a fészer előtt álló tuskón. Brigittának szúrta a szemét, hogy nem halad a munka és én nem csinállok semmit és kiadta a parancsot a kis szolgálóleánynak.

— Vedd magad mellé Esztert. Sokkal gyorsabban haladtok majd ketten. Amilyen csigalassúsággal dolgozol, még jövő nyárra sem lesz elég tűzifánk, pedig a tél már itt van a nyakunkon.

Odaálltam és csupasz kézzel tartottam a fadarabokat, amiket Filoména fejszeapásokkal egymásután kettőbe hasított. A fejsze félelmetesen nagy volt és éles, de Filoména ügyesen kezelte és tudott célozni vele.

Nem figyeltem, megijedtem a fényes fejsze gyors villanásától és egy vastagabb darabot egy minutányi idővel hamarabb elengedtem. A csapás mellément, Filoména a hasáb oldalát találta el. A nehéz darab felugrott a levegőbe, teljes erővel bele az arcomba. Örült fájdalmat éreztem, kezemet azonnal a sebhez kaptam. Arcomat előntötte a vér és éreztem, hogy szemgolyóm kiugrott az üregéből.

Markomban tartva a kiütött szemgolyót rettenetesen ordítottam.

Filoména eldobta a fejszét és próbálta lefejtetni kezemet az arcomról. — Nézzem csak, — kiáltotta, — mekkora a sérülés.

Berohantam a házba. Az ajtóban beleütköztem Brigittába és az rám üvöltött. — Mi az anyátok kínját csináltok ti ketten?

Vadul visszaüvöltöttem neki, — Nem látja, vak vagyok, kifolyt a szemem.

Brigitta felkapott, bevitt a szobámba és lefektetett az ágyba. Hátamon feküdve visszanyomtam a szememet a helyére. Nagyot cuppant és becsúszott oda ahonnan kijött. De nem láttam vele, minden teljesen sötét lett.

Óvatosan kinyitottam a másikat és ködösen láttam keresztanyámat fölém hajolni. Harapófogószerű ujjával megragadta a kezemet és elhúzta a szememről. — Jókorá hasadás van a jobb szemhéjadon, — mondta, — de nincs semmi okod, hogy visíts, mint az újévi malac a böllér kése alatt. Ebcsont beforr. Hadd mossam le a vért, mielőtt összemocskolsz mindent. Éppen a múlt héten pucoltattam ki az összes ágyneműt.

— Hívass orvost, — üvöltöttem, — ki kell tisztítani a sebet, mielőtt befertőződik.

Brigittát elfogta méreg. Kirohant a szobából és nekifutott Filoménának. — Te bűdös disznó. Nem megmondtam, hogy ne engedd Esztert a közeledbe, ha fát aprítasz. Most kell, hogy fizessenek a doktorért. Le fogom vonni a fizetésedből.

Filoména nem szólt semmit. Vállára borította a nagykendőt és elsietett.

Az orvos, egy öreg bácsi puha kezekkel és bársonyosan csitítgató hanggal, hamarosan megjelent Filoména kíséretében. Leült mellém, megnézett majd tüt és cernát vett ki a táskájából. Halkan magyarázta, hogy mit csinál mialatt összevarrta szemhéjamat, bekente kenőccsel és betekerte a fél fejemet fehér gézzel.

— Mondja, Kovásznainé, — dolga végeztével az orvos Brigitta felé fordult, — hogyan sérült meg ez a gyerek? Be kell jelentenem az esetet a rendőrségen.

Brigitta idegesen hadarni kezdett, — Egy baleset, semmi más. Nincs szükség arra, hogy a Securitate embereit belevonjuk. Ma minden alkalmat megragadnak, hogy piszkálják az embereket. Van egy egész füstölt sonkám, nagyon finom, tavaly karácsony óta érleljük a padláson. A szokásos tiszteletdíján felül azt is magának adom, csak ne értesítse a hatóságokat erről a mi kis balesetünkről.

Az orvos kezdte pakolni a műszereit, — a leányka jobban lesz, — mondta, — két hét múlva hozza be a rendelőmbe és akkor leveszem a kötést. De legyenek óvatosabbak egy ilyen gyerekkel, mint ez az Eszter. Nagyon okos és kíváncsi, az ilyen könnyen keveredik bele mindenféle bajba.

Az orvos elvette a pénzt, a hóna alá vágta a sonkát és otthagytott minket.

Amikor az orvos már hallótávolságon kívül volt Brigitta a hajánál fogva megragadta Filoménát és a seprűnyéllel kegyetlenül ütlegetni kezdte.

— Te rakás szerencsétlenség, — Brigitta vijjogott, — tudod, hogy mit tettél? Azt a sonkát száz leiért el tudtam volna adni Brassóban. A csontjaidat kellene kerékbe törnöm. Hogyan fogod nekem megadni a pénzt? Nincs semmi, amiből fizess

Keresztanyám ütötte Filoména hátát, a fejét a vékony lábait, ahol érte. Amikor végre belefáradt újból ordítózni kezdett, — takarodj innen és fejezd be favágást. Addig nem kapsz semmi ételt, amíg meg nem kerested, amiért eltartalak.

Éjszaka Filoména bejött a szobámba. Kék és zöld volt a karja, háta és mindene és szípgva sírt.

— Eszterke, — mondta, — nagyon sajnálom, hogy megsérültél. Borzasztó ostoba voltam, hogy engedtelek tartani a fát.

— Brigitta mondta, — tiltakoztam, — hogy menjek és segíts nekied. Nem a te hibád volt, hogy a fa felugrott.

— Remélem, hogy nem utálsz.

— Nem, persze hogy nem.

— Megérted, hogy én itt többet nem maradhatok.

Bólintottam, — én sem maradnék, elmehetsz, ha muszáj.

— Nem téged hagylak itt. Csak többet nem bírom elviselni, hogy Brigitta örökké verjen. Egyszer meg fog ölni dühében.

Kidugtam a kezemet a takaró alól és megfogtam Filoména kezét és ő megcsókolta a homlokomat, pontosan a seb mellett.

— Szeretlek téged, — mondta. — Remélem, ha felnősz, nem leszel olyan, mint keresztanyád.

Eleresztettem Filoména kezét, — hová fogsz menni, — kérdeztem.

— Beállok a református pap családjához szolgálni. Tudod azokhoz, akik most jöttek ide Kolozsvárról.

Néhány héttel később a Securitate letartóztatta Benjámin bácsit halmozásért és feketézésért. Mindent elvettek tőle, ami valaha is az övé volt és elvitték a Fekete tenger mellé a Duna deltába csatornát ásni.

Benjámin bácsi soha nem jött vissza. Többet még csak nem is hallottunk róla. Brigitta duplán főzött, külön adaggal nekik és én kosarakban és ételhordóban cipeltem az ételt a házukhoz. Máskülönben Benjámin bácsi felesége és három gyereke éhen haltak volna. Nehéz időket éltünk, mindenütt a városról a nyakunkra küldött rendőrség leselkedett, de ez nem volt ok arra, hogy Brigitta rajtam töltse ki dühödt elkeseredését.

Fent a hegyekben a hó Novembertől Áprilisig megmarad. A hatalmas tehéncsordákat, ahogy tavasztól őszig csinálták, Mindszentek napja után nem hajtják ki többet a hegyoldalakra vágott rétekre legelni. De május és október között minden este, zajos kolompolással és felhőmagyságú porfelhőt kavarva hasított körmű lábaikkal a csorda hazatódul és minden tehén pontosan tudja, hogy melyik portánál kell befordulni esti istállójába. A tehenek lába között földig lelógó tőgyben a zöld havasi mezők lángoló

nyara életté fordul és tejet, sajtot, létfenntartó élelmet ajándékoz a falusiaknak.

Nyáron a népek hajnaltól késő estig dolgoznak. Kaszával levágják a hegyoldalak vastag fűkalászát és szárított szénával megtöltik az istállók feletti padlások végtelennyi befogadóképességét.

Az elraktározott javak ki kell, hogy tartsanak tavaszig, ameddig új élet sarjad a földből és a bőség asztalával visszatér a nyár. Messzi gyárakból nem jöttek akkor teherautók megrakva marhatáppal, csontból és halmaradékokból örlött és vegyszerekkel dúsított mesterséges tápanyaggal, és ahogy századokon keresztül tették, a hegyvidék népének magának kell minden falat élelmet a köves és fukar földből nehéz munkával kicsavarni.

A földművelők és a pásztorok hittek az isteni felsőbbségben, lehajtották a fejüket, hogy a fent való ne büntesse őket betegséggel, sáskával és jégeső veréssel.

A nehéz körülmények között az érzelmek könnyen eldurvultak és a haragos méreg mindig ott lappangott közvetlen a felszín alatt. A szerencsétlenséget könnyen rákenték valaki idegenre, egy jött-mentre és senkit sem fogadtak be könnyen maguk közé.

A hegyvidékiek templomjáró, istenfélő egyszerű emberek voltak, íratlan és megszeghetetlen szabályokkal és ősrégi szokásokkal. Bárki cinikus hitetlen könnyen meggazdagodott tudatlan naivitásukon.

Keresztanyám csináltatott nekem meleg télikabátot, gyapjúruhát, sálát és magas szárú disznóbőr-cizmát vastag harisnyával hozzá. Nem fáztam, megettem, amit elém tett, és Filoména szerepét átvéve igyekeztem nem az útjába kerülni.

Megszolgálni az ételt, amit adott, ahogy Brigitta néni mondogatta, alacsony fa sámlira kellett állnom és egy bádogteknőben órák hosszat mostam és súroltam Brigitta ruháit, Lajos ingeit, alsóneműiket és a sárguló lepedőket ágyukból. A bőr elvékonyodott ujjaimon és a lúgos szappan mély barázdákat égetett tenyerembe és kezem fejére. Megtanultam, hogyan kell vasalni és egy cirokseprűvel hetente egyszer tisztára kellett sepernem a konyhát és a szobákat.

A tejet is nekem kellett hazahozni, több mint egy kilométerről. Ló húzta szánok tapodták az út közepén a havat jegesre, és a járdákon sietős csizmák vágtak keskeny ösvényt ahol csak egyesével lehetett járni. Jobb és bal kezemmel megtanultam a két literes tejeskanna egyensúlyozását, és a kutyák is elfogadtak társuknak és már régen nem csaholtak a sarkamban.

Téli időkben nem sok a teendő egy hegyi faluban. Karácsonytól hamvazó szerdáig farsangidő járja és összejárnak a helybeliek. Egy farkasordítóan hideg januári napon két rokon férfi, Gergő testvér és Palkó sógor, és egy terebélyes hajadon, Borcsa jött el hozzánk látogatóba és kicsi mulatozásra.

Tízliteres demizsonban maguk után vonszolva bort hoztak és bejelentették, hogy itt az ideje, hogy megünnepeljük Szent Pál napját és azokat, akik róla lettek elnevezve.

Miután az öt felnőtt megitta a bor javát, elénekelték megszámlálhatatlan édes és bús dalokat és teméntelen malac viccet ellőttek hozzá, Gergő, Brigitta legfiatalabbik öccse büszkén bejelentette, hogy aranykarikával meggyűrüzi Borcsát és mindenki tudtára adja, hogy mostantól kezdve jegyes vőlegény és menyasszony lesznek.

Vagy valami ehhez hasonlót mondott, ha jól értettem.

Ha bárki kérdezett volna engem, Borcsa olyan csúnya volt, hogy senkinek sem kellett külön megjelölnie. Szalmakazal nagyságú hasa mellett agyarái is széjjelálltak, mint az öreg gereblye fogai és vastagságra nézve vádlija vedernek is beillett. Ami az aranygyűrűt illeti, Gergő bácsi jobban tette volna, ha az orrába fűzi, és mint havasi medvét láncon viszi a vásárba táncoltatni.

Borcsa vérveresre pirult zavarában, bólított belegyezően és legnagyobb meglepetésemre Palkó nagybátyám ölébe telepedett be. Palkó bácsi belemélyesztette vastag ujjait Borcsa kövér fenekébe és elkiáltotta magát.

— Fújjátok el a lámpást, szabad a csók.

Erre Gergő sógor jól pofonvágta Borcsát és szakállánál fogva a levegőbe emelte Palkót. — Megmondtam, hogy hagyj neki békét. Borcsa az én feleségem lesz, ha a fent való is úgy akarja és megáldja frigyünket.

Válaszul Palkó a falnak vágta Gergőt és retteneteset ordított. — Te trágyadomb szemetje, tőlem loptad el az én szerelmes arámat, nem látod, hogy engem szeret és nem téged.

Nyomatékokot adni szavainak Palkó leakasztotta a bejárati ajtót a forgójáról, feje fölé emelte és teljes erővel rácsapott Gergőre, aki a falhoz ütdés után négykézlábra ereszkedve akart felállani, hogy védekezzen. Az ajtóval kapott újabb csapásra Gergő hitetlenkedve megrázta magát, és bár szédülni látszott egy kicsit, de azért feltápáskodott és felkapott egy széket, amit azonnal darabokra tört Palkó fején.

Brigitta gyorsan belökte Lajost a kamrába, rázárta az ajtót és odakiáltott nekem. — Szaladj el Hentes Jóska bácsiért. Mond meg neki, hogy jöjjön rögvest, mert a testvérem meg a sógorom ölik meg egymást.

Hentes Jóska jött azonnal, százöten kilós súlyával és negyven centis muszklijával nyakánál fogva széjjelhúzta a verekedőket és hagyta, hogy

kezeikkel és lábaikkal egymástól távol tehetetlenül kapálódznak a kezében.

— Csillapodjanak, emberek, — mondta, — Borcsából jut elég mind a kettőjüknek.

A vetélytársak kezét ráztak és látszólag béke lett. Borcsa szélesen mórlikálta terebélyes csípejét és óriási melleit telt ruhásbatyuként emelgette fel és alá. Hentes Jóska állát két ujjával felfelé peccentette és csábosan adta a tudtára, hogy még életében nem látott olyan erős férfit, mint a mészáros úr.

Hajnal felé a két komának mennie kellett. A kapun kívül, már nem emlékszem, hogy hogyan és miért ismét egymásnak estek mialatt Borcsa bent a házban egyezkedett Lajos bácsival, hogy kivel és kinek az ágyában fog aludni, mivel a következő faluban lakott, és nem jött neki, hogy éjnek idején egyedül sétáljon haza.

Rákerekítettem a szemeit Brigitta keresztanyámra, — hívjam a hentest ismét?

— Nem szükségeltetik, — felelte keresztanyám megvető horkantással. — Szívből szeretik egymást és sok kárt nem tudnak tenni az utcai hóbuckákban. A bicskáikat meg elvettem és már be is tettem a sublód fiókjába.

Ahogy kitavaszkodott Brigitta levette rólam a csizmákat, nehogy sárosak legyenek, vagy idő előtt elkopjanak. Kora hajnalban megetetni a temérdek baromfit és behozni a kihuzigált hagymát és a veremből kiásott répát vagy krumplit, lábbeli nélkül kellett kimennem. Óvatosan helyezgetve pipaszár lábaimat a szűrös csalánok között, akármilyen gyorsan is kapkodtam őket a talaj dermesztően jeges volt és az éjszakai dér kékre harapta bokáimat.

Élelmiszer tartalékunk fogyott. Brigitta egészséges étvágya csillapíthatatlan maradt, én meg egyre soványabb lettem. Kenyerem és szalonnám mindennap vékonyabb lett és kisebb, utóbb már nagyítót kellett, hogy használjak, hogy lássak valami ételt a tányéromon.

Késő áprilisban apám beállított és hozott magával némi élelmiszert.

— Mi van ezzel a gyerekkel, — nézett rám kérdően. — Korához képest soványnak és fejletlennek látszik.

Keresztanyám rám meresztette kigúvadt szemeit, — Ez, — kezdte, és hangjában fenyegető figyelmeztetés volt, hogy jobb, ha tartom a számat és nem panaszkodom. — Szörnyű módon válogatós. — folytatta, — Mindennap megturkálja az ételt és otthagyja. Ki kell, hogy dobjam, amit összemocskol. Mi nem pazarolhatunk úgy, ahogy ő szeretné, Kovásznai úr, tudna beszélni vele, hogy jöjjön meg már az esze.

Apám gyilkos szemekkel nézett rám. — Jobban tennéd, ha szót fogadnál Brigitta nénédnek. Hagyd abba az ellenkezést vele, keresztanyád nem olyan lágyszívű, mint anyád, aki még a betevő falatot a szájából is odaadja az első utcai koldusnak, és akit olyan könnyen ki tudtál használni.

Rokonaimtól jobban féltem, mint az ördögtől, tudtam egyetlen veszett kutya vagy a bubusember nem gyűlölt annyira, mint ezek ketten. Szerettem volna kiáltani, Brigitta hazudik, kegyetlenül megdolgoztat és alig ad ennem, amíg ő nap-nap után mértéktelenül zabál, és nem csinál semmit.

Reszketve és gyengére lepusztulva csak egy szálnalmas kérelemmel tudtam elő állani, — Édesapám, haza tudná Izabella babát vinni. Adja oda kis húgomnak, Beatrixnek. Most már elég nagy kell, hogy legyen, hogy játszani tudjon vele.

— Látja, — Brigitta mondta gőgös hangon, aljas győzelmének undorító tudatában, — Éppen erről beszélek. Érték és vagyon ennek a gyerekek semmit nem jelent. Mindent széjjelherdál, amit adunk neki. Ideje lenne, hogy megtanulja, hogyan kell megbecsülnie, amije van.

Apám látogatása után Brigitta jóval gonoszabb lett és teljesen beszámíthatatlan. Ha messze kikerültem az mérgesítette, ha elkapott, kegyetlenül elfenekelt. Ha a szoknyája mellett maradtam a legkisebb félrelépés vagy tévedés miatt dührohamot kapott és minden ok vagy figyelmeztetés nélkül nekem támadt.

Keresztanyám ütött bármivel, ami a keze ügyébe került. A papucsát hamar lekapta és a cipőtalppal leginkább a fejemet ütötte, esetleg a karomat vagy a vállamat. A kerítés menti mogyoróbokorról hajlékony vesszőt vágott, és a vékony ütőszerszám csattanó vége hosszú csikokat és véraláfutásokat hagyott bőrömön. Az ütések feldagadtak és napokig fájlaltam nyomukat.

Lajos soha nem vert meg. Ritkán volt otthon, félt a feleségétől, hozzá nem lehetett futni segítségért. Ha meglátta sebeimet szomorúan rázta a fejét. — Brigitta, egyszer majd még agyonütöd ezt a gyereket.

Brigitta ilyenkor a legnagyobb lekvárfőző fakanállal verte fejbe a férjét, — Engem ne merj leckéztetni, hogy hogyan kell nevelni egy gyereket. Fogalmad sincs a fegyelmezésről.

Lajos szerencsés volt, ötnapos szolgálat várta és gyorsan kiugorva az ajtón elkerülte Brigitta dühének legjavát.

Nyáron a napok hosszúra nyúltak és az idő melegnek és a levegő száraznak érzett. Keresztanyám elrakta a ruháimat és a kertben majdnem pucéran járatott reggeltől estéig. Inget nem adott rám, sem ruhát sem

lábbelit, semmit, csak egy kis fehér nadrágocskát. Nem bántam, a kert végében állt egy esőshordó és frissítő fürdőket véve benne, le tudtam hűteni magamat és lemostam a rám ragadt fekete port.

Bőröm sötétbarnára sült és talpamon olyan vastag lett a bőr, hogy a frissen aratott rozstarlón át tudtam futni mezítláb. Keresztanyám dinnyét termelt a legnaposabb helyen, ritkaság mifelénk, nem nagyon értek be másfele. De nálunk igen és futtomban egyszer véletlenül belerúgtam az egyikbe és a nagy zöld görögdinnye széjjelhasadt.

Piros volt és édes belül, szomjas is voltam, nagyot haraptam belőle. Mint csurgatott lépes méz a méhkaptárban úgy olvadt széjjel a finom íz nyelvemen, nagyokat haraptam és mohón lenyeltem egy pár falással. Azután jobbat gondoltam, abbahagytam az evést és a maradékot bevittem a házba, hogy keresztanyám döntse el, hogy mi lesz a sérült dinnyével.

Brigitta, ahogy meglátta a dinnyét a kezembe lángvörösre gyúlt és fenyegető hangon kérdezte. — Hol találtad azt a dinnyét?

— Nálunk, a kert végében.

— Az én kertemben, az én dinnyémet merted leszedni.

Éreztem, hogy baj lesz és próbáltam békíteni. *A dinnye finom volt és érett, gondoltam, kárba ment volna, ha nem hozom be a házba.*

— Már széjjel volt repedve, — mondtam, — amikor találtam.

Brigitta nyitott tenyérrel jól tarkón csapott, — Te hasítottad széjjel? — kiáltotta.

— Nem, — feleltem reszketve.

— Akkor elloptad.

— Nem loptam el, — könnyörögtem és szorítottam össze a lábaimat, hogy a pisi bele ne menjen a nadrágba Brigitta szeme láttára.

— Gyere csak ide és mutasd a kezeidet, — csalogatott keresztanyám. Nyugalma félelmetesebb volt, mint a lehangosabb ordítás.

Közelebb léptem és Brigitta megragadta a csuklóm. Kinyitotta a főzőtűzhely ajtaját és egy vasfogóval kivett egy darab parazsat. Néztem ijedten, a vérveresen izzó üszök tűzforró meleggel sugárzott könnyek áztatta arcomba.

Erősen tartotta csuklóm és széjjelfejtette bezárt ujjaimat. — Na, majd ez megtanít, — szidott, — hogy ne lopj, és ne vedd el azt, ami a másé.

A forró parazsat belenyomta a tenyerembe és összezárta az ujjaimat, — tartsd, — nézett rám kegyetlen gyűlölettel, — és el ne engeddd, amíg nem mondom.

Sikítottam és kapálództam, — Keresztmama, kérem, ne bántson, nagyon szeretem magát, soha többé nem leszek rossz, jaj-jaj, rettenetesen fáj.

Kivette a parazsat a tenyeremből és közelebb hajolt, — nyisd ki, — mondta, — nézzem meg.

Megmutattam neki. A bőröm fehéres szürke volt és a felhólyagzott bőr alól veres foltokban szivárgott a vér.

Remegtem és hüppögve szipogtam, — nagyon fáj, rettenetesen fáj.

Brigitta kimarkolt a zsírosbödönből egy tenyérnyi zsírt, rákente a tenyeremre és egy piszkos ronggyal átkötötte. Aztán megfordított, csupasz lábával a fenekembe rúgott és kitaszított az udvarra.

— Remélem, tudod, hogy mindig csak a javadat akarom, — szólt utánam megvetően, — jobb, ha tőlem tanulsz meg a rendet, mint idegenektől.

Görcsösen szorítva sérült kezemet, a sebet mely örök nyomot hagyott testemen és lelkemben, tovább bicegtem és visszanéztem, hogy mit csinál Brigitta.

Megmosta dinnyét a vödörben. Hatalmasakat harapva belőle ette az asztalnál és az édes lé bő patakokban csurgott le ördögi kinézetű, gödrös lukakkal éktelenített hegyes álláról.

Mivel soha nem álltam ki magamért, nem panaszkodtam, nem volt kinek a környezetemben és senkiben sem bízhattam, Brigitta néni fokozottan brutálisabb lett és még többet dolgoztatott. A házban nem volt folyóvíz, a kútról félig töltött vödrökben nekem kellett hoznom a vizet, amennyi súlyt csak elbírtam vékony karjaimmal. Minden erőmre szükség volt, hogy a nehéz terű alatt inaim el ne szakadjanak és csontom meg ne roppanjon, ahogy a kerek kút kávéjánál állva a hideg mélyből felfele tekertem a vízzel teli locsogó favödrot.

Lent a mélyben békák és szalamandrák ültek a mohos köveken és tudtam, ha én is beesnék közéjük a vizek gonosz tündére engem is örökkön örökké foglyául tartana. Szédelegve, de kitartóan dolgoztam, csak azért, hogy nap-nap után szidjon és verjen egy örült boszorkány, aki elrabolt engem és büntetett, ha lassú voltam és folyton leckéztetett, hogy a kenyeret sem érdemlem meg, amit megeszek.

Szeptember lett és reggeli levegő már hűvösnek érződött. Ki kellett ülni a napra reggelizni. Hangos gágogással és panaszos kiáltásokkal vadlibák és darvak csapatai jelentek meg és húztak déli irányba a falu felett. Szerettem volna közöttük repülni, bárhova, csak elmenni innen, mindenütt jobb lett volna, mint itt.

Megkezdődött az iskola, kötelező volt menni és Brigitta nem merte megszegni a törvényt. Ruhát kellett adnia rám, lábbelit nem, a komolyabb hidegekre félretett cipőt egyelőre nem viselhettem, és kiengedett az

utcára. A tanító néni, Bíróné fiatalasszony örömmel üdvözölt és az első padsorban jelölt ki nekem helyet. Elsőtől negyedik osztályig egy tanteremben ültünk, és a falubeli gyerekek a legelső naptól kezdve kitaszított idegenként kezeltek.

Nagyobb fiúk a hajamat huzigálták, — Ki az anyád, hol van? — kérdezték.

Megvontam a vállam, inkább az érdekelt, hogy mit ír Bíró tanító néni a fekete falitáblára.

— Apád van? Ugye nincs, — jött a másik kérdés, és pöckölték a nyakamat és csipkedték a bőrömet, ha nem válaszoltam.

Végül meguntam és mérgesen hátranéztem, — de van.

— Hol van? Itt nincs ebben a faluban.

— Gyára van Udvarhelyen.

Az akadékoskodó fiú felugrott és elkiabálta magát. — Tanító néni, az új leány hazudik.

— Ül le, — intett Bíró néni és kedvesen mosolygott felém. — Új kis társunkat Eszternek hívják, és van neki családja Udvarhelyen.

— Akkor mit keres itt? — kérdezték többen is, — biztosan valami zabigyerek.

Bíró tanító néni nem válaszolt. Lassan írta a gondosan kicirkalmazott betűket a falitáblára, egy hiábavaló ügy érdekében, hogy írni és olvasni és számolni tanítson vastagnyakú parasztgyerekeket és copfos leánykákat, akiket az olvasás a kalendárium kibetűzésén kívül és a számok tudománya az aprópénz megolvasásán kívül tovább nem érdekelt.

Hazafelé mentemben három fiú utamba állt. Megragadták az új iskolatáskámat és ledobták a földre. Az egyik öklével mellbevágott és én is leestem a porba, le a táska mellé.

— Hazudós, hazudós, koszos kutya, — kiabálták, — nincs anyád és nincs apád. Te csak egy elhagyott csúnya liba vagy.

Négykézláb mászva elhátráltam tőlük, felkaptam a táskámat és sírva hazafutottam.

Odahaza könnyörögni kezdtem keresztanyámnak. — Védjen meg azoktól a gonosz fiúktól.

Brigitta elővette a mogyorófa pálcát és felemelte, — Hagytad, hogy néhány ebadta megverjen, — nézett fenyegetően, — hát ezért nevellek? Így piszkoltad be magadat és szakítottad el tiszta új ruhádat?

Minden szóra kettőt suhintott rám. Ahol ért, nem erősen, csak elegendő nyomatékka, hogy megtanuljam a leckémet.

— Ne légy anyámasszony katonája, — ismételte, — ne hagyd magad megverni. Legközelebb kapj a kezébe egy botot és addig üsd őket, amíg kegyelemért nem könnyörögnek.

Bíró tanítóék háza után állt egy fehér lécekből összeszegelt kerítés. Másnap az iskolából hazafelé letörtem belőle egy darabot, hogy megvédjem magam vele. A sarkon túl a fiúk megint elállták az utamat és kéjesen nyalogatták a szájukat, hogy hárman majd milyen könnyen elbánnak velem. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül nekik mentem és némán, egyetlen hangos csatakiáltás nélkül az elsőt tiszta erőmből fejbeütöttem. A fiú hozzákapott a fejéhez és megfutamodott. A legnagyobbik próbálta elvenni tőlem a lécet, de láttam, hogy ugrik felém, megforgattam a deszkát és jó erősen megmarkoltam. A törött végén két éles szög állt ki, és ahogy meg akart ragadni rácsaptam a kezére a szöges véggel. Telibe találtam és kézfejéből szivárogni kezdett a vér. Enyém a győzelem, gondoltam és elöntött az izgalom. Felajzva és hajtva valami vak gyűlölettől, először életemben éreztem magamban erőt és bátorságot. Még egy nagyot rásóztam a támadó hátára. Az erősnek és félelmetesnek hitt nagyfiú vinnyogott fájdalmában és fülét farkát behúzva a harmadikkal együtt elszaladt.

Későn estefelé a fiúk apja, egy drabális termetű bugris bunkó, hordószerű fejjel és tripla tokával, akárcsak egy hizlalt disznó, ájtott hozzánk és nagy öntudatosan előre nyomva állát és kidüllesztve mellét panaszt tett ellenem.

— Brigitta, — kezdte, — a maga veszett kölke, nem is a mi falunkból való idegen, késekkel és botokkal hadonászva megtámadta a fiaimat és barátjukat.

Megvető magabiztossággal arcán, Brigitta néném jobb lábát egy fél lépéssel előre dugta, kezét fenyegetően a csípőjére helyezte, és élvezni látszott az alkalmat, hogy kioktathat valakit. Képmutatóan bázsalogva, mint egy ártatlan boszorkányinas én a szoknyája mögött vártam, hogy mi lesz.

— Hordja el magát a házamból, — kezdte keresztanyám, — mielőtt kiegyengetem a ragyás pofáját a sodrófával. Tanítsa meg az ebadta kölkeit, hogy ne kezdjenek ki egy leánykával, aki fele akkora sincs, mint ők.

A makacs paraszt nem adta fel ilyen könnyen. — Brigitta, mondta fenyegetően, — Figyelmeztetem magát. Velem nem beszélhet így, én egy köztiszteltetben álló presbiter vagyok és nagyapám békebíró segéd volt a múlt rendszerben.

— Éppen azért, akkor tudnia kellene, hogy mi különbség a jó és a rossz között. Hordja el az irháját és tűnjön el a szemem elől, amíg jó kedvem van. Ha a maga fiai még egyszer kikezdenek Eszterrel, megmondom neki, hogy dugja le a moslékkeverőt a torkukon és piszkálja meg a májukat.

Akkor és abban a pillanatban jöttem rá, Brigitta keresztanyám nemcsak velem szemben volt durva és ellentmondást nem tűrő, de senki mástól sem hagyta magát félrelökni. Erőszakos, ki ha nem én természetű, állítsd a falhoz őket briganti természete volt, amit női mivolta különleges kegyetlenséggel tetézett. Nem nyerte el hálámat és elismerésemet, hogy megvédett, vagy életre szóló leckét tanított nekem, hogy hogyan védjem meg magamat, és ha kicsi voltam és törekeny, hogyan álljak ki jogaimért a kedvezőtlen esélyek ellenére. Bőségesen elegendő okot szolgáltatott nekem, hogy gyűlöljem, de egy bajtársi rokonszenvet éreztem kifejlődni a kettőnk között, amit egy katona érez ellensége iránt. Tudtam, soha nem fogja nevemre íratni házát vagy vagyonát és soha nem fog szívéből magáévá fogadni. Úgy kezelt, mintha én is csak egyik magántulajdona lennék, jobbagysorban lévő szolgálja, akivel úgy tehetett, ahogy kedve tartotta, és akit minden megbánás és következmények nélkül kénye kedve szerint üthetett és akin, ha akart bármikor túltehetett. Brigitta megmaradt annak, aki volt, egy kegyetlen zsarnok parancsolónak, akitől a nap minden órájában rettegnem kellett.

Tudtam, azon a napon értettem meg, ha túlélem Brigitta kegyetlenkedéseit, a világ minden gonoszságán felül fogok kerekedni és senki nem fog letaposni az életben.

Bíró tanító néninek volt egy piros labdája, az iskolaórák közötti szünetekben odaadta a gyerekeknek és én is szerettem volna közöttük ugrándozni, kergetni és dobálni a labdát egymásnak. De nekem nem lehetett, a legelső tanuló voltam az osztályban és nekem le kellett ülni és szabad időmben oktatni a lehető legbutább, de tehetősebb kölyköket az osztályból.

Azt hittem, bízhatok tanító nénimben. De ő is csak egy felnőtt volt, aki csak használt engem a saját céljainak elérésére.

Hónapok múltak és Brigitta egyre kegyetlenebb lett. Még jobban lefogytam, csont és bőr kiéhezettnek látszottam és mindenről lemondóan elkeseredettnek. Tele voltam horzsolásokkal, feldagadt kék foltokkal és fejem tetejéről darabokban hiányzott a haj, Brigitta csomónként tépte ki dühében.

Elloptam egy darab papírt az iskolából és gyerekesen kalligrafált betűkkel levelet írtam anyámnak.

Kedves Édesanyám;

Keresztanyám állandóan kiabál velem és ver. Nem ad eleget ennem és rettenetesen félek tőle. Itt senki nem szeret engem. Szeretnék hazamenni, ígérem, hogy jó és engedelmes gyereke leszek magának.

Szerető kislánya, Eszter.

Nem volt se bélyegem se borítékom. Pénzem se, hogy vegyek, összehajtogattam az írást levélformára, ráírtam anyám címét az elejére és az én nevemet a hátára.

Iskolába menete bedobtam a fűszerüzlet előtti postaládába. Másnap a levél visszajött, bélyeg hiányában a postás visszahozta és Brigitta kikapta a kezéből és várt, hogy jöjjenek csak haza.

Hazaértem után, köténye alatt eldugva a sodrófát és ravasz vigyorral a szája sarkában Brigitta lassan közeledett hozzám. Amikor elég közel ért, még mindig nem gyanítottam semmit, vaskemény markával elkapta a karomat és arcom elé tartotta a levelet.

— Te panaszkodni mersz rám? Így hálálod meg a rengeteg dolgot, amit érted tettem. — Hatalmasat csapott rám és a sodrófa szinte eltörte a hátamat, — te árulkodó szukakölyök, ezért etetlek én téged? — Kettőt csapott a lábam szárára a vastag fával, — kitaposom a beledet ezért.

Felemelt a levegőbe, majd levágott az asztalra. Vadul ütlegelve hátsó felemet hisztérikusan ordított, — te személtáda patkány, az összes csontodat összetöröm.

Egy percre megállt a megveszekedett némben, hogy homlokáról letörölje a szemébe csorgó izzadtságot és én, kihasználva az alkalmat leugrottam az asztalról és kifutottam a kertbe.

Szerencsére sötétedés előtt Lajos hazajött és elegendő bátorságot össze tudtam szedni, hogy bemerészkedjek a házba.

Brigitta Lajost okolta, — Maga soha nincs itthon. Ezzel a vásott kölökkal én kell, hogy kínlódjak egész nap. Te teljesen elrontottad majomszereteteddel. Jobb lenne, ha megtanítanád, hogy tisztelje a felnőtteket. Máskülönben nem lesz belőle rendes asszony. A nyakunkon fog maradni életünk végéig. Senki nem fogja elvenni feleségül.

Lajos egy darabig komoran hallgatta keresztanyám pörölését, majd az asztalra csapott, — Fogd már be a pofádat, Brigitta.

Brigitta bőgni kezdett. Könnyezett és nagyokat szívott hosszú, furulyaszerű orrából és jajgatott, mint az anyja vesztett szopósborjú.

— Senki nem szeret engem, — hüppögte szájalmasan.

A tél elmúlt, az ütésnyomok egyre szaporodtak fejemen és lábaimon. Zöld és fekete véraláfutások gomba módra nőttek és szaporodtak testemen és bokám duplára dagadt az elszenvedett ütésektől. Sántítani kezdtem és zsibbadtra gyötört a fájdalom.

Az iskolapadban oldalvást ültem, agyongyötört ülepemen már nem volt hely, ami ne fájt volna. Súlyomat nem tudtam ráereszteni a kemény padra, nagyokat szisszentem, ha mozdulnom kellett.

Nem volt mit ennem és egyre soványabb lettem. Csont és bőrre lefogyva, mint egy háborús menekült, csontjaim szinte kiszúrták bőrömet, szálnalmas látványt nyújtottam, ha rám nézett valaki.

Tavaszkodott és melegem lett, kevesebb ruhát viseltem és ruházatom kevésbé takarta Brigitta ütlegelésnek nyomait. Bíró tanító néni észrevette szálnalmas állapotomat, odalépett padomhoz és megérintette a karomat.

— Hol szerezted ezeket a zúzódásokat, Eszterke, — kérdezte kedvesen.

— Elestem.

A tanító néni megsimította hajamat, ujjai megérintették fejbőrömet és kitapintotta a félig behegedt varrakat rajta. — Jaj, — szisszentem fel önkéntelenül.

— Valaki megvert?

— Nem.

— Akkor honnan vannak ezek a sebek a fejedben?

— Nem tudom.

Bíró tanító néni ránézett az osztályra, mindenki szánó aggódással figyelte a jelenetet. — Eszterke, — mondta nekem csendesen, — gyere be velem a tanári szobába.

A tanári szobában adott nekem egy szelet kalácsot és egy pohár tejet. — Megbízhatok bennem, — mondta és nagy, meleg barna szemeivel kérlelően nézett rám, — nekem megmondhatod, hogy ki bánt téged.

A szám tele volt, megráztam a fejemet, — senki, — feleltem.

Látva makacs tagadásomat a tanító néni hangnemet változtatott és másról kezdett beszélni.

— Hogy vannak a szüleid, — kérdezte. — Kaptál róluk valami hírt mostanában?

— Nem.

— Szeretnék nekik húsvéti lapot küldeni. Ideadnád a címüket.

Bólintottam és Bíró tanító néni papírlapot és ceruzát tett elé.

— Írd le ide nekem, légy szíves.

Egy héttel később anyám beállított. Ahogy hazajöttem az iskolából ott ült az asztalnál, keresztanyámmal szemben és egy levelet tartott a kezében.

Brigittához mérve anyám törekeny volt és kicsiny. Haját szürke kendő takarta, kidolgozott kezei nyugodtan pihentek az asztalon, művészi mestertanulmány volt határozott arckifejezése, senki nem tudott hazudni mindenen átlátó szemeinek.

Még mindig rettegtem Brigittától és tétovázva megálltam az ajtóban. Anyám intett és csendes hangon magához hívott.

— Gyere ide hozzám, Eszterke, nálam biztonságban vagy.

Beletelepedtem anyám ölébe és meredten néztem Brigittát.

— Álmodtam, — anyám kezdett beszélni, — Eszter piszkos vízben fuldoklott, karjait kérélelően a magasba emelte és már-már elnyelték a szennyes hullámok, és könnyörgött nekem. Ments meg, anyám, mert meghalok.

Anyám megállt a beszédben és várt. Brigitta úgy ült ott, mintha semmi köze nem lenne anyám különös látomásához. Anyám összehúzta a szemét és folytatta, — Másnap levelet kaptam, ezt a levelet Eszter tanítónéjától. Olvassam el, amit írt.

Pillantást vetettem Brigittára, elsápadt, veszekedésre készen, elszántan ült a székében, mintha tudta volna mi áll a levélben.

Kedves Kovásznai anyuka. Kérem, jöjjön el Eszter leányáért és mentse meg mielőtt elpusztul a gyermek. A gyámja szörnyen bánik vele. Mindennap éhesen és összeverve jön az iskolába. Lefogyott és két év alatt semmit sem nőtt. Minél hamarabb el kell, hogy vigye el innen, különben meghal.

Anyám kemény, vádló szemekkel nézte Brigittát. Én kényelmesebben kezdtem ölébe ülni. Megölelt, gyengéden megcsókolta a fejemet és fagyos, vádló hangon emlékeztette Brigittát.

— Azt ígérted, hogy szeretni fogod gyermekemet.

Brigitta közbevágott, — Hát szeretem, saját magamnál jobban szeretem.

Én nem szóltam, vártam.

Anyám folytatta, — megverted Esztert, sokszor, ugye.

— Egy könnyű elfenekelés itt és ott. Meg kellett, hogy tanítsam neki, hogy mi a jó és a rossz viselkedés között a különbség.

Nem bírtam tovább hallgatni, felkiáltottam, — mindennap elver, rettenetesen és minden ok nélkül. Ez a nő egy veszett vadállat.

Brigitta felkapta a kezét, hogy megüt. Anyám a levegőben elkapta a csuklóját és rákiáltott. Hangja jeges törként hasított bele a levegőbe, egy csorda hétfejű sárkányt le tudott volna vele mészárolni. — Elég legyen.

Elviszem a leánykát innen. Nem érdekel, hogy mit mond a férjem, és nem érdekel a maga vagyona. Hat gyerekem van, de mint a hat egyformán kedves nekem. Nem engedem, hogy még egyszer rátedd a kezéd erre a leánykára.

— Mi lesz a pénzzel, amit ráköltöttünk, — Keresztanyám tiltakozott felháborodottan.

— Fogadj ügyvédet és perelj be minket, te aljas trampli. Örülj, hogy nem zártatunk be gyermekkínzásért és embertelen bánásmódért.

Brigitta lihegett felháborodásában, — Ezt még megbánod, Eszter beörökölte volna a házat és a vagyont.

— Hallgass te gonosz boszorkány, — Anyám felelte, felállt és megfogta a kezemet. — Gyere kislányom, szedd össze, amid van és menjünk el innen. Egy percre sem kell tovább itt maradnunk ennek a pokolfajzatnak a barlangjában.

Nem tudtam megállni, hogy búcsúzóul ne vessek egy figyelmeztető pillantást Brigittára. *Csak várd meg, amíg felnövök.*

Tíz év telt el, megerősödtem és felnőttem. Kiváló lettem a tornában, játszani könnyedséggel jártam a kezemen, cigánykerekét hánytam és helyből szaltót tudtam ugrani. Fiús természetű bakfis lett belőlem, szívesen verekedtem a fiúkkal, csak hogy mutassam, hogy nem ijedek meg tőlük. Kezeim gyorsak voltak és csontos öklömmel keményen tudtam ütni, nem félttem senkitől.

Brigitta keresztanyám egyszer eljött hozzánk látogatóba Lajos bácsival. Nem beszéltem hozzá, de férjével váltottam néhány szót.

— Brigitta még mindig egyengeti a maga hátát a sodrófával? — kérdeztem, ugrató, élcelődő mosollyal.

Lajos nevetett, — messze kerülöm, ha lehet.

Brigitta meglátott minket csevegni és közelebb lépett, arca veres volt a méregtől.

— A férjemmel udvaroltatsz, — mondta élesen, — ki akarsz semmizni engem a saját házamból. El akarod csavarni a fejét, hogy elcsald, ami az enyém?

Sarkon fordultam. Arcom egy centire állt meg Brigittáétól, ujjamat fenyegetően ráztam az orra előtt. A nála töltött évek minden keserősége egyszerre robbant ki belőlem, a múltban leülepedett szenny mind egyszerre felkavarodott és mondtam, ami a számon kijött.

— Idehallgasson, maga vén havasi boszorkány. Két éven keresztül maga mindennap megvert engem. Most én fogom megverni magát,

egyszer, de úgy, hogy többet ép csontja nem marad abban az elátkozott, undorító testében. Megértette-e?

Brigitta makogott valami bocsánatkérésfélét apámnak és két percen belül, majd keresztülestek a küszöbön siettükben, elkotródtak tőlünk. Egy hetes látogatásra jöttek le a hegyekből, de egy órát sem töltve nálunk erősen igyekeztek, hogy elérjék a legelső buszt visszafelé.

Huszonöt évvel később hazalátogattam Amerikából, férjemmel és három gyerekünkkel.

Brigitta keresztanyám hírét vette jövetelünknek és üzenet küldött. Levelében ez állt.

Gyertek el hozzám és látogassatok meg. Lajos bácsi meghalt. Én is hamarosan meghalok, a vér nem véli vízzé, nem lehet a régi haragot örökké tartani. Csak a legjobbat akartam neked, akartam, hogy törvénytisztelő, egyenes természetű, istenfélő asszony legyen belőled. Sikeridből kiindulva jó munkát végeztem.

Férjem, egy széles vállú, száldermetű Alabamai cowboy azt javasolta, hogy égessük le Brigitta házát, de én, több eszem lévén, csillapítottam jogos felháborodását.

— Hagyj békét a vénséges hegyi satrafának. Hadd rontsa a levegőt még egy darabig az élők között. Úgyis csak eleven pokol lehet az élete.

Christabel

A csendes kertvárosi utca túloldalán a töredezett burkolattól gyorsan emelkedve felfele egy erdős domboldal húzódott. Nyáron nem lehetett átlátni a dús lombozaton, de télen széles ívben seperve a hófedte talaj felett az emelkedő feletti lapos részen impozáns házak kontúrjait lehetett kivenni. Egy gazdag villanegyed terjeszkedett ott, kanyargó utcákkal és tágas házakkal, ahol terjedelmes porták választották el a tulajdonosokat egymástól.

Christabel egész éjszaka nem tudott aludni. Már régen megvilágosodott, a hajnali derengés halvány fénye már legalább egy órája felhő borította szürke nappalba fordult, és még mindig az ágy szélén ült, semmit nem csinált, csak nézett bele a semmibe.

Semmi nem sikerült neki az életbe, gondolta. Mellette, bozontos fejét kényelmesen belefúrva a duplán rakott tollpárnákba, Myron, a fiúbarátja aludt.

Hogy tud ilyen békésen aludni ez az alávaló, amikor engem vet széjjel a düh, morfondírozott Christabel mérgesen és belehasított a fájdalom. Többet nem tudta nem létezőnek tekinteni a keserű epecsomót, mely tegnap dél óta gyomra mélyén ült.

Felállt az ágyról és leguggolt, hogy megkeresse a táskáját. A táska élénkzöld színű Doc Martin csizmaszárai között lapult, egyik régen elpiszkolódott fehér zoknija ráesett, de ott volt, ahova tegnap este ledobta.

Vajon hol lehet a másik zoknim, gondolta és felvette a táskát a szőnyegről, a föld hideg és hiányolom a lábbeli durva gyapjából kötött melegét.

Bizonytalanul mozgatta hosszú lábait előre, mintha cserepek és porcelánok között lábujjhegyezne, óvatosan kerülgette Myron földre leszórt dolgait, műanyaghab kávéspoharakat tegnapról, CD lemezek százait, értékes darabokat és értéktelen szemetet, mindent, amit Myron esztelen féltékenységgel őrzött.

A fürdőszobaajtó fele tartott, mely ásítva várt reá a szoba ellentétes sarkában.

Hallotta a garázsajtó nyitódását. A széles panoráma ablakból, és a két oldalszárnyból sem látta a kocsí behajtót, vagy a ház elejét. De tudta, Myron apja, Raymond húzhatott ki és elindult munkahelye felé.

A szerencsés lóköető, méregette Christabel, állása van, ahol annak tetejébe, hogy búsás mérnöki fizetést kap, még tiszteletben is tartják és felesége van, aki reggelit készít neki, mialatt ő borotválkozik és mossa a fogait. Még krémeket és pacsulit is rakhat magára, és elegáns módon pöffeszkedik üzletemberhez illő sötét öltönyében.

Christabel kilesett az ablakon. Csak egy keskeny hely volt hagyva a lomok között, ahova éppen, hogy át tudta magát préselni Myron rajztáblája, sztereó tornya és a földön össze-visszarakott ládákban felhalmozott hanglemezek porfogó tömege között. Kissé félrehúzta a sötétkékszínű damaszt függönyt és nézte, ahogy Raymond kocsija egy pillanatra megállt az utca sarkán álló stopjelzésnél. A kocsi balra fordult, felgyorsult és egy másodperccel később eltűnt látóköréből.

Az én öregem nem dolgozik, Christabel lamentált bánatosan, egész nap otthon van, csak azért, hogy kéretlen tanácsaival és az élet veszélyeire való figyelmeztetéseivel bosszantson. Fejezd be a középiskolát; szerezz egy fiúbarátot, aki előtt valami tisztességes jövő áll, próbál bejutni egy egyetemre, megállás nélkül rágja a füleket, mintha engem érdekelne, amiket mond. Hogyan mondhatja, hogy legyek valaki, legyenek ambícióim és váljak hasznos tagjává a társadalomnak, amikor ő maga, mint egy remete él hatalmas házában és négyholdas portáján, abban az öntelt és gazdag New Canaan városban. Igaz van elegendő pénze, milliói, befektetései, amiket az interneten manipulál. De ez így sokkal rosszabb, anyám itt hagyta, elköltözött Connecticutból, és Kaliforniáig meg sem állt. Útálom anyámat azért, amit tett. Két millió dollárt szedett ki apámtól a válásnál. Húgom elment vele, az áruló szuka, de legjobban mégis csak az anyámat gyűlölöm. Egy fiatal nővérkisegítő egy Pennsylvanai kórházban, anyám elcsavarta apám fejét és magához láncolta az idősödő és gazdag kórházigazgatót. Gyorsan született neki két gyereket és lelépett, amikor én tizenhét éves lettem. Most ő a gazdag és bizonyára egy fiatal selyemfiút tart el a vagyonból, ami jogosan a miénk kellene, hogy legyen. A pénzből, amit apám keresett és én kellett volna, hogy beörököljek.

Christabel bement a fürdőszobába és magára zárta az ajtót. Táskáját letette a mosdó szélére és a tükörben nézegetve magát ujjait belemélyesztette dúsan göndörödő gesztenyebarna hajába. A kékre festett széles sáv a középen még a régi, jó időkből maradt vissza, mielőtt Thomas, Myron barátja, gyakorlatilag ikertestvére vagy még annál is rosszabb, mert annyira közeli haverok voltak, visszajött Floridából.

Christabel alig múlt tizenkilenc, Myron is csak huszonégy, és tervezték, hogy összeházasodnak, de az a lángoló nyár legközepe volt és most hideg novemberi szelek járnak, és kedvenc parkjuk ösvényeit beborítja a jeges sár.

Myron apja, Raymond minden hétvégén kertjének fűvét gereblyézi és az ázott faleveleket fekete műanyag zsákokba gyűjti, melyek úgy állnak kocsi behajtója mellett, mint afféle glédában vigyázó kövér törpék.

Christabel akkor úgy gondolta, hogy Myronnal majd együtt élük le az életüket.

Apját is otthagya, elege volt a leckéztetésekből, elege volt az erkölcsi magaslatokból melynek tetejéről vég nélkül papolt hozzá. Örökké kínozták felsőbbrendű intelligenciájával, éles meglátásaival és keményen dorgálta úgynevezett, saját szavai szerinti indolenciájáért, ambícióinak teljes hiányáért és, hogy mennyire elhanyagolta természetes adottságait és tehetségét.

Standafer Harvey, micsoda egy nevetséges név valakinek, aki zsidónak született, Christabel kora gyerekkora óta tűnődött ezen a kérdésen, amióta kezdte felfogni a különböző fajok és a vallások közötti különbségeket, és engem Christabelnek nevezni, egy norvégiai lutheránus anya leányát. Még a nevemet is összekutyulták, az anyakönyvi kivonat kitöltésénél sem tudtak megegyezni valami hétköznapiiban, valami egyszerűbben.

— A születésem óta el vagyok átkozva, — morogta magában és összecsípte arcán a petyhüdesnek induló bőrt. Arca duzzadtnak látszott a kialvatlanság miatt, és a marihuána csikk eredményeképpen, amit tegnap este Myronnal elfüstöltek és az elrontott szeretkezés csalódásától, az aktustól, amit a fiú nem fejezett be, mert elbódult a vadkender mérgétől és elaludt a leány hasán hosszában horkolva.

Christabel a Covenant házba akart beköltözni, a West 41-es utcában, Manhattanen, és új életet akart kezdeni, mint egy katolikus hitre áttért régebbi hitetlen. Myron beszélte le erről a lépésről, és a szökése utáni első éjszakát a fiú ágyában töltötte. Myron szülei egyetlen gyermeküknek a legjobb lakosztályt adták házukban, külön fürdőszobával, amivel saját, velük született ostobaságukat bizonyították, már ahogy Christabel véleményezte a nagylelkű és önzetlen gesztust.

Raymond és Rosemarie két hétig nem vették észre, hogy Christabel fiúk szobájában lakik, és még akkor is, miután Myron bevallotta a titkot anyjának, Rosemarie szigorú hangon figyelmeztette a férjét.

— Nehogy merj egy szót is szólani nekik.

Hallgatólagosan belegyeztek, egyetlen kérdés nélkül, hogy Christabel családtaggá vált náluk, anélkül, hogy múltjáról valamit is tudtak volna és nem firtatták az okokat, hogy miért is hagyta ott édesapja házát.

— Micsoda árat fognak ezért még fizetni, — Christabel suttogta a tükörben kirajzolódó képmásának. — Azt hitték, hogy gazdag vagyok, egyetlen otthonmaradt leánya egy multimilliomosnak és majd beöröklöm

a rengeteg pénz és túl tudnak tenni haszontalan fiúkon, aki húszéves korára fejezte be csak a középiskolát és a lehető legminimálisabb eredménnyel, a népfőiskolán egyik tantárgyból a másik után bukott, soha nem volt állandó állása és az ingyen szobán és étkezésen kívül elfogadta, nem, követelte, hogy apja heti apanázst fizessen neki.

— Senki nem úszik meg ingyen ekkora degenerált blódséget, anélkül, hogy súlyos árat ne fizetne érte, — morogta Christabel magában és benyúlt táskája mélyére.

A szőnyegdarabból vart szatyorszerű táska mélyéről három kis csomagot kotort elő. Valium idegcsillapító, a múlt héten három teli dobozzal csent el apjának gyógyszeres kabinetjéből.

Standafer Harvey, a néhány megmaradt dolgok egyike volt, amit házából néha kimenve csinált, önkéntesnek ajánlkozott, idejét és energiáját rászánva, és a Bridgeporti ingyen konyhán segített ki hetente három délelőtt, nobless oblige, a gazdagok kötelessége alapon. Az otthontalanok táplálása és a szerencsétlen sorsúak segítése könnyítette lelkiismeretét, és csökkentette a bűntudatot, amit érzett, hogy régebben végtelenül kihasználta alkalmazottait, mialatt osztályon aluli szolgálatot nyújtott klienseinek. Öreg orvosa írta ki az idegcsillapítót, hogy csökkentse Harvey szorongásait és keserű neheztelését, hogy minden tehetsége, szorgalma és kiváló üzleti adottságai dacára, és a pénz kitartó hajhászása ellenére is egy magányos öregemberként fogja befejezni életét és örökké aggódni fog, hogy egy nálánál fiatalabb és még erkölcstelenebb és még ravaszabb valaki el fogja csalni az összes vagyonát, amit többé már nem fog tudni újra összeszedni.

Harvey kiváltotta a kiírt recepteket, de az irracionalitás határát súrolva aggódott a mellékhatások miatt, a rákot okozó kémiai anyagok a karcinogének jelenléteért, hiszen már ideig is elvesztette fél tüdejét, mivel rengeteg dohányzott fiatalabb korában, és mostanában csak nagyon ritkán vett be egyetlen darab pirulát is.

Christabel utasította Myront, hogy vigye vissza apja házához és közölte vele, hogy várjon odakint a kocsiban. Majd felment, apja nem volt odahaza, éppen az ingyen konyhán dolgozott, és bement az öreg fürdőszobájába és magához vett három doboz Valium idegcsillapítót. Szobájából néhány ruhadarabot hátizsákjába dobott, nehogy Myron megsejtse látogatásának igazi okát.

Kijött a házból, beült a kocsiba és ismét utasította Myront.

— Gyerünk, nem akarom megvárni, hogy hazajöjjön és elkezdjen oktatgatni, hogy miket és miket nem kellene csinálnom.

Ennek egy hete volt, most itt állt a fürdőszobában és kivette a dobozból az első pirulát. Szinte betette szájába, de megállt. Mielőtt befejezem az első csomagot, gondolta, túlságosan szédült leszek, hogy folytassam. Ez olyan mintha valaki a fürdőkádba akarná magát belefulladásztani, elveszted az eszméleted és feljössz a felszínre, és mielőtt feleszmélsz, ismét lélegzeni kezdesz.

Harminc tabletta tíz milligrammjával, elég, hogy egy lovat letaglózzon, fontolgatta és egy pohár után kutatott. Raymond még egy fogmosásra használandó papírpohár tartót is beszerezelt Myronnak, de Myron soha nem nyúlt bármihez, amit apja csinált. A papírpoharak ott álltak porosan, penészszerűen borította őket, de használhatónak tűntek.

Felül csak egy fekete pólóinget viselt és alul egy piros bugyit. A nadrágocskát letolta a bokájáig és ráült a vécére. Összecsiszörítette száját és komoly pofával egy papírpohárba kezdte dobálni a tablettákat. Nézte, ahogy azok gyűlnek és pisilnie kellett. Majd meglátjuk, hogy mit szólnak hozzá, ha felfedeznek, gondolta és nyugodt élvezettel eresztette a sugarat.

Rosemarie a konyhában tevékenykedett, elrakta a reggeli maradványait és elmosogatott. Régebben Myronnak és Christabelnek is készített kávé és pirítóst, de a fiatalok soha nem jöttek le a konyhába, és Rosemarie egy darabig felvitte a szobába nekik az ételt. Ha az ajtót zárva találta az ajtó előtt hagyta az ételes tálcát. Ha nyitva volt, lábujjhegyen beosont és letette az alacsony koktél asztalkára, mely ferdén állva félig elfoglalta a hulladékdarabok között szabadon hagyott szobareszt, a szemét között, melyeket Myron semmi körülmények között sem volt hajlandó feltisztítani.

A kávéhoz rendszerint nem nyúlt senki, a fekete lé gyakran kiömlött a szőnyegre, és a félig evett fánkok és sütemények darabjai szanaszét hevertek a földön és az ágyon eldobva, Rosemarie feladta a fiatalok etetésével való küszködést és nem vitt többet nekik reggelit.

A falióra fél kilencet mutatott a konyhában és a közeli Noroton Heights-i bevásárló központban lévő könyvüzlet, ahol dolgozott tíz órakor nyitott. Készülnie kellett.

Az emeleten, pontosan Rosemarie feje felett, Christabel befejezte a kicsiny kék pirulák pohárba gyűjtését. Lehúzta a vécét és még egyszer megnézte magát a tükörben. Sötét árnyékok húzódtak fekete szemei alatt, melyek egykoron ragyogtak az életerőtől, de most szürkének látszottak, mint a piszkos korommal borított hó. Vízet eresztett a pohárba és a tablettatömeggel együtt gyors mozdulattal leöntötte a torkán. Ami nem

ment le azt megrágta és újratöltötte a poharat vízzel. A második víz kimosta a pohár aljára és szélére ragadt darabokat, ivott megint, szája megtelt és nagyot nyelt. Amit már egy hete tervezett ma végrehajtotta.

Elégedetten mosolygott és büszkén kihúzta magát, tette új erőt adott neki. Kijött a fürdőszobából és lerántotta Myronról a takarót.

— Kifele az ágyból, — mondta, — hosszú nap áll előttünk.

Myron álmosan szédelgett, rosszulesett az ébresztő, de azért felült az ágyban. Hosszú haja rendetlenül lógott a fejről, szakálla se ollót se fésűt már régen nem látott, csupasz hasa és lógó mellizmai egy pondró fehér potrohára emlékeztetettek, semmi körülmények között nem látszott valami férfiideálnak.

— Mit akarsz, — dörmögte mérgesen, — miért ébresztettél fel?

— Ki akarok menni a házból.

— Minek, hány óra van?

— Még korán van. A tengerparti strandon akarok meginni egy kávét.

— Ott hideg van és fúj a szél.

— Ugyan, a vasútállomásnál veszünk két kávét és péksüteményeket, az melegen fog tartani minket. Nyomás. Öltözz fel.

— Remélem, hogy csurgathatok egyet, — morogta Myron és kezdte felhúzni farmerjét.

Tizenöt perccel később, felöltözve, Myron sötétkék kabátjában és Christabel kirongyosodott sí párkájában ledobogtak a lépcsőn, a nehéz, fél vádliig felérő és lógó cipőfűzős katonabakancsaikban.

Rosemarie a fürdőszobában púderezte magát és fia után kiáltott.

— Myron, minden rendben van?

— Igen, mama, — Myron kiáltott vissza és egy pillanattal később már kint voltak a házból.

Tíz perc múlva az elhagyott tengerparti strandon egy sirályürülékkel borított piknik asztal tetején ültek, egymáshoz közel és meredten nézték a Long Island Sound szürkén hullámzó jeges vizét.

— Mi ebben az egész fagyoskodásban a pláne, — Myron morgott és kezei közé fogta a kávéspoharat, hogy kissé melegedjen tőle.

— Emlékszel Tomra.

— Hogyne, — bólintott Myron és jót hörpintett a forró kávéból.

— Tomra, a kokain kazánra, — Christabel éles hangon ismételte meg a kérdést.

— Igen, mi van vele?

— Pár nappal ezelőtt meglátogattad és három napig odavoltál. Egyedül hagytál engem a házatokba és utasítottál, hogy ne beszéljek a szüleiddel.

— Igen, igen, úgy volt, most már mehetünk vissza a házba.

— Még nem, akarom, hogy figyelj a szavaimra. Amikor visszajöttél közölted velem, hogy te meg akarod tartani a szabadságodat és Tom azt mondta neked, hogy ne vegyél el feleségül egy zsidólányt.

— Ugyan, Tom nem mondott ilyent.

— A szekrényedben megtaláltam a Neonáci irodalmat, amit Tom adott neked. Tom egy bőrfejű és Mohikán taréjt visel.

— Együtt nőttem fel vele. Az apja ugyanarra az egyetemre járt, mint az enyém. Harminc éve ismerik egymást. Nekem nincs testvérem, egyedüli gyerek voltam és nem volt játszópajtásom csak Tom. Igazi barátot találtam benne.

— Én mi vagyok neked? — kérdezte Christabel és érezte, hogy szemei ragadnak le és feje szédül és esik le az asztalról.

Myron poharában nem volt több kávé. A jeges szél erősebb lett és átfújta kabátján. Ránézett Christabelre és látta, hogy a lánynak üveges a szeme és alig tudja tartani magát.

— Valami bajod van? — kérdezte, — nem lenne jobb, ha hazamennénk?

— Nem, — felelte Christabel, — én itt maradok, de te mehetsz, — folytatta, de hangja elcsuklott és összevissza kezdett hebegni.

Myron leugrott az asztalról és karjaiba kapta Christabelt. A gomolygó köd és a távolban himbálódzó bóják kellemetlen csilingelése a temetőkre és a lélekharang kongására emlékeztette. Dühítette ez az elhagyott, télies strand. Rossz érzése támadt és ingerülten rángatta Christabelt a kocsija felé.

Christabel ellenkezett. Elernyedte karjaival próbálta püfölni a fiú széles vállát, de nem tudott összpontosítani, csak nyafogva könyörgött.

— Myron, ne, ne vigyél vissza a házatokba. Hagyj itt. Hamarosan jobban leszek.

Rosemarie készen állt, hogy munkába induljon. Már háromnegyed tíz volt és korán szeretett beérni a könyvüzletbe, hogy elrendezze a pulton lévő tárgyakat, a kiadásra szánt könyveket a bejáráshoz közeli polcokra vigye és felbontsa az éjszaka érkezett magazinok és újságok spárgával átkötött csomagjait. Nem állhatta a sietséget, szeretett lassan és szépen dolgozni. Hallotta, hogy Myron kocsija hazaérkezett, és ahogy behúzott és megállt a behajtón. Kinézett a bejárat ajtó melletti keskeny ablakon és meglátta a betonlépcsőkön felfele tántorgó Christabelt.

Myron próbálta támogatni hátulról, de a lány alig tudott a lábán állni.

Rosemarie odaugrott, megfogta Christabel karját és a fiatal leány teljes súlya azonnal ránehezedett. — Christabel, mi baj van, — kiáltotta.

A leány sírni kezdett, — Nincs semmi baj, Mrs. Szeleccki, mindjárt jobban leszek, csak egy kicsit elszédültem és le szeretnék feküdni egy pillanatra.

Rosemarie Christabel karja alá bújt, ólomnehéz súlyát így könnyebben tudta tartani, a lépcsőn felfele mintha a gravitációs erő megkétszereződött volna, és fiának ügyetlen segítségével a szinte teljesen eszméletlen leányt feltámogatták az emeletre.

Letették az ágyra. Christabel lehunyta a szemét és arca krétafehérnek látszott.

— Mama, menj ki, — üvöltötte Myron, — menj dolgozni.

Rosemarie habozva állt az ajtóban, nem tudta mit tegyen, de itt valami nagyon nem volt rendjén, mondania kellett valamit.

— Mi van Christabellel? Valamit bevett?

— Mama, mi nem drogozunk. Hagyj nekünk békén.

— Kérdezd meg, hogy mit vett be.

Myron rázni kezdte Christabel vállát. A leány feje ide-oda csapódott, karjai petyhüdten lógtak mintha élettelen, csont nélküli baba lenne.

— Mit vettél be, beszélj!

— Váliumot, — Christabel egy pillanatra kinyitotta a szemét és egy tizedmásodpercre értelem villant benne, — engedj, hogy kialudjam a hatását.

— Hányat, az ördögbe, mond már, — Myron próbálta Christabel szemét ujjaival nyitva tartani.

— Harmincat, — Christabel felelt, — minden jól Myron. Éljen boldogan nélkülem.

Myron tárcsázta 911-es sürgősségi számot és miután a rendőrségi ügyeletes nő felvette a telefont gyorsan, hadarva beszélni kezdett.

— A barátnőm beszédett egy egész doboz Váliumot.

— Név és cím. — A rendőrnő kérdezte nyugodt hangon.

— Shear Hill Road 24, Szeleccki Myron.

— Betűzze le a családi nevet.

— A csillagát, küldje a mentőket, de azonnal.

— Betűzze a nevét.

— S, z, e, — Myron próbálta.

A diszpécser ismételte, — F, mint Ferenc.

— Nem, — Myron üvöltött, — S, mint Sándor.

— Csillapodjon és kezdje előlről, — a női rendőrdispécser nem zavartatta magát, — de lassan, ne kapkodjon.

— A barátnőm haldoklik, amíg maga itt a nevemmel szórakozik.

— Maradjon a vonalban. A mentőszolgálat és a rendőrség percekben belül ott lesz. Ne hagyják az áldozatot elaludni, sétáltassák és tartsák ébren.

Myron rákiáltott anyjára, — Mama, ébreszd fel. Mire vársz?

Rosemarie kivette Christabelt az ágyból és mintha egy rongybabát hurcolna maga mellett sétáltatni kezdte, néhány lépést előre és néhányat vissza.

Christabel zokogott. — Tessék, engem meghalni, hagyni. Nem akarok élni. Az anyám elhagyott, apám gyűlöl és Myronnak bárki más fontosabb, mint én.

Rosemarie karjai kezdetek elmerevedni, görcs jött a vállába és alig bírta tartani a leány súlyát. Christabel magasabb és súlyosabb volt, mint ő, de az asszony tudta, a leány élete függ attól, hogy kitartson. Ha engedi elaludni, percekben belül vége lesz.

Nem hagyhatom, hogy az én házamban haljon meg, gondolta kétségbeesetten, Christabel apja mindenünket el fog perelni.

Sem Rosemarie sem férje soha nem beszéltek Standafer Harveyvel, Christabel apjával. Nem hívták fel telefonon és nem kérdezték ki a véleményét, amikor leánya a házukba beköltözött és egy ágyban hált fiúkkal.

Hat hónapja, nyolc hónapja, Rosemarie nem emlékezett pontosan. Lehet, hogy azért nem hívták az apát, mert nem volt saját leányuk. Bizalmat kölcsönöztek egy vadidegennek anélkül, hogy tudták volna, hogy mi bujkál csinos kis arcocskája mögött. Megadták neki a jóhiszeműség elsőbbségét vagy pusztán boldogok voltak, hogy nem kellett fiúkkal addig sem bajlódniuk? Két fiatal szerelmes, olyan boldogoknak látszottak. Rosemarie-nek eszébe jutott, hogy annakidején a Bronxi olcsóbérű lakásban, a bejáratí ajtón kívül hagyta piros csizmáját. Az utcán túl sok volt a latyakos hó, hozzáragadt a jeges sár, és a szomszédokban lakó idős néni rosszállóan rázta a fejét, ahogy reggel észrevette az áruló lábbelit, ah, fiatalság bolondság.

Drága jó ég, hol van az a mentőkocsi? Kezei görcsösen markolták Christabelt, de az izmok lassan bénulni kezdtek. Myron arcából minden szín eltűnt, és most csak egy ijedt gyereknek nézett ki. Mennyi bajuk volt vele, amíg felnevelték, emlékezett Rosemarie fájdalmasan. Állandó aggodások, taxival sietni a kórházba, a gyerek gyenge immunitását növelő injekciók tömege, örökké apró ajándékokkal kiengesztelni sértődékeny megbántódásait, Csillagok Háborúja figurák, képes kalandkönyvek, az élet mennyivel simább és egyszerűbb most a könyves üzletben

kiszolgálni, De régebben a Bronxban, amikor fiatal szülők voltak, Raymond és mennyire imádták a kisgyerek Myront.

Myron nyolc hónapos volt, amikor negyvenfokos láz égette kicsiny gyermektestét. Raymond rohant haza a munkából, a Manhattan alsó csücskéből fel a Bronx tetejéig több mint egy óráig tartott az út. Rosemarie mennyire szerette volna, ha akkor rögtön mellette tudott volna lenni. Fáradt volt, ideges és homlokáról patakokban folyt az izzadság és segítségért imádkozott. Huszonkét évvel ezelőtt, miután Raymond végre hazaért és felváltotta, a férfi végig a gyermek ágya mellett állt, aki már akkorra túlságosan beteg és kimerült volt, hogy sírjon, és Raymond cserélte a vizes zsebkendőket és a jeges borogatásokat, hogy fiúk hőmérsékletét a halálos határérték alatt tartsák.

Drága Istenem, hol van már végre az a mentő.

Hatalmasat ütöttek a keményfából készült bejárati ajtóra és egy kemény hang bekiáltott, — Kinyitni, rendőrség.

Myron kettesével szedte lefele a lépcsőket. Az ajtóban kellett volna, hogy várja rendőröket, de nem tudta otthagyni Christabelt. De két másodperc alatt leért és kitárta az ajtót.

Két marcona Darien rendőr állt odakint.

— Miféle sürgősség miatt hívtak minket, — kérdezte nyersen az idősebbik és kezét derékszíjáról lelógó pisztolyán tartotta.

— A barátnőm, fenn az emeleten, harminc darab Válium tablettát nyelt le.

— Kezét tartsa magasan a feje felett, és minden hirtelen mozdulat nélkül haladva előre mutassa nekünk az utat, — parancsolta a két rendőr és már jöttek is befele az ajtón.

Egy második és egy harmadik rendőrautó is érkezett és az első kettőt követve, még négy rendőr tódult be a házba és egy természetes rendőrőrmester öblös hangon utasítgatott.

— Bill, te maradj kint a bejárati ajtónál. Joe, te biztosítsd az épület udvari felét és a két oldalt és Jim, te kutasd át a környéket, hogy találsz-e valami eldobott fegyvert vagy kábítószeret.

Fent az emeleten az őrmester utána Myron fele fordult, — Álljon oda az ajtón kívülre és meg ne mozduljon. Egy hangot nem akarok hallani, amíg nem kérdezem.

Miután mindenkit helyére igazított, az őrmester csak akkor nézett Rosemariere, aki még mindig a halottsápadt Christabelt támogatta.

— Mi baj van vele? — Kérdezte éles hangon

— Öngyilkosságot akart elkövetni, lenyelt egy jó adag pirulát és nekem azt mondták, hogy ne hagyjam elaludni.

— Elengedheti, innen a delikvens a mi felelősségünk. — Bólintott az őrmester és intett egy tizedesnek, aki átvette Christabelt Rosemarietől.

Rosemarie vonakodva, mint anya a gyermekét az orvosnak, engedte el Christabelt, — Helyre fog jönni, ugye nincs semmi komoly baja? — mondta aggódva.

Egy harmadik rendőr rádiótelefonján jelentést adott le. — Küldjenek mentőt, verekedésnek, megerőszakolásnak, fegyvereknek semmi nyoma. Saját maga okozta súlyos mérgezési eset, valószínűleg öngyilkosság, további vizsgálat szükséges.

Az őrmester elvette a telefont beosztottjától. — Helyesbíték, törölje a saját maga okozta előidézőt. Nem mi döntjük el, hogy ki a bűnös.

Christabel szemei kifordultak és csak a szeme fehérje látszott. A tizedes támogatása nélkül összeesett volna.

Myron belesett a folyosóról. Az őrmester meglátta és magához intette. — Jöjjön ide, beszélni akarok magával.

— Igenis, — mondta Myron, de szája reszketett és a szavak alig hallhatóan hagyták el ajkait.

— Miféle tablettákat vett be ez a női egyén? — kérdezte az őrmester és elővett egy jegyzetömböt.

— Váliumot.

— Mennyit, ne kelljen, hogy minden szót harapófogóval húzzak ki magából.

— Harmincat.

— Honnan tudja.

— Megkérdeztem tőle és megmondta.

Egy rendőr lépett Myron háta mögé és készenlétbe helyezte magát.

— Mikor vette be a tablettákat a vizsgálat alatti női egyén és honnan szerezte őket? — Folytatta az őrmester a faggatást.

— Nem tudom.

— Maga adta neki?

— Nem uram, nem én adtam.

Az őrmester intett a rendőrközlegénynek. — Olvassa fel neki a Miranda jogait és tartóztassa le.

A távolból lehetett hallani a közalgó mentőautó szirénázását.

— A tények alapján, — kezdte az őrmester, — melyet a kérdéses lakóhelyen észleltünk, kötelességünk magát őrizetbe venni. Nem mi fogjuk eldönteni a maga bűnösségét vagy ártatlanságát, az a bíróság dolga. Tegye hátra a kezét összekulcsolva és álljon egyenesen.

A rendőr rákattintotta Myron csuklójára a bilincset és egy céduláról olvasni kezdett.

— Joga van, hogy hallgasson, és joga van, hogy ügyvéddel értekezzen, de ha bármit is mond, azt a törvény előtt fel lehet használni és az fel is lesz használva, maga ellen.

Myron érezte az acél jeges hidegét, ahogy az csuklóján csattant, de torkát elszorította a sírás és beszélni nem tudott.

A mentőautó végre megérkezett. Két egyenruhás szanitéc a Post 53-as mentőállomásról hordágyat vett ki és egy fehérköpenyes orvosnő kíséretében feljöttek az emeletre. A hordágyat letették az ágyra és ráhelyezték Christabelt. Mialatt a szanitécek bekapcsolták és megszorították a hevedereket az orvosnő felhúzta Christabel szemhéját és megmérte a pulzusát.

— Úgy nézem elkéstünk, — sóhajtott, — most azonnal ki kellene, hogy mossuk a gyomrát.

Az egyik szanitéc lement a lépcsőn és benézett a mentőautóba. — Az ördögbe is, — mondta, — hol a csudába lehet az a gyomorszivattyú.

Fent az emeleten Rosemarie Myron szobájában maradt és aggódva nézett az orvosnőre, — nem segítene, ha esetleg meg tudnánk okádatni.

Az orvosnő gyilkos pillantást vetett Rosemariere. — Ne próbálja nekem magyarázni, hogy hogyan csináljam a munkámat. Nem vállalhatom a felelősséget, ha a hányástól megfullad.

— Ha nem adja ki, ami a gyomrában van amúgy is meghal.

— Az más, legalább akkor nem engem fognak hibáztatni érte.

— Kérem, hallgasson a józanész szavára.

— Nem lehet, a biztosító vállalat előírása. Nem okozhatok gondatlansági pert Darien városnak.

A másik szanitéc visszajött, — nincs nálunk, — jelentette.

— Na, ez nem valami jó hír ennek a fiatal nőnek, — az orvosnő sóhajtott lemondóan. — A mentőállomáson, majd emlékeztessen, hogy tartsunk egyet a mentőkocsiba is. Most gyerünk és vigyük be a Stamfordi kórházba. Egyelőre adok neki egy adrenalin injekciót, az életben kell, hogy tartsa egy darabig.

A két szanitéc lecipelte a hordágyat a lépcsőn, keresztül a bejáratí ajtón és le a betonlépcsőkön, ahol nem olyan régen Christabel először esett össze. Bilincsbe vert kezeit a háta mögött tartva Myron próbálta követni őket.

— Maga egyelőre marad, — állította meg az őrmester és kemény rendőrhangan rászólt. — Ha itt végeztünk be kell, hogy majd vigyük az őrszobára.

— Valaki fel kellene, hogy hívja Christabel apját, — Myron kissé visszanyerte hangját és próbált tiltakozni.

— Tudja a számot?

— Tudom.

Az őrmester körülnézett, megtalálta a telefont és kezébe vette.

— Na, halljam a számot. Majd én tárcsázok és tartom a füléhez a kagylót, amíg beszél. De fogja rövide, engem nem azért fizetnek, hogy gyilkosokat istápoljak és segítsek.

A telefon csörgött. Standafer Harvey szokásból soha nem vette fel a telefont, amíg valaki az üzenetrögzítőbe bele nem szólt. De ma reggel éppen zuhanyozott és nem is hallotta a telefon csörgését.

— Kérem, szíveskedjen üzenetet hagyni a hangjel után, — mondta az automata.

— Mr. Standafer, itt Szeleczki Myron beszél. Nagyon sajnálom, de rossz híreim vannak Christabelről. Bevett egy doboz Váliumot és bevitték a Stamfordi kórházba. Engem nem engedtek, hogy vele menjek...

Myron még szeretett volna mást is mondani, de az őrmester lenyomta a készülék kapcsolóbütykét.

— Na, ennyi elég, gyerünk, fiatalember. Velünk jön a rendőrségre.

Consuela

Először a Casa de Solana vendégfogadóban találkoztam Consuelával, St. Augustine városban, Floridában, amikor éjjel három fele arra a sajátságos érzésre ébredtem, hogy mialatt alszom, valaki szemrevételez.

Az ok nyilvánvaló volt, azonnal rájöttem, pár órával korábban a földszinti étteremben alaposan megraktam a hasamat a Shrimp en Brochette fatányérosból. Továbbá rendeltem egy hasas ibrikkel a híres De Ley Rioja pincészeti borból, amivel kellő tisztelettel megúsztathattam a temérdek felzabált tengeri herkentyűt.

Bár dorbézolásom több mint öt órával ezelőtt történt, a hölgy szobámba való jelenlétét még mindig joggal írhattam annak a rovására, hogy dús képzelőtehetségem legyőzte reális felfogóképességemet, ami kellemes állapot leggyakrabban mértéktelen eszem-iszom után szokott rám telepedni.

Enerváltan puha tartással beleburkolódzva a telehold ezüst sugaraiba, szinte légiesen könnyűek tűnően fehér rakott szoknyájában és feszes burgundi pruszlikjában, a hölgy nyugodtan üldögélt ágyam láb felőli jobb sarkán.

Ahogy észrevette ébredésemet felém fordult, emlékszem, fején terjedelmes konty billegett és fekete haja ragyogott, mint az antracit szén, ahogy visszaveri a kanóclámpa sugarait egy sötét bánya mély tárnáiban, majd kissé előre hajolt és elnéző mosollyal arcán hozzám szólt.

— Maga remélem, hogy nem angol nemzetiségű. Vagy igen?

A kérdés, ahogy megfogalmazta és mesterkéletlenül barátságos hangsúlya után ítélve, nem hordozott vádat vagy fenyegetést magában. Biztosra vehettem, hogy az ismeretlen hölgy nem érzett ellenséges érzületet irántam, hamis feltételezés lett volna bármi ilyesmi, a huszonegyedik század elején egy idejétmúlt régi gyűlölet csonkmaradványait belemagyarázni, ezt még borgőzös agyammal sem tudtam volna megtenni.

Mintha a világ legtermészetesebb eseménye lett volna, egy idegen hölgyet találni szobámban, igaz, a hölgy szolid modorából ítélve és kihívásnélkülien egyszerű és ódivatú ruházatát látva semmi körülmények között nem tételezhettem fel róla erkölcstelen szándékot és nyugodt

magabiztossággal válaszoltam. — Nem, kérem, Magyarországon születtem, de negyvenhét éve Amerikai állampolgár vagyok.

A hölgy legyintett, származásom ügye úgy láttam többé nem érdekeli, — Soha nem hallottam arról a helyről, — mondta, — de az Amerikaiak, az elmúlt néhány évszázad alatt maguk sem voltak sokkal jobbak a mi fajtánkhoz, mint angol szövetségeseik.

— Borzasztóan sajnálom, ha így volt, — feleltem, most már teljesen felébredve a takarót egészen az államig húztam, — de mondja, van valami, amiben a szolgálatára lehetnék, itt és ma éjszaka.

— Nincs, — mondta a hölgy és akkorát sóhajtott, hogy szinte ágyastul együtt elfűjt, — csak lejöttem, hogy megnézzem, hogy ki alszik a szobámban.

— A maga szobája, — hebegtem meglepődve, — bevallom az este kissé be voltam rúgva, de nem hiszem, hogy egy idegen szobába tévedtem volna be.

— Tévedésről nincs szó, — válaszolta a hölgy — a jelenlegi tulajdonos, angol természetesen, rendszeresen kiadja ezt a szobát és semmit sem törődik az én jogaimmal. — Itt a hölgy megint sóhajtott, majd folytatta. — Sajnálom, hogy zavartam, bocsásson meg, megyek is vissza a saját, megszokott pihenőhelyemre.

— Várjon, — a keze után nyúltam és próbáltam megérinteni, — szeretek beszélgetni, ne menjen. Rettenetes, ahogy bánnak magával, egy fiatal nővel. Kötelességemnek tartom, hogy reggel beszéljek a tulajdonossal ebben az ügyben.

Mintha megijesztettem volna együttérzésemmel, egy öreg férfi és egy fiatal nő egy szobában, éjszaka, egyedül, az ismeretlen elhúzta kezét és felállt, őseim sírjára meg tudnék esküdni, hogy így történt, alakja tovább emelkedett, fel a magasba, fel a patinás mestergerendák közé, és lassan eltűnt, mint egy hologram, amit kikapcsolnak és csendesen elmosódik.

— Mi a neve? — kiáltottam utána.

— Consuela, visszhangzott a hangja lefelé, — majd még találkozunk.

— Sebastian, — suttogtam, — örültem, hogy megismerkedhettünk.

Második alkalommal, következő nap este találkoztam Consuelával, amikor egy turistacsoport után bandukoltam, akiket a régi spanyol negyedben, pislákoló lámpását lóbálva kezében, egy keskeny és kivilágítatlan átjárón keresztül egy aprótermetű idegenvezető kisasszony kalauzolt.

Talán már tizenegy óra is lehetett, a balzsamosan enyhe időben az utcák zsúfolva látogatókkal és nyaralókkal; a városnéző csoport és a lobogó gyertya túlságosan ripacskodó és banális volt hangulatomhoz. Nyugodtabb hely után néztem, ahol összeszedhettem gondolataimat, és megfontolhattam, hogy mit és hogyan érzek ezzel a régi várossal kapcsolatban, és leültem egy alacsony kőfalra, félúton a Menendez és St. George utcák között.

Nem láttam, hogy mikor érkezett, de hirtelen és váratlanul, ugyanúgy öltözve, mint tegnap éjszaka, kivéve hullámos fekete haja kibontva és dereka közepéig leengedve, Consuela ott ült mellettem. Hanyagul keresztbevetette lábait és nyugodt közömbösséggel szemlélte, ahogy a csoport befordult és eltűnt az utcasarkon túl. Magunkra hagyva a sötét sikátorban, csak mi ketten egyedül, állát elgondolkozóan két ujjával megtámasztva, Consuela úgy beszélt hozzám, mintha régi, jó ismerősök lennénk.

— Kísérteteket keresnek, — mondta.

Mintha beavatott tudósa lennék a természetfeletti jelenségeknek, én, aki még csak két napja voltam ebben a városban és történelmüket aligha ismerhettem, meg akartam osztani Consuelával azt a keveset is, amit tudtam.

— Azt mondják, St. Augustine-ban sok a kísértet és a nyughatatlan szellem, akik szeretik ijesztgetni a kíváncsi látogatókat.

— Igaz, — mondta Consuela és ahogy beszélt egy alig érezhető, leheletnyi penészgomba és korhadó fa illata csapott meg, mintha hideg huzat hozta volna lefelé a szagot valamelyik ősrégi padlásnak korhadó gerendáiról.

— Sok vér folyt valamikor ezeken az utcákon, — Consuela folytatta szomorú bánattal hangjában, — régen, nagyon régen, és én már nem hordok gyűlöletet magamban senki, sem élő sem halott iránt.

Enyhe fuvallat érintette hátamat, egy könnyű kéz súlyát véltem érezni vállamon. Felajzva és gyanakodóan, ahogyan ez a sötét és kísérteties hely hathatott rám, megreszkettem félelmemben. Idegesen reagálva és tűkön feszengve, hangom reszketett, szemeim kitágultak az ijedségtől, Consuelától vártam védelmet és magyarázatot és rémülten kérdeztem tőle. — Valaki megfogta a nyakamat, tisztán éreztem.

Válasz nélkül hagyva, szinte kikacagva félelmemet Consuela csúfondárosan mérges arcot vágott, hátrafordult és mintha valakihez beszélne, akit én nem látok, és így szólt rendreutasítóan.

— Hord el magad innen, nem látod, hogy velem van.

Én is hátranéztem, senkit nem láttam, de mégis valami kellemetlenkedő féltékenységi érzés azt sugallta, hogy idegen vagyok, egy

kívülálló a helybeliek között és ingerülten kérdeztem. — Volt itt valaki, akit látnom kellett volna?

Consuela felemelte hosszú szoknyája szegélyét és szememet megragadta mezítelen lábfejének fehérsége. Mintha ösztökélne engem, hogy megérintsem őket, billegette lábujjait és huncut pillantást vetett rám.

— Senki, — mondta, — csak a szél enyeleg csalfa érzékeivel.

Vissza kellett, hogy adjam játékos magabiztosságát, hibát kellett, hogy találjak benne, valamit, ami helyes irányba terelné beszélgetésünket és elragadná tőle a vezető szerepet. Lássuk csak, gondoltam, ez az, nincsen rajta lábbeli.

— Nincs cipője, — mutattam lábára, — fájdalmas lesz, ha valami szúrósra rálép.

— Nem lépek rá semmire, — felelte Consuela zavartan és szoknyája alá húzta csupasz lábait.

— Ott látok egy cipőüzletet, — mutattam a főutca felé, — még nyitva vannak, hadd vegyek magának egy topánkát.

— Csacsi, — Consuela csilingelő hangon felnevetett, — nagyon kedves magától, de már régen rájöhetett volna, hogy semmiféle védőlábbelire nincs szükségem.

— Akkor, — mondtam és éreztem, hogy kellemes izgatottság bizsergeti hátamat, — talán vehetnék magának egy pohár bort.

— Remek ötlet, — Consuela felállt és megfogta kezemet, — sétáljunk el az öreg spanyol tavernába. Ott leülhetünk és ihatunk egy ólomkehelynyi bort, úgy nézem, maga egy olyan férfi, aki tud társalogni és érdekes lenni.

Alig éreztem kezét a magaméban. Hideg és finoman borzongtató volt a fogása, mintha ereiben nem csörgedezne vér, mégis, hűvös érintése enyhíteni vélte magányosságomat, amit hiába próbáltam csillapítani, bár bejártam a föld mind a négy sarkát is ellenorvosságért. Büszkén mentem Consuela oldalán, egyedülállóan fényeskedő szépsége elbűvölt, nem létezhetett az a férfi, aki különbet kívánhatott volna nálánál. Irigy pillantásokat vártam az éjjeli sokaságból felénk villanni, de senki nem törődött velünk, mintha senki sem lépkedett volna oldalam mentében.

Elöttem lépett be a borpincébe. Egyenesen a kecskelábú faasztalhoz tartott a távoli sarokban, félvállról visszanezített és kedvesen mondta.

— Lenne olyan bűbajos és hozna két pohárral a javából.

— Két kupával a medokból, — utasítottam a pult mögött álló spanyol gárdistaruhás hidalgót, aki kétkedő pillantással viszonzta kérésem.

— Miért egyszerre kettőt, — kérdezte a középkori katonának öltözött csapos, — jöjjön vissza a másodikért, ha az elsőt már megitta.

— Kösz a tanácsot, — feleltem, — de két kezem van, és mind a kettővel egyformán tudok fogni.

— Ahogy akarja, — a cifraruhájú vitéz megrándította vállát és a kapott pénzt besöpörte kék mundérjának zsebébe.

Leültem Consuela mellé és a titokzatos hölgy költői szavakkal biztatott.

— Igyál e hús pohárból, Sebastian, csupán az első korty fanyar, szédült fejjel jobban fogod értékelni, ami utána jön.

Egyetlen hosszú nyeléssel, szünetet nem tartva öntöttem le torkomon az első két decit. Consuela nem nyúlt a magáéhoz. A csapos meredten bámult engem, de hamarosan új vendégek érkeztek és szerencsére azokkal kezdett foglalkozni.

Kedvesen megértő mosollyal arcán, mintha őszintén akarná nekem a legjobbakat, Consuela kezemre tette kezét és gyöngéd hangon kérdezte.

— Sebastian, mondja, maga miért jön egyedül, minden társ nélkül egy ilyen romantikus helyre, mint St. Augustine?

— Válás, — feleltem, — feleségem megszökött a legjobb barátommal és a minden pénzemből kifosztott.

— A nők, — Consuela bólintott, — a férfiak nem élhetnek együtt velük, de nélkülük sem.

— Maga hajadon még, — kérdeztem válasz helyett, — vagy van valami férfibarátja, vagy talán féltékeny férje is?

— Ettől ne féljen, — Consuela sóhajtott lemondóan, — nincs meg bennem az, ami egy hosszú és tartós kapcsolathoz szükséges.

A medok kábító hatása lassan elérte agyamat. Szédültem és a fejem forogni kezdett, ördögien tébolyító vonzalmat kezdtem érezni Consuela iránt.

— Nem kell velem szemben elköteleznie magát, — ígértem, — megtarthat, amennyi szabadságot csak akar. Csak a társaságát szeretném néha élvezni.

— Maga semmit nem tud rólam, — Consuela lehajtotta fejét és arcát mintha az enyémhez akarta volna érinteni, — Én nem is vagyok egy személy, minden tulajdonságom csak a maga képzeletének szüleménye.

— Nem számít, hogy maga ki, ki volt vagy kivel volt a múltban, — kiáltottam hevülten, szinte könyörögtem egy szinte tökéletesen idegen, leellenőrizhetetlen egyéniségű valakinek. Örülté váltam talán és máris belészerettem titokzatos arcának sápadt szépségébe?

Testem reszketett a csillapítatlan vágytól.

Kezét kezembe fogtam és imára térdeltem. Egyik térdem lecsúszott a lócáról, le a gránitköves padlóra, úgy könyörögtem neki, hogy értsen meg. — Consuela, tudom, én már öreg vagyok és életem javát már régen magam mögött hagytam. Nehéz munkám gyümölcsét csalfa csalárdság

bitorolta el. Barátaim csak azok vannak, akik többet nem akarnak hozzám szólni. Nem tudok magának semmi olyant ajánlani, amit egy magafajta álomszép nő megérdemel.

Consuela közelebb húzódott hozzám, — Hagyja már a bohóságait, Sebastian, — mondta rendreutasító hangon, de mély érzéseket láttam arcán és bánatos könnyek formáltak csillogó gyöngyszemet szeme sarkában.

— Először is, — folytatta és ingerkedő enyelgés keveredett hangjába. — Sokkal öregebb vagyok, mint maga. 1672-ben születtem, a híres spanyol katonai mérnök, Ignacio Dacia leánya vagyok. Apám meghalt 1674-ben, de én megértem, amikor élete munkáját a Castilló erődöt 1695-re teljesen befejezték. A Karolinai angol kormányzó, Moore 1702-ben megtámadta ST. Augustine-t. Az erődöt nem tudta elfoglalni, de felégettette és elpusztította az egész várost. Én nem tudtam idejében bejutni az erődbe és egy angol kalandor elfogott. Meg akart becsteleníteni, ellenálltam és dühében megfojtott. Ott, abban a házban, aminek helyén ma Casa Del Solana áll és ahol maga először látott engemet. Elásott és rám gyújtotta az épületet. A testemet soha nem találták meg és soha nem tudtak rendesen, keresztény módra eltemetni.

— Consuela, — könnyeim patakokként folytak öregedő arcbőröm mély barázdáiban, fájdalmam nem ismert határt, — kérem, — könyörögtem, — legyen maga az én öregségem elérhetetlen vágya. Szeretem magát és nem számít, hogy mi az oka, hogy ezt a csodálatos történetet öseiről elbeszélte nekem.

Consuela folytatta szavait, mintha nem is hallotta volna szerelmes könyörgésemet. — A testem, csodálatosan szép testem volt, magas voltam, formás és sovány. Vállam vonala karcsúan kerekedett, és két kerekded keblem úgy csüngött mellkasomon, mint két érett aranyalma az élet fáján. Keskeny derekam volt, széles csípőm és formásan húsos fenekem. Ha végigmentem a Fő utcán minden férfiben leküzdhetetlen vágyat tudtam ébreszteni, de csak a leggazdagabbra és a legszebbekre néztem rá. Mosolyom úgy ragyogott, mint a kelő nap az Atlanti óceán hullámai felett, és a hangom, egy jázminbokr ágán sem énekelt szebben a legbűbájosabb csalogány. Szépségem páratlan és ellenállhatatlan volt.

Drága Istenem, gondoltam, és a felismerés rettenetes fájdalma törként hasított szívem közepébe, a leány kivételes szépsége okozta rettenetes végzetét. — Meg fogom védeni, — ígértem remegő hangon, — oldalamon örökké biztonságban lesz, nem kell többet magányosan járnia a világban, otthont fogunk magunknak teremteni, és szerelmünk fészkeiben megvalósítjuk minden álmunkat.

— Nem hiányozna neked, — Consuela tegezésre fogta a szót, — ha nem lenne testem, ha nem tudnék neked élő, hús és vér szerelmet adni. —

Itt megállt beszédjében a sejtelmes leány, ujjával gyengéden felemelte államát, megcsókolta remegő számát és folytatta. — Nem mintha testre lenne szükségem, hogy a legszebb gyönyört, amire bármikor is vágytál megadjam, ha kéred.

Testét szorosan hozzám nyomta. Combját áttette lábamon és finom mozdulattal ölembe csúszott. Éreztem ajkainak mézédese melegét és remegő gyönyörrel olvadtam ölelésébe. Hangom reszketett, buja vágy tódult elő lényem minden ízéből, visszaadtam átkaroló szorítását és magát a megtestesült földi valóságot éreztem karjaim között tartani.

— Hívhatod bárminek mennyei hatalmad, amivel ily gyönyört tudsz juttatni, — próbáltam érzéseimet szavakba formálni, de egy földöntúli erő bénító bilincset vert remegő ajkaimra és csak suttogva tudtam kiejteni szavaimat, — Soha nem gondoltam, hogy szerelem lehet ily valóságos és egy ennyire mértéktelenül felajzó testi gyönyör.

Zuhatagként áradt a buja kék ágyékomba, férfias gerjedelmem erős volt és hatalmas, még soha nem tapasztaltam magamon ennyire tüzes acélosságot.

Consuela elhúzódott tőlem.

— Nyilvános helyen vagyunk, — figyelmeztetett, — légy óvatos és csillapítsd lelkesedésedet.

— Van szobád, ahová el tudnánk bújni, — kérdeztem hirtelen, de azonnal megbántam banalitásomat, nem kellett volna megtörnöm a pillanat varázsát.

— Cseréljünk kupát, — mondta Consuela és lecsúszott ölemből. — Az iszogatás nem éppen a legerősebb oldalam, bár azt állítják, hogy a vörös bor használ az egészségnek. Tarts kelyhedet az ég felé, hörpints le italod fenéig és elkísérlek szállodai szobádig. Ott alszol egyet, és majd meglátom, hogy mit tudok tenni, hogy örömed megtaláld.

Harmadik alkalommal, amikor Consuelát láttam, éppen ágyamban pihentem. Kényelmesen kinyújtózva hanyatt, a takaró a lábam fejéig lerúgva, karjaim testem mellett elernyedten tenyérrel lefelé, és térdeim könnyedén széjjelengedve, egy ezüstös porfelhő fényes sugarakban fürdőző zuhatagát szemléltem, és az újhald, mint egy sápadt kerti lámpás a jó és a gonosz ligetében, elmélázva állt az ablakom előtt.

Nem emlékszem hogyan és mikor jött be szobámba, hirtelen és váratlanul ott volt mellettem. Átlátszó tüllruhájában lebegve előttem, most láttam igazán, hogy milyen csodálatos teste van.

— Milyennek találasz, Sebastian? — kérdezte és karjait magasba emelve és testét finom táncoló mozdulatokkal ide-oda ringatva lassan körbefordult, hogy több oldalról is láthassam.

— Te vagy a legszebb nő, akit valaha is láttam. Mivel érdemeltem ki, hogy megajándékozol jelenléteddel?

— Szeretnél megérinteni? — Kérdezte és közelebb lebegett hozzám, ledobta könnyű ruháját és meztelen teste észbontó közelségben táncolt az enyém felett.

Tétováztam, mi lesz, ha egy gonosz rémmel van dolgom, egy bosszúálló néemberrel, aki csak a lelkemet akarja, hogy odaadhassa mesterének, Belzebubnak.

Mintha olvasta volna gondolataimat, pihesúlya lenyomott az ágyra és forró ajkait a számra tapasztotta.

— Az én nászom való, — suttogta szenvedélyesen és mámorító lehelete keveredett az enyémmel, — ne félj, nem szolgállok földalatti mestereket. Add át magad a gyönyörnek, bízd magad a vágy hullámaira, ne öld meg álmaid hitetlenkedésseddel.

Kezeim simogatták alabástrom kebleit. Rám mosolygott és halk szavakkal lihegte engedő helyeslését fülembe. Rózsás ajkairól, mint csurgatott méz gördültek le dallamos szavai, mintha apró madarak énekelnének egy lázas hajnalon és üdvözölnék az élet ígéretes megújódását.

— Látod, — susogta, — nem megmondtam neked. Én százszor jobb vagyok a valóságosnál, bármi testi gyönyörnél, amit idáig valaha is éreztél.

Éreztem, hogy egyesülünk, beléhatoltam és ő nedves volt és puha, finom húsának érintése földön nem található gyönyörrel töltötte el nászunk beteljesülését.

— Bocsáss meg, szerelmem, — suttogtam neki elhaló hangon, — bocsásd meg, hogy azt mertem hinni, hogy testnélküli kísértet vagy csupán.

— Én csacsi emberem, én kísértet vagyok, de a tiéd lehetek, ha te is akarod, fogadj el úgy, ahogy vagyok és megtarthatok örökké.

— Miért választottál engem?

— Hosszú és régi történet.

— Nagyon szeretném hallani.

— Hát legyen, — sóhajtott és félszegen szerető mosoly volt ajkain, ahogy mesélni kezdett. — Az első száz évben veszett voltam és bosszúálló. Dühömet minden férfin kitöltöttem, aki utamba került. Bosszantottam, rémítgettem, de vajmi kevés erőm volt, néha hideg szelet fújtam valaki nyakába, itt-ott meglebegtettem a gyertyalángot,

feldöntöttem egy-egy korsó sört, a szemét gazemberek még csak nem is észlelték jelenlétemet.

Testének melege, izzó bőrünk gyengéd egybeolvadása, az apró csókok melyekkel elárasztotta ajkaim, kívánni sem tudtam volna érzékibb és fokozottabban erotikusabb szerelmi nászt egy szerető pár között, ami ennél több mennyei örömet nyújthatott volna bárkinek. Fokozott odaadással hallgattam további okfejtését.

— Majd jött a vasút és Mr. Flegler, a vasútmágnás. Velük pénz, hatalom, temérdek gazdag ember és új kísértetek érkeztek. Messze távoli vidékekről valók, romlott, gonosz szellemek, az örültség határán táncolók. Minden gazdag és notórius személy kóbor lelke, mind St. Augustine-ben ütött tanyát. Divatba jött a kísértet keresés és a spiritualista szeánszok mindennaposak lettek. A tehetséges és kiváló médiumok tucatjainak transzcendentális befolyása megsokszorozta földi erőnket és lehetővé tette, hogy jobban éreztethessük jelenlétünket. St. Augustine-t felosztottuk érdektérületekre. Én ragaszkodtam a Casa del Solana fogadóhoz, mint saját magánterületemre, ahol csak én jelenhettem meg és csak én kísérhettem a vendégeket. Be kell vallanom, harminckét évesen öltek meg, egy fiatal nő voltam és többször megpróbáltam halálom után is intim kapcsolatra lépni érdemleges férfiakkal.

Lelassultunk, próbáltam magam visszatartani, de a történet egyre jobban felizgatott és éreztem, hogy gyorsan közeledek tetőpontomhoz.

Consuela is egyre hevesebben lélegzett, de halk, szaggatott szavakkal pihegve tovább folytatta történetét. — A legtöbb férfi nőt hozott magával, menyasszonyt, szeretőt, feleséget, élettársat, bennem csak csiklandós izgalmat láttak, a természetfelettil való komolytalan játszadozást. Férfiak, akik nő nélkül jöttek, szinte kivétel nélkül ketten voltak. Kell, hogy még magyarázzam, abban az ágyban paráználkodtak disznó módon, ami jogosan csak az enyém kellett volna, hogy legyen. Nagyon kevés volt az olyan, mint te, akik egyedül voltak és igaz női társ után vágytak. De egyiknek sem volt elegendő képzelőereje, hogy testetlen lényemet észlelhető valósággá változtassa.

— Mit értesz ez alatt, — nyögtem kéjesen, vulkánszerű kitörésemet alig tudtam már visszatartani.

Consuela folytatta. — Te látsz engem, te megfogsz a kezeddel, érzékeid olyan kifinomultak és erősek, hogy új életet adnak nekem. Mások nem látnak engem. Vagy nem hisznek bennem, vagy félnek, hogy bűneikért elnyerik méltó jutalmukat. Anyaszült meztelen végi tudnék sétálni a St. George utcán és senki nem venne észre. Nekik láthatatlan vagyok.

Consuela mélyet lélegzett és tovább beszélt. — De te más vagy. Melletted egésznek és élőnek érzem magam. De amiért a leghálásabb vagyok, az a becsületes odaadásod és hited az én létemben.

— Végtelenül boldoggá tesz, hogy ilyen érzések ébresztenek benned, — kiáltottam elfojtottan és megkönnyebbülésem áradatként lövellt széjjel belsőjében. Gyönyöröm földöntúli volt, és ezerszer szebb és felségesebb, mint egykori feleségemmel valaha is megesett.

Félszeg mosollyal arcán, mintha szíve a fájdalom és a megbánás határán egyensúlyozna, Consuela gyengéden megsimogatta arcomat.

— Érezted valaminek is a hiányát, — kérdezte, — gondolod, hogy bármilyen szempontból is kevesebb voltam, mint egy hús és vér hajadon?

Nem feleltem, ábrándoztam, Consuela leült ágyam szélére, úgy láttam, mintha menni akarna.

Kezéért nyúltam, megfogtam és könyörögtem, — Consuela, kérlek, maradj velem. Légy a feleségem. Veled szeretném tölteni hátralévő életemet. Szép lakásom van Hallandale-ben. Szeretném, ha odaköltöznél hozzám.

Az életvidám rózsás fény kialudt arcán. Mintha kaméleon változtatná színét, ha halálos veszély ijeszti, Consuela elsápadt és bőre hamuszürkévé vált. Ujjai félelmetes hosszúságúra nyúltak és körmeiből éles karmok lettek. Valahonnan huzat ért, jéghideg, mint egy északsarki kriptasír, és reszkető félelem ereszkedett rám.

— Nem hagyhatom itt ősi városomat, St. Augustine-t, — kiáltotta haragosan, — Nem hittem, hogy te is azok közül az önző és egocentrikus férfiak közül való vagy, akik egy nőt cserélhető magántulajdonnak, eladható rabszolgának tartanak. A mi kapcsolatunk szép álmom volt, ébredjünk fel mielőtt mindkettőnk számára keserű bánat lesz belőle.

— Consuela, kérlek, — könyörögtem, — akkor hadd maradjak itt veled. Nélküled nekem nincs életem odalent délen, Miami környékén, abban a beton, üveg és vasrengetegben, amit ma virágzó nagyvárosnak neveznek.

Kedveskedő mosolya visszatért, — Ezt nem gondolhatod igazán komolyan, — mondta békítő hangon.

Kiszálltam az ágyból. Ő is felállt és összeölelkeztünk. Ajkaim ajkai közelében reszkettek és könyörögve, ígérő szavakkal esdekelttem hozzá.

— Földi létem itt van melletted. Eladom a lakásomat és kibérelem ezt a szobát, amíg utolsó dollárom is el nem fogy.

— Dollár, pénz, mindig csak ez az egekig magasztalt pénz, az emberek világot semmi más nem érdekli, — válaszolta Consuela, néhány centire felemelkedett a padló fölé és karjait nyakam köré fonta. — A feleséged leszek, és a majd meglátjuk, hogy mit hoz a sors.

— Meddig, egybekelésünk halálom után is érvényes lesz? — kérdeztem.

— Örökké, — suttogta Consuela és csillogó szerelmi vágytól nedves ajkait az enyémre szorította, — az idők végtelenségéig egymáséi leszünk.

Negyedik alkalommal a régi katolikus temetőben találkoztam Counsuelával, a Nombre Dios Misszionárius Katedrális mögötti templomkertben.

Szorosan markolva ujjaim hegyét légkönnyű kezében, fekete haja zászlóként lobogva az ezüstös tengerről lágyan beáramló éjszakai szellőben, húzott maga után, határozottan és célratörően, befelé egy márványkripta felé, mely fehéren csillogott egy ijesztően hatalmas, százados tölgy göcsörtös ágai alatt.

Levegőben lebegve, nyilvánvalóan ezért nem volt soha cipőre szüksége, hosszú fehér ruhája uszályként követte. Temérdek ráncba szedett berakott szoknyájával, felkoszorúzza szalagokkal és mélytengeri gyöngyökkel kirakott pártával fején, Consuela egy mesebeli tündérlánynak látszott, aki hercegével esküvőjükre igyekszik.

— Itt, — mondta és letelepedett egy terjedelmes nagyságú idő koptatta gránitlapra, — ezen a helyen fogunk egymásnak örök hűséget esküdni.

Egy vénséges szerzetespap, fekete csuhába burkolózva és kezében a szent misekönyv, közeledett felénk a templom irányából.

Consuela suttogón szólt hozzám, — Az egyház hisz a kísértetek létezésében. Julián atya kisfiú kora óta ismer engem, én bízattam, hogy szentelje életét az egyháznak.

Julián atya ránk nézett, bólintott és fellepett a sírkőre. A kőtáblába vésett kereszt előtt megállt és felénk fordult. Mögötte a fejkő magaslott, felette a vén tölgy ágairól tömött fürtökben lógott a spanyol folyondár. Kinyitotta könyvét és mély áhítattal fennhangon olvasni kezdett.

Kéz a kézben álltunk előtte és áhítattal hallgattuk szavait.

— Istenünk és Atyánk, mi itt vagyunk a te templomodban. Nem egy kőből emelt épületben, de a te eged alatt és a te fáid között. Az erdőből a te szent leheleted özönlik felénk és elárasztja lelkünket. A hatalmas tenger felett a te holdvilágod add nekünk fényességet. A megmérhetetlen magasságból a te szent szemeid figyelnek minket. A gyarló kapzsiság és az emberek gonoszsága nem engedte, hogy ez a hajadon férjhez menjen életében és áldott házasságban szolgáljon téged és urát. Kérünk, adj neki egy második lehetőséget.

Julián atya megállt beszédjében és szemével intett, hogy térdeljünk le. Finom illatú kezét mélyen meghajtott fejünk felett tartva folytatta áldáskérő szavait.

— Szerető Istenünk, kérünk, hogy fogadd el ezt a házasságot, mely Sebastian, egy földi halandó és Consuela, egy bolyongó lélek, akinek vétkeit és kétkedéseit, most kérlek, hogy bocsásd meg, azokat a bűnöket és mulasztásokat melyek megakadályozták, hogy helyet foglaljon melletted a szent mennyországban.

Könnyes szemeimet Consuelára emeltem és örök ígéretet tettem neki.

— Hitvestárs, szabad akaratomból és szerelmemből, amit irántad érzek, Isten szent színe előtt feleségemmé fogadlak, ezen a földön és ezen az életen túl.

Consuela zokogva válaszolt. — És én, Sebastian, én is elfogadlak téged, hites férjemnek, most és mindörökre.

Kezünket esküre emeltük és együtt mondtuk, — Örök esküt fogadunk és ígérjük, hogy soha el nem hagyjuk egymást. Sem ezen a földön sem a túlvilágon, Isten úgy segítjen minket.

— Ámen, legyen úgy, — bólintott Julián atya szent komolysággal majd nyájas mosollyal felsegített minket térdelő helyzetünkből.

Megcsókoltuk egymást és Julián Atya elsietett és hamarosan eltűnt a sötétben, az éjszakai árnyékoktól hatalmasra nagyított bezárt templom irányában.

— Jer, — mondta Consuela és megfogta kezemet. — Szeretnék még valamit mutatni neked.

Néhány lépést mentünk és megálltunk egy borostyán körbefolyta kriptá bejáratánál. Félrehúztam a leveleket és előbukkant a régi, megkopott felírás.

Don Pedro Ignazio Dacia. Született 1630-ban és meghalt a királynő szolgálatában 1674-ben.

Consuela belépett a sírkamrába. Belülről dohos nedvesség és rothadó gombaszag áradt felénk és a falakat vastagon borította a penész és a salétrom. Utánamentem és leültünk egy roskadozó kőpadra.

— Emeld fel azt a követ, — arám egy lábamhoz közelfekvő széles márványlapra mutatott. — Amit alatta találsz az én atyai örökségem, négyszáz font arany spanyol királyi escudós érmékben. Gyilkosom, az angol kalóz tudott ennek a vagyonnak a létezéséről és ki akarta szedni belőlem a titkos rejtekhely hollétét. Ezért a véres aranyért haltam meg fiatalon. Használd, építs belőle új életet, valósíts meg a lehetetlen, a szent egyesülést a szellemi és a testi valóság között.

Felemeltem a nehéz követ. Csak homok és ázalék volt alatta. Kérdően néztem Consuelára.

Szomorúan sóhajtott, — úgy látszik valaki más már előttünk megtalálta.

— Nem hiszem, — mondtam. — Az arany nehéz és mélyen lesüllyed a földbe a századok alatt. Visszatérek egy ásóval és ki fogom ásni neked.

Másnap este visszatértem és hajnalig ástam. A következő négy héten keresztül fáradhatatlanul dolgoztam, hat órát minden éjszaka, éjfélről a hajnal első sápadt sugaráig. Zsákban vittem a kiásott földet kocsimhoz és másnap egy elhagyott építkezésen kiborítottam.

Kitartó erőfeszítéssel, mint egy tébolyodott ragaszkodtam mániámhoz, hogy álmom valóság volt és nem képzelem.

Te döntöd el, kedves olvasó, hogy hiszel vagy kételkedsz. Tönkrement ember voltam, anyagilag és lélekben is, de ma enyém a Casa de Solana vendégfogadó, St. Augustine-ben. Abban a szobában alszom ahol először láttam meg feleségemet, Consuelát. Kéz a kézben, láthatatlanul bárkinek kivéve nekem, órákig sétálunk együtt a hold sugarait követve a tengerparton és hallgatjuk a hullámok mormolását, ahogy a habok finom homokszemekké őrlik a szanaszéllel görgő kavicsokat mezítelen lábaim alatt.

Álmodom tovább azokon a partokon, ahol egykoron Ignacio Dacia, irányítva a coquina mészkő bányászását a királynő erődjéhez, nézte apró leánykájának játszadozását.

Boldog vagyok és elégedett. Nem vagyok többé magányos, elhagyott és öreg.

Elveszett Lelkek Nem Találnak Egymásra

A Delta légitársaság várócsarnokában, a New York JFK repülőtéren üldögélt egymás mellett a középkorú házaspár.

— Vége egy hét nyugalom, — kezdte a férj, Albert, — egy teljes évi gürcölés után megérdemlünk egy kis kikapcsolódást. Tavaly nyáron kezdtük a stadion tervezését, és most egy hete, április végén fejeztük be.

— Tiszta idegroncs voltál a végén, — felelte felesége, Vivien és közelebb simult férjéhez. — De most már itt vagyunk. Félórán belül kezdődik a beszállás és jól fogjuk magunkat érezni Budapesten.

— Szeretném kijelenteni, — nézett feleségére a férj, — hogy bármi is történjen ezen a vakáción és akarom, hogy ezt világosan megértsd. Veled tervezem hátralévő éveimet leélni, Floridában, abban a házban, melyet mi építettünk magunknak.

Vivien nem válaszolt és a férfi felesége keze után nyúlt. — Amit értek ezalatt, hogy nincs semmi okod az aggodalomra.

Az asszony nem viszonzta a kézszorítást és engedte kezét kicsúszni a férfiéből. Az unalom fátyla ügyesen leplezte az arcára lopózkodó hitetlenkedést, ahogy felállt és hangjával szinte elérve a nyers visszautasítás határait kijelentette.

— Albert, várj egy kicsit, mennem kell. A vécén rendbe akarom szedni a hajamat és be akarom púderezni az orromat.

Albert vágytól éhes szemekkel nézett utána, mintha egy új női kaland lehetőségét mustrálná, és kedvtelve gusztálta felesége kíváncsú domborulatait. A testhezálló fekete pantalló, szorosan ráöntve érett idomú alakjára, fényesen csillogott a lámpafényben, ahogy Vivien óvatosan kerülgette a felhalmozott csomagok hegyeit és a kinyújtott lábak tömegét. Mintha egyik oldalról a másikra szándékosan riszálná magát, zabálnivaló feneke partjai, mint két ruganyos futball labda súrlódtak egymáshoz.

Ugy mozog itt előttem, tűnődött Albert, azokban a túsarkú cipőkben, mint a kielégíthetetlen szerelem örök tárgya, melyet visszavarázsol a múltból és kínozni kíván engem véle, időskori tehetetlenségemért.

Impotencia vagy olthatatlan sóvárgás, harmincadik házassági évfordulójuk szinte a küszöbön áll, egy emberöltőt töltöttek már együtt, de a férj még mindig csodálta felesége testének erotikus formáit.

Ötvenöt éves, arca még mindig kislányosan csinos és megőszült gesztenyebarna haja svéd szőkére festve, a férfiak, ha ritkán alkalom adódott, szemérmetlen módon próbáltak flörtölni vele. Női becsületére legyen mondván, eltekintve egy-két alkalmilag visszaadott mosolytól, Vivien minden férfi közeledését visszautasította, minden egyes egyiket, amióta Albert felesége lett.

Albert méltán volt büszke feleségére, három hónappal korai nyugdíjba menése előtt és még alig töltötte be a hatvanadik évét; a közösen eltöltött élet boldog emlékei még nagyon is frissek voltak emlékezetében. A templom alatti díszteremben tartott táncmulatságok, Cigány Jóska harmonika zenekarának muzsikája és Vivien lévén a legkiválóbb csárdástáncos egész Connecticutban, Albert fülében még mindig ott csengett az irigykedő barátok gyakori megjegyzése.

— Miért nincs az én nőmnek olyan melle és fenéke, mint Viviennek?

Albert rá se rántott az ilyen parázna beszédre. Féltékenység és a tesztoszteron hajszolta hatalomvágy nem volt belekeverve egyéniségének kémiai összetételébe. De most, most nem volt annyira biztos abban, hogy helyes volt nem örülni féltékenynek lennie és nem kellett volna-e jobban vigyáznia felesége megközelíthetlenségére.

A nők elvárják, megkövetelik a tulajdonát dühödten védő férfiállat örökös éberségét.

Elsőrangú munkahelye volt, komoly összeg volt félretéve nyugdíjas éveire, háza értékében is jelentős tőke rejtett és sportos teste meglett kora ellenére sovány és ruganyos maradt. Kövérségeket és zsírféléket szívrohama után többet nem evett, ez hozzájárult, hogy a katéteres operációt követő három hónapban leadott tizenöt kilót. Erős akarattal kitartóan diétázott, trenírozott, és kilométereket úszott és órák hosszat teniszezett, hogy korábbi kilóit ne szedje vissza. Fiatalabbnak tűnt, mint más hozzá hasonló korú férfiak, kivéve a haját. Ritkás és szürkébe forduló hajszálait hiúságból hosszúra nőni engedte. Vékony hajszálai, szőkés haja mindig selymesen puha lehetett, de most megnőttek és vadul lebegtek a szélben, és frizurája maga volt a megtestesült só és borsszínű összekuszáltság. A borbély üzlet látogatását elvből halogatta, és egy-egy hajvágás előtt úgy nézett ki, mintha a saját maga nagyapja lenne.

Koponyáján belül és korosodásának rendetlen frizurás bizonyítéka alatt a meglett tisztesség arculata súlyos problémákat takart, amikkel még számot kellett vetnie.

Nyolc hónappal ezelőtt kezdődött az egész. Egy szürke vasárnap délután, ahogy a telefon rekedten csörgött Vivien vette fel a kagylót. Albert a hátsó kertben gereblyézte a tonnaszánra összegyűlt novemberi faleveleket, egybe, egy hegy nagyságú lebomlásra váró komposzt halomba.

— Telefon! — kiáltott ki Vivien az udvarra.

— Ki az? Hagyjon üzenetet, — kiáltotta vissza Albert. — Dolgozom, nem tudok bejönni.

— Egy fiatalember Magyarországról. Ragaszkodik, hogy veled beszéljen valami régi ismerőssel kapcsolatban.

Albert bejött, vonakodva és kedvetlenül, nem szeretete, ha kerti munka közben zavarták. Nehéz flaneling volt rajta, beizzadt farmerje tapadt a lábaihoz, cipője tiszta sár volt, a pokolba kívánta a telefonálót.

A konyhában, türelmetlenül álldogálva közel a kertre nyíló tolóajtó előtt, Vivien gyanakodó arccal nyújtotta oda neki a kagylót.

— Itt van, beszélj vele.

Albert elvette tőle a hallgatót, a ház elhasznált levegőjében lélegzete elnehezedett, lihegni kezdett és bosszús hangon beleszólt.

— Hatvani Albert.

— Beszél magyarul?

— Igen, — Albert egyre mérgesebbnek hangzott, — mondja, mit akar, nem érek rá.

— Egy régi ismerőse akar magával beszélni, Pataki Lídia.

Delejes hullám bizseregett végig Albert gerincén és lábai elgyengültek. — Lídia, Pataki? — ismételte elfúló hangon, de mielőtt észre térhetett volna, már hallotta is az ismerős hangot.

— Itt Lídia, Albert, remélem nem zavarlak, emlékszel még rám?

Harminchárom évvel ezelőtt, hosszú idő, de mintha tegnap lett volna, volt az utolsó alkalom, hogy beszéltek egymással, de a hang, a tónus, mintha a mással és magánhangzók zengése kitörölhetetlen ujjlenyomatokat képviselne, Lídia hangja semmit sem változott.

Lídiát harminchárom évvel ezelőtt hagyta a kommunista vasfüggöny mögött. Férj és feleség voltak és egy kicsiny szobában laktak Lídia szüleinek lakásában, Budapest egyik legrondábbban iparosított kerületében, Kőbányán. Eszébe jutott a kétségbeesett küzdelem, amit Lídia lakásában a poloskák ellen vívott. DDT szóró, a szoba újrafestése, havonta egyszeri füstölés és mégsem tudta kiirtani a vérszívó rovarok tömegét.

A poloskák eltüntetésére csak egyetlen biztos módszer létezett. Ha bolhák kerültek be a lakásba, a poloskák mind egy szálíg elbújtak. De ezzel a módszerrel is baj volt, az ugrándozó apró állatkát ruháid korcában bevitted munkahelyedre és az csipkedni kezdett, pontosan akkor, amikor főnököd beszélt hozzád. Mielőtt egybekeltek, a leány késő tizenéves

korában, Lídia ragaszkodott, hogy Albert aludjon náluk, olyan csapdát állítva szexualitásával, melyet egyetlen fiatalember sem tudott elkerülni és röviddel később, mint kezdő és büszke fiatal mérnök, egy ködösen borongó nyomor elátkozta külvárosi reggelen, Albert bevitte magával az apró bolhát az elegáns mérnöki irodába, ahová az állam rendelte, hogy építse a szocializmust.

Borzasztóan szégyellte volna, ha kiderül; közröhej tárgya lett volna, azok között, akik bár szintén tagadták, de hasonló problémákkal küszködtek, Albert kiment a vécére, hogy le vadássza a tettest. Az egyik fürkében anyaszült pucérra vetkőzött, egyik ruhadarabot a másik után hántotta le magáról, amíg meg nem találta a kicsi hatlábút és nagy örömmel széjjel nem morzsolta körmei között. Széles mosollyal az arcán és győzelmi indulót dudorászva tért vissza tért vissza íróasztalához és élvezettel fogyasztotta el a feketekávét, melyet a szocialista mérnökbrigád főzött magának, akiknél hosszú évek szorgalmas tanulása után elkezdte tudását gyümölcsöztetni.

A visszaemlékezés csak egy röpké másodpercig tartott, és amit most a legfontosabbnak vélt, Albert udvarias akart lenne volt feleségéhez, Lídiához, bár Vivien, a jelenlegi feleség két lépés távolságra állt és minden szót hallhatott.

— Szó sincs róla, hogy zavarsz. Örülök hallani a hangodat. Hogyan találtál meg ennyi év után?

Tompa hangon, mintha sűrűn gomolygó köd homályán át beszélne valahonnan a távolból és ő volna az Atlanti óceán túlsó oldalán és nem Lídia és mialatt férje elvált felesége transzmissziós tornyok hálózata és szatellitek tömegén átutazó szavaira koncentrált, Vivien hangja hallatszott a háttérből.

— A feleséged, Albert?

Micsoda egy szándékolatlan nyelvbottlás, Vivien volt a felesége most már több mint harminc éve és nem a telefonáló. De ifjúkoruk hajnalán, még a Bronxi években, vagy a legelső alkalommal, amikor egymáséi lettek abban az olcsó Manhattani tranzit hotelben, mind a ketten mással voltak házasságban megesküdvé.

Vivien mindig feleségednek titulálta Lídiát, soha nem mondta volna, még ha az élete is múltott volna rajta, hogy a volt feleséged, Albert.

Egy óceányi és egy félkontinensnyi távolságra éltek egymástól, a két nő soha nem találkozott és soha nem beszéltek egymással. Vivien tiszteletben tartotta a soha ki nem mondott büntudatot és megbánást, melyet Albert látszólagosan soha nem akart feladni. A férfi bűnösnek érezte magát, hogy otthagya ifjúkori szerelmét, hogy meggazdagodjon a szabad világban és restellte, hogy ki akart szabadulni a nyomorból. Szégyellte, hogy nehéz szellemi munkával szerzett diplomáját

hasznosítani akarta és szakmai elismerést akart magának kiharcolni és egy tisztességes megélhetést biztosító fizetést.

Vivien volt férje, egy nálánál lényegesebb idősebb vén bika, Gregori ugyan a szomszédos bérházban lakott, de Albert mégsem gondolt arra, hogy a férfi egykoron Vivien férje lehetett. Vivien életének e szakasza soha nem történt meg. Albert tudatalattijában Vivien soha nem feküdt egy ágyban Gregorival és soha nem szeretkeztek, bár Vivien, Albert unszolására minden apró részletet elmondott szerelmeskedésüknek érdekesebb adataiból és kijelentette, hogy Gregori mindent megpróbált vele, ami egy amerikai férfi piszkos fantáziájában valaha is megfordulhatott. Albert nyilvánvalóan felizgult a részleteken, bár legyen az igaz vagy bőséges fantáziával kitalált, de szerelem a kettő között, ilyesminek az elfogadása teljes lehetetlenség volt Albert elfogult és tökéletlen elméjében.

Vivien kiment a konyhából és eltűnt a sokszobás Darieni házban. Udvariasan magára hagyva férjét, hogy nyugodtan beszélgessen egy másik nővel, aki nyilvánvalóan akart valamit tőle. Legalább is Albert így gondolta és teljesen elfelejtkezett feleségéről, a mostaniról, akivel már harminc éve legális és isten előtt esküdt házasságban élt. A tény, hogy Vivien felment az emeletre és ott a szülői nagyhálószobában felvett egy ikertelefont, óvatosan és a legkisebb zaj nélkül, ez nem fordult meg Albert átmenetileg működésképtelen agyában.

Vivien hallgatódzott. Tenyerét rászorította a kagyló beszélőrésszére és kevésnyi magyar nyelvtudását összeszedve próbálta megfejtetni a számára halandzsaszerűnek hangzó idegen beszédet. Mit akar ez a kettő egymással annyira beszélni harminchárom év némaság és teljes kapcsolatszűnet után.

Albert udvariasan felajánlotta Lídiának, hogy visszahívja. Gondolta, hogy egy transzkontinentális telefonbeszélgetés egy vagyonba kerülhet egy Kelet Európában élő személynek. Lídia megadta a számot és Albert azonnal visszahívta és hosszasan beszélgettek.

Amikor Albert végre letette a kagylót, arca vereslett az izgalomtól, hangja reszketett a belsejéből előretörő érzelmek súlya alatt és lelkesen újságolta feleségének.

— Lídia volt a vonalban, el tudod te ezt képzelni?

Vivien áthatóan éles hangja felcsattant és azonnal lehűtötte lelkesedését, — Visszaveheted a régi szerelmedet, — mondta az asszony mindenre elszántan, — de minden közös tulajdonunknak a fele az enyém.

Albert meglepődött. Talán a múltból érkező váratlan hírek nem voltak annyira izgatóak Viviennek, mint elvárta volna és próbálta mérsékelni felesége antagonizmusát.

— Nincs itt szó semmiféle válasról. Ez csak egy telefonhívás volt. Legalább most már tudom, hogy mi lett vele.

— Mit akart? — szikrázott Vivien szeme.

Albertnak gondolkozna kellett a válaszon. Lídia nyilvánvalóan akart valamit. Annyira összpontosított a hírre, hogy Lídia még létezett, nem ment tönkre örökre és nem esett depresszióba, miután szeretett férje egyetlen búcsúszó nélkül otthagytta és anélkül, hogy bármilyen formában is előre jelezte volna szándékát.

Albert össze kellett, hogy szedje gondolatait.

— Van egy fia, — kezdte percek után végre, remélve, hogy a beszélgetés éles tónusa talán csökken, — 1974-ben született, két évvel idősebb, mint a mienk. A fiú ki akar jönni Amerikába és Lídia kérdezte, hogy mi tudnánk-e a neki és barátjának segíteni, hogy megkapják a vízumot.

Na, ez nem annyira rettenetes, gondolhatta Vivien, mert szeme nem lövellte többé a villámokat. Talán, jobb mintha Lídia visszakövetelné Albertet, vagy bigámiát kiabálna. De mégis, Lídia visszatérésének engedélyezése hasonló lenne, mintha rablólovásokat hívnál be a saját ház erődödbe, hogy fosztogassanak és vigyék a dolgaidat.

— Ez az a gyerek? — Vivien nézett férjére kérdően, — akiről Lídia azt állította, hogy a tiéd, és te, mint a gazdag amerikai nem vagy hajlandó gyerektartást fizetni.

— Ez a téma nem lett megemlítve. A fiú neve Krisztián. Négy évvel utána született, hogy eljöttem.

— Csúnya hazugság volt, mondhatom.

Albert arca elfelhősödött, fontolgatta vajon Vivien miért nem érez semmi szimpátiát Lídia nehéz sorsa iránt. Jóvátenni a gonosztságot, amit fiatal korában elkövetett, nem kellene azt olyan megvetendő dolognak tartani.

Vivien nem jelezte, hogy kihallgatta a beszélgetést. Magában tartotta, hogy bár a negyedét sem értette, de a nevetgélésekből és a hangnemből mégis próbálta megítélni, hogy férje nem hazudott-e lelkiismeretlenül, hogy nincs szándékában a régi kapcsolat felmelegítése.

Egy most beérkezett gép utasainak tömege mögül előbukkanva Vivien jött visszafele a toalett helyiségből. Választékosan kisminkelve, haja frissen kiigazítva, válláig leérő dúsan göndörödő haja, hosszú lábai és asszonyos keblei, felesége úgy közeledett feléje, mint az érett erotika igaz megtestesülése.

Kisimult arca belső nyugodtságot mutatott, nem volt benne semmi keserűség, csak egy kedves, készen állók a nagy kalandra mosoly, melyet tökéletes fogainak sziporkázó csillogása még jobban kiemelt, felesége úgy ült le melléje, mintha most repülnének első nászútjukra.

— Mi lett Krisztián apjával? — Vivien kérdezte váratlanul.

— Lelépett mielőtt Krisztián megszületett.

— Egyáltalán, voltak valaha is összeházasodva?

— Gondolom, de nem tudom biztosan. Lídia csak annyit mondott, hogy amikor Péter, a második elvált férj megtudta, hogy terhes ultimátumot adott neki. Vagy a gyerek vagy ő. Ha Lídia nem hajlandó az abortuszra, akkor ő otthagyja.

— És otthagya.

— Nyilvánvalóan, és mivel Lídia, mint szakavatott ügyvédirodai titkárnő, elintézte, hogy Péter még csak meg sem nézhette a gyermekét. Krisztián soha, még a mai napig sem találkozott az édesapjával.

— És a kölknek tíz éves koráig azt mondta, hogy te vagy az apja.

— Igen.

— Amíg apád felelősségre nem vonta és leleplezte Lídia munkatársai előtt a szemén szedett hazugságot.

Albert sajnálta Lídiát. Eszébe jutott, hogy édesapja és Albert nővére milyen kegyetlenül kitámadták a hazugság miatt, és Lídia milyen rettenetesen sírva fakadt. Valahogy, lelke mélyén Albert szerette volna, ha Krisztián az ő fia lett volna. De ezt nem mondhatta el Viviennek.

Albert és Vivien simán átmentek a Budapesti útlevél és vámvizsgálaton és a mini busz már várt rájuk a légikikötő bejárata előtti parkolóban. Tizenkét üres ülés, ők ketten voltak az egyedüli utasok és Albert találgatta magában, hogyan csinál egy ilyen fuvaron pénzt a sofőr, egy jóképű pesti fiatalember, akinek egész úton be nem állt a szája.

Életének első huszonhat évét Albert Budapesten töltötte, de a repülőtérrel a belvárosba vezető gyorsforgalmi úton úgy érezte, mintha egy idegen országba érkezett volna és az érzés erősen felkavarta. Az autópálya hamarosan véget ért. A sofőr lekerült az utcákra, átvágott a Haller utcán és elhajtott a ház előtt ahol Albert édesanyja született.

Megmutatta az öregedő proli házat Viviennek és lemondóan sóhajtott. — Innen jöttem, mint gyerek rengeteget látogattuk ezt a helyet. Anna nagynéném még mindig ott lakott a szobakonyhás lakásban, ahol a szülők leélték életüket és négy gyermekük felnőtt.

Elhaladtak a Műszaki Egyetemváros területe mellett, mely kilométernyi hosszan húzódott a Gellérthegy és a Petőfi híd között és Albert megmutatta Viviennek a patinás épületek impozáns sorozatát.

— Ez az iskola, ahol a diplomámat kaptam.

A szállodát kedvesnek találták. Középnagyságú új épület közel egy erdős hegy tetejéhez mely lenézett a Budai Várra. Lídia három címet küldött nekik, mind praktikusán közel az ő lakásához, és azokból ők választották ki ezt a helyet.

Szerencsés választás, gondolta Albert, habár felvonó nincs és követték a portásfiút, aki felcipelte csomagjaikat a tető alatti harmadik emeletre.

— Egy egész lakosztály, — Vivien csodálkozott meglepetten, — külön nappali, ügyes kis konyharész és egy hálószoba vécével és zuhanyozóval mellette. Sokkal több, mint amennyit vártam.

Ahogy portásfiú elment, miután meghajtotta jóvágású fejét és elvette a borraivalóját Vivien és Albert leültek egy percre pihenni. A hatóra időkülönbség álmossá tette őket, Amerikában még csak reggel öt óra volt.

A telefon csörögni kezdett.

Vivien álmos szemekkel biccentett Albert felé, — Vedd fel, Lídia kell, hogy legyen, biztos vagyok benne, hogy senki sem keres engem:

Albert a füléhez emelte a kagylót és óvatosan beleszólt.

— Halló.

— Itt Lídia.

— Honnan tudad, hogy már megérkeztünk? Úgy egyeztünk, hogy mi hívunk, ahogy megérkeztünk és elrendeztük dolgainkat.

— Negyven évig voltam titkárnő, — Lídia kacarászott dicsekvően, — Hozzá vagyok szokva, hogy kikutassak dolgokat. Felhívtam a repülőteret, leellenőriztem, hogy gépetek időre bejött és telefonáltam a hotelbe. Semmi probléma nem volt, azonnal kapcsolták a szobákat.

— Ügyes, — nevetett Albert és intett Viviennek, — Lídia az, Lídia van a vonalban.

— Micsoda meglepetés, — Vivien legyintett lemondóan és kezdte kipakolni bőröndjéből fogmosó és tisztálkodási kellékeiket, ruháit és alsóneműit és utána a szárított és konzervált diétás ételek dobozait. Albert tanácsára a pénzre vigyázniuk kellett.

— Remek, — mondta Albert a telefonba mézédés hangon, — készen állunk fogadásodra.

Letette a telefont. Vivien rakosgatta dolgait be a szekrénybe és a fiókokba és fáradt, közömbös hangon jegyezte meg.

— Nem egy kicsit túlságosan nyomakodó ez a te Lídiád?

Albert úgy vigyorgott, mint egy begyógyszerezett klinikai bolond, — Igaz, lehet, de én is kíváncsi vagyok, hogy hogyan néz ki harminchárom év után. Tiszta karcsúság volt fiatalon, alig negyven kiló és százötven centi magas, — mondta Viviennek és közben arra gondolt, hogy Lídia soványsága micsoda akrobatát csinált belőle az ágyban.

— Küldött magáról valami mostani fényképet? — Albert hallotta Vivien hangját, — te rengeteg képet küldtél neki mirőlünk. Kaptál bármit is viszonzásul?

— Nem, — felelte Albert és gondolkodnia kellett, hogy vajon miért.

Félóra múlva csöngettek az ajtón. Vivien ránézett Albertra, — Nyisd ki. A feleséged, biztosíthatlak, hogy nem engem keresnek. Senkit sem ismerek ebben az országban.

Albert kinyitotta az ajtót. Lídia állt ott, olyan természetesen, mintha tegnap találkoztak volna utoljára. Enigmatikus mosoly, labilis pozitúra a kirobbanó ellenségeskedés határán vacillálva, ha esetleg védekeznie kell, mert Lídia bizony, rettenetesen kövérre hízott. Említette a telefonon, hogy leánykora óta felszedett néhány kilót. Albert tréfával ütötte el a dolgot, *mennél rugalmasabb a párna annál jobban esik a taszigálás*, de meglepetésére Lídia nem vette a lapot, nem volt humorérzéke ilyesmire. Albert nem várta vissza a negyvenöt kilós soványságot, amit otthagyt, de a száz kiló feletti gömböcöt meglátva alaposan megdöbbsent.

A mosoly ráfagyott Lídia arcára. Tisztán látta a hatást, amit volt férjére gyakorolt, de olyan kemény természetű nő lett belőle idős korára, hogy visszautasítást soha nem fogadott el és egyetlen célzást sem értett meg.

— Beeresztesz végre, — kérdezte és átlépett a küszöbön.

Albert engedte, hogy Lídia bejöjjön és becsukta mögötte az ajtót. A két feleség, az egyik a jelenből a másik a régen történt, de még nem elfelejtett múltból szemtől szembe álltak egymás előtt.

Lídia kipihentnek nézett ki, szemiből valamiféle erkölcsi felsőbbtség és azonnali harcra készség sugárzott. Vivien, a kényelmetlen repülőút után kifáradva és a 24 óra óta egyfolytában viselt ruházatában kissé megviseltnek kinézve, de mégis, a remélhetőleg jobb lapokat kezében tartó pókerjátékos faarcával nézegette ellenfelét.

Vivien nem szólt semmit, gondolta, hadd alakuljanak a dolgok maguktól.

Harmadik generációs magyar Clevelandból, Vivien csak némi, alapfokú magyar nyelvet tudott megérteni és hozzá egy írástudatlan vidéki cseléd akcentusához hasonlóan beszélt. Fel kellett adnia kiművelt és elegáns angolságának felsőbbrendű biztonságát.

Bármilyen rosszra felkészülten, de semmi rossz szándékkal, hogy nevetség tárgyává tegye elhízott vetélytársát Vivien helyet mutatott Lídiának a nappaliban álló díványon.

Először Vivien angolul próbált szólni, de Lídia csak bután mosolygott, nem értett egy árva kukkot sem. Aztán férjére fordította figyelmét. Mint egy hatvan éves éretlen kamasz Albert tréfának nézte a helyzetet, valaminek, amit saját hibáján kívül meg kellett tennie, és amivel senkinek a lelkivilágába nem fog beletaposni.

Vivien elfordította elutasítóra élesedő tekintetét, barátságos arcot vágott és udvariasra fogta tónusát, próbálta nem azonnal kiásni a csatabárdot.

— Még nem volt időnk kipakolni, — mondta bocsánatkérően, — és nem állunk készen a tisztességes vendég illő fogadtatására, de ha akarsz, — folytatta kedves tegeződéssel, — válasz magadnak valami italt a mini hűtőszekrényből.

Albertnak tetszett az ötlet. Rohant a konyhába és belekukkantott a kredenc alatt zümmögő elektromos jégszekrénybe.

— Egri bikavér, — sorolta a két nőnek, — Törley pezsgő, vagy diétás kóla.

— Természetesen pezsgő, — felelte Lídia, látszólag teljesen visszanyerve magasröptű pökhendiségét, melyet oly sokat gyakorolt igazgatói tanácskozásokon, párttünnepeken és befolyásos kommunista főnökökkel eltöltött hétvégi kiruccanásokon amikre, mint egyedülálló fiatal nőnek rengeteg alkalma adódott.

Vivien élettapasztalataihoz hasonlítva, a kommunista elittel való állandó exponálódási lehetőségeken keresztül, amit a Magyar Olaj Társaság, egykoron állami ma sikeres kapitalista magántőke vállalkozás, Lídiának lényegesen több alkalma volt az idegenekkel való társasági keveredésre. Lídia úgy tekintette szállodabeli vendéglátóit, mint két tapasztalatlan vidékit, akik betévedtek a fővárosba, Budapestre, Magyarország büszkeségére és egész Kelet Európa irigységének tárgyába.

Lídia nem volt az elesett és depressziós szerencsétlen, akit Albert hátrahagyott. Súlya több mint megduplázódott, tokája háromszorossá nőtt, kövér karjai rövidnek látszottak testéhez képest, de elegáns üzletasszonyi kosztümbe volt öltözve és Albert meg nem ismerte volna az utcán.

Albert kinyitotta a két darab két deci nagyságú pezsgőspalackot és töltött magának és Lídiának. Viviennek nem kellett a pezsgő, helyette diétás kólát választott.

Iszogatni kezdtek és a hangulat kissé megengedett.

Essünk túl rajta, gondolta Vivien és táskájába nyúlt. Kivett egy hosszú ékszeres kazettát és Lídia felé tartva kinyitotta.

Lídia szemei kikerekedtek. Két hatalmas, apró gyémántokkal és egy nagy rubinkővel díszített aranyfülbevaló volt a dobozban, egy vastag aranykarperec, szintén gyémántokkal kirakva és egy nehéz, ötven centi hosszú, tizennégy karátos fonott aranylánc.

Lídia alig tudott megszólalni meglepetésében, — egy vagyon, — suttopta.

— A tied, ajándék tőlem, neked, — mondta Vivien kedvesen, de tónusából ki lehetett érezni, hogy ezzel letudta kötelességét és befejezettnek könyvelte el a volt feleséggel való foglalkozást.

Saját ékszereiből adott Lídiának, értékes darabokat, pedig nem volt sok neki, mert Albert spórolós volt, ha születésnapok és évfordulók alkalmából fényes dolgok vásárlására került a sor.

Természetéhez illően, Vivien a feleslegesen érzett büntudat utolsó maradványait is ki akarta törölni lelkiismeretéből, ha esetleg valaha is azt gondolta, hogy ő bontotta fel Albert és Lídia házasságát. Visszagondolva, a férjével eltöltött harminc év egy másodpercnak tűnt és Vivien mindent feltett a nagy kérdésre. Ha Albertnek még mindig gyengéd érzéseket táplál Lídia iránt, engedni fogja elmenni. Ha nem, Albertnak állást kell foglalnia és ki kell állnia mellette. Egy biztos, nem akarta többet férjét, ha az harmincévi különélés után még mindig szerelmes volt egykori feleségébe.

Ezt tutira fogadhatom, Vivien nézegette a régi feleséget, Lídia olyan ocsmány, mint egy pocsolóban rőfögő koca és elégedett, hogy bőségesen ehet és kényelmesen fetreng.

De mekkorát tévedett Vivien, a kisebb vagyon korántsem volt elegendő Lídiának, a volt feleség egyenesen a torkát akarta a mostaninak kiharapni.

Micsoda tedd ide, tedd oda báb, Lídia gondolta, ide adja nekem az összes ékszerét. Vajmi keveset kell, hogy tegyek, hogy elnyerjem bizalmát. Talán még azt is megengedi, hogy beköltözzek házába és fiam és barátja legyenek a testőreim.

Kifele Lídia ártatlan mosolyt mutatott, megjátszotta a szegény asszony szerepét, aki zavarba van és szégyenlősen fogadja el a gazdag

ajándékot. De belülről számítóan tervelt, haladjunk csak lépésről lépésre előre. Már sikeresen be is csaltam őket az én felségterületemre.

— Menjünk be a belvárosba, — javasolta, — tudok egy remek cukrászdát. A legjobb magyar sütemények vannak náluk és az árak sem magasak.

— Nagyszerű ötlet, — Albert megengedte magának, hogy Vivien nevében is beszéljen. — Legalább útközben megvesszük magunknak a villamos és buszbérletet az Astoria aluljáróban lévő BKV pénztárnál.

Vivien nem tiltakozott, egy teljes hét állt előtte, amit valahogy el kellett, hogy töltsön.

A tortasütemények felségesek voltak. Lídia jól kijött Viviennel. Úgy csevegtek, mint két régi barátnő, akik hosszú idő után most jönnek össze először. Albert gesztenyepürét rendelt tejszínhabbal, hátradőlt székében, kellemesen könnyednek érezte magát, mintha a régi bűnösség rettenetes terhe legördült volna válláról.

Lídia dupla adagot evett. A délután estébe fordult és villájával az utolsó csokoládétorta falatot is feltakarítva tányérjáról exkuzálta magát.

— Mennem kell. Fiam nemsokára jön haza munkából, vacsorát kell, hogy készítsek neki.

Túlméretezett táskájából, vagy inkább oldaltarisznyájából kihalszta mobil telefonját, beütögte fia hívószámát és beszélt.

— Hol vagy?

— Most jöttem ki a stúdióból. Másfél órán belül otthon leszek.

— Nagy a forgalom, — biccentett Lídia Albert felé, — valahol elakadt a fiú.

— Miért nem használja a földalattit?

— Krisztián klausztofóbiás, — felelte Lídia, és nyitott szájából elővillantak oldalvást csúnyán lekopott fogai. — Két kocsink közül az egyiket kell, hogy használja.

— Nem hittem volna, hogy két kocsit is meg tudtok engedni, inkább azt gondoltam, hogy egy sincs, — Vivien jegyezte meg csodálkozva.

— Két kelet európai ócska tragacs, — Lídia legyintett némi eltúlzott szerénységgel és elment.

Vivien Albert felé fordult, — mi a véleményed róla?

— Egy abszolút idegen. Nem az a nő, akit harminc évvel ezelőtt itt hagytam.

— Lehet, hogy a fizikai megjelenése más, de ugyanaz, aki akkor volt. Csak akkor nem láttál tisztán, a szerelem elvette az eszedet. Fiatal voltál és bolond. Nem csoda, hogy szüleid soha nem kedvelték. Lídia agresszív és manipulatív. Észrevetted, hogy milyenek a fogai?

— Kissé le vannak kopva a jobboldalon, Vajon miért?

— Túlságosan sok embernek szopogatta le a farkát.

Felesége váratlanul ordenáré szóhasználatát meglepte Albertet. Csak bámulni tudott rá hitetlenkedve.

— Mit gondoltál, — kacagott Vivien gúnyosan. — Szüzességet fogadott, miután két férj is otthagyta. Mit gondolsz, hogyan kapta meg a lakást, a kocsikat és a drága ruhákat. A kommunista főnökök üdvöskéje volt, nem számított, hogy nők-e vagy elváltak.

Albert nem akart vitába szállni Vivien realizmusával. — Semmi kétség nem fér hozzá, — bölintott belegyezően, — amit mondasz az szint igaz.

— Akkor megegyeztünk, — felelte Vivien, — fizesd ki a számlát és kezdjünk neki vakációzni.

Másnap reggel későig aludtak. Szobájuk a legfelső emeleten volt és a tető szögben ereszkedett le a szoba oldalain átellenben álló két keskeny ágy fölé.

Jól aludtak és kipihenték magukat a tiszta ágyban. Nem voltak poloskák, csendes, hegyvidéki reggel vette őket körül és a földszinti reggelizőből feljövő friss kávé illata kellemesen csiklandozta orrukat.

Éjszakára nyitva hagyták a tetőbe ferdén bevágott ablakot. A függöny nélküli üvegen keresztül a keletről egyre magasabbra emelkedő nap besütött és simogatón aranyozta be kitakaródzott derekukat.

Vivien felébredt és lerúgta magáról a takarót. Az álom pókhálói még mindig majdnem lezárták a szemét, és ahogy volt, anyaszült meztelenen kibotorkált a vécére.

Albert felébredt a lehúzott víz zúgására és követte felesége példáját. Vivient a mosdó fölé hajolva találta, ahogy buzgó mozdulatokkal mosta a fogait. Finoman nőies gyenge válláival, keskeny derekával és széles csípőjével és hosszú combjaival, és ahogy kerekded izmos fenekét kitartotta Vivien volt maga a megtestesült Narcisszus, aki az ősregei forrásnál gyönyörködik saját tükörképében.

Minden másról elfelejtkezve, Lídia és az egész utazás, felesége mögé lépett és megmarkolta csípője rugalmas húsát.

Vivien mindig kedvelte ezt a pozíciót. Nagy ívben megtekerte fenekét és ügyesen odatartotta, ahogy Albert ágyékát húsos popsi partjai közé nyomta. Félárbocón lengedező reggeli erekciója csontkeményre növekedett és az engedelmes feleség kíváncsan várta a gyönyörteljes aktust, mialatt hangos gurgulázással kiöblítette a száját.

A telefon csörögni kezdett, tolakodóan, arrogánsan bele a reggeli csendbe, nem volt üzenetrögzítő mely félbeszakíthatta volna, és a bántó hang nem akart véget érni.

— A búsba, — morogta Albert.

— Vedd fel, — mondta Vivien gyilkos hangon, — Lídia kell, hogy legyen. Beszélj vele, addig én befejezem a toalettemet.

Albert kiment a nappaliba és ott vette fel a telefont.

— Mit csinálsz? — Hallotta Lídia hangját.

— Honnan tudad, hogy én fogom felvenni?

— Csak tudtam, — Lídia kuncogott fölényesen a vonal másik végén. — Ma szombat van. Krisztián nem dolgozik. Itt a lehetőség, hogy ti ketten találkozzatok, és hogy egy kicsit megmutassuk a környéket.

Vivien a zuhany alatt sikálta magát. Tanácsa nélkül Albert nem tudta mit mondjon, hogyan tegyen túl volt feleségén. Nem tudott tisztán gondolkodni, szeretett volna Lídiával is lenni, kíváncsi volt a fiúra is, aki szinte az övé volt, de legfőképpen nem akarta megbántani őket, hogy udvariatlanul visszautasít egy ártatlannak látszó meghívást.

Habozott és nem válaszolt.

— Felvehetünk benneteket a hotel halljában. — Lídia mondta, mintha máris döntött volna helyette, — remélem reggeliztetek már.

— Mikorra tudtok ide jönni?

— Hamar, már kilenc óra is elmúlt, itt az ideje, hogy induljunk.

— Egy óra múlva?

— Rendben, egy óra, akkor látunk, — felelte Lídia és egy olyan hangot hallatott, amit valahova egy cuppantás és egy dugóhúzó pukkanása közé lehetett volna besorolni.

A reggelizőben terülj asztalkám szerű kirakott büfé látványa fogadta őket. Felvágottak, sajtok, frissen kavart rántották, egyedül csak amerikai tejeskávé nem volt és zsírmentes tej sem. Albert betartotta diétáját, teát töltött, zsömlét vett, félbevágta és baracklekvárt kent rá, és figyelte Vivien szavait.

— Mennyi időt akarsz még elvesztegetni velük?

— Nem arról van szó, hogy mennyit, meg akarják mutatni nekünk, hogyan élnek ők, távol és elfele a turisták által járt nevezetességek megszokott ösvényétől.

— Gondolod, hogy az érdekes lesz?

— Nem hiszem.

Vivien ránézett a pirospozsgásarcú, bögyös-faros fiatal nőre, aki szorgalmasan habarta a rántottának való tojást a konyhában, zöldségeket,

paprikát, paradicsomot, retket aprított hozzá és vidáman dudorászott. Áradt róla az egyszerű frissesség és valami varázslatosan bizsergető erotika. *Megvakult az én férjem és nem lát, gondolta Vivien, annyi rengeteg szép és egészséges nő szaladgál ezen a szép Budapesten. Miféle érzéseket táplál az iránt a félbevágott törpe nagyságú medicinlabda alakú rossztermészetű néember iránt? De várjunk, ne szóljak neki, lássam, hogy menyire akarja feszíteni a húrt.*

Egy pillanating fontolgatta a gondolatot, majd férje felé fordult és mosolyogva szólt hozzá.

— Rendben, harmincévi házasság után megadhatom neked a kétkedésemre való jussod jogosultságát.

Egy órával később, ahogy Albert és Vivien még mindig tolláskodtak szobájukban Lídia és Krisztián megérkeztek és ahelyett, hogy a hotel halljában vártak volna egyenesen feljöttek az emeletre és bekopogtattak.

A srác magasabb, mint én, Albert konstataulta és szimpatikusnak találta a félszeg és elveszetnek látszó anyámasszony katonája megjelenésű, késő huszonéves legényt.

Krisztián nem beszélt sokat. Hozzá volt szokva, hogy közvetlen környezetében nem voltak férfiak és most sem óhajtott egy helyettes apát találni Albert személyében. Tartózkodó és elvont mosollyal a szája körül ült a fotel szélén, ott ahol az anyja mutatott helyet neki.

Minek húzni az időt, Albert kivette az órásdobozt utazótáskájából, benne egy Seiko karórát, bűnei szentimentális megbánásának kiengesztelő jelképét, hogy kihagyta az alkalmat, hogy a gyerek igazi apja legyen, és odaadta az órát volt felesége idegen férfi nemzette fiának, Krisztiánnak.

Vivien meglepetten pislogott egyet, de nem szólt semmit. Glória arcára kiült a győzelmes vigyor és Krisztián gondokba merülve vizsgálgatta az ajándékot.

Krisztián faarcán egyetlen rándulás sem árulta el érzéseit, bár bárki elfogulatlan, de jó megfigyelő azonnal megállapíthatta volna, Albert nem volt azok közül való, hogy a fiú nyilván arra gondol. *Ne próbálkozz lefizetni apró ajándékokkal.*

Később a bevásárló központban sétálva, az angol Tescopoly konglomerátum által épített modern létesítményben, Krisztián rámutatott egy hatvanezer dolláros Jaguar kocsira, dísznek kiállítva az áruház közepén és nem a kevésbé pénzűeknek kínálva, és tréfás hangon, jó vicc ugye, kijelentette. — Ez lenne egy igazi születésnap ajándék.

A megjegyzés emlékeztette Albertet, Lídia születés napja mindössze hét hétre esett a mai naptól és el nem tudta volna hinni, hogy mama fia élhetetlennek látszó legénynek milyen vastag bőr van a pofáján.

Albert imádta a cigányzenét, és amikor Lídia dicsekedve említett, hogy Ausztráliából idelátogató nővére elvitte őket a felkapott Mátyás pince vendéglőbe, örömmel duplázta meg az ismeretlen hölgy extravaganciáját.

— Remek, menjünk el mi is oda. Ott játszik a legjobb cigányzenekar egész Budapesten. Connecticutban nincs ilyesmire alkalmunk, jót vacsoráznánk és nagyszerűen éreznénk magunkat.

Senki nem kérte rá, de Lídia még kora délután lefoglalta az asztalt, és kikötötte, hogy a zenekartól a lehető legtávolabbi helyen legyen.

Amikor Albert később érdeklődött, hogy miért, Lídia fölényes hangon válaszolt. — Utálok a cigányokat, fűlsértően voníttatják hegedűiket, minél messzebb vagyunk tőlük annál jobb.

Este, Krisztián ragaszkodott, hogy ő viszi mind a négyüket apró és kényelmetlen Skoda kocsjában és kifizette a parkolásért kért ötven cent értékű forintot. Az étterem előterében Krisztián barátja, József és annak édesanyja, Margit, egy kellemes külsejű tanársegéd a Közgazdasági Egyetemről, várta őket és csatlakozott hozzájuk.

Belül Albert csalódottan nézte asztaluk eldugottságát, de nem tett megjegyzést és mind annyian leültek. Krisztián jobb hangulatban lévőnek látszott, mint reggel, talán barátja jelenléte vidámította fel, de Lídia, éppen ellenkezőleg erősen puskaforos temperamentumot és vitát kiprovokálni szándékozó harciasságot mutatott.

Az első pohár bor lehajtása után Lídia Albertra meresztette szemét és kijelentette. — Na, most aztán, megkapod tőlem a magamét.

Albert és a többiek joggal gondolták, hogy ez nem éppen a legalkalmasabb idő és a legjobb hely a régen elásott sérelmek kihantolására, de mindenki elszörnyülködésére Lídia semmi hajlandóságot nem mutatott, hogy meghátráljon.

— Miért vettél egy fiatal nőt feleségül, — kérdezte villámló szemekkel, — ha egy pár hónapon belül faképnél akartad hagyni?

Egyenesen bele a velejébe, nem?

Albert vállat vont. Egy egész könyvet írhatott volna arról, a tényekről és az indítókokról, hogy fiatal emberek miért nőülnek. Most először felnőtt életében nem érzett felelősséget a tettekért, amit harminchárom évvel ezelőtt elkövetett, merőben más körülmények között, mint a mai, egy ma neki már idegen országban és egy másik személy által, akivel ma már semmi közösséget nem akart vállalni. Kissé fejébe ment az alkohol, spicces lett és csak egyetlen dolog érdekelt, hiszen vakáción volt

egy hosszú évi nehéz munka után, jól akarta ma érezni magát, most, ma este.

Megfogta felesége, Vivien kezét és odaintette a cigányt. A prímás közelebb lépett, állá alá vette hegedűjét, finoman hosszú ujjai közé illesztette a vonót és megkérdezte.

— Mit játszhatok, uram?

Albert kevélyen Lídia szemébe nézett, — Imádom a cigányzenét és a népdalokat, — mondta, — ma este mulatunk és énekelünk, — és ezzel, szép tenorhangját kieresztve énekelni kezdett.

Gyere cigány vélem a rózsámhoz
Muzsikálva jöjj az asztalához,
Húzzad a fülébe, fáj a szívem érte,
Csak még egyszer nézzek a szemébe.

Lídia úgy ült a helyén, mint egy megfagyott kőszobor. Margit erősen csuklott a második pohár szürkebarát lehajtása után és Vivien belecsípett Albert karjába.

— Ne tedd magad nevetségessé, senki nem szereti ezeket a régi dalokat.

A pincér jött és felvette a rendeléseket. A fiúk az alacsonyabb árak közül választottak, Vivien, Lídia és Margit hasonlóképen, de amikor Albertra került a sor, a férfi büszkén kijelentette. — Nekem a balatoni süllőt hozza, kisütve egészben és párolt zöldségeket hozzá.

— Kitűnő választás, uram, — bólintott a pincér elismerően.

Albert a hölgyek felé fordult, — Diétán vagyok, nem ehetek fűszeres és zsírtól csöpögő ételeket. Koleszterinnel eltömődött artéria kondícióm van.

— A kondíciót neve, megártott a túl sok bor, — Vivien jegyezte meg rosszallóan és jól belebokszolt Albert combjába az asztal alatt.

— Duplázza meg a borrendelést, — Lídia cinkos ravaszsággal a pincérre kacsintott.

József nem ivott és egészen értelmesen beszélt.

— Tavaly szeptember végével befejezve két évet töltöttem Londonban. Kiválóan megtanultam angolul. Magyarországon nincs munkalehetőség. Következő évben Amerikába tervezek menni. Idehaza nincs jövő nekem és Krisztiánnak.

— Mi a szakmád? — kérdezte Albert, és próbálta egyre ködösebbnek látszó szemeit Józsefre összpontosítani.

— Egyetemre járok.

— Mit tanulsz?

— Filozófiát, művészettörténetet, irodalmat.

— Ezekben nincs nagy jövő Amerikában sem, — felelte Albert csalódott sóhajjal.

— Ösztöndíjat szeretnék szerezni valami első osztályú Amerikai egyetemről, Yale, Harvard, vagy Columbia.

Lídia közbevágott, — hogy helyrehozd bűneidet, segíthetsz nekik, hogy megszerezzék az ösztöndíjat és szerezz nekik valamilyen állást is, hogy legyen extra jövedelmük.

Vivien összeráncolta homlokát és felváltva figyelte Lídia és Albert arcát. Albert alaposan felöntött a garatra és Lídia ravasz tekintetéből nem tudta kiolvasni, hogy meddig szándékozik nyomni ezt az ügyet.

— Örök életedben egy nőcsábász voltál, — Lídia puhította tovább Albertet.

Mondja valamit, amiről nem tudok, gondolta Vivien és nézte, ahogy a pincér letette elé az illatosan párologó malacpörköltet.

Albert látszólagosan dicséretnek vette Lídia vádjait, mert egyre szélesebb szájjal vigyorgott. De Lídia nem adta fel, részletek kellettek neki.

— Viszonyod volt Udvaros Máriával.

— Azzal a kövér és ronda nővel? — Albert felelte és böföntet egy borszagút, — Tíz évvel idősebb volt, mint én. Semmi közöm nem volt hozzá. A főnököm volt, kedves kellett, hogy legyen hozzá, — tette hozzá és villájával szájába tette a felséges kinézetű halból levágott nyálcsorgatóan ízletes első falatot.

Albert lassú élvezettel forgatta szájában a porhanyós halhúst és szüneteltette a társalgást. *Vajon Lídia tud-e a többiekről, találgatta. Ildikóról a testnevelési főiskola hallgatójáról, Juditról az elvált asszonyról, Ilonkáról, az éjszakás nővérről a gyerekkórházból, egy második Ildikóról és az összes többiről, akikkel szerencséje volt viszonyban lenni. Régi szép idők*, sóhajtotta és tovább vagdosta a finom darabkákat a süllőből.

Lídiának természetesen fogalma sem volt ezekről, ő kizárólag Udvaros Mária esetét feszegette.

De Vivien ismerte férjének minden titkát, fiatal korukban már régen elmondtak egymásnak minden kalandjukat, és egy Mona Lisához méltó mosollyal az arcán figyelte a kibontakozó vitát.

Margit és a két fiatalember megdöbbenve szemlélgették Lídiát. A vacsorától nem összezördülést és vádaskodásokat vártak, hanem konstruktív lehetőségek megbeszélését.

— Anyu, — figyelmeztetett Krisztián, — fejezd be.

— Inkább beszéljünk a jelenről, — javasolta József óvatosan, — hallom, hogy van egy nagy házuk Floridában és egy másik

Connecticutban. Nem rossz eredmény egy bevándorlótól. Mi is szeretnénk a maguk példáját követni.

A fiúk nem ittak, Lídia nem ivott. Vivien sem és kezével letakarta Albert poharát. Csak szegény Margit, nem akarván, hogy két drága palack szürkebarát kárba menjen iszogatott rendesen és már teljesen be volt rúgva.

Vivien felállt mintha a toalettbe akarna kimenni, de egy oszlop mögött megfordult és elkapta a pincért.

— Mennyi az egész számla?

— Huszonötezer forint.

— Itt van három darab tízezres, a visszajáró pénz a magáé, ha a számlát nem hozza ki az asztalhoz.

Vivien vargabetűt csinált, kihagyta a vécét, visszajött az asztalhoz és leült.

Lídia szemei két egymást támadó tornádó centrumában örvénylő félelmetes tölcsérre emlékeztettek, jeges hangja maximális sértést kimérő szándékkal teli gyűlöletet éreztetett, és köszönet helyett fojtott dühvel sziszegve letolta Vivient.

— Ez aztán egy legutolsó, aljas dolog volt.

Margit képtelen volt felfogni a küszöbön álló vihar veszélyét és csuklani kezdett. A hangulat, mintha a meleg étteremből hirtelen egy jégbarlangba zuhantak volna fagyosra fordult és a fiúk tágra nyílt szemekkel bámulták Lídia provokálni akaró arroganciáját.

Vivien ki akarta ugratni a mesebeli nyulat a bokorból, kényszeríteni akarta Lídiát, hogy lelki kártyáit terítse ki az asztalra, előrehajolt és állta férje volt feleségének nyegle tekintetét.

— Miért, — kérdezte, — mit tettem. Csak kifizettem a számlát.

Az erkölcsi magaslat képzeletbeli csimborasszóján érezve magát Lídia kihívó hangon válaszolt a nőnek, akit mindenért okolt. — Mi akartuk kifizetni a számlát. Meg kellett volna kérdezned először, hogy engedjük-e, hogy te fizess.

József menteni próbálta a helyzetet. — Ugyan már, Lídia mama. Ne rontsuk már el ezt a szép estét.

Megrendíthetetlenül védve a sáncot, a rettenetes düh már harminchárom éve forrott benne, Lídia nem volt hajlandó visszakozni. Farkasszemet nézett Viviennel és folytatni akarta egymás képletes sárral való dobálását.

Vészjósló csend lett. Margit a szürkebarátos palack után nyúlt. A lemerevedett patt helyzetben senki nem tudta, hogyan kellene összerakni a béke összetörött kristályát, mielőtt a nehezen kidolgozott alkalom teljesen megsemmisült.

Albert a jókedvű mulatós találkozóknak utolsó reménysugarát is kioltva érezte, kijózanodott és tisztázni szándékozván minden félreértést és minden hamis udvariasságot mellőzve beszélni kezdett.

— Vivien és én harminc éve vagyunk házасok. Egyetlen gyermekünkkel rengeteg baj van, és az ő problémáinak megoldása a mi egyedüli kötelességünk és kizárólagos szándékunk.

Albert elhallgatott és rámeresztette szemét Lídiára. Többé nem érzett semmi sajnálatot ifjúságának volt szerelme iránt. Annak arroganciája, Vivien ellen indított indokolatlan támadása volt az utolsó szalmaszál, vagy inkább a hatalmas gerenda, váratlanul rájuk zuhanva a semmiből, ami eltörte a legendabeli teve hátát. Hűséges és odaadó felesége, sokkal vonzóbb és szexisebb külsejű, mint Lídia. Vivien végre egyedüli gondjává és szeretetének tárgyává vált.

— Hamarosan nyugdíjba megyek, — folytatta, — nem állunk úgy anyagilag, hogy bárkit is szponzoráljunk. És nem is akarunk. Nehezen dolgoztunk meg azért, amink van.

Végre tiszta vizet öntve a pohárba, Albert itt megállt és elhallgatott.

Lídia vad robajjal hátrarúgta székét és felugrott. — Elegem volt kettőtökből. Fiúk, Margit, gyerünk haza. — Kiáltotta vérbeforgó szemekkel és a szék nagy csattanással leesett a padlóra.

Kint az étterem bejárata előtt, talán még van egy utolsó reménysugár, hogy váltsanak egy néhány engesztelő szót a csoport megállt egy pillanatra.

Senki sem beszélt csak Albert nyújtott kezét Krisztiánnak.

Lídia dühödten megrándította fejét és megengedte fiának, hogy elfogadja a gesztust.

Albert, tiszta belénevelt udvariasságból egy banális közhelyt morgott a foga között. — Örültem, hogy találkoztunk.

Vivien, arca sötét, mint valami füstfelhő Budapest szennyezett ipar negyedei felett a háttérben várakozott. A két fiú nem válaszolt Albertnak. Margit túlságos be volt rúgva és alig állta lábán, nemhogy udvariaskodjon. Tudatalattijában Viviennek adott igazat, de nem merte kimondani.

Mielőtt a kocsik parkoló felé léptek, Lídia, hangja, mint a mérges kígyó sziszegése, morgott valami végső búcsúztatót.

— Legalább most már tudom, hogy milyen utolsó gazember vagy.

— Hasonlóképpen, — felelte Albert, — köszönöm, hogy kinyitottad a szememet.

Vivien és Albert taxit fogadtak és visszahajtottak a hotelbe. Fent a szobájukban, mialatt vetette le a zakóját, Albert bocsánatkérően morgott.

—Vivien, nagyon restellem, hogy ennyi pénzt kidobtunk erre az idegbeteg nőre.

— Rá se ránts, — Vivien ledobta ruháját és ott állt selymes kombinéjében, — egy pszichiáter orvos lényegesen többbe került volna, hogy kigyógyítsalak és közel sem lett volna ilyen remek szórakozás.

Katéterezés

Harcaszájú Joe Bob, s.k., Florida.

Ma reggel, és nem akarom részletezni a körülményeket, hogy miért, vastagbél katéterezésen kellett, hogy átessek. De ne kerüljek magam elébe, mondjam csak a dolgokat sorjában. Megpróbáltatásom tegnap reggel kezdődött, amikor az asszony, más alkalmakkor eléggé elviselhető és normális személy, módszeresen kezdte eldugni előlem az összes házban fellelhető ételt.

Könyörgéseimet meg sem hallgatta, tiltakozásomat észre sem vette, és kizárólag csak teát adott nekem, mondanom sem kell, hogy valami gyanúsán sárgás színűt. Ebédre pedig semmi mást csak megszűrt, híg csirkelevesnek a levét.

És ez sem volt elég. Délután középtájától kezdődően négy liter hashajtó folyadékot itatott meg velem.

Le sem merem írni az eredményt. A lényeg az, hogy estére, mint valami szennyvíztelepről a megtisztított kifolyó, olyanfajta átlátszó, bár kissé olajos víz jött ki belőlem. Ha nem tudnám jobban, okos ember létemre, összetéveszthettem volna a kertem öntözésére használt ereszcsonnavízzel.

Az események, melyek másnap reggel történtek, még mind a mai napig, a világ egyetlen újságjában sem lettek tisztességesen publikálva. Ezt a sajnálatos mulasztást akarnám helyrehozni ezen írásommal és szeretném leírni az eseményeket a maguk valóságos szörnyűségébe, ahogy sorjában történtek. De ne méltóztassanak félni, én nem vagyok egy olyan alak, aki felesleges fecsegéssel szereti húzni az időt, hacsak a szükség nem kényszerít rá, és már kezdem is, hogy elmondjam rettenetes történetemet, pontosan úgy, ahogyan az megesett.

A hajnal első hasadó sugaraival egyidejűleg feleségemmel együtt beléptünk a Végbél Behatolási Intézet kapuján. Belül levetették velem az összes ruhámat és rám adtak egy köpenyt, de olyan furcsa micsodát, hogy a ruhadarab hátul nyitott volt és szégyentelenül látszani engedti csupasz hátsómat.

Próbáltam takargatni meztelenségemet, de alig volt időm, hogy leüljek, amikor egy középkorú és rémségesen ronda kedves nővér jött be a szobába ahol várakoztunk. Kényelmesen elhelyezkedett előttem egy kerek suszterszéken, pontosan az én ülőalkalmatosságom előtt és anélkül, hogy

egy árva szót is szólt volna hozzám, kissé széjjelengedett combjai közé fogta a jobb kezemet.

Csináld, ha ebben leled kedvedet, gondoltam, de ahelyett, hogy simogatott volna, belém döfött egy irdatlan nagy tűt, pontosan a kézfejem gyenge csontjai közé. Később ugyanaz a rém ronda nővér, valami gumicsövekkel és műanyagzacskókkal vacakolt, amik egy beteg körtefára emlékeztető és kerekek járó vaskaróra voltak szerelve, és uramisten, valami átlátszó folyadékot kezdett belém csöpögtetni, egy fejem fölé szerelt hasas csomagból.

— Feküdjön hanyatt, — parancsolt rám erélyesen és rémséges tette elkövetésének színhelyétől, engemet magamra és összezavarodottan otthagya egyszerűen odébbállt.

Hosszú idő telt el és rettenetesen elhagyottnak kezdtem magamat érezni és éppen panaszt akartam tenni és segítségért akartam kiáltani, amikor egy másik nővér jött be. Ez még az elsőnél is rondább volt és olyan kövér, hogy oldalvást is alig fért be az ajtón.

A rondaság borzasztóan mély hangon ezt mondja nekem.

— Hallja maga, ne próbáljon nekem itt cirkuszt csinálni, mert maga következő. Már megyünk is be a műtőterembe.

— Mehet egyedül is, — mondom neki, — maga már biztosan volt a műtőben és járatos ott. Igazán nincs szüksége az én segítségemre, hogy ott kiismerje magát.

Úgy nézett rám, mintha nem értene angolul és minden válasz nélkül átgurított a műtőbe.

A műtőben odajön egy orvos. Látom és elszörnyülködöm, hát nem háromnapos borosta borítja a pofáját. — Hogy érzi magát? — mondja nekem.

Erre én mondom, — Ennél rosszabbul bizonyára soha sem. Rettenetesen éhes vagyok, az aranyerem feldagadt és kilóg és egy bagószagú alak áll itt mellettem és az a gyanúm, hogy valami rettenetes gazemberségben mesterkedik.

Erre azt mondja nekem a végbélbehatolásnak neves doktora, — ne féljen semmitől, az csak az altatóspecialista.

Óvatosan körülnézek és odasúgom az orvosnak. — Mondja, kit akar ez az altatómicsoda elaltatni?

Erre egyenesen bele az arcomba hajolva az feleli, — magát.

És már látom is, a bagószagú valami sötét sárga színű folyadékot kezd önteni a tölcsérbe, ami a kezem fejéből kiáll. Tisztán emlékszem, még most is, ahogy ezt a bonyolult történelmi értekezést írom az eseményekről, hogy oldalamra fordítottak, de utána, mintha gondolkodásomnak fonálát bicskával vágták volna el, semmi több nem jut eszembe, hogy mi mást csinálhattak velem.

Nem tudom, hogy hogyan és mikor, de egy teljesen más szobában ébredtem fel. Életem párja, feleségem ott áll ágyam mellett és én kérdelem tőle. — Hol vagyok?

Erre azt mondja nekem, — Épen most tolták ki kendet a műtőből, Akartam volna még asszonyomtól több dolgokat is kérdezni, de mielőtt kinyithattam volna a számat, bejön egy ápolónő és azt mondja nekem.

— Maga, ott az ágyon, ne beszéljen olyan sokat. Magával már végeztünk.

Akkor a szőrös pofájú orvos jelenik meg. Nyúlok a tárcám után és nem találom.

— Ti alávaló gazemberek, — kiabálok olyan hangosan, ahogy csak tudok, — hol vannak az igazolványaim?

A doktor erre azt mondja. — Ne izgassa magát feleslegesen. Az irodában másolatokat csinálunk róluk, de most magának át kell mennie egy másik épületbe. Ott további vizsgálatokat kell csinálnunk, mert az én műszerem nem volt elég hosszú. — És beszél egyre csak tovább, hogy nem látott mindent, még többet kell vizsgálódnia, és így meg úgy, ha jó munkát akar végezni, nem hagyhatja ennyiben, és megállás nélkül jártatja a száját.

— A pokolba magának az istenverte műszerével, — mondom neki, — miért nem vesz magának egy hosszabbat, ha olyan helyekre akar nézegetni, amiknek a nevét én ki sem merem ejteni.

Erre, mintha méltóságában sértettem volna meg, otthagy. Nem nagy veszteség, gondolom, és megkérdezem a nővért, aki ott ácsorog az ágyam lábánál. — Nincs itt errefele valami árnyékszükszerűség, nagy szükségem lenne rá.

Erre azt mondja nekem. — De van. Mehet, ha nagyon muszáj.

Láttam, a nővér nagyon nem szerette, hogy miután annyi mindent megtett értem, egyedül akarom hagyni a többi borzasztóan ijesztő kinézetű beteggel. Gondoltam, hogy kicsit meg kellene nyugtatnom, ennyit legalább megérdemel.

Tehát imígyen mondok neki. — ne aggódjon, nem nagydologra kell, hogy menjek. Csak a kerti csövet kell kivinnem egy kis locsolásra.

Hát erre nem mit mond, — Ne próbáljon nekem dicsekedni. Nem olyan nagy, főleg nem olyan hosszú. Én láttam. Nem kell, hogy nekem itt túlozza a dolgokat.

Rövidre fogva a már eddig is hosszúra nyúlt történetet, áthajtottunk a másik épülethez. Az útra felöltöztettek, de az új helyen, újfentem levetették velem az összes ruhámat.

Nagyon ravaszul, ez alkalommal nem mondták meg nekem előre, hogy mit fognak csinálni. Mikor már becsaltak valami szobába és lefektettek, meztelen fenekemet szemérmetlenül kitakarva, két fiatal nő jelent meg és egyetlen szó nélkül megragadtak. Oldalamra gurítottak, és ez mintha nem lett volna már elegendő büntetés, egy óriásian vastag műszert löktek be a hátsó bejáratomon.

De ennél a förtelmességnél sem álltak meg. Kielégíthetetlen bosszúvágyukban, egy hihetetlen nagyságú műanyagzacskót szereltek a fejem fölé és az összes beleimet feltöltötték valami fehéres sziruppal.

Csak kapkodni tudtam a levegőért iszonyú fájdalommal, ahogy kérdeztem. — Mi az a fehér micsoda, amit alávaló élvezetükben belém pumpálnak?

— Bárium gipsz, ha tudni akarja. De ne kérdezzen többet, ennél többet nem mondhatunk doktori engedélyezés nélkül.

Na, hagyjuk azt a szőrös pofájút, sóhajtottam és befogtam a számat.

Félrefordítottam a fejemet és egy képernyőn ott láttam a saját beleimet. Feldagadva és készen állva, hogy széjjelpukkanjanak, pont úgy nézek ki, mint a friss hurkahalmaz egy karácsony előtti disznóvágáson.

Egy szőke orvosnő jön be. Drága jó istenem, fiatal volt, csinos arcú és kékszemű. Erős orosz akcentusával magyarázni kezdte nekem, hogy még mindig nem láttak mindent. Micsoda egy angyali ártatlanság, gondolom, és látom, hogy a kis orvosnő int két bűntársának.

Mielőtt tiltakozhattam volna, vagy akár pisloghattam volna is, ugrottak és meg egy temérdek adag gipszet nyomtak belém. Istenem, teremtőm, azt hittem, hogy a gyomrom mindjárt széjjelpukkad. Kérem a fiatalabbik női pribéket, aki egy kicsivel barátságosabbnak nézett ki.

— Maguk itt ketten, — mondom neki, — csak nem akarnak engem teherbe ejteni. Vagy igen?

Erre ezt a szemtelenséget meri nekem mondani. — Nem, semmi esetre sem, de most legalább tudja, hogy mi mit érzünk, amikor maguk csinálják ugyanezt nekünk.

A szőke orosz orvosnő visszajön és oktatni kezd. — maga fogja be a lepénylesőjét, mert ha mi mindent nem tudunk megnézni ma, a jövő héten maga visszajön ide és az egész procedúrát előről fogjuk kezdeni.

Mondom neki erre a pimaszságra. — Aranyoskám, csak csinálja, amit tennie kell, mert nem számít, hogy magának milyen csinos pofikája van, én ide ugyan többet vissza nem jövök, erről megnyugtathatom.

— Akkor tűrje, amit csinálók, — mondja nekem és szikrázik az a szép szeme.

Még egy jó darabig tovább kínozta, de miután elegendően kiszórakozta magát azt mondja nekem. — Mehet, semmi baja nincs magának.

— Semmi, — kérdem.

— Semmi, — feleli. Mi mind a ketten, a szakállas orvos is meg én is, mindent megnéztünk. Semmiféle kóros kinövése, polipja, daganata, de semmiféle rákos kórja nincs.

— A Szűz Máriáját, asszony, — mondom, — hát csak ezért csinálta ezt a rettenetes kalamajkát, hogy ezt az arcomban vághassa. Legközelebb, ha szórakozni akar, találjon magának valami fiatalabb partnert.

Kászálódok le az ágyról és a szöszi azt mondja nekem. — Nem örül, hogy teljesen egészséges?

Hadd rágjam le a pofikádról azt a rózsaszín húst, gondolom magamban, hízeleghetsz nekem, amennyit akarsz, de többet nem veszel rá, hogy paráználkodjak veled.

Felöltöztem és feleségemmel együtt hazahajtottunk. Az úton így szólok az asszonyhoz. — És még ezek nevezik magukat orvosoknak, azok a személtláda republikánusok várhatják, hogy én még egyszer a kormányra szavazzak. Hogy ménkö üssön belé a mocskos fajtájukba.

Amihez maguknak is hasonló jókat kívánok.

Joe Bob, nyugdíjas mocsárfarmer.
New Port Richey, Florida

Klárika

Klárikának aznap este nem volt kedve vacsorát készítenie. Egy hiányzó dollár után kutatott, és túlságosan sok és be nem hozható időt vesztegetett el banknál, ahol pénztárosként dolgozott. Az összes aznapi tranzakciót újra kellett számolnia és ez jóval hosszabb időt vett igénybe, mint gondolta. Két teljes órával a szokásos zárás után lett csak végre készen.

Rashin rémségesen kedves volt hozzá, ottmaradt vele és segített neki megkeresni a tévedést. Klárika mindössze hat hónapja dolgozott a banknál, eleinte észre sem vették Rashinnal egymást, de az utóbbi időben a fiatal férfi kedvesen és sokat beszélt hozzá és ez Klárikának kellemes, jóleső érzést kölcsönzött.

Rashin örökké halk hangon és udvariasan beszélt, olajos fényű sötétbarna arcát egy misztikus Szanszkrit aura lengte körül bármerre is járt, bármit is tett. Klárika biztos volt benne, Rashin soha nem akart több lenni, mint egy jó barát. Rashin nős volt, házasságát egy Bombay-ból való indiai lánnyal kötötte tavalý, aki akkor még alig érte el a tizenéves kort. A frigyet a szülők rendezték el előre, és ebbe a fiataloknak beleszólást nem hagytak. Klárika joggal gondolhatta, hogy nincs abban semmi kivetnivaló, ha egymás mellett ülve fogyasztják el ebédjüket és gyakorta elbeszélgetnek.

Az ártatlan udvariasságok, hamarosan bizalmas vallomásokká fejlődtek, és kezdték elmondani egymásnak családi problémáikat.

Mi lesz azzal a vacsorával? Még senki nem érkezett haza, és mégis az apró Cape Cod stílusú házikóban teljes rendetlenség uralkodott. Ma, mint mindig máskor is, Klárika kimerültnék érezte magát és túlságosan bágyadtnak, hogy valamit is csináljon. Hol van az megírva, hogy örökké ő tegye meg a véget nem érő sziszifuszi erőfeszítést? John, a férje és annak édesanyja, Berta, két magasröptű mérnök, amikor hazajönnek, észre sem veszik, hogy ő létezik. Nagyképűen, milyen sértő is az, fellengzős mérnöki problémákról beszélgetnek, mintha John felesége, ő, Klárika, nem is élne ezen a planétán.

Egy hatszemélyes pizza lepény meg kell, hogy tegye ma estére, gondolta, de a kisujját sem mozdította, hogy feltárcsázza a hazahozatali szolgálatot. Inkább benézett a hűtőbe, kivett egy doboz sört és ügyesen felpattintotta a fedelét.

Lustán ledobta elbágyadt testét egy fotelba és borzasztóan sajnálta saját magát. Fiatal és csinos nő volt, tisztességes állásban, de a családja szégyentelenül házi cselédnek nézte, egy értéktelen bútordarabnak, akit könnyen odább lehetett lökni.

Fia, Josh, tizenkét éves legény nagy robajjal törtetett be a bejárati ajtón.

— Hej, mama, — kiáltotta és kettesével szedve a lépcsőket felrohant az emeleten lévő szobájába.

Josh korához képest igen nagynövésű volt. Egy örökké lázasan tevékenykedő, izgága és mindig sietősen hebehurgya alak, az iskola már tavaly ősszel gyengefelfogásúnak minősítette. Klárka sok sikert nem remélhetett tőle. De ennek ellenére imádta másodszülöttjét, pontosan ugyanúgy, mint annak tizenhat éves nővérét, Juditot. Judit a harmadik gimnáziumot járta, állandó jelleggel a legjobb tanulók között volt, és anya és leánya a legjobb barátok kellett volna, hogy legyenek és Klárka végtelenül büszke kellett, volna, hogy legyen leánya eredményeire.

De Judit, bár állandóan kereste és várta anyja elismerését, soha nem tudott megbocsátani neki. Életének első öt évében, Klárka otthagya.

Öt évig a tengeren túl voltak Johnnal, munkák és barátok, az élet hajhászása foglalta le őket, és a kis Juditot Berta nevelte. Judit hozzánőtt nagymamájához, jobban szerette Bertát, mint a saját anyját, ami érzést Klárka soha nem tudott kinevelni belőle, és a kisgyermeki vonzalom mélyen begyökerezve ott ragadt Judit tizenéves elméjében.

Klárka nem értette, hogy Judit miért nem tudja magát túltenni egy ilyen régen elmúlt semmiségen. Klárka gyakran nyers hangon beszélt leányával, mikor az már ismét velük lakott, de még mindig apró gyermek volt, és örökké leckéztette, olyan okokból, amit a kis leány soha meg nem tudott érteni. Judit iskoláskönyvei közé menekült és elszigetelve mindenkitől a saját szobájában egyedül töltötte ideje legjavát. Klárka szerette volna megtanítani Juditot, hogyan flörtöljön a fiúkkal, hogyan legyen népszerű, könnyed és kikapós. Sikertelenül, a magas, szőke és világosbarna szemű, Juditnak nem volt szerencséje a fiúkkal. Szép volt és kíváncsi a maga üde fiatalságában és mégis, Judit visszavonult maradt és félős.

Klárka letette a sörét és bement a szülői hálóba. Az ágy vetetlen volt, John pizsamája összegyűrve hevert a földön és a szobának erős férfiszaga volt. Közös hálójuk soha nem volt egy illatos női budoár, a ház asszonyának megszentelt rejteke és privát pihenőhelye. Klárka

körbekerült az ágy ő használta oldalára és megkönnyebbült sóhajjal rúgta le magas sarkú cipőjét.

Összegémberedett lábujjait a szőnyeg puhaságába dörzsölte, egyengette és lassan, minden sietség nélkül egyenként lehámoztatta magáról ruhadarabjait. Levette a kabátkáját, divatosan és remekül illően hozzáválasztva rövid szoknyájához, kilépett az illatos darabokból és lehúzta selyemharisnyáját és alsóneműit.

Klárának egyetlen vigasza volt az életben, elég tisztességes ruhatára volt. Haja mindig divatosra volt vágva, és parfümjei, ha nem is voltak a legdrágábbak, finom illatúak voltak. Egy kíváncsi, csábító, és zabálnivalón aranyos teremtes, a férfiak gyakran árasztották el elismerő bókokkal, bár mindig úgy tett, mintha ilyesmit soha senkitől nem várt volna el.

Még harmincöt éves sem volt, kerek feneke húsa még mindig ruganyosnak látszott, formásan duzzadt mellei csak alig észrevehetően lógtak, Klárika maga volt a mezítelen Aphrodité, a szerelem istennője, aki a mesebeli kagylón áll és most lép ki a tengerből.

Kötött tornaruhát vett magára, feszes felsőrésszel, mely jól tartotta kebleit és leült a szőnyegre, hogy elvégezze napi tornagyakorlatát.

Hasizom erősítés, a térdek állig való felhúzása, guggolás, csípőjének magasba emelgetése, és combjainak bicikliztetése, mintha egy kínai egyensúlyozó akrobata lenne, Klárika így tartotta meg ifjúai alakját és jól tudta, hogy gusztusos testének értéke jóval meghaladja saját súlyát aranyban és drágakövekben.

John Daviddal ebédelt. Egy oszlop háta mögött ügyesen elbújva egy ablak melletti asztalnál ültek a vállalati étkezdében. David, szintén egy végzett mérnök, nem volt olyan szerencsés, mint John, hogy könnyen találjon jól fizető mérnöki beosztást. David specialitása a gyártástechnológia és a fémmegmunkálás volt, ami ipar nagy része már régen a tengerentúlra, Ázsiába vándorolt; és munkavállalási lehetőségei a New Yorki és környéki metropoliszban erősen korlátozottak voltak. Néhány évig küszködött megacégeknek bedolgozó esztorgályosoknál, de végül el kellett, hogy fogadjon egy rajzoló-modellkészítői állást a neves Gibbs and Hill tervezőintézetnél Manhattanen. Ott találkozott Johnnal és egykorúak lévén összebarátkoztak. David felnézett nagyvárosi mentorára és Johnnak hízelt a tisztelet, és életre szóló szövetséget kötöttek és kölcsönösen bizalmukba fogadták egymást. John ajánlatára Davidet is mérnökké léptették elé és David örök lekötöttséget érzett barátja iránt.

— Hogy mennek dolgaid? — David kérdezte Johnt és nem úgy, mint egy igazi férfi, aki foggal harapja hamburgerét, késsel vágta azt apró darabokra és villájával tette a szájába.

John nagyot húzott barna gyökérsöréből. — Jól, — felelte, — kivéve Klárika nagyon furcsán viselkedik az utóbbi időben.

David kíváncsian nézett fel. Nem kedvelte Klárikát. Felesége, Mary és Klárika egykoron jó barátnők voltak, de jelentéktelen torzsalkodások az utóbbi időben megrontották a jó kapcsolatot.

Egy szombat délutáni összejöveten, csodálatosan balzsamos tavaszi napon néhány hónappal ezelőtt, miután Josh keresztültörtetett Mary üveges konyhaajtójának vadonatúj, drótból feszített szúnyoghálóján és széjjelszakította, a károsult asszony ideges hangon javasolta.

— Ennek a gyerekek szakértői segítségre van szüksége, vigyétek el egy pszichiáterhez.

Klárika elbiggyesztette a száját, a sértődöttség sötét felhője borította el máskülönben vidám és barátságos arcát, de nem méltatta válasza gyermektelen Mary spontán kitörését valami hirtelen és meggondolatlan válasszal.

Jóval később, miután a sérelem már régen megemésztődhetett, néhány pohárral több italt is elfogyasztottak, a felzaklatott idegek is megnyugodhattak, Klárika csak akkor vágott vissza. Kacarászva boldogan és önfeledten szürcsölgetve jeges whiskyét, úgy tett, felhőtlen megjátszással természetesen, aminek köze nem lehetett Mary Josh ellenes kritikájához és mintha csak nagy általánosságban beszélne, fejtette ki elfogulatlan véleményét.

— Nem lehetséges elvárni valakitől, aki egy a kukoricaföldek közötti elszigetelt Iowai farmról került ide, hogy egy előkelő New Yorki kertvárosban felnőtt hölgy szofisztikált rafinériájával rendelkezzen.

Az állítás valószínűleg igaz is lehetett, de Klárika, aki egy Chappaquai tudóorvos leánya volt, a gazdagok és a befolyásosak előkelő városából, nagyon rossz időben és rossz helyen említette meg. A vélemény öntelt és fellengzős sértés volt, főleg ahogy azt annyira egyértelműen kimondta.

Mary a középnyugati farmvidékről származott, magas volt, erőteljes és kissé esetlen, mindig irigyelte Klárika leleményes kedvességét, ahogy az tartotta magát, és ahogy a férfiak figyelmét fel tudta hívni magára, de most halálos komolyan vette a sértést.

— Gondolom ott tanultad szabados gondolkodásodat, laza erkölcsidet, ahogy kihívó ruháidat mered viselni, és ahogy a romlott szex

mindenféle formájával hallgatólagosan egyetértesz. Folytassam titkaidnak kitergetését az egész családot előtt.

A végtelenül sajnálatos incidens óta a két fiatalasszony nem beszélt egymással, bár az előző tíz évben a legjobb barátnők voltak, mivel férjeik együtt dolgoztak és kedvelték egymást.

David megfontolt alapossággal forgatta az ételt a szájában. Óvatosan körülnézett, nehogy esetleg valaki kihallgassa őket, és halk hangon kérdezte barátját.

— Valami, amiről tudnom illene?

— Gyanítom, hogy viszonya van valakivel.

— Mindjárt gondoltam.

— Miért, valami okod van rá?

— Túlságosan kihívóan öltözik, bárhova megy, egy parfümfelhőt húz maga után, örökké kikapósan viselkedik, de legfőképpen... és itt David megállt a beszédben.

— Legfőképpen... John közelebb hajolt Dávidhoz, — nekem elmondhatod. Akarom hallani.

David folytatta. — Emlékszel, amikor lementünk Atlantic Citybe, te, Klárika és mi. És Berta otthon maradt Judittal és Joshuával.

— Igen, — felelte John és kellemetlen emlékek villanták át homloka mögött. Felidézte a két éjszakát, amikor napközben vidáman szórakoztak a kaszinókban, revüelőadásokra mentek és fürödtek az óceán hullámaiba, de éjszaka, kettesben az ágyban, Klárika nem volt hajlandó szexezni vele. Ami nem volt egy új probléma, de egy ilyen vidám hétvégén több engedelmességet várt volna el tőle.

— Mire akarsz kilyukadni? — kérdezte Davidet.

— Megkért, hogy menjek vele. Akart venni egy üveg francia konyakot, és amíg a likőrösnél voltunk felhívatott velem egy telefonszámot.

— Kit? — kérdezte John és a féltékenység jéghideg ökle markolta meg szívét.

— Egy női hang válaszolt és meg kellett kérdeznem tőle, hogy Rashin otthon van-e. Amikor a férfi lépett be a vonalba át kellett adnom a kagylót Klárikának. Klárika intett, hogy hagyjam magára és hátat fordított nekem, nem tudtam kihallgatni, hogy miről beszélhettek.

— Kellett, hogy hallj valamit.

— Nem akarok árulkodni.

— Ugyan, David, ennél jobban kellene, hogy ismerj engem.

Mérnökök vagyunk, meg kell ismernünk a tényeket. Mond el nekem az igazságot. A többi az én dolgom.

— Annyit hallottam, — David kezdte, lassan és kegyetlen gyönyörrel, mintha az inkvizíció kerekét forgatná és mélyebbre döfné

barátja sebzett szívébe a féltékenység törét és ördögi öröm csillogott tekintetében, ahogy nézte barátja megtört szemében az égető fájdalmat. — Szóról szóra, csak Klárika szavait idézem, „Nagyon hiányzol nekem, rettenetesen unatkozom ezekkel idelelni.”

— A szemétláda.

— Ismered?

— Együtt dolgozik vele a banknál. Ráadásul rávett, hogy vegyem fel Joshua mellé házitanítónak.

— Micsoda képtelenség. Te is tudtad volna a saját fiadat tanítani. Miért lett volna egy idegenre szükség?

John elvörösödött. Arc kifejezése hirtelen rémségesen fenyegetővé vált. Elfúlt torokhangon nyögve iszonyatos méreggel válaszolt.

— Megölöm, mind a kettőt.

David körülnézett, remélte, hogy senki sem hallgatja ki őket, — Lassan a testtel, vannak ennél jobb és kevésbé drasztikus módszerek is, hogy helyes útra térítsük az asszonyt.

— Nem akarom helyes útra téríteni. Bizonyítékot akarok és végeztem vele.

— Pontosan, és éppen ennél a pontnál tudok neked segíteni, — mondta David és az okosság lángja, beavatott ravaszságának élő bizonyítéka villant meg szemében. Előrehajolt és lehalkította hangját, mintha Klárika ügynökei és álruhás kémjei válogatnának csapatostól a közeli salátáspultnál, — meg fogjuk szerezni a bizonyítékot.

— Mit javasolsz? — John tűkön ült széke szélén és ette meg a kíváncsiság.

David várt és villájára szúrt egy kovászos uborka negyedét barátja tányérjáról, és mintha el próbálná magáról a gazemberség felelősségét hárítani, gondterhelt arccal jelentette ki. — Amennyiben kompromittáló evidencia beszerzése a célod.

John, mint egy ideges ló a zablát úgy harapdálta a szája szélét, — Pontosan az a célom, éppen erre van szükségem.

— Hát akkor idefigyelj, úgy tudom, hogy a cégnél egy közeli egyhetes vakációra vagy bejegyezve.

— Igen, — John egyezett bele aggodalmaskodóan. — Tervezünk lemenni Clearwater Beach, Floridába. De Klárika nem akar velünk jönni. Állítja, hogy nem tud levenni egy teljes hetet munkahelyéről.

— Szuper, maradjon otthon, vidd magaddal Bertát és a gyerekeket. Klárika meg maradjon egyedül odahaza.

— Blőd baromság.

— Nem annyira blőd, hallgasd meg a tervemet. — David itt elhallgatott és könnyedén megérintette barátja kezét. — Ne aggódj semmiért, csak segíteni akarok rajtad.

— Beszélj, — John mondta belegyezően, de hányingere lett. Ebédjének emésztési folyamata megszakadt és a habos gyökérsör visszafele kezdett áramlani nyelőcsövén.

— Engedd meg, hogy beszereljek egy mozgásérzékelővel indított lehallgatót és videó kamerát a hálósobátokba.

John a reggeli első gépre vett jegyet a La Guardia repülőtérrel Clearwater felé. Klárika vezette a családi mini buszt és már reggel hat órákor kint voltak és együtt reggeliztek a repülőtéri Mc Donaldnál.

— Hoztál Joshnak bifszték és tükörtojás kombit? — Berta kérdezte és ingerlékeny pillantást vetett a tálcára melyet Klárika ügyesen koordinált egyensúlyozó mozdulattal helyezett eléjük az asztalra. A fiatalasszony a veszélyesen ingadozó magas kávé és narancsleves poharakra összpontosította tekintetét, melyek úgy himbálóztak, mint a felbukni készülő kuglibabák egy elhibázott telitalálat után.

— Lesz mindenkinek elegendő, — Klárika vágott vissza, — és ha nem, majd Floridában ehetek egy pótreggelit. — Majd sarkon fordult és elment, hogy hozzon csomagolt cukrokat, sót, szalvétákat és tejszíneket.

John maga elé húzta a zsíros krumpli, rántotta és kolbász adagot és sértődötten és kissé kieresztve baritonját, bár nem nagy hangerővel, mert körülöttük több idegen is ült és csendben evett, és rendreutasította feleségét.

— Klárika, kérlek, szeretném békességben megenni a reggeli kolbászatot.

Klárika hozott mindent, amit megrendeltek tőle és maga is leült, az asztal sarkánál szorítva helyet magának, ami reggeliző felület még a rajta kívüli többi négynek is szűkös volt.

Aprót hörpintett kávéjából és letört hozzá egy darab kiflit. A finom íz kellemesen olvadt el a szájában. Gondosan, hogy gyöngyfogai ki ne villanjanak, nyelvvel letisztította a szájpadrására ragadt darabokat és a maradékot leöblítette kávéval. Ironikus mosolynövendék bujkált a szája sarkában, valaki még érdeklődésnek is vehette, és hallgatta, hogy férje és Berta miről beszéltek.

— Berta, — John soha nem hívta édesanyját anyámnak vagy nagymamának, az igazság talán sértő lett volna. Berta, a soha meg nem öregedő műszaki értelmiségi, ragaszkodott, hogy mindenki a keresztnévén szólítsa. — Tegnap késő estig bent maradtam az irodámban, hogy be tudjam fejezni több dimenziós szilárdságtani analizálását annak a fontos magasnyomású gőzszelep ringnek. Te kaptál vissza valami véleményt

főmérnökünktől, Mr. McPhersontól a te háromdimenziós áramlástan problémád megoldásáról.

— Igen, Mr. McPherson nagyon elégedett volt elméleti munkámmal. Nagyon hasznosnak bizonyult a rengeteg idő, amit az elmúlt néhány hétvégén a differenciális egyenletek megoldásán töltöttem veled. Segítséged nélkül halvány fogalmam sem lett volna az egésztől.

— Abbahagyjátok már egyszer, hogy folyton mérnökök vagytok, — mondta Klárka, miközben arra gondolt, hogy milyen kellemes hete lesz ez a két beképzelt alak nélkül és hozzátette. — Vakációra mentek a gyerekekkel és nem tudjátok szüneteltetni a munkátokról való beszélgetést.

John figyelemre se méltatta feleségét.

A Delta légitársaság elegáns kapitányi ruhájába öltözve, egy magas és széles vállú férfi ment el mellettük, egy másodpercre szemét Klárikán nyugtatta és elégedetten mérte fel csábosnak vélt alakját. Klárka viszonzta a tekintetet; egy mámorosan lángoló pillanating a szeme kigyúlt és egy csiklandós bizsergés futott végig hasfalán. Egy elfojtott sóhajjal, egy alig észrevehető pirulással nézett a férfire, amit csak egy idegen vehet észre, de egy férj rutinból elhanyagol, majd John felé fordult és kezét kezére helyezte.

— Ne tégy semmit Floridában, amit én nem teszek meg idehaza, de ha mégis csinálod, kereszteltesd az én nevemre.

Egy csalánszúrás, egy rosszul időzített szakállas tréfa, Klárka végre felébresztette férje szunnyadó féltékenységét. John elvesztette, soha nem is volt neki talán humorérzéke és úgy válaszolt, mintha már most házasságtörésen fogta volna feleségét.

— Rajtad kívül még egyetlen nővel sem volt dolgom életemben. Te tudod a legjobban, hogy családszerető ember vagyok. Én megtartom az erkölcsi mércémet. Nem érdekelnek a könnyű kalandok és a feleségcserélgetés.

Klárka nem tudta megállni. Felállt, még egy utolsót hörpintett kávéjából, és készen állt, hogy fusson, ha esetleg menekülnie kell, de megválaszolt.

— Kit cserélgetnél el, Bertát?

Berta hitetlenkedve rázta a fejét. Szája némán tátongott, mint egy szárazra került potykáé és a félig megrágott lekváros fánk még ott ült a szája közepében lenyeletlenül.

John nem tudta, hogyan vegye felesége váratlanul ellenséges és orcátlan megjegyzését és komor arccal hallgatott.

— Mennem kell, — Klárka törte meg a kényelmetlen csendet. — Kilenc órára bent kell, hogy legyenek a bankban, — és, anélkül hogy megcsókolta volna, vagy megölelte volna családját, ellibeggett.

— Megmondtam neked, fiam, — morogta Berta felháborodottan, — ez a kis nő, — és ezt nem valami jóságos szeretettől indítatva véleményezte, — ez a kicsi trampli, nem hozzád való. Te sokkal jobbat érdemelsz. Valaki, aki gyerekeidnek és neked szenteli életét, olyan kellene neked. De nem azért mondom, mintha valami köszönetet várnék tőle, de meg kell, hogy mondjam, ez a nő rettenetesen irigy rám.

Berta szívesen folytatta volna dühödt mocskolódását, de Judit rászólt.

— Hagyd abba, nagymama. Ne szidd az anyukánkat előttünk.

— Látod, Klárka micsoda rossz hatással van Juditra, — Berta felelte, mert az övé kellett, hogy legyen az utolsó szó, mivel neki mindenről megrögzött véleménye volt és minden családi vitát neki kellett megnyernie.

Stanhope irányába haladva hazafele, Klárka keresztülhajtott a George Washington hídon, beért Jerseybe és ment tovább a 80-as műúton. A hétvégére igyekvők sokasága lelassította a forgalmat és szinte csak lépésben tudott haladni.

A banknál szombat a legelfoglaltabb nap. Nem akart késni, és ahogy hazaért erősen kapkodnia kellett magát. Leparkolta a kocsit és még tíz perce sem volt, hogy farmerjéből kékcsíkos kosztümjébe öltözzön, amit erre a különleges napra készített elő, hogy tetsződjön Rashinnak.

Hirtelen gondolattal ledobta beizzadt alsóneműjét, a bugyit és melltartót egy darabba összegyűrve az ágy tetején hagyta, és kirántotta a fehérneműszekrény fiókját.

Nem találta tiszta dolgait. Hát persze, még tegnap este az elektromos szárítóban hagyta őket. Keresztülszaladt a nappalin, be a konyha melletti mosodába, és úgy ahogy volt, meztelenen előrehajolt, hogy kiválogassa, amire szüksége volt Judit és saját, kimosott és száraz fehérneműjének halmazából.

A reggeli fénytől megvilágítva szépséges feneke partjai teleholdként emelkedtek a magasba.

— Itt vagytok, — kiáltott és kihúzott egy almazöld csipke-bugyi és melltartó garnitúrát.

Valami nem volt helyénvaló. Kellemetlen érzés fogta el, mintha valaki figyelte volna, nem érezte magát biztonságban és bánta, hogy meztelenül maradt. Mintha egy jövőbelátó ablak nyílt volna ki, az ismeretlen hideg fuvallata rázta meg testét, és eszébe jutott, egy teljes hétig magára lesz hagyva egy üres házban.

Ideje nem volt, hogy kutasson valami betolakodó vagy leselkedő után, gyorsan felöltözött, magára ráncigálta szoknyáját és sietve begombolta a kabátját. Haját megigazította a tükörnél és ránézett az éjjeliszekrényen álló órára.

— Te jó ég, — sóhajtott, már most tíz perces késésben vagyok.

A késésből nem lett nagy baj a banknál. A pánccélteremből sietve kihozta pénzes fiókját és kedves-aranyos mosolyával, ahogy ült és előrehajolt mélyen dekoltált blúzából kerek kebleinek teteje zabálnivalón kilátszott, Klárika percekben belül készen állt, hogy fogadja első kliensét.

A pénztárablakok előtt türelmetlen és sietős emberek hosszú sora várakozott. Ugrásra készen és idegesen, hogy minél hamarabb odakerüljenek a következő pénztáros elé. Ingerlékeny vagy csak beszédes ügyfelek, legtöbbjük felesleges társalgással vesztegette idejét és alaposan próbára tették, hogy megőrizze kifinomult üzleti hangnemét és udvarias modorosságát.

Nem talált alkalmat, hogy Rashinnal beszéljen a déli tizenkettő órai zárás előtt, csak miután becsukták a bank bejárati ajtaját.

— Rashin, — tolta oda neki gödröcskés, rózsaszínű pofiját és előrehajolt, hogy a férfi jó belátást kapjon hófehér didijeire, — mindenki elment Floridába, egy teljes hétig magamban vagyok odahaza.

— Jó neked, — Rashin felelte és elgondolkozva mérlegelte Klárika okait. — Már éppen ideje, hogy egy kis pihenőd legyen. Ez a hét olyan lesz neked, mint egy vakáció. Ha elmentél volna velük, ott is csak cselédjüknek használtak volna.

Gyagyás, Klárika gondolta. *Nem érted, hogy mire mondom én ezt neked? Ne tudod felfogni, hogy mit akarok?* Kissé sértődötten visszakozott, restellte volna szándékát ennél nyilvánvalóbban kimondani, de valahogy csak rá kell, hogy vegye, anélkül, hogy kerek-perec bejelentené hajlandóságát.

— Kimehetnénk vacsorázni, csak mi ketten és nyugodtan elbeszélgethetnénk anélkül, hogy ezek a kíváncsi pénzváltók lesnék minden szavunkat.

— Nem ezen a héten, — felelte Rashin és hangjában szomorú sajnálat érződött, hogy nem volt mersze ezzel a patyolatfehér bőrű és szabados gondolkozású amerikai nővel viszonyba keveredni, bár aki bizonyára azt sem tudta, hogy Shiva létezik és mikre nem képes. Valami bocsánatfélét morgott leereszkedő hangon, ami nagyon falsul hangozhatott az ajánlkozó nő szemszögéből.

— A feleségem, Rajihputra rokonai jönnek hozzánk. Ma este kell őket felvennem a Kennedy repülőtéren. Mind a tízen nálunk maradnak, amíg nem találnak állást, vagy nem tudnak valami üzletet vagy motelt venni maguknak. Már tíz éve, hogy beadták vízum kérvényüket, és végre most megkapták. Ezt a kötelezettséget nem tudom magamról elhárítani. Végtelen sajnálom, hogy így jött ki, de nálunk ez a szokás, a mi népünk így éli túl nehézségeit.

— Nem számít, soha törődj vele, — mondta Klárika és könnyes lett a szeme. — Majd valahogy megleszek egyedül is.

Rashin láthatta Klárika bánatát. A könnyek kiültek a nő reszkető szemhéjai szélére. A férfi bűnösnek érezte magát, volt benne együttérzés, megértés és érzelmileg magáévá tudta tenni Klárika csalódottságát. Megsimogatta a szipogó nő arcát, ujjhegyei felitatták a selymes bőrt eláztató meleg nedvességet. Próbálta csitítani a bánatot, amit okozott.

— Talán majd egy másik alkalommal. Ígérem, majd valahogy kárpótollak ezért az elszalasztott alkalomért.

— Semmi szükség rá, — Klárika ökleivel összemaszatolta arcán a lefolyt szemfestéket, — de most engedj, hogy menjek a mosdóba. Ki kell igazítanom a sminkemet. Hétfőn találkozunk, Rashin, itt a munkahelyen.

A férfi a nő keze után nyúlt. Klárika elhúzódott, a férfi karját szinte ellökte magától, és anélkül hogy belenézett volna kidülledő, sötétbarna szemeibe, melyekben most az elszalasztott alkalom feletti bánat fájdalma sötétlett, és egyenes vonalban, és körül sem nézve a mosdószoba fele tartott.

Ma reggel nagyon kora hajnalban kelt. Klárikának munka után alvásra volt szüksége. Miután hazaért, levetkőzött és kinyújtózott a bevetetlen ágyneműje felett. Ruha nem volt rajta, csak a kicsi halványzöld bugyi, amit Rashin kedvéért vett fel.

Letette a fejét a párnára és azonnal elaludt.

Órák múlva ébredt fel. Kint a nap már a fák koronája alá süllyedt, bent a házban a csöndesség szokatlan némasággal, de mégsem ijesztően vette körül. Próbált elegendő erőt összeszedni magába, hogy feltakarítsa a rendetlenséget és felkészüljön az annyira várt teljes heti nyugalomra és magányra.

Felcsavarta a lámpát és eszébe jutott az izzadt bugyi és a melltartó melyet reggel az ágyra dobva hagyott. Mostanra már tisztára bűzlöhetnek az erős ammóniaszagtól. Hiszen ide tette őket, erre biztosan emlékezett. Mi lett velük? Talán berúgta őket véletlenül az ágy alá?

Lehajolt és benézett. Nincsenek ott, senki nincs a házban. Ki dughatta el összemocskolódott szennyesét? Mi történik itt?

Megnézte az összes fiókot és a szekrények alját. A melltartó és a pisis bugyi, mintha a föld nyelte volna el, úgy eltűntek. Na, ez már tényleg furcsa. Eszébe jutott a reggeli megérzés, valaki bujkált a házában, leselkedett rá. Valaki ismerős, aki tudta, hogy mi hol és merre van.

A csend fenyegetővé vált, a kertvárosi ház nyugalma ijesztette és valami rossz előérzet kerítette birtokába. Halk brummogást hallott, egy kicsiny gépezetnek a zümmögő zaja lenne talán.

Mint egy ugrásra kész macska, vagy egy tavacska csillogó vízszerűen lesben álló fehér kócsagmadár, hattyúnyaka hosszan előrenyújtva és gyilkos csőre készen állva a csapásra, Klárka óvatosan lopakodott előre, és magához vette a baseball husángot, melyet John a beépített szekrény oldalához támasztva tartott örök készenlétben.

Lábujjhegyen körbejárta az ágyat, meg-megállt hallgatózni, lélegzetét visszafojtotta és egyre közelebb került a zaj forrásához.

A mennyezet felől jött. A légfűtés grilljének kihasadt sarkában elrejtve apró, kerek lencseszem nézett rá, figyelte, követte amerre ment.

Jobb alsó karja reflexszerűen takarta el csupasz melleit és bal tenyerét rászorította szerelemdombjának fekete háromszögére.

Hogy a fene essen belé, valami seggfejű filmez engem.

Gyorsan felrántott magára egy farmert és egy magas nyakú pulóvert. Dühös volt, de nem félt és erősen markolva kezében a baseball ütőt felment az emeletre és kutatni kezdett.

Hamarosan a manzárd rész fala mögött és közvetlen az éles szögben bevágott tető alatt megtalálta, amit keresett. Szigetelt drótok, vezetékek és üvegszálas kábelek, lazán fektetve a szigetelő bálák tetejére, futottak el messze, be a szinte elérhetetlen sötétbe. Megtalálta az elektromos hosszabbító zsinórt, mely egy újonnan beszerelt, földeléssel és elektromos elosztó dobozzal ellátott dugaszolóaljzatba látszott bedugva.

Klárka felháborodottan kiáltott. — Micsoda alávaló dolog, valaki jó sok munkát befektetett abba, hogy ezt ide beszerelje. Az aljas szemétláda tudta, hogy mit csinál és volt rá elegendő költségvetése, hogy végrehajtsa.

Kiemelte a rögzítő masina dobozát a rejtekhelyéről és keresztülnyomta magát a kicsiny szervizajtón és bemászott a padlástérbe. Bent olyan meleg volt, mint egy pékkemencében. Izzadt, mindene viszketett, az üveggyapot finom szálai sértették bőrét és térden csúszva kapaszkodott előre egyik gerendától a másikig. A haja tele lett malter és üveggyapot darabokkal és háta közepe úgy viszketett mintha ezer tüzes hangya mászkálna rajta.

Három kicsiny kamerát szedett össze. Egyet a konyha feletti részről, a másodikat a nappali mennyezetéből és a harmadikat hálósobai légbefúvó törött sarkából.

Micsoda agyalágyult ravaszság kell ahhoz, hogy valaki ilyent tegyen, gondolta, ahogy hátrafele araszolt vissza a padlástérből, mint egy rák a tengerparti fövényen, és karja, lábizmai egyre jobban elmerevedtek az erőfeszítésbe.

Az összeszedett gépezetet levitte a szülői nagyhálóba. Letette őket az ágyra és nézegetni kezdte. Hirtelen mérge elpárolgott, inkább kíváncsiságot érzett, mint ijedséget, de azért felháborodva dohogott magában.

— Nézzem csak, ki lehetett ez az alávaló féleszű, akinek oka volt és szakértelme hozzá, hogy ilyet csináljon?

A rögzítő oldalán névtáblát látott, Schneider Elektronikus Gépek, Kölcsönző és Javító Kft és apró betűkkel a cím és a telefonszám alatta.

A masina zsinórját bedugta a dugaszolóaljzatba és megnyomta az ejektor gombot. Egy videó szalag bukkant elő és azt betette a lejátszójukba.

Magát látta, hazajött, levetkőzött és lefeküdt az ágyra, csipkés bugyi rajta mindössze, majd fixírozza a mennyezetet és feláll, és ahogy keresi a rejtett kamerát.

Ez még reggel nem működött, sóhajtott megkönnyebbülten, nem vagyok rajta meztelenen. Bizonyára megzavartam a gazembert, aki éppen akkor szerelte be. Ez megmagyarázza pisis bugyimnak az eltűnését. A tettes nemcsak egy ügyefogyott kém volt, de szerethette, bocsánat, gyengéje volt a bűdös alsóneműk szaglászása és a nőis illatok szimatolása melyek zamatosra érlelődhetnek a melegben.

Lekapcsolta képrögzítőt és kiment a kamrába, hogy behozza a porszívót. Gondosan felporszívózta a lehullott flaszter és üveggyapot darabokat, melyek a padlásajtótól az ágyáig vezettek, és fontolgatta az előtte álló lehetőségeket.

— John nem lehet a tettes. Úton volt Floridába egy repülőgépen. Ha érdeklődöm a kölcsönzőnél, nem adják ki a kibérelő nevét, hacsak nem hívom a rendőrséget. A mi Sherlock Holmesünknek bizonyára kulcsa volt a házhoz. De hivatásos detektívek nem lopnak pisis bugyikat. Egy amatőr lehetett, már az első nap felfedeztem a rejtett kamerát.

A porszívózsákot kitette a hétfő hajnalban elvívésre váró többi szemét közé, miközben tovább pufogott.

— Nézzem csak, kinek lehetett oka, hogy az én magánéletemet figyelje. Féltékeny férj, hát persze, ez az ügyefogyott mamafia, ez gyanúsítja, hogy nekem viszonyom van Rashinnal.

Nem éppen alaptalan gyanú, gondolta, és elmélyülten forgatta a video szalagot a kezében. Azok a rokonok Indiából, megmentették a házasságomat. Nagy butaság lett volna, ha lefekszem Rashinnal, ilyen evidenciát szolgáltatni férjemnek, a válásnál mindent elveszthettem volna.

Tizenhat órás szalag, mozgásérzékelők és lassú sebességű felvevő. A tettes tervezte, hogy visszajön és kicseréli vagy elviszi kémkedési felszereléseit, mielőtt John esedékes visszatérni Floridából.

Mi hasznosat lehetne ebből kihozni? Hogyan lehetne ezt a gazemberséget előnyökre fordítani?

Pénzé tenni az evidenciát és eltüntetni a nyomokat, mintha soha meg nem történt volna, senkinek nem lesz mersze keresni a költséges felvevőt.

Ránézett a faliórára, négy óra harminc.

Morristown főutcáján van egy rossz hírű zugzálogház, gondolta, még nyitva kell, hogy legyen. Kivett egy apró csavarhúzó és egy kis drótvágót a szerszámosládából, levette a kölcsönző cég névtábláját a dobozról és betette a felvevőgépet és a kamerákat az összes dróttal együtt egy veres színű Macy áruházi terjedelmes papírzacskóba.

Hazafele megállok valami jó étteremnél vacsorázni, gondolta és az ötlet mosolyt csalt arcára. A kocsni kormányát megújult lelkes erővel markolta és egész úton végig egy vidám dallamot dudorászott.

Micsoda jó dolog lesz valaki másnak a letétpénzét visszakapni. Legalább lesz pénzem, hogy tejbe-vajba fürdessem magamat.

Egy középkorú férfi, bozontos szakáll, himlőhelyes arc és kifele guvadó csipás szemek, melyek azonnal vetkőztetni vélték az előtte álló nőt, fölényes arckifejezéssel vizsgálta a pultra kirakott szerelést.

— Mennyit akar az egészért? — kérdezte a bozontos és úgy tett, mint akit egyáltalán nem érdekel a dolog.

— Mondjon egy árat, — felelte Klárka és próbálta legbübajosabb mosolyát erőltetni arcára.

— Honnan kerültek ezek magához? — Kérdezte a zálogházas és szerette volna, ha éppen most rontana be üzletébe egy csapat kliens és meg tudná várakoztatni, ezt a nyilvánvalóan tehetősebb fiatalasszonyt, hogy az a minimumnál kevesebért is odaadja kétes eredetű portékáját.

Várt, a kötelező harminc másodperc szünetnek el kellett múlnia, majd folytatta. — Engem nem érdekel a masina eredete, de a törvény megköveteli, hogy kérdezzünk.

— Természetesen, — felelte Klárika, ügyesen a maga malmára terelve a képletes vizet, — egy ilyen nagy értékű valaminek tudnunk kell a családfáját.

A szakálás nem értékelte az iróniát, vagy nem volt humorérzéke és hallgatott.

Klárika, született hazudozó tehetség, kezdte érezni, hogy lassan hatalma alá terelgeti ezt a rémségesen csúnya férfit. Bevetette flörtös csábosságát és vérbizsergető hangon folytatta. — A főnököm kért meg, hogy adjuk el azt az apparátust. Az adóhivatal van a nyomában, és mindent pénzé akar tenni, mielőtt belelakatolják üzletünk ajtaját.

— Hát persze, a kormány, — morogta a férfi és keskenyre húzott szemekkel vizsgálgatta a doboz belsejében elrendezett nyomtatott áramkörök és elektronikus lemezek tömegét.

— Tudja, — Klárika folytatta lehalkított, bizalmas hangon, — én pornósztárnő vagyok. Rengeteg pénzt csináltunk már ezzel a kamerával, de a tulaj elfelejtette befizetni az adóját. Úgy nézem, hogy valami másik állást kell, hogy keressek, legalább arra az időre, amíg a balek a börtönben ücsörög.

— Érdekfeszítő történet, — felelte a zálogházas mély meggyőződéssel, — de még érdekesebb, hogy én pont mostan keresek magamnak egy új barátnőt.

— Ötezer dollár, — mondta Klárika közömbös, de határozott hangon és remélte, hogy arca legalább halványan elpirul, — és talált magának egy vacsorázó partnert.

— Kétezer, — a himlőhelyes férfi arca őszinte döbbenetet mutatott és egy önkéntelen lépést tett hátra, elfele az ajánlott árutól. — Ennél többet egy fillérrel sem adhatok.

Klárika végigjártatta szemét a pult üvege alatt kirakott ékszereken. Már régebben kiszemelt magának egy igazgyöngy nyakéket. Nem látta a számokat az apró árcédulán, de az írás elég hosszú volt, hogy legalább négy számjegyre jöjjön ki a tizedespont előtt.

— Rendben, — kockáztatta a reménytelt, — kétezer, ha azt a láncot nekem ajándékozza ráadásnak.

A zálogos udvariasan mosolygott, de rázta a fejét. — Lady, az a lánc ötven centiméter hosszú és minden gyöngy legalább tíz milliméter nagyságú. Még testvérek között is megér ezeröttszáz dollárt.

— Tehát, akkor megegyeztünk, — kérdezte Klárika mézédés hangon, — igen vagy nem, mondja, amíg még áll a vacsora ajánlat.

A zálogos pénztárgéphez lépett. Beütött néhány számot és a fiók kiugrott. Kiszámolt húsz darab százast, letette Klárika elé és rajta felejtve zsíros tekintetét, várt.

— A nyaklánc, — Klárika mondta és állta az éhes tekintetét.

— Vacsora után. — felelte a férfi.

— Nem bízik bennem?

— Édes kis galambocskám, — a kövérkés arcú szakálas vigyorgott gúnyosan, — bizalom ide, bizalom oda, de még a nevét sem mondta meg nekem.

Kocsmai Történet

Szeretek a kocsmában üldögegni. Órákig könyökölök a pulton és nehéz fejem súlya a bal tenyeremben pihen, miközben iszok, ha van mit.

Most van, egy idegen ül mellettem és én mesélek neki. Időnként szájamhoz emelem a pohár bort, melyet ő fizet, lehajtok egy korttyal és az illető sietve jegyez. Nézem és bólogatok, jobb kezem ujjai fásultan simogatják a kármentő lakkozott fáját, és ő konyakot kortyol, és minden szavamat beír egy keményfedelű jegyzetfüzetbe.

Miklós a nevem, hat gyerekem van, fél futballcsapat, ha úgy vesszük. Négy a sajátom és kettő a feleségem előző házasságából.

Joggal gondolhatná, hogy sokat dolgozom, ennyi gyerek, szorgalmas, iparos ember lehettem valaha. Téved, de ne ítéljen el túl hamar; se csavargó nem vagyok, se senkiházi, aki egész nap haszontalanul malmozik a kezével. Saját ágymban alszom, egy terjedelmes szoba sarkában, ahol két ablak van és kilátok a hegyekre. Még vécénk is van, az első ajtó a bejárati folyosó jobboldalán.

Karolina, a feleségem, nekem is a második élettárs. Az első elküldtem, mert nem tudta havibaját tisztán tartani. A város kiutalta Karolinának ezt a csökkentett minőségű lakást, mivel sok pulyája volt és nejem jó hozzám, megszentelt fajtája közé valónak számít és megengedi, hogy elaludjak a nappaliban. Ne gondolja, hogy egy sezlonon vagy a földön, hanem egy rendes ágyban, bár egy rongyos katonakabáttal takaródzom. Sezlonunk máskülönben sincs, se vitrinünk se ebédlő asztalunk, se damaszt ágyneműnk, elvből nem szeretjük a burzsujdolgokat.

Matracom keményre van tömve lószőrrel, nincs puha rugózata és párnás alátéte, hogy melegítse és elringassa öreg csontjaim. De özvénvíz előtti ágymban mégis nyugodtan alszom éjszaka, a nappali és konyhaként szolgáló egyetlen közös helyiségünk meghitt otthont nyújt nekem.

Napközben az ágy kemény vaskeretén üldögelek és tetvesen reménytelen hajnaloktól rothadón undorító naplementéig nem csinállok

semmit, mely leírás pontosan összefoglalja haszontalan létezésem lényegét.

Öreg koromra csendes ember lettem, minden hónapban huszonnyolc napon át alig beszélek egy-két szót. De a maradék két napon, megállás nélkül és éjjel is, egyfolytában szitkozódok, mocskos szavakkal becsmérlek mindent és mindenkit és mindenkinek a piszkos anyját, ami csak az eszembe jut.

Karolina, ahogyan már említettem a második feleségem nyugdíjazott textilgyári dolgozó, áldottan jó asszony, gondoskodó anya és hívő katolikus. Olyan arany lelke van, hogy mindennap gyertyát gyújt az elhunytakért.

Ne higgye, hogy én egész életemben nem csináltam semmit. A katonaságnál szolgáltam hazámat, tengerészgyalogos voltam, 1967-ben hívtak be. Vietnámban voltam és ellenséges vonalak mögött súlyosan megsebesültem.

Gimnázium, érettségi, viccel magam velem. Írni-olvasni tudok, valahogy, akadozva talán, nem tudom, mert nem olvastam semmit, mióta a kormány először kézbesítette ki a betegnyugdíjamat.

A törvénnyel soha nem volt összetűzésem. Még csak egy parkolási bírságcédulát sem kaptam soha. Gépkocsim nincs, ez nyilvánvaló magyarázatot szolgáltat a bírságcédulák hiányára, de ha úgy vesszük, még senkinek sem húztam be egy jobbhorgot vagy egy balegyenest, pedig van két kemény és csontos öklöm.

Utcaseprő voltam, csatornát tisztítottam és lócitromokat pofozgattam az utcán a város alkalmazásában. Tíz évvel ezelőtt egy városi busz elütött és összeroncsolta jobb lábfejemet. Így kaptam meg a betegnyugdíjmat, egy minimális, kormány kiutalta apanázst.

Az autóbusz baleset előtt is sántikáltam egy kicsit. A bal bokacsontomban bent maradt egy srápneldarab, egy kommunistáktól kapott szuvenír, amit teljes egészében soha nem tudtak kiszedni a doktorok.

Két gyengém van. Olcsó, szörnyen büdös cigarettákat szívok és imádom a bort, akár fehéret vagy vöröset, nekem mindegy, egy helyre megy. Feltéve, ha van pénzem ilyen fényűző dolgokra, mert, ahogy már előzőleg elmagyaráztam, havonta csak két napig tart nálam a vigalom.

A többi napokon, csendesen figyelem a családom. Hat gyermekemet még soha nem láttam együtt, egyszerre. Mire az utolsó kettő megszületett, a két legidősebb már régen kiköltözött és soha nem jöttek vissza, hogy meglátogassanak. Élik az életüket, nem törődnek velem, de még egymással sem.

János, Karolina elsőszülöttje ma már egy felnőtt férfi, és ahogy mondja, semmi köze anyjának második házasságához. Zsófia, a

másodszülött, az aztán egy vonzókülsejű, talpraesett nő. Van egy kislánya az első férjétől, akitől elvált, mivel az ember rendszeresen megverte. Zsófi gyorsan férjhez ment másodszorra is, az ügyeletes rendőrhadnagyhoz, ma már kapitány, aki annakidején komoly arccal hallgatta végig zokogó feljelentését, hogy gazember első férje gyakorta kék zöldre veri, melynek bizonyítékát készségesen megmutatta szépséges karjain és combjain.

Zsófia szívén viseli féltestvéreinek sorsát, de rólam ő sem akar tudni. Ha eljön látogatóba, kizárólag csak édesanyjához beszél.

A többi, az én drága saját magzatjaim, két fiú és két leány. Az idősebbik leány, Mari, megszökött egy nálánál lényegesebben idősebb férfival, és meg sem álltak, amíg el nem érték Angliát a földgolyó túlsó oldalán. Mari jó gyerek. Rendszeresen küld nekem csomagokat, használt ruhát, cipőket, egy télikabátot és néha egy doboz sajtot vagy szalámit. Jól jön, mert nincs pénzem meleg ruhákra vagy csemegékre. Mari nélkül csak kenyeret, szalonnát és hagymát ennék és reszketnék a hidegtől.

Sokat fogytam ifjú éveim óta és a küldemények javarésze túlméretezett. A kabátok és a nadrágok lógnak rajtam, mint tehénen az istráng. Elmehetnek madárijesztőnek, de a divatozás már régen nem kenyerem, kinézetem már évek óta nem érdekel.

Rendszeresen borotválkozom, és Karolina kéthetente levágja a hajamat. A kocsmában szeretnek, Bernard papa a nevem vagy drága öregapám, főleg a hónapnak az elején, amikor rundókat fizetek mindenkinek, aki egyetlen szót is szól hozzám, vagy felém biccenti a fejét.

Fiatalabbik fiam, Karcsi, nehéz neki bármi munkahelyet megtartania. Most börtönben van, minden alap nélkül vádolták, hogy elloptott valami gyári szerszámokat és eladta italért. Karcsi is jó gyerek, de csak néha, mert leginkább egy arrogáns csibész és ritkán beszél igazat. Egy vékonydongájú nőt vett el feleségül, Erzsit, akiről ráadásul kiderült, hogy szervi szív baja van. Anyagi problémáik vannak, de van egy aranyos kicsijük, Noémi bébi. Majomszeretettel imádják a gyereket, bár legtöbbnyire a családvédelmi hatóság elveszi tőlük és a kisleány hónapokon át menhelyeken kallódik. Erzsi nem tud dolgozni a szív baja végett, de ambíciói vannak, ahogy mondja és örökké számárfüles regényeket olvas fűtetlen szobájában és firkál valamiket egy füzetbe. Nagyon csendes teremtés, nem is emlékszem rá, hogy mikor jött be utoljára a nappaliba vagy a konyhába.

Idősebbik fiam, Miklós, ő az én büszkeségem. Miklós is nős, felesége Ápolatlan Júlia, kisfizetésű sintisztító és váltókezelő a Metropolitan Villamosvasútnál. Három gyermekük van és egy egyhelyiséges városi lakásban élnek Portland legrosszabb részén. Gyakran ellátogatnak hozzánk, csak akkor maradnak otthon, ha a pénz, vagy

inkább a pénz hiánya felett marakodnak vagy túl sokat ittak, hogy lábra tudjanak állni.

Miklós az én kiköpött hasonmásom. Sokat iszik, és gyakran eljön velem a kocsmába. Régebben taxisofőr volt, de holmi hiányzó fuvardíjak miatt kitették és jelenleg munkanélküli segélyen van.

Már csak egy van hátra, Anna a legkisebbik. Tizenkilenc éves, de ő a legeszesebb az összes közül.

Anna a nagyobbik hálófülkében lakik, szűk, kétszer ötméteres beépített szekrény nagyságú hely, de teljes méretű ablaka van, és a szoba Anna kizárólagos magánbirodalma.

Anna egy nagy tervezőintézetnek dolgozik, titkárnő vagy adminisztrációs beosztott, pontosan nem tudom, de szerzett magának egy fiatal mérnököt, Andrást. Bizony mondom, Anna tudja, hogy mit csinál.

András különleges egy alak, nem kocsmázik, nem iszik, és folyton valami olyasmiről jártatja a száját, hogy ő szeretne valaki lenni és ambíciói vannak. A kezdettől fogva nem tetszik nekem a viselkedése. Éjnek idején besurran a házamba, keresztüllopakodik a nappalin, ahol én alszom, be Anna hálósobájába és egész éjszaka recsegtetik az ágyat és cuppogtatva gyömöszölik egymást. Ez a legény a lelket kipasszírozza a legfiatalabb leányomból, a kedvencemből. Lehet, hogy András tudatlan ostobának néz engem, de nem fogom a süketet megjátszani senki kedviért.

Tehát így, kapcsolatuk első hat hónapjában András és közvetlen hozzátartozói, le és felmenő rokonai, de leginkább az édesanyja, állandóan visszatérő tárgya lett havonta kétnapos szitkozódásaimnak. Sajnos lepereg róla, mintha nem is hallaná. Egy alkalommal, amikor angina fájdalmakkal mellemben a földön hevertem és nem tudtam felkelni, de az is lehet, hogy tökrészeg voltam, de magamból kikelve ordítottam rá; egyszerűen átlépett rajtam és kiment a lakásból.

Tisztára kezdtem azt hinni, hogy András szeretné, ha én egyáltalában nem is léteznék.

De egy napon, amikor Anna nem volt otthon, András megállt a nappaliban, az én felségterületemen. Maga alá húzott egy törött lábú széket, egyiket Karolina két ülőalkalmatossága közül, megfordította támlájával előre és leült velem szemben. Gödrös állát összefont kezére támasztotta, rám meresztette káló szemeit és nekem szegezte a kérdést.

— Mondja Bernard apó, maga miért iszik olyan sokat.

A fészkes fekete fenyőbe, egy pillanatig azt hittem, hogy ez barátságot akar kötni velem. De nem, semmiféle respektust nem kaptam ettől az egyetemet végzett beképzelt sviháktól. Kihívóan rámeresztettem szememet és megfeleltem, ahogy tudtam.

— Hát ehhez meg mi közöd?

— Értem, — mondta hűvösen. — Semmi közöm hozzá, az igaz, de akkor miért hívja nap-nap után az én drága jó anyámat bűdös ringyónak?

Ne ezzel megfogott. Amikor szidtam az anyját részeg voltam. Akkor kellett volna, hogy megkérdezzen. Ne akarja, hogy megmagyarázzam egy idült alkoholista okait, ha józan vagyok. Nem volt mit mondjak, válasz helyett csak bámultam a hegyeket az ablakon keresztül, a nagyon messzi távoli kékségben.

András, a nagyműveltségű semmirekellő nem zavartatta magát és folytatta. — Bernard tata, remek ötletem van. Többet nem ringyózza az anyámat és én veszek magának bort. Nem sokat, de elegendőt, hogy ne száradjon ki a torka két nyugdíjcekk között.

Azt hittem, hogy gúnyolódik és szempillámat se billentettem.

András felállt, kiment és tíz perc múlva visszajött egy ötliteres demizsonnal. Letette az ágyam mellé, betakarta rongyos télikabátommal és visszaült a székére.

Meglepődtem, nem tudtam mit tenni, csak pislogtam, mint az a bizonyos miskolci béka a kocsonyában.

András tovább beszélt, — Magam sem vagyok valami pénzes ember, az öregem éppen most rúgott ki, mivel vitába keveredtem a húgommal.

Nem válaszoltam. Üldögéltünk hallgatagon. *Mi közöm a családi problémáidhoz, gondoltam, te kenetteljes senkiházi.*

— Szeretjük egymást a leányával, — mondta kis idő után.

Félszemmel meglestem, demizsonon még mindig le volt plombálva a teteje. Sok mindent el tudnék neki felejtetni, méregettem, ha adna abból a borból egy keveset. De mint két leánygyereknek az atyja, az egyik még ráadásul hajadon; nem hagyhattam válasz nélkül bejelentését.

— Az én családomban még senkinek sem volt zabigyereke. Ez nálunk soha nem történt meg. Nem szeretném, ha Anna lenne a legelső.

András visszataszítóan vigyorgott, — Bernard papa, — felelte, — ilyesmire még csak ne is gondoljon. Én tiszteletben tartom Anna szüzességét.

Micsoda egy hazug alak, gondoltam és nyúltam a bor után.

András nem hagyta abba a karattyolást. — Anna annyira szép és fiatal. Mint egy nyíló rózsabimbó, megvárom, amíg teljesen virágba borul.

Lecsavartam a kupakot, és ahogy nagyot húztam a demizsonból hallottam, ahogy a bejárati ajtó nyitódik. Gyorsan eldugtam folyékony kincsemet és András kacsintott egyet.

— Maradjon ez a mi kettőnk titka.

Anna érkezett haza, bejött a nappaliba és csodálkozva meredt Andrásra, hogy velem beszélget, de az alávaló disznó gyorsan kivágta

magát. — Nem volt kulcsom a szobádhoz, — mondta és ártatlanul nézett Anna szemébe.

Bementek a szobába. Én vártam, később kortyolgattam a borból, és ahogy ízlelgettem a zamatát, egyáltalán nem zavart a papírvékony falon átszüremlő ágyrecsegés, csiklandós kacagások, cuppantások és kéjes nyöszörgések.

Újabb hat hónap telt el. Karcsi letöltötte első évét a börtönben; Júlia még egy pár mély karcolásnyomot kapart Miklós fiam arcán, és Karolina, mint akármikor máskor, továbbra is mosott, főzött, és sütötte a cseresznyés lepényeket, vagy amilyen gyümölcs éppen szezonban volt és hordta a gyerekeinek, akik lábon bejárható távolságra éltek tőlünk.

Karolina gondos anya volt, szerető nagymama és első osztályú távgyalogló.

Oh, szinte elfelejtettem. András elvette Annát feleségül. Elmentek a tanácshoz és Karolina disznókarajt sült krumplival és vörös káposztával. Évek óta nem ettem ennyit és ilyen jót. Ingyen étel és bor, te jóságos ég, Anna állta a költségeket. András jól berúgott, egyedül csak azt hiányoltam, hogy egyik fiamat sem hívták meg a lakomára.

Anna barátnője, Sári volt az egyik tanú, de tisztára úgy látszott, hogy Anna helyett Sári akarja a nászéjszakát Andrással egy ágyban tölteni.

Két héttel az esküvő után Karcsit kiengedték a börtönből és visszaköltözött hozzánk. Most hárman laknak a kisebbik hálószobában, Karcsi, Erzsi és kislányuk, Noémi.

Nem kell, hogy hangsúlyozzam, de kissé túlzásfoltan vagyunk. De én olyan fajta ember vagyok, aki nem jártatja a száját feleslegesen; csak bámulok kifelé az ablakon, nézem a hegyeket, a nagyon messzi távoli kékségben.

Karcsinak nincs állása, Karolina nem kér tőlük lakbért és azt az ételt eszik, amit Karolina hoz be és főz Anna és András pénzén. Nagyon kíváncsi vagyok, hogy meddig fog ez a labilis békeállapot tartani. Egy alkalommal éjjel háromkor, Anna András és Karcsi közé kellett álljon átlátszó tüllhálóingében, hogy ne menjenek ökölpárbajra, azért hogy András aludni szeretett volna és Karcsi, részegen ordítózva, mint egy vaddisznó felzavarta.

Egy héttel az éjjeli perpatvar után András hazajött napközben. Elegánsan felöltözve, rettenetesen kedvesen szólt hozzám, szinte kinyalta az alfeleket és leült ágyammal szemben az egyik székre. Aktatáskát tett a térdére és paksaméta papírt húzott elő, a tetejétől az aljáig sűrűn telegévelt szöveggel.

Hozott egy ötliteres demizson bort is, letette maga mellé és rám nézett.

— Bernárd tata, írja alá ezt a dokumentumot.

A betűk nagyon aprók voltak. Pénzem soha nem volt dioptriás szemüvegre, alig láttam, hogy mi az. Nem volt okom, hogy gonosz szándéokra gyanakodjak, bár András aránylag új tagja volt a családukknak, de gondoltam, hogy jobb lesz, ha megkérdem, hogy mi áll a papirosokban.

— Mit kell aláírnom? Mire valók ezek az irkapapírok?

— Életbiztosítás, — felelte András és szája a füléig ért úgy vigyorgott rám. Golyóstollat nyújtott nekem és folytatta, — Életbiztosítást veszek magának és fizetem a havi díjrészleteket feltéve, ha maga Annát és engem jelöl meg haszonélvezőnek.

Eltoltam magamtól a tollat, — Nincs szándékomban egyelőre meghalni, — néztem rá.

— Senki sem szeretné, ha meghalna, — felelte András, — mindössze balesetbiztosításról lenne szó, halálos kimenetelű vagy végtag elvesztéses esetre.

Na, gondoltam, ez már aggasztó. Ez az én új vejem meg akar engem ölni? Baleset okozta halál? Vigyázzunk már, szeretem Annát, a saját vérem és magzatom, de vajon egy szörnyeteghez ment férjhez ez a leány?

— Erről még gondolkoznom kell, — mondtam és nyúltam a demizson után.

András gyorsabb volt. — Nem jár bor annak, aki nem írja alá a nevét. — Mondta és elhúzta a demizsont, bár a szemei mosolygósak maradtak, mintha a legjobb cimborák lennénk.

A pokolba veled, gondoltam, te hétpróbás gazember. Tudtam, hogy haszontalan senkiházi vagy, de hogy ennyire. De nem szóltam semmit, nem akartam leányom házasságát tönkretenni. Nem akartam semmiségből nagy ügyet csinálni. Lehet, hogy András tényleg csak jót akar, talán csak tiszta jó szívéből akar jótékonynak lenni. Nincs értelme veszekedni vele. Hallgattam, nyugodtan bámultam kifelé az ablakon és néztem a messzi kék hegyeket, mintha András nemi is lenne a szobámban.

Hosszú idő után András eltette az iratokat és a kezem ügyébe tolta a demizsont.

— Azért barátok maradhatunk, — mondta és csalódott mosoly bujkált a szája sarkában. — nem akarnám magára erőszakolni a lehetőséget, hogy leányát kisegítse a keserves nincstelenségből.

Néhány nappal később kérdeztem Annát. — Mit tudsz arról az életbiztosítási kötvényről, amit András akar kivenni a nevemre?

Legnagyobb meglepetésemre leányom, szépséges és karcsú Anna ifiasszony hullámos gesztenyebarna hajával és mosolygós szemeivel

előttem állva és tekintete nyugodt, mint egy sötét tengerszem a mély szakadék fenekén, azt mondja nekem. — Papa, aláírta?

Kiben tudnék itt megbízni. Karcsiban, aki feltételesen van szabadlábon, Miklósban, a feleségverő részegesben, Erzsiben a szervi szívbajjal, vagy Karolinában a gyengeelméjű kötelesség mániákusban?

— Nem, — feleltem Annának, — Nem, természetesen, hogy nem.

— Miért?

— Akarom, hogy mind a hatan egyformán részesüljete a pénzben, amit a biztosító fog fizetni.

— Papa, ennek semmi értelme. János soha nem törődött veled. Kamaszkora óta orrol, hogy mama férjhez ment hozzád. Zsófia nagyon boldog a rendőrkapitányával, nemrégiben vettek egy félmillió dolláros házat. Ezek ketten nem is a te saját gyerekeid.

— Rendben, de a saját véreimmal csak kell törődnöm.

— Marit tizenöt éve nem láttad. Mit gondolsz miért ment férjhez ahhoz az öreg alakhoz, aki elhagyta a családját érte, és akinek végig kellett szenvednie a válás borzalmait. Mari, a te szemed fénye, ő volt a legelső, aki meg akart szabadulni ettől a rettenetes nyomorúságtól, amiben mi itt élünk.

— De a két fiam, ők aztán bizony segítségre szorulnak.

Anna nagyot sóhajtott és visszaigazította kombinéjének a pántját, ami lecsúszott habfehér vállairól. — Azok, Miklós az egy tipikus lump, semmirekellő sörkazán, gyűlöli a feleségét és elkótyavetyélné a lakást, amiben laknak, kitenne a családját az utcára, csak hogy legyen itálra pénze. Ha bármit is ráhagysz, csak el fogja szórni. Karcsi sem különb. Tisztára csak idő kérdése mielőtt Erzs szívrohamban meghal. Karcsi naponta kétszer megerőszakolja.

— Milyen badarságokat beszélsz te, Anna, — mondom a lányomnak, — nem értem, hogy mit akarsz tőlem. Azt akarod, hogy a saját halálos ítéletemet írjam alá? Baleset okozta halál, ez a te férjed meg akar engem gyilkolni? Anna, te is benne vagy ebben a szörnyűségben?

— Senki nem akar téged pénzért megölni. Nem számít, hogy hogyan van és miképpen történt, mégiscsak az apám vagy. Soha nem vertél meg, rendben, ha be vagy rúgva kiabálsz, és nem segítesz semmiféle házimunkában és nem járulsz hozzá a költségekhez. Soha nem is csináltad. Mamának kellett minden munkát megcsinálnia, mama kellett, hogy megkeresse a pénzt, ő ruházott és etetett minket. Ő az egyetlen szülő ebben a családban. Sajnálom papa, hogy ki akartam kerülni ebből a fojtogató posványból. A biztosítók amúgy sem fizetnek. Mindig találnak valami kifogást. Gyanús körülmények között haláloztál el, a halál oka öregség és gyenge egészségi állapot. Szívbajod volt. Idült alkoholizmusod

miatt a májad és a veséd felmondta a szolgálatot. Valami okot biztosan fognak találni, hogy megtagadják a fizetést.

— Nagyon sajnálom, Anna, — mondtam a lányomnak, — hogy nem áll módomban segíteni rajtad.

Láttam, szavaim rettenetesen bántották. Keskenyre húzta a száját, savanyú mosolyt erőltetett arcára és nem szidott többé. Nagy fazék vizet tett a gáztűzhelyre, kihúzta a bádoglavórt Karolina ágya alól és vetközni kezdett.

— Papa, elmennél egyet sétálni, csak egy tíz percre a ház körül. Meg kell, hogy fürödjek.

Megint sok idő eltelt, hetek és hónapok és, mint egy kellemetlen refrén Anna szavait nem tudtam kiverni fejemből. Hibás lennék talán, hogy legkedvesebb leányomnak nem adtam meg ezt az esélyt, hogy jobb élete legyen. Hogy kikerüljön a lakótelepi házakból, megszabaduljon az alkoholista és drogos rokonaitól, az örökös munkanélküliektől. Anna más volt, mint a többi, okosabb, szebb, józanabb. Jobb életet érdemelt volna. A biztosító pénzét ügyesen használta volna fel, takarékosan és eredményesen fektette volna be. Senki nem akar neki adni semmiféle lehetőséget. Keményen dolgozik a minimális órabérért, és semmi esélye előmenetelre. Ahhoz túl sok pénzt keres, hogy állami segélyt kapjon és túl keveset, hogy tűrhető életet éljen. Anna két szék közül a pad alá került, a kormányadományok világa és megérdemelt lehetőségei közé.

Karcsi ismét bajba került és visszavitték a börtönbe.

Erzsi, szegény Erzsi, áldott egy jó lélek volt. Kedveltem sovány csendességét és alázatosan belegyező nézését. Tiszteltem az önfeláldozó szeretetet, amit kisleánya, Noémi baba iránt érzett.

Erzsi masszív szívroham áldozata lett. Anna nem engedte Noémit az árvaházak és mostohaszülők világában elveszni. Gyakorlatilag örökbe fogadta, Miklós két fiatalabb leánykájával egyetemben. Anna hétvégéit és minden más szabad idejét velük tölti és vigyázza fejlődésüket.

András, az egyetemet végzett intelligencia méltó képviselője, lelépett. Nyugatra ment, talán Illinois államba, de lehet, hogy egészen keletre New Yorkba. Soha nem írta meg Annának új címét. Ügyvédet fogadott és csak képviselője jött el a válásra. Anna sem ment el, nem érdekelte az aljas eljárás, még a második hivatalos idézés után sem. Többet tudni sem akart volt férjéről.

Tehát Anna, a leányom ottmaradt a nagy semmivel, kivéve András terhesen hagyta és gyermekkel ajándékozta meg. Egy héttel az után, hogy szült és egy egészséges fiúgyermeknek adott életet, Anna visszament dolgozni. Sokat dolgozik, túlórázik, és korán bemegy. Hétfő reggeltől pénteken estéig Karolina öt apró gyermekre vigyáz. Én, én nem csinállok semmit, huszonnyolc napon keresztül egy hónapban egy szót sem szólok,

csak gubbasztok a vaságy szélén és bámulok ki az ablakon. De a hónap két másik napjában, ha ital van a fejemben, káromolom Andrást és emlegettem azt a bűdös rohadt ringyó édesanyját.

Ha józan vagyok, néha elgondolkozom, mi is lett volna, ha aláírom a biztosítási kötvényt. Minek élni, ha egy mocskos szemétláda az ember. Segíthettem volna legkisebb leányomon, Annán, az egyetlen ivadékomon, aki jobb sorsot érdemelt volna.

Belefáradtam a mesébe, nagyot sóhajtottam és könyökömmel oldalba löktem az idegent, aki mellettem körmölte szavaim. — Na, ez voltam én, ez az én biográfiám.

Az idegen bólintott, arcán őszinte együttérzés látszott. — Nem volt teljesen rossz élete, — mondta, — rosszabb is lehetett volna. Köszönöm, hogy megosztotta velem élettörténetét.

Poharamat talpastól felfele a mennyezet felé emeltem és intettem az idegennek, aki ennyi sok hajlandóságot mutatott meghallgatásomra.

— Mielőtt utjaink elválnak, fizetne nekem még egy pohárral?

Minden Hétfőn Este

Minden hétfőn este, a helybeli könyvtárépület vörös téglával kirakott vonzó falai mögött, mely büszkén áll a főtéren a városháza mellett, a helybeli íróársaság összegyűlik a második emeleti konferencia szobában.

Egy alkalommal egy újonnan jött, óhajtván, hogy csatlakozzon a nemes munkacsoporthoz belépett az ajtón és megkérdezte.

— Mit értenek minden hétfőn este alatt, egy héten egyszer vagy egyszer egy hónapban?

Találgatva a titokzatos kérdés rejtett jelentőségeit, kutatva az ártatlan kérdés mélyén lappangó burkolt üzenet után, az egyik neves, régóta oszlopos és bennfentes tag válaszolt.

— Ha nem vesszük számításba az előre nem látható, szokatlan körülményeket, sátoros ünnepeket és egy-egy alkalmi teleholdat, beismerem, — és itt erkölcsi támogatást keresvén végigjáratta szemét a többi íróárs intelligens arcán, és ahogy azok belegyezően bólintottak, további információt ajánlott az érdeklődőnek, — hogy minden héten, mert a havonta egyszeri találkozóval vajmi keveset tudnánk haladni.

— Dicsőséges a magasságos Istennek és hála áldott segítségéért, — a testes és lélegzetéből kifulladt jövevény válaszolt. — De cukorbeteg vagyok. Tablettáim hatása bármely pillanatban lejárhatsz, és akkor könnyen megzavarodok és eltévelyedhetek.

— Ebből nem lesz baj, — egy ősz hajú hölgy válaszolt, Lídia, kétséget kizáróan vezető egyénisége a magasztos röptű és spontán kritizálásnak. — Foglaljon helyet, ha egyszer leült, akkor azon nyomban elfogadott tagja lesz a csoportnak.

Az új tag leült az asztal végére. Nem vette le széles karimájú barna posztóból vart magas Stetson kalapját és maga elé helyezett egy gigantikus nagyságú füzetbe kötött papírhalmazt, kivágott újságcikkeket, színes fotográfiákat és kézzel írott oldalakat.

— Ez az én könyvem, egy része legalábbis. Ma este idehoztam, hogy mintát mutassak belőle, mert az eredeti, — itt szélesre tárta a karjait, hogy mutassa az aktuális terjedelmet, — több ezer oldal hosszú.

A többiek, a találkozó már húsz percre folyamatban volt és mind siettek újrakezdeni mindennél fontosabb olvasási és hallgatási élvezetüket, amit most már minden bizonnyal megállapíthatunk minden

héten tartottak és nem egyszer egy hónapban; mindenki várakozóan nézett a jövevényre, udvariasan, de mégis sürgető elvárással, mi lesz már, folytathatjuk-e már megzavart találkozásunkat.

A szuszogás és a lihegés lassan lecsillapodott, a fullasztó oxigénhiány feloldódott, nehezen mivel a vendég hatalmas volt és kövér mindenütt, a kalapos végre megnyugodott és elhelyezkedett székében.

Legalábbis mindenki azt hitte.

De hamarosan, még csak egy másodperc sem telt el, miután Lídia mély lélegzetet vett és olvasni kezdte történetét egy gazdag és elkényeztetett fiúról és a szegény, de végtelenül ravasz és számító barátnőjéről, a jövevény közbevágott. Ismét nehezen kezdett lélegezni, mint egy hatalmas kovácsfűjtató, ki és befele préselve a levegőt tüdejéből, és mindenkinek a tudtára adta eredetét.

— Kelly Jeremiah a született nevem, de az Úrnak Prezley Elvis vagyok, mivel élethivatásom az éneklés. Ez a könyv az én történetem, nem várom, hogy megvagyonosodjam belőle, de szeretném, ha kiadnák. Tisztelt emberek, maguk ugye tudnának segíteni, hogy megvalósítsam célomat?

— Mi írók vagyunk, — egy férfi rövidre vágott túskefrizurával és aranykeretes szemüveggel, nevezzük csak Garry-nek az egyszerűség kedvéért, ügyesen próbálta kifejezni legalázatosabb és legőszintébb véleményét a tárgyra vonatkozóan. — Nem állunk kapcsolatban a kiadókkal. Azok és végtelenül beképzelt irodalmi tehetségkutató ügynökeik, akik a Parnasszus felhős magaslatán lakoznak, nem állnak velünk szóba, hacsak nem alkottunk valami kivételes jó mestermunkát. És mi, — itt Garry megbánó beismeréssel hajtotta le fejét, — mi még képtelenek voltunk ahhoz még közel állót sem produkálni.

Elvis felesége, a hölgy is vele jött és vele együtt csatlakozott a csoporthoz, joggal vigyázva férje fizikai kondícióját és kényelmét, aggódva kérdezte tőle.

— Nem akarnád levenni a zakódat?

Elvis ereje, mint Sámsoné a hajában, patyolat tiszta fehér vacsorakabátjában rejlett, frissen vasalva és elhozva a tisztítóból, és gomblyukában egy égőveres rózsával, és Texas stílusú gyönggyel és fabogyóval cifrázott kravátlíjával díszítetten, és Elvis megrázta a fejét.

— Nem, méltóságomat meg kell tartanom és a tiszteletet meg kell adnom ezen hely látogatóinak, akikben oly nemesen buzog az alkotói vágy.

Lídia befejezte az olvasást, nem vitatkozott a kritikát adókkal és Garry felé fordult. — Garry, rajtad a sor, kezdj el olvasni a te könyvedből.

Kissé akadozva és egy érdekes idegen akcentussal megspékelve, Garry olvasni kezdett. Meséjében egy fiatal prostituált, egy idősebb férfi és unokaöccse bankot raboltak.

A történet végén Garry úgy mosolygott, mint egy gyagyás, aki idegcsillapított vett be és készen állni látszott bármely kritika fogadására. Mint ahogy egy váltófutás versenyen cserél kezét a bot, az íróklub tagjai egymás után adták át a szót egymásnak és Elvis, ugrásszerű gyorsággal felfogva a szabályok lényegét türelmesen várt a sorsára, de ahogy övé lett a szó azonnal beszélni kezdett.

— Mint egy hívően vallásos ember, — jelentett ki nemes pátosszal, — sokat foglalkozom az elesettekkel és jogfosztott szerencsétlenekkel, bárkivel, akinek segítségre van szüksége. Az én könyvem az eljövendő királyságról szól, és a tiszta lelkiismeretűekről, akik be fogják a földet örökölni. Az úr vezetését követve és meghallgatva, amit átadott nekem, hogy hirdessek, bár én legtöbbször énekekben szeretem kifejezni érzéseimet és gondolataimat, a mi rock and roll királyunk énekeiben, aki maga is egy hívően vallásos ember volt a déli államokból.

— A kritikára csak két perc áll bárki rendelkezésére, — amilyen udvariasan lehetett, olyan finoman figyelmeztette Lídia Elvist, de az, hirtelenül elharapva szavát, mintha szent beszédét valaki gyalázatos módon megzavarta volna, és sértődötten lefékezte lendületet egyre jobban nyerő monológját.

Következőként feleségének volt joga beszélni. Ennél a pontnál egyelőre fel kell, hogy tételezzük, hogy a hitbuzgó ember és a női kompániája között házastársi kapcsolat létezett. Magas, karcsú és jóval fiatalabb, mint Elvis, egy szépséges délvidéki szőkeség, miután testtartását méltóságosan elegánsra igazította, készenlétbe helyezte magát, hogy a figyelem központjába kerüljön.

— Magam is egy olyan fajta nő vagyok, — kezdte a feltételezett feleség. Mindenki, kivéve Elvist, akinek kellett tudni a pontos igazságot, legalábbis remélhetőleg hinnie kellett, hogy felesége erényei feddhetetlenek, tehát mindenki más azt hitte, remélte, hogy a hölgy egy megtért régebbi prostituátnak fog bizonyulni, vagy legalábbis a testi gyönyörök léha élvezőjének és a sok piszkos fantáziájú vénember, és a számos pletykaéhes nyugdíjas visszafojtott lélegzettel lesték rózsásan sápadt ajkairól legördülő ledér szavait.

— Én olyan fajta asszony vagyok, — folytatta a nő büszkén, — aki szeret mezítláb sétálni a tengerparti homokban, de csuklóin karpereceket és bokáin arany karikákat visel, és gyémántokat fűz bele köldökébe és más helyekre.

Ezen a helyen, Garry gondterhelten találgatta, hogy a feleség esetleg egy lelkes nudista, aki őszintén élvezi a ruhanélküliség nyújtotta végtelen szabadságot.

A hölgy folytatta, — Én együtt tudok érezni a maga főhősnőjével. Egy nőnek joga van, hogy mennyei testének bármely részét, legyen az esze, kezei, feje, vagy bármi más, bármi testrész, ami az ő kizárólagos tulajdonában van.

Garry ijedten visszahőkölt. Nagyon remélte, hogy ezt a nőjogi mozgalom féle szabadosságot, nem maga az Úr inspirálta. De nem, szerencsére nem, Elvis női kompániája nem keverte bele a legfelsőbb Urat a női jogokért való szóbeli kirohanásába.

Csalódást okozva hallgatóinak, akik ezúttal nagy koncentrációjukban elfelejtkeztek a két perces megkötéstől, a hölgy több titkot nem nyilvánított ki bölcs meglátásaiból, hanem felállt, valami fontosabb dolga lehetett és méltóságteljesen kivonult a szobából.

Fél óra múlva visszatért és nyers, rövidre fogott hangon, és az ajtót éppen hogy csak egy résnyire kinyitva beszólt.

— Elvis, itt az ideje, hogy menjünk.

Elvis felállt, óh, magasságos Isten, milyen gyorsan elfelejtettük, hogy Elvis mennyire terjedelmes volt és néhány keresetlen szóval elbúcsúzott.

— Amikor beléptem ebbe a szobába, bevettem egy-két tablettát, ami isteni erőt adott nekem, de a hatás elmúlt és most már nem érzek elegendő intellektuális erőt magamban, hogy bemutassam munkámat. El kell halasztanunk a dolgot következő hétfőre, ami ugye a következő héten lesz és nem egy egész hónap múlva. Vagy igen?

— Következő héten, — felelte az írócsoport kórusban és szemeikben őszinte megkönnyebbülés látszódott, amikor Elvis végre keresztülpréselte óriási testét és a még nagyobb papír paksamétát és a befűzött újságkivágásokat a kijárat ajtaján.

Elvis távozása után, mint mindig máskor is, az írók egymással ellentétes véleményeket formáltak és nyilvánítottak ki.

— Gondoljátok, hogy tényleg vissza fog jönni következő héten?

— Attól félek, hogy igen.

— De lehet, hogy nem.

— Bármelyik is legyen az eset, — Lídia figyelmeztetett, — egyikőtök se merészelje kihagyni a következő találkozót és magamra

hagyjon engemet ezzel a kettővel. Még kiderülhet róluk, hogy közveszélyes bolondok.

— Egyáltalában nem, — Garry mondta érdekes akcentusával, — hogy őszinte legyek én csoportunk érdekes kibővítésének találtam őket. Ha nem fogadunk új tagokat tárt karokkal, könnyen a megszokottság unalmas kerékvágásában találhatjuk magunkat.

Negyven Év Után

Megláttam a fiatalembert, váratlanul, először nem akartam elhinni, hogy ő lehet. Próbálta eltakarni arcát, elfordult, mintha valami érdekeset figyelne, valami hirtelen nagyon fontosat látna a bárpult túlsó oldalán, mely hosszan elnyúlt, messzire, valahova a megosztott magányosság ködös homályába.

Csak ketten voltunk, senki más az ánglius pub hűvösében, kedvenc helyemen ahol egyre fogyó időmet szerettem tölteni. Hideg a floridai délután forróságában, autentikus a szigetország oroszlanos zászlajával és a királynő képével, a nyugodt hangulatú bár tökéletes hely volt egy beszélgetés kezdeményezésére.

A csapos, egy tetovált és szőrös pofájú délvidéki őslakos unottan ásított és lustán hátradőlve nekitámaszkodott a hátsó polcok keretének, mely likőrüvegekkel telerakva szinte faltól falig ért.

Átültem a régi, elveszettnek hitt bizalmas barátom melletti bárszékre. Huszon éveinek második felét taposhatta, a fiatalembernek dúsan göndörödő gesztenyebarna haja volt és az orrán még mindig ott ült a rövidlátó, erősdioptriás szemüveg. A tömör műanyagból hajlított fekete csontkeret és a két vastag lencse úgy éktelenkedett az orrán, mintha még mindig nem adna semmit sem külsejére és soha nem akarná kikorrigálni ódivatú kinézetét.

— Negyven éve nem láttalak, — érintettem meg a vállát, — nem hittem volna, hogy valaha még egyszer találkozunk.

— Te vagy az, — válaszolta harapósan, — mit akarsz tőlem. Most, amikor már leélted az életed? Semmi közöm hozzá, hogy mire vitted tehetségeddel és lehetőségeiddel.

— Te nem gondoltál rám, — emlékeztettem, — soha nem vetted számításba, hogy én egy nap létezni fogok és úgy élted az életed, mintha a holnap soha nem jönne el. Nem terveztél előre semmit csak szórakoztál, a pillanatnak múló gyönyöreit élvezted és szeszélyes kívánságaidat elégítetted ki.

— Hazugság, — vitatkozott, mint mindig, makacsul ragaszkodva indokolatlan állításaihoz. — Szorgalmasan tanultam, a gimnáziumban a

legelsők között voltam, huszonhárom éves koromban már mérnöki diploma volt a kezemben.

Intettem a csaposnak, — hozzon két skót whiskyt, jéggel.

A fiatalember elfogadta nagylelkű gesztusomat. Lassan kavargatta az olvadó jégkockákat és rövideket kortyolgatott az erős italból. Arca savanyú grimaszba torzult, emlékszem soha nem bírta az alkoholt; az én fiatalemberem legfőképpen a tömény italokat nem szerette.

Mintha a szerencsémét próbálnám kiolvasni a whiskypohár oldalán nedvesen gyűrűző karikákból, mintha előre tudnám vetni elháríthatatlan gyónását, én is gondterhelten néztem magam elé és elmélyülten forgattam poharamban az italt.

Lassan, minden szótagot alaposan megnyomva próbáltam meggyőzni. — Nem tudom, hogy erőfeszítéseid eredményt hoztak-e vagy nem, — mondtam. — Igaz, fiatalon megszerezted mérnöki diplomádat, de utána többet soha nem rúgtál bele a labdába.

— Miért állítasz ilyesmit, — vágott bele szavamba. Állásba mentem még a diplomaosztási ünnepség előtt. Nem emlékszel, nem bumliztam el a nyarat, nem használtam ki a megérdemelt vakáció időt, ahogy te tetted volna helyemben.

Nevetséges cáfolgatása mosolyra készítetett és megfontolt, leckéztető hangon folytattam, — Hát nem vettél le egy hetet, amit a Balaton mellett sátorozva töltöttél a barátnőddel. Húsz éves volt és terhes a te magzatoddal, fényképem van róla, hasa már kissé ki van kerekedve, a vékony teremtésem sokkal erősebben meglátszott pedig még a harmadik hónap végét sem érték el. Buja élvhajhászásodat az utolsó napig meghosszabbítottad és rávetted, hogy a végén tetesse el a gyereket.

Nem volt hajlandó beismerni vétkességét, — látod, — vágott vissza, — akkor is rád gondoltam, meg akartalak óvni a gyereknevelés életre szóló köteleességétől.

— Hazudsz, — csattantam fel, de a csapos rosszállóan nézett rám és nem mertem öklömmel rávágni a pult deszkájára. — Te ölted meg azt a meg nem született emberi lényt, nem vállaltál felelősséget ocsmány paráználkodásidnak eredményéért, amit szerelemnek próbáltál beállítani.

— Nem az én hibám volt, — a fiatalember tiltakozott. — A leány erőszakoskodott, hogy kijárjak vele. Ő szemelt ki magának és úgy állította be, mintha én akarnék udvarolni neki.

— Szánalmas vagy, — tromfoltam le, — micsoda egy siralmas kifogás egy férfi részéről. Inkább valld be, hogy nem tudtam szexuális energiádat kordában tartani. Azt hitted, hogy a leány minden ellenszolgáltatás nélkül fogja magát odaadni neked? Hogyan lehettél olyan naiv? Azt hitted, hogy örökké fiatal és felelőtlen maradhatsz? Megszöktetek hétvégekre, napi kétszeri szeretkezésre és egy láda sörre

becsülted magadat. Fogalmad sem volt az életről és fizettem meg a rettenetes árat hedonista élvezeteidért.

— Nem volt semmi értelmes elképzelésem, — ismerte be haszontalanságát először, — és honnan tudhattam volna, mit hoz a jövő. A világ nagyon megváltozott, bíztam benne, hogy alkalmazkodni tudsz az új körülményekhez.

— A világ nem változott olyan gyorsan, — vitatkoztam tovább, — a te hiányosságaid határozták meg az én lehetőségeimet. Reám maradt összes hevenyészett döntésednek a következménye, ahogy kockázatot kockázat után megállás nélkül vállaltál.

— Ne emlékeztess erre, — érvelt a fiatalember és szeme elfátyolosodott. Könnyek csillogtak intelligens és okosan összpontosított meleg tekintetében és szomorú arccal hallgatott, de nem éreztem sajnálatot iránta. Nem tudott becsapni váratlan szentimentalizmusával. A fensőbbeségesebb erkölcs magaslatáról papolva könnyörtelenül folytattam leckéztetésemet.

— Nem hagytál nekem más választást. Amikor tévedéseid már a sarkamban csaholtak az egyetlen, amit tudtam csinálni teljesen elvágтам magam mögött minden köteleket és hátrahagytam az egyetlen életet, amivel neked valaha is meg kellett küzdened.

Lehajtotta fejét és egyetértetően bólintott, de szégyennel teli motyogása mást mondott, — Lehet, hogy úgy volt, de mégsem kellene mindent rám fognod. Rendben, megpróbáltál a múltadtól megszabadulni, megváltozni és mindent újrakezdeni. Otthagytad a munkahelyedet, szüleidet, barátnődet, aki a végén már a feleséged volt, de saját magadtól soha nem tudtál megszabadulni. Az új világba is magaddal hoztad önromboló hibás viselkedésedet. Hazug maximalista vagy, ha arról van szó, hogy engem megmérss. Emlékszel, hogy milyen takarékos voltam, mennyire akartam megtakarítani a pénzt. Két állásban is dolgoztam és csak egy kicsiny szobát béreltem.

— Pontosan erről van szó, — szidtam egyre mérgesebben, — mindig alábecsülted képességeidet. Hogy spórolj nem vettél elegendő ruhát, rosszul szabott öltönyöket viseltél és cipőid évtizedekkel ezelőtt kimentek a divatból.

— Jót akartam, — esdekelt szomorúan.

— Ostoba voltál. Egy évvel később elszórtad az összes megtakarított pénzedet egy nőre, aki soha nem szeretett téged.

— Tudom, — mondta és összeszorította fogait dühében és láttam, hogy egyre jobban felbosszantja magát. Saját baromságára emlékeztettem. Lehajtotta fejét és hirtelenül hátravetett mozdulattal lehajtotta az egész pohár whiskyt. Ingerülten magában dohogva, mintha a fényes

tükörpolcokon álló italos üvegekhez beszélne, szinte köpte, szórta ki magából a soha el nem múló gyűlölködést.

— Még mindig utálok azt az oszloplábú, görbeorrú nagy fülű dögöt. Nem tudom, hogy mi történt vele, miután olyan gyalázatosan felbontotta eljegyzésünket. Nem a pénz a legundorítóbb az egészben, amit rápazaroltam, bár évekig tartott, amíg anyagilag helyrejöttem. A legrosszabb az volt az egészben, amit az a mocskok és családja lelkiileg csinált velem. Meggyűlöltették velem az egész emberiséget. Soha többet nem tudtam hinni azoknak, akik pénzes családból jöttek vagy jó kinézetűek voltak.

— Ezért némi dicséretet érdemelsz, — mondtam és irányt változtatva szimpatizálni próbáltam ezzel a szerencsétlen, de mégis annyira makacs fiatalemberrel. — Az eljegyzési incidens volt az első lépés, hogy átváltozzál azzá, aki én vagyok. Lassan érlelődve, mint szőlőben a nemes bor, az alatt a Bronxi apartmanbeli magányos év alatt, akkor kezdett az én énem kifejlődni belőled. Emlékszel az egyedüllét fájdalmára, a fogadkozásokra, hogy mindent előről kezdesz és helyrehozol. Én küszködtem az elismerésért belsődben, én voltam a begubódzott hernyóban a fenségesen kibontakozó lepkemadár, igyekezve, hogy kiszabaduljak és éljem az én életemet.

— Ezzel mit akarsz mondani, — kiáltotta a fiatalember és öklével rácsapott a bárpultra, — melyik útkereszteződésnél lettünk mi két különböző egyéniség. Mikor lettél te jobb, mint én? Egy magasabb rendű és okosabb személy, akit olyan erőszakosan próbálsz velem elhitetni, hogy most te vagy.

Ez a kakaskodó kölök, még harminc éves sincs, ez próbál engem leckéztetni hetven éves élettapasztalatommal. Azt akarja, hogy én védjem magam? Hogy bizonyítsam igazságomat, kétségbeesetten kutattam emlékeim között az esemény után, mely először különböztetett meg minket egymástól. A határsorompót későbbi évekre toltam ki és rájöttem, hogy ő kellett, hogy legyen, az ő véget nem érő tévedéseivel és kijavíthatatlan hibáival, aki életemet egyre nehezebbé tette. Le kellett, hogy baltázzam fiatal nemezisemet.

— Azt hittem, hogy már régen megszabadultam tőled. Már régen magam mögött akartam tudni éretlenül vigyázatlan, nem törődöm hozzáállásodat.

— Nem volt semmi baj az én hozzáállásommal, — a fiatalember hangoskodott kihívóan, — egészséges, kisportolt testet hagytam neked, nem kábítószereztem, nemi betegségeket nem szedtem össze, se gyerektartást se asszonytartást nem kell fizetned. Mi mást vártál tőlem?

Visszanyertem magabiztosságomat. Most már tudtam, hogy mit nem szerettem rajta. Tudtam, hogy nem szabad bedőlnöm manipulációinak, hogy elnyerje bocsánatomat.

— Nem hallok semmi mást csak negatívumokat, — utasítottam rendre élesen. Nem csináltál ezt és nem csináltál azt. Egyszerűen nem csináltál semmit. Nem volt bátorságod, hogy kockáztass. Hétvégeken otthon maradtál, egy fiatalember televíziót néz és könyveket olvas egyedül a lakásában. Miért nem mentél valahova és miért nem ismerkedtél jobb emberekkel? Miért nem költöztél a Bronxból egy gazdag kertvárosba? Miért nem iratkoztál be egy úri klubba és miért nem teniszeztél vagy golfoztál?

— Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, — felelte és láttam, hogy mennyire zavarba van. Kezei idegesen reszkettek, a szeme alatt lelógó bőrtáskák szánalmasan rángatóztak és egyre bosszúsabban morgott magában.

— Elfelejtetted, hogy honnan jöttem? — mondta élesen és arckifejezése meghunyászkodottból ellenségesé lett. — Ne engem hibáztass, hogy nem születtem grófi vérrrel az ereimben. Emlékszel-e, hogy ki és mi voltam?

— Hogyne, — néztem rá megvetően, — beismerem, hogy egy senkiházi hunki voltál, egy pénztelen bevándorló, aki feltételes engedéllyel tartózkodik ebben az országban. Ez gyenge kifogás. Rengeteg emigránsból lett milliomos, de te nem voltál hajlandó megtanulni, hogyan kell pénzt csinálni, játszani könnyen és izzadság nélkül.

— Némileg igazad van, — fenyegető izgágasága hirtelen leereszkedő udvariasságra vált. — Én az voltam, ami voltam, de most már látom, hogy te ki vagy. Egy lusta és gyepes fejű gyagyás. Te akartál magadnak kényelmes és luxus életet és nem törődtél azzal, hogy nekem mennyire nehezen kell megdolgoznom érte. Ezüsttálcán akartad, hogy felszolgáljam a levegőbe repkedő sült csirkét, hogy felfuvalkodott sznob lehess, aki megjátssza, mintha itt született volna ebben az országban. De tudd meg, ezt most hadd közöljem veled, soha nem lesz belőled közülük való.

Beleordítottam az arcába. — Pontosan erről van szó. Kényszerítve voltam, hogy elfogadjalak amilyen voltál. Élnem kellett a te korlátolt lehetőségeiddel. Rettenetes akcentussal beszéltél, és soha nem próbáltál alantas származásodból kiemelkedni.

Eddig is ingatag nyugodtsága örült vádaskodássá vált. Vadul rázta az orrom előtt mutatóujját és elkecseregett mérgének nem vetett gátat.

— Próbálsz megtagadni engem? Szégyellsz? Te voltál az ostoba bolond. Nem csoda, hogy boldogtalan vagy. Nem hiába gyűlöl a fiad.

Összekavartad a lelkivilágát, mert megtagadtál engem. Elmondta-e neki valaha, hogy én ki vagyok. Elárultad-e már neki az én titkaimat.

Félbeszakítottam szóáradatát. — Elég, — kiáltottam. Nem azért ültem le veled, hogy álszent kioktatásodat hallgassam. Harminc évig dolgoztam keservesen, hogy ellensúlyozzam hibáidat.

Elvesztette önuralmát. Most már nem várta be, hogy befejezzem mondatomat, nem fontolta meg ravaszul számító válaszait. Ahelyett, hogy közelebb kerültünk volna egymáshoz, a kettőnk közötti szakadék megnőtt, mintha földrengésnél válna széjjel a talaj. Arca elveresedett, nem türtőztette magát és rettenetesen vad üvöltésbe tört ki.

— Az én hibáim, te beszélsz, ki vagy te? Azt hiszed, hogy én vagyok szármalmas. Te vagy a legszerencsétlenebb balek, akit valaha is ismertem. Legalább én kiszórakoztam magam. A te életedből semmi nincs, amire emlékezz, csak amiket én csináltam. Én táboroztam a Duna partján. Gurulóülékes csónakom volt, sátram és egy jó alakú, karcsú nő aludt mellettem. Annyit ettem amennyi belém fért és mégis sovány maradtam. Negyvenkilenc másodperc alatt futottam a négyszáz métert. Én szereztem a mérnöki diplomát és nem te. Élveztem az életet, barátaim voltak, kik vannak neked? Munkatársaid? Főnököd, aki huszonöt év alatt egyetlen egyszer sem hívott meg házához. Ne nevettesd ki magadat, te és a te nyomorúságos próbálkozásaid, hogy legyél valaki.

— Ugyan, — mondtam megdöbbenően. Rettenetesen fájt, ahogy szidott, teljesen semminek éreztem magam. Mint fuldokló a szalmaszál után, úgy kapkodtam valamiért, amit fel tudok hozni mentségemre, valami meggyőző szó, vagy értelmes védekezés után kutattam. — Tengeralatti alagutak terveztem, nagyvárosi metróvasutakat, szennyvíztisztító telepeket, temérdek projecten dolgoztam, amik az emberiség javát szolgálták.

— Az emberiség javát, — szidott tovább megvető gúnnyal a hangjában, — olyan cégeknek dolgoztál, ahol ilyen fajta munkákat terveztek. Nem csináltál semmit, csak firkáltál valami papírra. Mások hozták a fontos döntéseket.

Próbáltam meggyőzni. — Nagyon jól megfizették a munkámat, előléptetéseket kaptam, az idősebbek elismerték tudásomat a fiatalabbak én tanítottam.

— Természetesen, — nevetett bele az arcomba, Néhány éven belül többet tudtak, mint te és kinevették ódivatú, elmaradt technikai módszereidet, és képtelenségedet, hogy elsajátítsd az újat. Lefokoztak, majdnem kirúgtak az állásodból.

— Ezt ne merd felhozni, — most már megbánó hangon én kérleltem. — Hogyan ismerhetnéd te az én problémáimat. Hiszen negyven év óta nem találkoztunk.

— Most már teljesen mindegy, hogy ki tolta el az egészet, — mondta és pattintott a csaposnak, — Még két whiskyt és én fizetek.

Felém fordult, és arcán ravasz mosollyal egyenesen hozzám beszélt. Mosolya maga a könnyed boldogság volt, egy élet boldogsága, mely nem volt leterhelve még a hibák nehéz terűjével, és nem volt megfélemlítve az öregkor halált és betegséget rettegő gondoljaival. Egy belső békét sugárzott felém, amit én meg nem érthettem, mert életem hajója már régen zátonyra futott és az élet elmulasztott lehetőségeivel túlterhelve tehetetlenül vesztegelt az elérhetetlen kikötő bejárata előtt.

— Idefigyelj, vénember, — felelte. — Nem számít, hogy ki hibája, fogadd el magad annak, aki vagy. Ne hibáztasd az ifjúságodat, hogy nem lettél milliomos. Én azt tettem, amit akkor a legjobbnak gondoltam. Nem mindig terveztem előre sikeresen, de amit tettem józan volt és elérhető, nem nyújtóztam tovább, mint ameddig a takaróm ért. Ne vádold magad a múltért, azért aki voltál. A múlton már nem lehet változtatni. Élvezd ki a hátralévő éveidet és örülj ameddig egészséges vagy.

Felhörpintette italát és felállt.

Felnéztem rá és szájalmas mosollyal arcomon kérleltem. — Összejöhetnénk máskor is, még lenne mit megbeszelnünk.

Nevetett, egy boldogan gurgulázó hang bugyborékkolt felfele tüdeje legbelsejéből, — Hát persze, öregfiú, akármikor, ha nosztalgiázni akarsz. Itt leszek, hiszen én vagyok a legjobb barátod, az egyetlen barátod, akid megmaradt.